

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE THREE SERIES BOOK ONE

UNTIL
THE
Sun Falls
FROM
THE SKY

KRISTEN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ASHLEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar

- [Başlık Sayfası](#)
- [Birinci Bölüm](#)
- [İkinci Bölüm](#)
- [Üçüncü Bölüm](#)
- [Dördüncü Bölüm](#)
- [Besinci Bölüm](#)
- [Altıncı Bölüm](#)
- [Yedinci Bölüm](#)
- [Sekizinci Bölüm](#)
- [Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Onuncu Bölüm](#)
- [On Birinci Bölüm](#)
- [Onikinci Bölüm](#)
- [On Üçüncü Bölüm](#)
- [On Dördüncü Bölüm](#)
- [On Besinci Bölüm](#)
- [On altıncı bölüm](#)
- [On Yedinci Bölüm](#)
- [On sekizinci bölüm](#)
- [On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [Yirminci Bölüm](#)
- [Yirmi Birinci Bölüm](#)
- [Yirmi İkinci Bölüm](#)
- [Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
- [Epilog __](#)

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar

Kristen Ashley

Smashwords'te Kristen Ashley tarafından

yayınlanmıştır. Telif hakkı 2012 Kristen Ashley

Kristen Ashley'nin diğer kitaplarını keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma

Rock Chick Kurtuluşu

Rock Chick Renegade

Rock Chick İntikamı

Rock Chick Hesaplaşma

Rock Chick Pişmanlık

The 'Burg Serisi:

Senin İçin

Huzur

Altın İz

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar Şanslı

Kadın

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi Adam

Kanun Adamı

Fantasyland Serisi:

En Çılgın Rüyalar

Altın Hanedanlık

Fantastik

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri:

Masal Gerçek Oluyor
Cennet ve Cehennem
Lacybourne Malikanesi
Mathilda, Süper Cadı
Penmort Kalesi
Güvenli Oynamak
Sommersgate Evi Üç
Dilek

www.kristenashley.net

Smashwords Sürümü, Lisans Notları

Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı paylaşmak isterseniz başka bir kişi ile birlikte okumak istiyorsanız, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen Smashwords.com adresine geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Yazarın emeklerine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Adanmışlık

Bu kitap, sonsuza kadar en iyi arkadaşım olan Stephanie Redman Smith'e ithaf edilmiştir.

Çünkü o vampirleri, korku filmlerini ve yakışıklı erkekleri sever.
erkekleri sevdiği için.
Ve ben onu seviyorum.

Teşekkür

Chasity Jenkins'e bir kez daha kocaman bir teşekkür. Ne yaptığını biliyorsun kızım, yaptığın her şeyi biliyorum ve bu sadece internette hangi ayakkabıları alacağıma karar vermeme yardım etmek değil. Aklımı başımda tuttuğun için teşekkürler.

Birinci Bölüm

Seçim

Elbisem kan kırmızısıydı.

Bunun saçma olduğunu düşündüm. Yani *kan kırmızısı mı?* Ciddi miydiler?

"Gülümse. Nazik ol. Saygılı ol. Her zaman saygılı ol. Unutma, sen Buchananları temsil ediyorsun," diye fısıldadı annem yanımda. Gözleri salonun uzunluğundan ayrılmıyordu ve yan yana yürürken duruşu sertti.

Gergin ve heyecanlıydı. Dayanılmaz derecede.

Bu beni delirtiyordu.

Bunu bana söylemesine gerek yoktu. Seçim'e davet edildiğimden beri beni ikna etmeye, bana koçluk yapmaya ve sürekli olarak bir Buchanan olduğumu ve bunun ne anlama geldiğini hatırlatmaya çalışıyordu.

Sanki unutacaktım gibi.

Aslında, on üç yaşımdayken bir Buchanan kadını olmanın ne anlama geldiğini öğrendiğimden beri, bunu hiç unutmadım. Tek bir kelime bile. Hepsi beynime kazındı.

Ona cevap vermedim, sadece uzun koridora baktım.

Beklenildiği gibi, lüks ama ürkütücüydü. Koyu gri halı, cilalı koyu ahşap zeminlerle çevriliydi. Gri duvarlar, bembeyaz kornişler ve tavanlarla uyumluydu. Her altı ya da yedi metrede bir, duvara küçük, zarif, kristallerden oluşan aplikler takılmıştı, yolu aydınlatmaya yetecek kadar ama gölgeleri ortadan kaldıracak kadar değil. Duvarlar boyunca çok daha uzak mesafelerde kapılar vardı, hepsi kapalıydı. Bir ucunda, kaç kat aşağı indiğimiz asansör vardı, diğer ucunda ise gittiğimiz yerin kapısı.

Ve ikisi arasında uzun bir yürüyüş vardı.

Kalem kalınlığında topuklu ve her adımında kırılma tehlikesi olan narin bir ayak bileği kayışı olan kan kırmızısı saten ayakkabılarla çok uzun bir yoldu.

"Bu ayakkabılar kötü bir fikirdi galiba," diye anneme fısıldayarak mırıldandım.

"Leah..." diye başladı, yıllar boyunca bana karşı kullandığı uyarıcı anne tonuyla.

"Hayır, cidden, büyük bir ayakkabı kazası olacağından korkuyorum. Buchananlar, Seçim gibi önemli bir olayda büyük bir ayakkabı kazası yaşayamazlar.

Bu bizim itibarımıza ne yapar?"

"Ayakkabılarını dert etme. Ayakkabıların bir şey olmaz."

"Hayır, bence iyi olmayacak. Bence gitmeliyiz, bana başka bir çift ayakkabı bulup geri dönmeliyiz," diye önerdim.

"Uygun başka bir çift ayakkabın yok."

Bu konuda haklıydı. Kim iki çift seksi, yedi yüz dolarlık, kan kırmızısı akşam ayakkabısına sahip olur ki?

"O zaman, belki yetkililerle konuşup, ayakkabımın bozulması ihtimalinden dolayı gelemediğimi ve bir sonraki Seçim'e tekrar katılabileceğimi söyleyebiliriz."

Sözlerimi duyunca başını bana çevirdi ve paniklemiş görünüyordu. Bu, akşamki kutlamaların olasılığı yüzünden zaten çok korktuğumdan daha da çok korkutmuştu beni.

"*Bu* Seçime katılmalısın. Senin için başka Seçim yok," diye tısladı, kızgın değildi. Çılgına dönmüştü.

O kadar çılgındı ki, alışkanlığımdan dolayı, onun endişesini anlamasam da, kendimi onu sakinleştirirken buldum. "Tamam anne. Bu ayakkabılarla çalışacağım. Her şey yoluna girecek."

Derin bir nefes aldı ve tekrar salona döndü. Ben de öyle yaptım.

Bu her şeyi açıklıyordu. Davetiyemi aldığımda sevinçten ve garip bir şekilde gerginlikten kendini kaybetmişti. Bunun nedeni, tüm ailemin benim Seçime davet edilmeyeceğimi düşünmesi değildi (ve ailemin kim olduğunu ve ne yaptığını öğrendiğimden beri, onların haklı olmasını umuyordum), ama *bu* Seçime davet edildiğim içindi.

Ama o bunu hiç açıklamamıştı.

"Anne, bir şey mi var...?"

Cümlemi bitiremedim. Koridorun sonundaki kapıdan beş adım uzaktaydık. Kapı açıldı, smokin giymiş bir adam dışarı çıktı ve kapıyı arkasında kapattı.

Şok içinde ona baktım.

Boyu iki metreden fazla olmalıydı, çok zayıftı, kafası parlak ve keldi. Ağır, çıkıntılı bir alnı, kaşları yoktu, büyük, koyu renkli gözleri ve boyuna uygun uzun, uzun uzuvları vardı. Elleri inanılmaz derecede uzun ve inceydi, vücudunun gerektirdiğinden bile daha uzundu, ince parmakları ve çıkıntılı eklemleri vardı.

Sıra dışı bir görünüşü olmasına rağmen, bir şekilde çekici, hatta yakışıklıydı.

Gözleri doğrudan anneme kaydı ve içten bir sıcaklıkla gülümsedi. Güzel, beyaz, güçlü ve düzgün dişleri vardı.

Aman Tanrım. Vampirler böyle mi görünüyordu?

Onu görünce adımlarım kesildi. Annem elini dirseğime koyarak bizi son birkaç adım ileri itti ve onun önünde durmamızı sağladı.

"Avery," diye selamladı ve ona gülümsedi.

"Lydia." Elini tuttu, eğildi ve dudaklarına dokundurdu. "Her zaman bir zevktir," dedi elini bıraktıktan sonra. "Lana'nın iyi olduğunu duydum."

Kız kardeşim Lana'yı tanıyordu. Ve onun iyi olduğunu da biliyordu.

Bu doğruduydu. Lana üç yıl önce Seçim'e katılmıştı. Anneme göre, geldiği dakikalar içinde seçilmişti. Buchananlar için çok iyi iş çıkarmıştı; belli bir statüye sahip bir vampir onu seçmişti. Onu seçen vampirle hâlâ Anlaşması devam ediyordu ve serbest bırakılacağına dair hiçbir işaret yoktu.

Bu alışılmadık bir durumdu. Yeni sırların paylaşılabilceği zamanı müjdeleyen davetiyeyi aldıktan sonra, Düzenlemelerin ortalama iki ila üç yıl sürdüğünü, ardından vampirin cariyesini serbest bırakıp başka birine geçtiğini öğrenmiştim. Bundan daha uzun süren Düzenlemeler özellikle başarılı olarak biliniyordu.

Buchanan kadınları beş yüz yıldır bu tür başarıları alışkanlık haline getirmişlerdi. Annemin Anlaşması yedi yıl sürmüştü. O neredeyse bir efsaneydi. En azından Millicent teyzem bana biraz kıskançlıkla böyle söylemişti, onun Anlaşması dört yıl üç çeyrek sürmüştü. "Ve üç çeyrek" Millicent teyzem için çok önemli bir eklemeydi.

Lana'nın vampiriyle hiç tanışmamıştım. İnisiye olmayan biri olarak buna iznim yoktu. Adını bile bilmiyordum. Lana'yı Seçiminden bu yana sayısız kez görmüştüm. Nedenini bana söyleyemese de, çok mutlu olduğu belliydi.

"Ve bu da Leah," dedi Avery, sesi alçaktı, bana, benim gerçekten Leah olduğum gerçeğinin dışında, bu sözlerin başka bir anlamı olduğu gibi garip bir izlenim verdi.

Düşüncelerimden koparıldım ve gözlerim ona odaklandı. Beni inceliyordu ve büyük elini bana doğru uzatmış, avucunu yukarı doğru çevirmişti.

Annem beni dirsekledi.

Elimi onun eline koydum, o da elimi kaldırdı, dudaklarını elime değdirdi ve sonra elimi sıkıca tuttu. Gözlerime bakarken elimi bırakmadı.

"*Seninle* tanışmayı dört gözle bekliyordum."

Yine, bunun daha fazla anlamı vardı. Beş yüz yıl önce Ölümsüzler ve Ölümlüler Anlaşması'na imza atan ilk cariyeye ailesi olan Buchanan ailesi üyesi olmamdan daha fazlası. Efsanevi Lydia'nın kızı olmamdan daha fazlası. Sıradan bir nezaketten daha fazlası.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, sesim yumuşaktı ve kendime ait değildi, çünkü o beni daha da korkutuyordu.

Bana gülümsedi, elimi bıraktı ve anneme baktı. "Lucien çok memnun olacak."

Annem başını eğdi ve kirpiklerinin altından Avery'ye baktı, sonra "Umarım öyledir" diye mırıldandı.

Bu neydi? Lucien kimdi ve neden memnun olacaktı?

"Kim...?" diye başladım ama Avery'nin uzun kolu uzanarak sorumu kesintiye uğrattı.

Beni ve annemi kolunun uzunluğuyla yakaladı ve döndü. Hiç çaba harcamadan geniş ve ağır kapıyı açtı ve bizi nazikçe içeriye geçirdi.

Ani ışığa gözlerimi kırptım.

"Lydia Buchanan, Seçkin," Avery arkamızdan bağırdı, "ve Leah Buchanan, Acemi!"

Partideki yumuşak mırıldanmalar onun sözleriyle aniden sustu. Herkes dönüp bize bakmaya başladı.

Ben de onlara baktım.

Bakacak çok şey vardı. Çok fazla. Hepsini birden kavrayamadım.

Oda ovaldi. Zengindi. Onun kadar sade bir zarafeti daha önce hiç görmemiştim.

Zengin, kan kırmızısı duvarlar, yine beyaz kornişler ve tavanlar, yerin çok altında olduğumuz için pencereler yoktu. Resim yoktu, ayna yoktu, sadece bolca koyu kan kırmızısı vardı. Devasa oval bir avize odayı aydınlatıyordu, milyonlarca kristali her yerde ışık prizmaları dans ediyordu. Yerde, odanın kenarlarına kadar uzanmayan, kan kırmızısı, oval bir halı vardı ve yanlarda koyu, parlak ahşap görünüyordu.

Orada insanlar vardı, belki yüz, belki daha fazla. O kadar insan olmasına rağmen oda çok geniş olduğu için dolmuş sayılmazdı. Herkes annem gibi siyah giyinmişti. Erkekler parlak beyaz gömleklerle siyah smokin giymişti. Seçkin eski cariyeler (ya da acemilerin anneleri, teyzeleri veya büyükanneleri) göz alıcı siyah elbiseler giymişti. Kadın

vampirler, erkeklerden çok daha genç görünüyorlardı ama onlar kadar zariflerdi, onlar da siyah elbiseler giyiyorlardı.

Grupta kan kırmızısı elbiseler giyen belki sadece bir düzine kadın vardı ve benim elbisenin farklı olduğunu fark ettim.

Bunun benim açımdan taktiksel bir hata olduğunu hemen anladım. Kan kırmızısı giyen birkaç kişiden biri olsam da, dikkat çekecektim.

Öne çıkmak istemiyordum. Seçilmek istemiyordum.

Her şeyi lanet olsun.

Elbise konusunda kararlıyım. Annem, diğer Uninitiated'ların giydiği gibi bir elbise giymemi istemiyordu. Ancak biraz daha göz alıcı bir şey istiyordu, ki bu da bana istenmeyen bir ilgi çekeceğini düşünüyordum, ayrıca ben göz alıcı bir insan değildim.

Diğerleri tamamen göz alıcı giyinmişlerdi. Boyunlarında, bileklerinde, kulaklarında inanılmaz miktarda mücevher, saçlarına takılmış ışıltılı mücevherlerle süslü özenli topuzlar. Geniş etekli, Güneyli güzel kızların giydiği göz alıcı elbiselerden, cesurca sergilenen tenlere (çoğunlukla dekolte ve bolca) ve muhtemelen yarım ton ağırlığında olan payetli elbiselere kadar.

Her bir elbise, her bir mücevher, birinin kafasına yüksekte tutturulmuş her bir kıvrımlı bukle "*beni seç!*" diye bağııyordu.

Elbisem saten, göğüs, bel ve kalçaları saran bir kesimdi. Uzun eteği eğik kesimliydi ve hareketsiz durduğumda güzelce sarkıyor, hareket ettiğimde bacaklarımın etrafında yumuşakça dönüyordu. Elbise omuzlarımı açıkta bırakıyordu, imparatorluk beline sahipti, kumaş göğüslerimi kapatan ve beline kadar büzgülü dikişli, ince bir dekolteye sahipti. Aynı şekilde sırtımın omuz bıçaklarımın altında da deri görünüyordu, sırtım, omuzlarım ve dekoltem açıkta kalıyordu ama çok cesur bir şey değildi.

Sadece Buchanan ailesinin eski, miras kalan küpeleri takmışım. Bu küpelerin tabanında elmaslarla çevrili oval bir yakut vardı ve ondan daha büyük bir damla şeklinde yakut sarkıyordu. Ayrıca sağ yüzük parmağımda elmaslarla çevrili çok daha büyük bir oval yakut takmışım.

Sarı saçlarımı yüzümden geriye taradım ve ensemde bükülmüş bir topuz yaptım. Bunu kendim yaptım ve fena da olmadı diye düşündüm.

Hollywood ödöl törenine gidiyormuşum gibi görünüyordum (en azından kendime böyle söylüyordum).

Diğer Uninitiated üyeleri ise lise balosunda dansa kaldırılmayı umutsuzca bekleyen, randevusu olmayan kızlar gibi görünüyorlardı.

"Kahretsin," diye mırıldandım, o kadar alçak sesle ki annem bile duymadı, duysaydı en azından bana öldürücü bir bakış atardı.

Yine de, gözleri hala bana dikilmiş birkaç erkek gördüm (aslında, herkesin gözleri hala bana dikilmişti) ve sözlerime gülümsediler.

Annem yine dirseğimi tutarak beni merdivenlerden aşağı ittiğinde, artık vampirlerin arasında olduğumu kendime hatırlattım. Onların duyuları aşırı derecede gelişmişti. Daha iyi duyuyor, daha iyi görüyorlardı, koku, tat ve dokunma duyuları çok daha keskin ve hareketleri daha hızlıydı.

En azından bana öyle söylenmişti.

Ve şunu da belirtmek önemliydi, onlar Avery'ye benzemiyorlardı. Hiçbiri benzemiyordu.

Ayrıca vampir gibi de görünmüyorlardı. En azından popüler kültürün bize vampirlerin görünüşü olarak inandırdığı gibi değillerdi.

Zayıf ve solgun değillerdi, boyunlarına haç takılı kırmızı kurdeleler takmıyorlardı. Ayrıca saçları dağınık değildi ve rock 'n' roll kıyafetleri giymiyorlardı.

Hepsi farklı boylardaydı ama hiçbiri uzun boylu olarak tanımlanabilecek boydan daha kısa değildi. Vücut yapıları farklıydı ama hiçbiri zayıf ya da ince değildi, ağır ya da obez de değillerdi, hepsi kaslı ve güçlüydü. Hepsi farklı göz ve saç renklerine sahipti.

Vampir kadınlar kaslı olmaları dışında erkeklerle aynıydılar, ancak erkeklerin sergilediği fiziksel güçten ziyade algılanan bir güç olsa da güçlü olmaları dışında.

Ciltleri normal tondaydı, sıcaklık ve insanlık hissi veriyordu. Ve son olarak, hepsi çok güzeldi.

En alt basamağa geldiğimizde, farklı, daha güçlü bir küfür mırıldanma dürtüsünü kontrol ettim.

Konuşmalar yeniden hareketlendi, bu da rahatlamamı sağladı çünkü artık ilgi odağı ben değildim. Bu rahatlama kısa sürdü.

"Lydia." Koyu sarı saçlı, yeşil gözlü, uzun boylu, yakışıklı bir adam birdenbire yanıma yaklaştı.

Vay canına. Bir vampirle ilk yakın karşılaşmam.

"Cosmo," diye fısıldadı annem, başını geriye eğdi, gözlerinde genellikle gördüğüm o tuhaf, biraz hüznü ama çok tanıdık bakış kaybolmuştu. Bunun yerine, gözleri parlıyordu ve dudaklarında daha önce hiç görmediğim tatlı ama şehvetli bir gülümseme vardı.

Adam eğilip annemin çenesinin eklemine öptü. Bu hareket o kadar samimi bir şeydi ki, gözlerimi başka yere çevirdim.

Cosmo. Bu ismi biliyordum. Annem bana bu ismi sadece birkaç gün önce söylemişti.

Annemin vampiri.

Aman Tanrım.

"Cosmo, Leah ile tanışmanı istiyorum." Annemin sesini duydum ve geri döndüm.

Annem altmışlı yaşlarındaydı. Öyle görünmüyordu, hiç de öyle değildi. Ama yine de otuz beş yaşından fazla görünmeyen Cosmo'dan daha yaşlı görünüyordu. Ona hizmet ettiğinde yirmili yaşlarındaydı.

Cosmo bana doğru yaklaştı ve eğildi. Dudakları şakağımdaki saça değdiğinde donakaldım, sonra başını daha da eğdi ve kulağıma, "Leah," diye fısıldadı.

Omurgamdan bir titreme geçti.

Tam olarak korku değildi; tam olarak korku *da* değildi. Hoş olmayan bir şey de değildi. Hiç de bile.

Ne garip.

Lütfen, zihnim yalvardı, annemin vampiri beni seçmesin. Lütfen, lütfen, lütfen. Bu hem tuhaf hem de iğrenç olurdu. Çok iğrenç. İğrenç!

Başı uzaklaştı ama vücudu uzaklaşmadı.

Sesimi buldum ve onu soğuk hale getirmek için elimden geleni yaptım ve geri döndüğümde yüzüme buz gibi bir ifade ekledim, "Cosmo."

Soğuk bakışlarım karşısında sırtıttı. Sırtışı, güzelliğini daha da ortaya çıkardı. Bu yüzden soğuk bakışlarımı kaybettim ve ona baktım.

Annemin yanına dönerek, "Söylentiler doğruymuş" dedi.

Annem başını salladı, bana azarlayıcı bir bakış attı ama Cosmo'ya konuştu. "Korkarım öyle."

"Bunu sevdim," diye mırıldandı ve yüzümü incelemek için döndü, sonra yeşil gözleri vücudumun her yerini taradı ve tekrar yüzüme döndü, sonra devam etti, "Lucien bunu daha çok sevecek."

Bilinmeyen Lucien'den bir kez daha bahsedilince vücudumun donduğunu hissettim. Ama ağzımı açamadan annem konuştu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye umutla sordu.

"Oh evet," diye cevapladı Cosmo, gözlerini benden ayırmadan. "Kim...?" diye başladım ama bir kadın vampir grubumuza katıldı.

Uzun boylu, ince ama kıvrımlı, koyu renkli kıvrıcık saçlı, güzel mavi gözlüydü ve sağ bacağına kalçasının üst kısmına kadar uzanan, zarif bir kumaşla süslenmiş bir yırtmaçlı straplez elbise giyyordu.

"Sonunda. Leah," diye duyurdu küçük grubumuza vardığında. Kimse bir şey söylemeden, elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı.

Şampanya kadehleri taşıyan bir garson yanımıza geldi. Cosmo bir kadeh aldı ve anneme uzattı, sonra bir tane daha alıp bana uzattı.

Bunu yaparken, gözleri bana dikilmiş olan kadın Cosmo'ya, "Lütfen bunun ilginç olacağını söyle," diye yalvardı.

Cosmo da bana bakarak, "Bu ilginç olacak," diye onayladı.

Sabırım tükeniyordu.

Herhangi bir günde, iyi bir günde bile, sabrım pek fazla olmazdı. Ama bu olağanüstü koşullarda neredeyse hiç sabrım kalmamıştı. Bu yüzden bu durum beni şaşırtmadı.

Bu, aynı zamanda sinirimi de kaybettiğim anlamına geliyordu, ki bu da kolayca ve maalesef sık sık olan bir şeydi.

"Biri bana herkesin ne hakkında konuştuğunu söyleyebilir mi? Lucien kim?" Sesim hala soğuktu ve şimdi de keskinleşmişti.

Sözlerim üzerine annemin yanımda dehşet içinde donakaldığını hissettim. Cosmo sırtıttı. Kadın bir an beni inceledi, sonra başını geriye attı ve güldü.

"Komik olan ne?" diye bağırdım.

Gülmeyi kesti ama yine de gözlerinde bir gülümseme vardı ve cevap verdi: "Ben Stephanie."

"Stephanie olman çok hoş, ama bu benim sorumun cevabı değil," dedim ona.

"Leah," dedi annem yumuşak bir sesle, annelik tonuyla, ama bu sefer biraz da endişeli bir sesle.

"Onu rahat bırak, Lydia," dedi Cosmo nazikçe. "Ona hiçbir zarar gelmeyecek."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. Bana zarar gelmeyecek mi? *Bu* ne anlama geliyordu?

Bu saçmalığın tamamen şehirli ve medeni olmakla ilgili olduğunu sanıyordum. Bana ne zarar gelebilir ki? Tabii ki seçilirsem başıma gelecek zararlar dışında.

"Sonuçta *o* bir Buchanan," diye ekledi Stephanie, ben soru sormadan önce.

"Evet. O da var ve tabii ki Lucien," diye ekledi Cosmo ve Stephanie ona döndü.

"Lucien *nerede*? Onun gelişini asla kaçırmayacağını sanıyordum," diye sordu Stephanie Cosmo'ya.

"Gecikecek. Katrina ile bazı sorunları var. O..." Cosmo durakladı ve bana bir bakış attıktan sonra tekrar Stephanie'ye döndü, "onun bu Seçime katılmasına pek memnun değil."

Stephanie'nin yüzünün sertleştiğini büyük bir tedirginlikle izledim. "Ondan ne yapmasını bekliyor? Açlıktan ölmesini mi?"

"Bu durumda," Cosmo'nun gözlerinin tekrar bana kaymasını izledim, sonra tekrar Stephanie'ye döndü, "bence öyle."

"Fahişe," Stephanie öylesine şiddetli ve korkutucu bir duygu ile tükürdü ki, kendimi tutamadım ve geri adım attım.

"Sakin ol Teffie, Leah'ı korkutuyorsun," diye uyardı Cosmo.

Yüzümü kurtarmanın önemli olduğunu hissettim. Yani, korkmuştum. Stephanie beni çok korkutuyordu, ama *onların* bunu bilmesini istemedim.

"Korkmuyorum, sinirliyim," dedim. "Kimse sorularımı cevaplamadı."

Cosmo'nun gözleri bana döndü. "Cevaplarını yakında alacaksın, canım."

Bu pek iyi gelmedi.

Cosmo annemin yanına gitti ve kolunu tuttu. "Sana bir şeyler yiyelim, canım. Yemek yemeyi sevdiğini çok iyi hatırlıyorum."

Annem Cosmo ile uzaklaşırken, sevgi dolu bir kahkaha ile cevap verdiğini duydum: "Senin de aynı şeyi sevdiğini hatırlıyorum."

Cosmo güldü. Kendimi tutamadım, yüzümü buruşturdum. Yani, annem olsa bile, yine de iğrençti.

"Sen de seveceksin," dedi Stephanie ve gözlerim ona kayd.

"Anlamadım?"

"Sen de seveceksin," diye tekrarladı.

"Ne?" diye sordum, bilmeme rağmen.

"Beslemeyi," diye cevapladı.

Sanmıyorum.

"Sanmıyorum," dedim soğuk bir sesle.

Gölümsedi, yüzündeki öfke kayboldu, yine güzelliğine kavuştu. Ayrıca, soğuk tavrımdan hiç etkilenmediğini fark ettim.

Elini uzattı ve parmaklarını kolumun üst kısmına, şaşırtıcı olmaması gereken ama şaşırtıcı olan bir güçle kapattı.

Beni odanın içine doğru götürdü. Hareket ederken üzerimizde gözler olduğunu gördüm ve hissettim. Kimsenin olmadığı bir köşede, dış duvara yakın bir yerde durdu. Kolumu bıraktı ve şampanyasından bir yudum aldı, bu beni çok şaşırttı. Birincisi, elinde bir bardak olduğunu fark etmemiştim. İkincisi, vampirlerin kan dışında başka bir şey içmediğini sanıyordum.

Ben de ilk yudumumu aldıktan sonra sordum: "Kimse bu Lucien denen adamı açıklamayacak mı?"

"Bence açıklamayı Lucien'e bırakmalıyız," dedi, mavi gözlerini yüzüme dikerek.

"Onun benimle ne ilgisi var?" diye ısrar ettim.

Unutulmaması gereken bir nokta, sabırsız ve çabuk sinirlenen birinin yanı sıra inatçı da olduğumdu. Birçok kötü özelliğim vardı. Bunun farkındaydım ve değer verdiğim insanlarla bu konuda çalışıyordum. Annem, kız kardeşim, teyzelerim gibi, her ne kadar çoğu zaman beni çileden çıkarsalar da, ve özellikle de arkadaşlarım gibi.

Aynı zamanda birçok iyi özelliğim de vardı, bu da annem, kız kardeşim ve teyzelerimin bana katlanmalarını sağlıyordu. Ayrıca birçok arkadaşım olması anlamına da geliyordu.

Ancak iyi özelliklerimi göstermeyecektim. Bu gece değil.

"Her şey," diye cevapladı Stephanie soruma ve sonra gözleri kısılmadan hemen önce başını keskin bir şekilde çevirdi ve yüzüne korkutucu, sert bakış geri döndü. "*Siktir*," diye tısladı.

Onun baktığı yöne baktım. Bir adam bize yaklaşıyordu. Uzun boylu, yakışıklı, koyu saçlı, esmer tenli ve ten rengiyle garip bir şekilde uyumsuz, yoğun açık gri gözlü bir adamdı.

Gölümsüyordu. *Bana*. Kurt gibi.

Omurgamdan başka bir titreme geçti. Bu seferki tamamen korkuydu. Tamamen ve tamamen *korku*. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve bu beni çok korkuttu.

Evet, bu doğrudu. Korkumun *boyutu* beni *çok* korkutmuştu. Bu yüzden iki kat daha fazla korkmuştum.

Stephanie hafifçe hareket ederek bana daha yakın ve kısmen önüme, bir kalkan gibi yerleşti.

Birdenbire Stephanie'yi sevdiğime karar verdim.

Yeni vampir grubumuza geldiğinde, durana kadar gözlerini yüzümden ayırmadı, sonra gözleri boğazıma kaydı ve ben dehşetle onun aç olduğunu gördüm.

Aman *Tanrım*.

Omurgamdan yukarı çıkan titreme geri çekildi. Bu sefer bir ürperti idi.

"Nestor," diye homurdandı Stephanie, alto sesinde belirgin bir düşmanlık vardı.

Nestor Stephanie'ye baktı. "Bir muhafız mı? Seçim'de mi? Lucien çok yaramaz bir çocuk oluyor."

"Leah ve ben konuşuyoruz," diye cevapladı Stephanie.

Konuşurken dudağı kıvrıldı. "Niyetini açıklamayı düşündüğünü ima ediyorsun, değil mi?"

"Doğru. Geri çekil," diye uyardı Stephanie.

"Buna inanmam mı gerekiyor?" diye sordu

Nestor keskin bir sesle.

"Sen geleneğe uymak zorundasın," diye karşılık verdi Stephanie.

"Öyle mi? Reed'i serbest bıraktın da ben duymadım mı?" diye sordu Nestor.

"Geri... *çekil*," diye bağırdı Stephanie, sonra gerildi ve boğazından vahşi bir hırıltı duyduğumda Nestor'un arkasına baktım.

İki erkek vampir daha bize doğru geliyordu, ikisi de iri, ikisi de esmer, ikisinin de yüzlerinde tehlikeli niyetleri açıkça okunuyordu.

Bir şeyler yolunda değildi. Neler olduğunu bilmiyordum, sadece bunun benim için iyiye işaret olmadığını biliyordum.

Ya da Stephanie için.

Yaklaştı, bana yaklaşarak geri adım attı ve beni neredeyse duvara sıkıştırdı.

Korku içimi kapladı ve gözlerim odanın içinde annemi aramaya başladı. Ben korkak biri değildim ama bunlar *vampirlerdi*. İnsanüstü güçleri vardı. Etini parçalayabilecek dişleri vardı. Tanrı aşkına, *kan* içiyorlardı. İnsan kanı! Bütün bu sirk bunun içindi!

Bu Seçim, içgüdüsel olarak biliyordum, olması gerektiği halinden çok uzaklaşmıştı – kültürlü, kontrollü bir tören olmaktan çıkmış, seçilmemişlerin kendilerini gösterip, duruma göre Efendilerine veya Hanımlarına hizmet etmek üzere seçilmeyi umdukları bir törene dönüşmüştü.

Girişte, süreç seçilen kişi için ne anlama geleceğine bakılmaksızın, güvenli hissettiriyordu.

Şimdi ise güvenli olmaktan çok uzaktı.

Gözlerim annemi buldu ve o da bana bakıyordu, elindeki hors d'oeuvre ağzına götürürken donakalmıştı.

Onun solgunluğundan içgüdülerimin doğru olduğunu anladım.

Bunu doğrulayan bir şekilde, Cosmo'nun annemin yanından ayrıldığını fark ettim. Kalabalığın içinden hızlı ama emin adımlarla ilerliyordu, yüzü sert ve öfkeliydi, yönü Stephanie ve bana doğruydı. O ilerlerken, iki yeni vampir yaklaşıyordu.

Nedenini bilmeden, vücudum koşmaya hazırlandı.

"*Lucien!*" Avery kapıdan bağırdı ve sadece Stephanie, Cosmo, Nestor ve yaklaşan iki vampir değil, *odadaki herkes* durdu, sessizleşti ve kapıya döndü.

Ben de öyle yaptım.

Merdivenlerin başında bir adam duruyordu. Hayır, adam değil, vampir.

Adam ya da vampir, eşi benzeri yoktu.

Ona baktığımda, sanki biri bir elini boğazıma, diğer elini göğsüme koymuş gibi hissettim, hem boğazımda hem de göğsümde acı verici bir sıkışma hissettim.

Uzun boyluydu, oradaki herkesten daha uzundu, en az 1,93 metre, belki 1,95 metre, devasa biriydi. İnce, sıkı kasları yoktu. Kasları ince ve sıkı değildi. Kütlesel, güçlü, hatta vahşiceydi. Saçları siyahtı, o kadar siyahtı ki parlıyordu ve kalındı, hatta hafif dalgalıydı. Saçları çok uzundu, dağınık görünmüyordu, rutin saç kesimi gibi önemsiz şeylerle uğraşacak zamanı olmadığını gösteriyordu.

Ona çok yakışıyordu. Her şey ona yakışıyordu.

Koyu renkli takım elbisesi, koyu renkli gömleği, takım elbise ve papyon giymeyen tek erkek olması, gömleğinin üst düğmelerinin açık olması ve çekici bir boğazını ortaya çıkarması.

Güzel değildi, yakışıklı bile değildi, ya da normal, sıradan bir yakışıklılıkta değildi.

Görünüşü çok sert, çok kaba, bir şekilde hem vahşi hem de çekiciydi.

Düşünmesi çılgınca olsa da, o benim gördüğüm en mükemmel buruna sahipti, düz ve uzundu. Çenesi de aynıydı, kare şeklinde ve güçlüydü. Keskin elmacık kemikleri, dolgun dudakları, hatta çenesi de aynıydı.

Ve lanet olsun, gözleri. Siyah, yoğun ve bana bakıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Sonra odanın diğer ucundan, büyülenmiş bir şekilde, göz kapaklarının kısmen kapanarak o muhteşem gözleri örtmesini ve muhteşem dudaklarının sanki bir gülümsemeyi bastırıyormuş gibi seğirmesini izledim.

Beni duymuştu.

Kahretsin! diye düşündüm.

Soğuk, tiksiniş ve tüm bu karmaşaya ilgisiz görünmek için çok uğraşmışım, ama neredeyse salya akıtıyordum.

Merdivenlerden aşağıya zarif değil ama güçlü bir şekilde indi, hareketleri sanki mesafeyi yutuyormuş gibi görünüyordu.

Gözleri benden ayrıldı ve Cosmo'ya doğru yöneldi.

"Artık o kadar cesur değilsin, değil mi Nestor?" Stephanie alay etti ve ben Lucien'den gözlerimi ayırıp Nestor'a baktım ve Stephanie devam etti. "Leah zaten sözleşmeni onaylamazdı."

"Onun bunu yapmasını beklemiyordum." Nestor sakindi, yaklaşmaya başlayan diğer iki vampir şimdi uzaklaşmıştı. "Niyetimi belirtip onu sözleşme odasına götürmeyi umuyordum. O reddedecek ve Seçim'den ayrılmak zorunda kalacaktı. Ne yazık ki ikinci bir şans yoktu. Bir sonraki Seçim'e kadar yoktu. O zamana kadar Lucien beslenmek zorunda kalacaktı, bu gece seçim yapmak zorunda kalacaktı. Ama Leah bir seçenek olmayacaktı."

"Planını açığa vurmak pek akıllıca değil," dedi Stephanie alaycı bir şekilde.

Nestor memnun bir gülümsemeyle, "Benim planım değildi. Katrina'nın planıydı," dedi. Stephanie bu haberi duyunca öfkeyle tısladı ama Nestor onu görmezden gelip gözlerini bana çevirdi. "Yine de, seni görünce, seni sözleşmeme kanatmaya ikna etmek için bile cazip gelirdim." Stephanie'nin tekrar gerilen vücudunu ve boğazından çıkan hırıltıyı görmezden gelerek Stephanie'nin yanından eğildi, bana yaklaştı ve fısıldadı, "Annenin rekorunu kırmana yardım ederdim. Yedi yıl sana yetmezdi." Geri çekildi ve Stephanie'ye, "Katrina'nın kızgın olmak için nedeni var, ona bir bak lan." dedi. Başını bana doğru çevirdi.

"Görüyorum," diye tısladı Stephanie.

"Kokusunu *alıyor* musun?" Nestor neredeyse saygıyla fısıldadı ve o elimi boğazımda, diğerini kalbimde hissettim ve yine sıkıyorlardı. Sonra Nestor kıkırdadı. "Tabii ki alıyorsun, ama senin sevdiğin türden bir koku değil, değil mi?"

"Siktir git," dedi Stephanie keskin bir sesle.

"İkimiz de sanki ben burada değilmışim gibi konuşmayı keser misiniz?" diye sordum, bıkmış, çıldırmış ve sevgi dolu zihnimden korkmuş bir halde.

Nestor hareketsiz kaldı, kaşlarını çatıp bana o kadar vahşi bir bakış attı ki, bir an önce aklımı kaçırmış gibi hissetmemi sağladı.

Şimdi gerçekten deli gibi korkmuştum.

"Az önce ne dedi?" diye Stephanie'ye öfkeli bir fısıltıyla sordu ama gözleri benden hiç ayrılmadı.

"Görünüşe göre Magnus Warrington kızını sahiplendi," diye sorusuna cevap vermek yerine Stephanie ona söyledi. "Hızlı davranmazsan Nestor, geriye sadece Howard kalacak."

Nestor başını çevirdi ve koyu kahverengi saçlı bir vampirin, çok güzel ve biraz daha az çaresizce giyinmiş bir Uninitiated'ı merdivenlerden yukarı çıkardığını gördük.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Nestor, Stephanie'ye bir bakış attı, gri gözleriyle beni baştan aşağı süzdü ve sonra uzaklaştı.

"Aptal," diye mırıldandı Stephanie.

"Şey, bana bunun ne anlama geldiğini söylemek ister misin?" diye sordum.

Stephanie kolumu eline aldı ve alçak sesle konuşarak beni odaya götürdü. "İlk kısmı, Lucien isterse sana kendisi açıklasın. Son kısmı ise bilmen gerekiyor. Belli ki derslerine gitmedin, ama annen sana *bazı* talimatlar vermiştir herhalde. Bunları görmezden mi geliyorsun, yoksa ölüm arzusun mu var, bilmiyorum." Durdu ve bana döndü, boylarımız aynıydı ve gözleri benimkilerle aynı hizadaydı. Gözleri ciddiydi. "Bir vampire asla saygısızlık etme, Leah. Cosmo ve ben, bu gece, buna aldırmayacağız. Lucien ise asla. Lucien'e *asla* saygısızlık etme. Çalışmalarını yaptıktan sonra, Cosmo ve ben de buna sabır göstermeyeceğiz. Bunu bilmen gerekiyor. Ve bu gece sana yaklaşan herhangi bir vampire saygılı davran. Bu, annen, ailen, ailenin geçmişi ve bugünü için önemli ve en önemlisi, Lucien için önemli."

Lucien meselesinden birazcık sıkıldığımı itiraf etmeliyim. Çoğunlukla herkesin neyden bahsettiğini bilmediğim için ve özellikle de onu gördükten sonra.

Ancak aptal değildim. Stephanie ciddiydi, aynı zamanda gerçekçiydi. Beni korkutmaya çalışmıyordu, olanları olduğu gibi anlatıyordu. Beni korumaya çalışıyordu. O bir vampir olsa da, bunu

bunu yüzüne vurmamaya karar verdim. Birçok şey olabilirim ama *bunu* yapacak biri değildim.

"Şimdi sana eski cariyelerimden birini tanıtacağım," dedi, sesi tekrar dostça ve neşeli hale gelmişti.

Beni yetmiş yaşında bir adama götürdü ve eklemeliyim ki, Stephanie yirmi beş yaşında görünüyordu, ama adam yetmiş yaşında olmasına rağmen formda ve hala yakışıklıydı ve yanında daha da formda ve daha da yakışıklı otuzlu yaşlarında bir adam vardı. Genç adam odadaki kırmızı papyon takan tek adamdı.

Kan kırmızısı bir papyon. Bir başka Acemi. Bir erkek.

Vay canına.

Annem bana bundan bahsetmemiş olsa da, soğukkanlı davranmaya çalıştım.

Stephanie'nin her iki erkeği de sevdiği belliydi. Güldüler, sohbet ettiler, beni de sohbetlerine dahil ettiler.

Veda ettikten sonra Stephanie beni uzaklaştırdı ve ben, "Erkek cariyeler olduğunu bilmiyordum" dedim.

"Yoktu," diye cevapladı Stephanie. "Ama Dominion'a baskı yaptım, yani yüz elli yıl önce o kadar çok sızlandım ve şikayet ettim ki, erkekleri de işe aldılar, şükürler olsun." Bana döndü, elimden boş şampanya kadehini aldı ve geçen bir garsonun tepsisinden dolu bir kadehle değiştirdi. "Alınma." Yeni kadehimi verirken sırtıttı.

"Alınma?" diye sordum.

Hâlâ sırtarak, "Kızlar lezzetlidir. Erkekler daha lezzetlidir," dedi.

"Oh," diye fısıldadım, yere bakarak ve tüm bu olaydan dolayı yine çıldırmaya başladım.

"Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, birçok kadın vampir yeni işe alınanlardan oldukça memnundu. Yine şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bazı erkekler de öyle." Kıkırdadı ve sesi neredeyse kendisi kadar güzeldi. Öyle ki, o konuşmaya devam ederken gözlerimi ona kaldırdım. "Yine de, bazı kadınlar hala kızları tercih ediyor. Dünyanın kuralı bu, değil mi?"

Gerçekten de öyleydi, bu yüzden başımı salladım.

Garip bir şekilde, itiraf etmeliyim ki, ondan hoşlanıyordum. Bu yüzden, ona bir şey söylemek için yaklaştım. O ana kadar kendime itiraf etmediğim bir şey.

"Bir terslik var," diye fısıldadım ve o gerildi. "Ne?" diye sordu.

Kafamı salladım ve etrafa baktım.

Sonra gözlerine baktım. "Bilmiyorum. Garip hissediyorum." Ve gerçekten öyle hissediyordum. Nestor gittikten sonra...

Hayır, ondan önceydi. Lucien geldikten sonra oldu. Boğazımı ve kalbimi sıkması değildi. Başka bir şeydi. Bilincimin sınırlarını zorlayan bir şey. Uyuşturulmuş gibi hissetmeme neden olan bir şey.

Şampanyaya baktım. "Sanırım uyuşturulmuşum," diye fısıldadım.

Vücudundaki gerginlik kayboldu, yüzü yumuşadı ve bana yaklaştı. "Uyuşturulmadın, Leah."

"Yok mu?"

"Hayır, uyuşturulmadın. O seni takip ediyor."

Gözlerimi kırptım, sonra sertleştım. "Ne?"

Kim?" "Lucien," dedi sadece.

Gözlerim odanın içinde dolaştı. Onu bulmak zor olmadı. İki erkek ve bir kadınla birlikte durmuş konuşuyordu.

Ama onun siyah gözleri üzerimdeydi.

"Beni takip mi ediyorsun?" diye fısıldadım, o gözlere doğrudan bakarak.

Evet, evcil hayvanım. Seni takip ediyorum. Seni işaretliyorum. Sen benimsin.

Şampanya kadehimi düşürdüm.

Benim fark edemediğim bir anda, Stephanie'nin eli hızla uzandı ve bardak halıya düşmeden yakaladı.

Derin, boğuk bir sesle söylenen bu sözler, yüksek sesle değil, *kafamın içinde* yankılandı.

"Aman Tanrım," diye fısıldamaya devam ettim.

"Evet, tatlım, seni takip ediyorum." Stephanie'nin sesi eğlenceli geliyordu ve gözlerimi Lucien'den ayırıp ona baktım. Bunu yaptığım anda gülümsedi. "Oh, Leah, bu iyi bir şey. Bunu söylediğimde, gerçekten *iyi* olduğunu kastediyorum. Buchanan kadınları yüzyıllardır Lucien'i hedefliyorlar. *Herkes* onu hedefliyor. Ona yaklaşan tek kişi Cosmo ve annen onu elde etti," diye durakladı, sonra sırtarak, "ve tabii ki ben," dedi. Kıkırdadı ve "Bu kadar korkmuş görünmene gerek yok," dedi.

"O sadece... Stephanie, o sadece..." Kekeledim, sonra kafamda başka sözler duydum.

Hayır, Leah. Ona söyleme.

Ağzım kapandı. Ben kapatmadım; sadece söyleneni yaptı.

Aman Tanrım, kafamın içinde tekrarladım, panik beni ele geçirdi.

Sakin ol, evcil hayvanım. Yine kafamın içinde konuştu.

Beni rahat bırak! Evet, yine kafamın içinde bağırdım.

Onun kahkahasını kulaklarımla duymadım. Stephanie'ninkinden bile daha güzeldi. O kadar güzeldi ki, büyüleyiciydi. Ve bu sadece eğlenceli bir kahkaha değildi, biraz şaşkın, biraz bekleyiş dolu, hatta hissedebildiğim kadarıyla biraz da tahrik ediciydi.

Ne oluyor?

"Duyabiliyorum," dedi Stephanie yumuşak bir sesle, beni sözsüz konuşmamdan bir anda kopararak. "Ve görebiliyorum," diye devam etti ve ben ona baktım. "Her hareketini izliyor. En ufak hareketini bile, Leah, izliyor. Kalbi tam olarak seninkiyle aynı ritimde atıyor. Buradaki tüm vampirler bunu bilir, hepsi duyabilir, görebilir, hissedebilir." Sesi daha da yumuşadı, saygıyla doldu. "Lucien gibi bunu kimse yapamaz. Bu çok güzel."

O, benim kafamda konuşmasından bahsetmiyordu. Takip etmenin ne anlama geldiğini açıklıyordu.

Yine de, başka bir noktada

takılmışım. "Kalbi atıyor mu?" diye sordum.

Başını salladı ve tekrar gülümsedi. "Öğrenecek çok şeyin var, tatlım."

Bu haber beni o kadar şaşırttı ki, kalabalık bir odanın diğer ucundaki bir vampirin kafamın içinde konuştuğunu unuttum.

"Vampirlerin kalpleri atmaz," dedim Stephanie'ye aptalca, o da bir vampir olduğu için bunu bilmesi gerekirdi.

"Oh, evet, atıyor. Göreceksin," diye şarkı söyler gibi konuştu, elimi tutup beni Lucien'in yönüne doğru çekerek. "Ne oynadığını bilmiyorum ama yeter artık. Açım."

Bizi Lucien'e doğru götürüyordu.

Hayır. Gerçekten, gerçekten hayır.

Ayaklarımı sürükleyerek, "Ne yapıyorsun?" diye tısladım.

Soruma cevap vermedi, bunun yerine "Sanırım seni gösteriş yapıyor. Bu onun tarzı, normalde oldukça ilginçtir ama şu anda sinir bozucu. Bodyguardlık yapmaktan yoruldu. Tekrar söylüyorum, alınma ama bu gece Reed'e gitmek istiyorum" dedi. Parmakları kolumu sevgiyle sıktı ve gücü, ayaklarımın sürünmesine izin vermedi, beni ileriye doğru itti.

Kolumu çektim. Parmakları kolumu bir kez daha sıktı, ama bu sefer farklıydı, kaçamayacağımı söylüyordu.

Farklı bir şey denedim. "Dinle, Stephanie, bu gece seçilmek istemiyorum."
"Bunun imkanı yok," dedi mutlu bir şekilde beni daha da yaklaştıırken.

Lucien'e baktığımda konuşmayı kestim. Gözleri yine bana kilitlenmişti, Stephanie'nin dediği gibi beni işaretliyordu ve sonunda anladım.

Gözleri sahipleniciydi, sahipliğini ilan ediyordu, sonuçta ben onundum. Bunu uzaktan bile görebiliyordum.

Hatta bunu *hissedebiliyordum*.

Diğerleri izliyor, bakışlarını onunla benim aramda gezdiriyorlardı.

Onunla birlikte duran insanlar bizim yaklaştığımızı fark edip kenara çekilip ona yol açtıklarında kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır! Zihnim haykırdı, gözlerim yine onun gözlerine kilitlendi.

Evet, dedi kafamın içinde.

Cidden, bunu yapmayı kes! Beynim ona bağırdı.

Kafamın içinde başka bir kıkırdama duydum.

Ona kaşlarımı çattım.

Bu sefer kafamın içinde değil, yüksek sesle kahkahaya boğuldu.

Çevresindeki herkes için bunun hiçbir nedeni yoktu ve şaşkınlıkla ona baktılar. Ama ben nedenini biliyordum.

Kaşlarımı çatmamın yanı sıra, sinirlenerek burnumu da kırıştırdım.

O, güzel ağzında hala bir gülümsemeyle başını salladı. Stephanie beni tam onun önünde durdurdu.

Uzaktan görüldüğünden daha uzundu, daha iri, daha güçlü, tamamen eziciydi. Beni küçük hissettirdi.

Ben küçük değildim, hayatta değildim. Boyum 1,75 metre, kan kırmızısı ayakkabılarımla 1,80 metreden fazlaydı. C beden sütyen giyiyordum. Kıçım benim baş düşmanımdı, her zaman öyleydi. İnsanların bildiği tüm diyetlere tamamen dirençliydi.

Normal, ortalama, sıradan bir erkek beni kaldıramazdı, en fazla birkaç saniye kaldırabilirdi.

Bu adam, vampir olmasa bile, bunu yapabilirdi. Hiç şüphe yoktu. Onun karşısında kendimi kırılgan hissettim. Kırılgan. Hassas.

Odadaki tüm konuşmalar yine kesildi.

Bütün oda sessizdi. Herkes izliyordu.

Ağzımı açıp muhtemelen aptalca bir şey söylemek üzereydim ki Stephanie konuştu.

"Lucien..." diye başladı, sesi sabırsızdı.

O, Stephanie'nin sözünü kesti, gözleri benimkilere kilitlendi, konuya girmede, "merhaba" bile demedi.

Bunun yerine, derin, güçlü, boğuk sesiyle yüksek sesle "Niyetimi açıklıyorum" dedi.

Hay aksi.

"Tanrıya şükür," dedi annem arkamdan mutlu bir şekilde.

İkinci Bölüm

Sözleşme

"Çık dışarı," diye homurdandı Lucien.

İşler yolunda gitmiyordu ve bu durumdan hoşlanmıyordu. Leah ona öfkeyle baktı.

Annesi Lydia, kızının davranışına mı, yoksa Lucien'in gelenekleri çiğnemesine mi, bilmediği bir dehşetle bakıyordu. Lucien de umursamıyordu.

Lucien homurdanana kadar gülümsüyor olan Cosmo, şimdi endişeyle kaşlarını çatmıştı.

Avery öne çıktı. "Lucien, kanunları biliyorsun. Onay alman gerekiyor. İkincin ve Uninitiated'ın Distinguished'ı da orada olmalı. *Sen* bile yapamazsın..." Avery başladı.

Lucien elini kaldırdı ve Avery konuşmayı kesti.

Biliyordu. Beş yüz yıldır bu kabusu yaşıyordu. Çok iyi biliyordu.

Bu da onun umursamadığı bir şeydi. "Git," dedi Lucien sertçe.

"Lucien, bunu yapma," diye yalvardı Cosmo.

Lucien sesini tehlikeli bir gürültüye indirdi. "Şimdi."

Avery, her zamanki gibi diplomatik davranmadan önce bir an tereddüt etti.

Odadaki kişilere bir göz atan Avery, fısıldayarak, "Bir yolu var. Kimse bilmek zorunda değil, Cosmo. Bu oda dışına çıkmayacak," dedi.

"Bu hoşuma gitmedi," diye cevapladı Cosmo.

"Lucien, onunla konuşmama izin ver," diye yalvardı Lydia, elini ona doğru uzatarak. "Bir daha söylemeyeceğim," diye hırladı Lucien.

Bunun üzerine, onun sabrını zorladıklarını anladılar, bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı ve tereddüt etmeden hep birlikte odadan çıkmaya yöneldiler.

Leah da dahil.

"Sen kal," diye emretti ve herkes döndü.

"Ne?" diye sordu Leah, yumuşak, tatlı sesi Lucien'in sinirlerini bozdu. "Sen değil. Sen kal."

Gözleri annesine, Cosmo'ya, Avery'ye ve sonra tekrar Lucien'e kaydı. "Ama ben sandım ki..."

"Buraya gel," diye emretti Lucien, diğerleri hızlıca ve sessizce odadan çıkarken onun sözlerini keserek.

O, onun emrini yerine getirmedi. Bunun yerine, şaşkınlıkla kapalı kapıya baktı.

Aslında, Sözleşme Odasına adım attığından beri onun emrettiği hiçbir şeyi yapmamıştı.

Onun sinirlerini bozan sadece sesi değildi, onunla ilgili her şeydi.

Bundan zevk alacağını ummuştu. Beş yüz yıldır hiç zorluk yaşamamıştı.

Bundan zevk almıyordu.

"Leah," diye seslendi, sesi sabrı kadar gergindi. Kız

başını çevirdi. "Ne?" diye sordu keskin bir sesle.

Ona hak ettiği saygıyı öğretme arzusuyla mücadele ederken vücudunun gerildiğini hissetti.

Bu dürtüye kapılmak yerine, sessizce uyardı: "Bana *bir daha* böyle konuşma."

Leah ona baktı, yüzünde kafa karışıklığı ve korku birbiriyle savaşıyordu, uzun zamandır görmediği bir ifadeydi bu. Sevdiği, özlediği, arzuladığı bir ifade.

Bu, öfkesini yatıştırdı. Tamamen değil, ama yeterince.

"Anlamıyorum," dedi kız, sesinde aynı korku ve şaşkınlık vardı ve bu, onun kanını kaynatıyordu.

Özellikle de korku.

Her cariye seçilmek için can atıyordu. Bu bir amaca hizmet ediyordu, ama aynı zamanda kovalamayı, yakalamayı, evcilleştirmeyi de ortadan kaldırıyordu.

Lucien bunların hepsini de severdi, özlerdi ve kesinlikle arzulardı.

Kızın korkusu, yüzü, saçları, gözleri, göğüsleri, kalçaları ve onu Seçim'e girip kokusunu aldığı anda neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden olan lanet *kokusu* kadar lezzetliydi.

Yıllar önce onu ilk gördüğü, kokusunu aldığı anda olduğu gibi, ardından Leah Buchanan'ı kendine ait olarak işaretlemişti. Herkes bunu biliyordu, onlarca yıldır biliyorlardı.

Tabii ki Leah hariç.

Konuşmaya devam etti. "Sözleşmeni imzalamayı reddedersem, gitmekte özgür olacağımı düşündüm."

Lucien sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

Bu onu sakinleştiremedi, ancak açıklaması sırasında sesi daha az sabırsız geliyordu. "Nestor niyetini açıklamış olsaydı. Evet. Magnus. Evet. Hamish.

Aynı şekilde. Herhangi biri," diye devam etti, eliyle kapıyı işaret ederek Seçim'i ima etti ve sözünü bitirmeden önce, "Ben mi? Hayır."

"Neden sen değil?" diye sordu. "Çünkü seni istiyorum." "Ama ben seni istemiyorum."

"Önemli değil. Sen benimsin."

Gözlerini kırptı, sonra toparlandı, "Ama annem kuralların mutlak olduğunu söyledi. Kimse onları çiğneyemez. Asla."

"Ben kimse değilim."

Kız şaşkınlıkla başını salladı. "Kimsin sen?"

"Senin Efendinim."

Şimdi kızgın görünmeye başladı. "Kimse benim efendim değil." "Benim."

Korkunun yerini öfkeye bırakarak ona baktı, ellerini yumruk yaptı ve ona doğru eğilip, "Sen *değilsin*," dedi.

Yeterince katlanmıştı.

Buraya gel, Leah.

Hemen ona doğru yürüdü. Lucien öfkenin kaybolup yerine kafa karışıklığının geri geldiğini izledi.

Korku da öyle. Hem de büyük ölçüde.

O kadar ki, oda korkudan kokuyordu. Korku, Leah'ın kokusuyla karışmıştı. Lucien, onu kollarına alıp, kıyafetlerini yırtıp atarken boğazını parçalamak ve penisini o kadar derine gömmek gibi yasak bir arzu duydu ki, Leah'ın kanı ağzına akarken kendi darbelerini hissedebilirdi.

"Bunu yapmayı kes," diye fısıldadı, ondan bir adım bile uzaklaşmadan durdu.

Sessiz ol, diye emretti ve kızın ağzı kapandı. *Daha iyi*, dedi ona. Kız ona öfkeyle baktı, elleri yine yanlarında yumruk halindeydi ama ondan uzaklaşmadı. Bunu yapmak için çabalıyordu ama yapamıyordu. Adam buna izin vermiyordu.

Önemli değildi, kız buna karşı koydu. Adam bunu sevdi.

Elini ver.

Kız elini onun eline uzattı ve elinin hareketini izledi, gözlerinde dehşet ve öfke vardı.

Adam döndü, parmakları yanındaki parlak, oval masanın üzerinde duran dört şeyden biri olan keskin hançeri kavradı.

Ayrıca poster tahtası büyüklüğünde, fildişi parşömen üzerine, en üstten en alta kadar minik kaligrafi harflerle yazılmış sözleşmeleri de vardı.

imzaları için sadece bir inçlik boşluk vardı. Tüm bu kelimeler, onun kanının ona ait olduğunu, ona beslenme hakkı verdiğini ve karşılığında onun, Anlaşma süresince değil, bu dünyada son nefesini verene kadar ona bakacağını beyan ediyordu.

Avery'nin bildiği, Cosmo'nun bilmediği, annesinin bilmediği ama Avery'nin bildiği şey, Lucien'in beş yüz yıllık anlaşmayı değiştirdiği idi.

Odaya girer girmez oturup her kelimeyi okumuştı, beş yüz yıldır seçtiği hiçbir carie bunu yapmamıştı. Avery'ye yaptığı değişiklikleri bilmesinin imkânı yoktu, ya da derslerine katılana kadar bilemeyecekti. Lucien bunu planlamıştı ve sonuçlarına hazırlıklıydı.

Yine de, ya da muhtemelen bu yüzden, okumayı bitirdikten sonra, yüzü solgun, gözleri öfkeli bir şekilde, onu masanın üzerine attı, Lucien'in bakışlarını yakaladı ve "Hayatta olmaz" dedi.

Böylece Lucien'in talepleri, annesinin yalvarışları, Cosmo'nun kıkırdamaları ve Avery'nin sırtışları başlamıştı.

Lucien'in sinirinden bahsetmeye gerek bile yok.

Masada ayrıca tüy kalem ve Birleştirme Kasesi vardı; bu, tüy kalemin yanında dört küçük kristal ayak üzerinde duran küçük, oval bir kristal tabaktı.

Lucien, ikisini de şimdi kullanacaklarına karar verdi.

Lucien elini kadının eline uzattı ve parmaklarıyla kadının elini kavradı. Kadının işaret parmağını düz tutmaya çalıştı ama kadın buna da direndi. Asla kazanamayacağını biliyordu ama yine de direndi.

Lucien, sonunda bundan zevk almaya başladığını fark etti. "Mücadele etmeye devam et, evladım, hoşuma gidiyor." Kız hemen mücadeleyi bıraktı.

Ona sırtıttı. O ise ona kaşlarını çatı.

Hançeri kaldırıp parmağını delmek için hamle yaptı ama durdu ve ona baktı. Gözleri parmağından onun gözlerine kaydı.

Yalvarışını görebiliyordu.

Evet, bundan zevk alıyordu.

Hançeri masanın üzerine bıraktı.

Kadının rahatlamasının odayı kapladığını hissetti. Kadının kalbi çılgınca atmaya başlamış, kendi kendine takılıp durmuştu. Şimdi yavaşlamaya başlamıştı.

Gözleri onun gözlerine kaydı ve parmağını hala başparmağıyla uzatmaya zorlayarak elini ağzına doğru kaldırdı.

Vücudunun gerildiğini, korkunun onu sardığını, eli yükselmeye direnirken kalbinin hızlandığını hissetti.

O muhteşemdi.

Hayır! Beyninde haykırdı.

Ağzını açtı, parmağını dudaklarına götürdü ve içine emdi. Kız tamamen hareketsiz kaldı ve gözleri onun ağzına düştü.

İlk tadında hissettiği tahrik ve kadının bakışlarının yönünü zorlukla bastırdı.

Tanrım, tadı çok güzeldi.

Tek dişiyle parmağının ucunu yırttı.

Aman Tanrım! O, kadının kısa süreli acıyı hissettiğini fark edince, zihninde nefes aldı.

Yanılmıştı, kadının teni çok güzeldi ama kanı muhteşemdi.

Pişmanlıkla parmağını ağzından çıkardı, elini Birleşme Kasesi'nin bir ucuna itti ve yaradan birkaç damla kanı kaseye damlattı.

O da buna direndi ve Lucien bunu biraz şaşırtıcı buldu. Kazanamayacağını biliyordu. Lucien onu zihniyle tuzağa düşürmüştü ve bunu yapmasa bile, fiziksel olarak ona asla üstün gelemezdi.

Onu emri altında tuttuğunda, onun inatçılığını sevdiğini fark etti. Onu emri altında tutmadığında ise bunu sinir bozucu buluyordu.

İşini bitirdiğinde, parmağını dudaklarına geri götürdü ve dilini çıkarıp kesik yere değdirdi. Kanama anında durdu. Tükürüğü sayesinde yara bir saat içinde iyileşecekti.

Elini bıraktı ama, "*Kalemi kanına batır ve sözleşmeyi imzala*" diye emretti.

Kadının vücudu sarsıldı, gerildi ve adam, kadının söyleneni yapmadan önce bir saniye tereddüt ettiğini görmekten hoşlandı. Adam, kadının bunu yapmasını izledi, yüzü solgun, vücudu titriyordu.

Hipnoza karşı koyabilir miydi?

Bunun imkansız olduğunu biliyordu. Ancak, eğer yapabilseydi, daha da eğlenceli olurdu.

Kadın kalemi bıraktı ve ona döndü.

Senden nefret ediyorum.

Adam elini kadının boynuna koydu, başparmağı kadının şah damarına değiyordu, kadının kalbi adamın cildine ve kulaklarına şiddetle çarpıyordu.

"Bu uzun sürmeyecek, evcil hayvanım," diye onu teselli etti.

Bana evcil hayvanım deme.

"Sen benim evcil hayvanımsın."

Ona burun kıvırdı, bu onun rahatsızlığını ve tiksintisini ifade etmek içindi. Ancak o bunu sevimli buldu.

O, The Selection'da bunu yapana kadar, sözsüz iletişim kurarken kimse ona karşılık vermemişti. Onun bu şimdiye kadar bilinmeyen yeteneğine şaşırması ve memnun olması.

Bu, işleri daha ilginç hale getirecekti. Aslında, zaten ilginçti.

Masaya döndü, hançeri aldı ve kendi parmağını deldi. Kızın yaptığı hareketlerin aynısını yaparak sözleşmeyi imzaladı.

İşlem tamamlandığında, hançerin ucuyla ikisinin kanını tabakta karıştırdı, kız ise titreyerek yanında duruyordu.

Ona doğru yaklaştı ve Leah'ın vücudu gerildi. "Buna karşı koyamazsın, Leah."

Bu yasal olamaz, diye bağırdı kız.

Haklıydı. Kesinlikle yasal değildi. Onu hipnotize ederek imzalamaya zorladığını biri öğrenirse, cezalandırılacaktı. Ya da onu cezalandırmaya çalışacaklardı.

Elbette başaramazlardı. Önce onu öldürmeleri gerekirdi. O, şüphesiz, her türlü riske değecekti.

Onu önüne yerleştirdi, bir kolunu beline dolayarak onu göğsüne ve karnına sıkıca bastırdı. Tatlı kalçaları onun uyluklarına bastırıyordu.

Sert vücuduna yaslanan yumuşak vücudunu hissedince, Kan Akıtma'yı beklemek için uzun bir hafta olacağını biliyordu.

Kızın önünden uzanarak tüy kalemi aldı ve ikisinin kanına batırdı.

Elimi tut, diye emretti. Kız söyleneni yaptı.

Birlikte, karışık kanlarıyla isimlerinin arasına "*Bağlı*" kelimesini yazdılar.

İş bitmişti. Kız artık onundu.

Zafer duygusu içini kapladı.

Uzun zamandır böyle hissetmemişti ve bu hissi en çok seviyordu.

Kollarını kadının beline doladı, yüzünü kadının boynuna gömdü, kadının tenini, saçını, kadının ihtiyaç duymadığı parfümünü kokladı, kadının

Kan, damarlarında sıcak ve nemli bir şekilde akıyordu. Nefesinin bir nefesle dışarı çıktığını duydu ve çok fazla güç kullandığını anladı.

Onu kendine sıkıca tuttu ve bırakmadı.

Benim, diye ilan etti.

Asla, diye cevapladı kız.

Ağzını kulağına yaklaştırdı ve "Göreceğiz" diye fısıldadı. Kızın titrediğini hissetti.

Sonra kadının zihnini ve vücudunu kontrolünden kurtardı.

Kadın bunu hemen hissetti, kollarında dönerek ona bir an bakış attı, sonra kendini kurtardı ve odadan koşarak çıktı.

Üçüncü Bölüm

Kan Akıtma

Pencerenin önünde durup geceyi seyrediyordum.

Gökyüzünde bulut yoktu, ay dolunaydı ve parlaklığı, aşağıdaki karanlık, tertemiz bahçeyi uygun bir şekilde ürkütücü bir şekilde donuyordu.

Gözlerim bahçeden ayrıldı ve camda kendi yansımaımı gördüm. Aptal gibi görünüyordum.

Soluk pembe bir gecelik giyiyordum, sade, dantel veya başka bir süsleme yoktu. Ayak bileği uzunluğundaydı, her iki yanında kalçama kadar yırtmaç vardı, spagetti askılar gövdeyi ve sırtımı omuz bıçaklarımın altında derin bir V şeklinde tutuyordu.

Edwina adında garip bir kadın saçımı ve makyajımı yapmak için gelmişti. Sessiz ve dikkatliydi ama gülümsüyordu ve sanki dünyanın kraliçesi olacaktım gibi heyecanlıydı.

Onu işine bıraktım ve ben de sessiz kaldım. Aklımda çok fazla şey vardı.

Sessiz kalmamalıydım. Saçımı çok fazla uzattı. Ayrıca makyajımı da çok, çok, çok fazla yaptı.

O lanet vampirin dişleri tarafından boğazım parçalanmak üzereydi, kanımı emip sonra da eşinin yanına gidecekti.

Neden bu kadar telaşlanıyorsun?

Seçimden sonra anneme Sözleşme Odasında olanları anlattım ve Vampir Hakimiyeti ile iletişime geçip sözleşmeye itiraz etmesini istedim.

İlk başta sarsılmış görünüyordu. Sonra teyzelerimi aradı. Teyzelerim kız kardeşimi çağırdı ama şaşırtıcı bir şekilde kuzenlerimi çağırmadı.

Beni davet etmedikleri bir toplantı yaptılar, bu da beni çok kızdırdı.

Sonra Dominion ile iletişime geçtiler, ama sözleşmeyi itiraz etmek için değil, bir kopyasını almak için.

Benim ve onların hakkı olduğu üzere, sözleşmeyi aldık. Avery bizzat teslim etti.

Kapalı kapılar ardında, ben olmadan, saatlerce sözleşmeyi incelediler.

Tamam, daha çok *bir* saat gibi ama bana milyonlarca saat gibi geldi.

Kız kardeşim ilk olarak çıktı, yüzü solgun, gözleri şok olmuş halde. Gitmeden önce tek kelime bile etmedi. Bu şaşırtıcıydı. Lana konuşkan biriydi.

Herkesin kulağını çınlatacak kadar konuşkandı. Tek kelime bile etmemesi ona hiç yakışmıyordu.

Bu iyiye işaret değildi.

Sonra Kate teyzem çıktı. Nedense o da şok olmuş ama kararlı görünüyordu. Buchanan ailesinin dört kadından en büyüğü olan teyzem, kırk yıldır bana aşılana geleneklere göre, son sözü söyleyen kişiydi. Son sözü hoşuma gitmemişti.

Şöyleydi: "Sözleşmeye uyacaksın." "Ne?" diye bağırdım.

"Her kelimesine," diye cevapladı. Sonra, sanki o kelimelerin ne olabileceğinden korkmuş gibi, tek kelime etmeden, yemin ederim Kate teyzem *hiçbir şeyden* korkmazdı, oradan ayrıldı.

Millicent ve Nadia da öyle.

Annem önümde durdu ve ben "Ciddi olamazlar" dedim.

"Bize karşı gelersen, ailemizden kovulursun," diye cevapladı annem, korkunç sözlerinin etkisini hafifletmeye çalıştığını biliyordum. "Lucien'e karşı gelersen, imzaladığın sözleşmeyle, onun belirli hakları olacak, Leah. Onun kullanmasını istemeyeceğin haklar. Ve ben, onun bu hakları kullanacağından nispeten eminim."

"Peki bunlar ne?" diye bağırdım, sırlardan bıkmış ve ertesi güne kadar Vampir Çalışmaları dersine gitmeye niyetim yoktu. Vampir Çalışmaları, iki gün boyunca vampirler ve cariyelerle ilgili her şeyi öğrenmekti, bu sadece istemediğim bir şey değil, o anda yapmak da istemediğim bir şeydi.

"Seni avlayabilir ve seni bulduğunda, ki bulacaktır, istediği gibi davranabilir," diye cevapladı annem.

"Ve 'istediği gibi' demek, kanımı emmek demek, ki bu da sözleşmenin ona izin verdiği şeylerden biri."

Sözlerim karşısında yüzü soldu, gözlerinin arkasında bir şey olduğunu hissettim ama sonraki sözleri dikkatimi başka yöne çekti.

"Beslemek, evet, ve durmamak."

"Anlamadım?" diye sordum.

"Beslenmek ve durmamak onun hakkı. Onun gönüllü cariyesi olarak, beslenmesine izin verilir. Seni inisiye edip beslenmeye alıştığında, istediği zaman, istediği sıklıkta bunu yapabilir. Ama seni öldürmeden önce değil, seni aşırı derecede zayıflatmadan önce durması gerekir. Eğer bu sözleşmeye itiraz edersen, seni avlayabilir ve *ölene kadar* senden beslenebilir."

Buna söyleyecek hiçbir şeyim yoktu çünkü bu gerçekten korkunçtu.

Lucien beni avlayıp, ölene kadar kanımı emip bitirirdi.

Bunu yapardı. Ona karşı gelirim, o piç kurusu bunu yapmakla kalmaz, her dakikasından zevk alırdı.

"Bu hiç olmadı. Bir kez bile. Beş yüz yıldır olmadı," dedi annem, yanıma yaklaşp ellerimi tuttu, ikisini de, kendi ellerinde sıkıca kavradı. "İlk kez Buchanan olmasın. Lütfen olmasın," diye yalvardı bana. "Adımız kusursuz. En yüksek Seçimlere, en uzun Düzenlemelere sahibiz. Yarattığın utanç, yıllarca, on yıllarca, belki *de sonsuza kadar* hiçbir vampirin bizimle ilişki kurmaması anlamına gelir. Kız kardeşin serbest bırakılır ve bu onu mahveder. Rafe ona tapıyor. Ona olan ilgisini kaybetmedi. O benim başarımı sorgulamaya hazır. Kuzenlerin de serbest bırakılır. Ve Seçimlerini henüz görmemiş kuzenlerin... ama görmek istiyorlar, Leah... onları düşün."

"Benden bunu istediğine inanamıyorum," diye fısıldadım ve inanamadım. Bu korkunçtu. *Her şey.*

Elleri benim ellerimi sıktı. "Anlamıyorsun. Çalışmaya git, öğreneceksin. Lucien'e git. Sana iyi davranacaktır, Leah. Seni inisiye ettikten sonra, söz veriyorum, anlayacaksın."

"Bu adam *kim*?" diye sordum.

"O Lucien," diye cevapladı, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Sanırım daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

O başını salladı ama "Çalışmaların bittikten sonra, ilk kan dökülmesinden sonra, anladığında sana daha fazlasını vereceğim. O zaman sana Lucien'den bahsedeceğim" dedi.

"Neden sonra?"

"Önce anlamalısın." Ellerimi tekrar sıktı. "Seni anlayacağını hiç şüphem yok. Ondan sonra," gülümsedi, "belki de umursamayacaksın bile."

O zaman buna şüpheyile yaklaşmışım. Şimdi de şüpheyile yaklaşıyordum, bu güzel odada, *benim* güzel odamda, yeni güzel evimde, piç vampir Lucien'in bana sağladığı odada (ve evde).

Onu tüm kalbimle nefret ediyordum.

Bu düşünceyle kapı açıldı. Ona doğru döndüm ve döndüğümde onun kapıyı kapattığını gördüm.

Onu bir haftadır görmemiştim.

Yine koyu renk bir takım elbise ve yakası açık koyu renk bir gömlek giyiyordu. Odanın diğer ucundaki şezlonga doğru yürürken gözleri benden hiç ayrılmadı.

ceketini çıkarıp koltuğun üzerine attı.

Gözleri hala üzerimdeyken, yatağın yanına doğru yürüdü, durdu, ayağa kalktı ve "Buraya gel, Leah" dedi.

Yine, "merhaba" bile demediğini fark ettim.

Selam vermemesine itiraz etmedim. Ben de ona selam vermedim. Ona doğru yürüdüm.

Kendi bedenimi kontrol edemediğim için değil. *Bu*, tekrar katlanamayacağım kadar aşağılayıcıydı.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Ve bu *çok kötüydü*.

O, hatırladığım kadar iri ve ezici biriydi. Bu küçük odada, çıplak ayakla yatağın yanında dururken daha da öyle görünüyordu.

Gözleri de daha yoğun. Çok daha yoğun. Korkutucu derecede yoğun.

Onun önünde bir adım durdum ve başımı geriye eğip ona baktım. Onu hiç tanıımıyordum ama garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Konuştuğunda nedenini anladım. "Bu gece inatçı değil misin?"

Her gece inatçıydım. Hatta her gün. Sadece aptal değildim.

"Annem, kaçıp sözleşmeyi bozarsam, beni bulup öldürebileceğini söylüyor."

Başını hafifçe yana eğdi.

Sonra biraz tereddüt ederek, "Doğru," dedi.

"Peki, seninle geçireceğim önümüzdeki süre ne kadar uzun olursa olsun berbat geçecek olsa da, nefes almayı seviyorum ve kesinlikle hayatımı elinden almanın zevkini yaşamamı istemiyorum, bu yüzden hayır. İnatçı hissetmiyorum." Başımı geriye eğdim, boğazımı ortaya çıkardım, vücudumu gerginleştirdim ve kaba bir şekilde davet ettim, "Hadi yap şunu."

Biraz paniklemiş ve kesinlikle korkmuş bir şekilde parçalanmayı bekledim.

Bunun yerine, kendimi onun kucağında bulmadan önce onun zengin kahkahasını duydum.

Evet, doğru. Bir saniye önce onun önünde durmuş, ona can simidi olarak kanımı sunuyordum. Bir saniye sonra (ya da belki yarım saniye), o oturmuştu. Ben kucağındaydım, bir kolu göğsümü ve kalçamı sıkıca sarıyordu, diğer kolu omurgam boyunca omuzlarımın arasında güçlü bir şekilde duruyordu, parmakları saçlarımda. Gövdem onun şaşırtıcı sıcaklığına bastırılmıştı, kollarım yanlarımda ezilmişti.

Yüzü boynumdaydı ve hala gülüyordu.

Bunu bir süre yaptı. O bunu yaparken ben kucağında kaskatı oturuyordum. Sonra başını hareket ettirdi, ağzını kulağıma yaklaştırdı ve "Eğlenceli olacağını biliyordum" diye fısıldadı.

"Eğlenceli olmaya çalışmıyorum," dedim arkasında duran duvara tamamen samimi bir şekilde.

Saçımı nazikçe çekerek başımı geriye doğru eğdi ve kendi başını kaldırarak bana baktı. "Biliyorum. Bu yüzden eğlencelisin."

Ona sert bir bakış attım. O ise sırttı.

Gülümserken çok yakışıklıydı, *hatta daha da yakışıklıydı*, ben de iç geçirdim. "Bunu halledebilir miyiz lütfen?"

Gözleri yüzümde ve saçımda dolaştı. "Bunların hepsi benim için mi?" "Ne?"

Kollarını önümden çekti ve eliyle başımı işaret etti. Eklemeliyim ki, eli de kendisi kadar çekiciydi, uzun sivri parmakları ve güçlü damarları vardı, gerçekten, bu haksızlıktı.

"Ne?" diye tekrarlardım, hala ne demek istediğini anlamamıştım. "O saçmalıklar olmadan çok daha güzelsin."

Bana güzel dediğini görmezden geldim. Bir toplantıda bana efendim olduğunu söyleyip, bir sonraki toplantıda bana güzel diyerek beni etkilemeye çalışan, otoriter bir ucube olmayacaktı.

"Yoksa beni soğutmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu. "Saç ve makyajı mı kastediyorsun?"

"Evet."

Bu beni gerçekten çok şaşırttı, o kadar ki cevabımı saklamadım. "Bayanınız yaptı."

"Hanımım mı?"

"Edwina. Daha önce gelip bana her şeyi anlattı. Bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu sanıyordum."

"Edwina," diye mırıldandı, ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi, "çok iyi niyetli, ama yeterince mantıklı değil."

"Anlamadım?"

Gözleri benimkilere odaklandı. "Leah, Edwina senin hizmetçin. Senin hanımefendinin hizmetçisi değil. Saçın ve yüzünle istediğini yap." Bir süre durakladı, sonra "Ya da, daha doğrusu, saçın ve yüzünle benim istediğimi yap, yani artık *böyle bir şey yok*" dedi.

O her geldiğinde Edwina'nın saçımı ve makyajımı yapacağına anında karar verdim.

Aklımdan geçenleri okumuş olmalıydı, çünkü kahkahalarla gülmeye başladı. Bunu yaparken beni tekrar kollarına aldı, göğsüne yaklaştırdı ve yüzünü boynuma gömdü, böylece neşesi cildimde istenmeyen (ama aynı zamanda hoş olmayan da olmayan) bir karıncalanma hissi yarattı.

"Bu kadar iyi vakit geçirdiğine çok sevindim," diye duvara mırıldandım.

"Ben de. Teşekkür ederim." Minnettarlığını da boynumdaki cilde kuru bir espriyle ifade etti, bu da *onu* sadece kıkırdatmaya yetti.

"Bu bütün gece sürecek mi?" diye mırıldanmaya devam ettim.

Ağzı boynumdan kulağıma kaydı ve "Sabırsız" diye fısıldadı.

Hayatımda ilk kez sabırsız değildim. Aslında değil. Yapmayı tercih edeceğim iki milyar beş milyon başka şey vardı. Ancak, bu benim tek seçeneğim olduğu için, (bir nevi) bunu bitirmeye hazırdım.

Yüzünü boynumdan çekti, geri çekildi ve bana baktı.

"Görüyorum ki, araştırmaların seni bunun sana uygun bir şey olduğuna ikna etmemiş."

"Okuldan atıldım," dedim.

Kaşlarını çatarak, "Anlamadım?" dedi. "Okuldan atıldım," diye tekrarladım.

"Okuldan atıldın," diye tekrarladı. Ben de başımı salladım.

"Vampir Çalışmaları bölümünden," diye devam etti. Tekrar başımı salladım.

Kaşları daha da çatıldı, uğursuz bir şekilde. "Neden bunu bilmiyorum?"

Kaşlarını çatmasını önemsemedim. "Kate teyzem ve Millicent teyzem öğretmenin yanına gidip konuştular. Ona gizlilik yemini ettirdiler," yüzümüzün arasında elimi salladım, "Buchanan ailesinin itibarı ve her şey. İtibarlarının lekelenmesini istemiyorlar."

"Ne yaptın?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Okuldan atılmak için ne yaptın?" diye sordum.

Neden olmasın? Ne olabilir ki?

"Arkadaşlarıma mesaj atıyordum, biliyorsun, veda etmek için, çünkü buraya taşınmak zorundaydım ve burası yakın değil. Onlar için çabuk bir şeydi. Tabii ki onlara birdenbire bir vampirin cariyesi olduğumu söyleyemezdim, çünkü

senin varlığından haberdar değillerdi ve benim akıl hastanesine ihtiyacım olduğunu düşünürlerdi. Bu yüzden onlara işten ayrılmam ve hiç duymadıkları hasta teyzemle ilgilenmem gerektiğini söylemek zorunda kaldım. Çok korktular."

Lucien kızgın görünüyordu, ama (şaşırtıcı bir şekilde) bana kızgın olmadığını hissettim. "Sadece telefonunu el koyabilirlerdi."

"El koydu," dedim. "Sonra sınıfta notlar vermeye başladım." Gözleri benimkilere kilitlendi, sonra *çok yavaşça* kırıştı.

"Neden?" diye sordu.

"Neden ne?"

"Neden sınıfta notlar yazdın?"

"Sıkılmıştım." Cevap vermedi, ben de açıkladım: "Vampir tarihi bölümündeydi, çok sıkıcıydı. Hiç bitmeyecek gibiydi. Diğer cariyeler not yazmakla ilgilenmiyorlardı. Vampir tarihi sanki hayatlarının gerçek anlamıymış gibi davranıyorlardı, bu yüzden beni ispiyonladılar."

O içini çekti ve "Leah, sen kırk yaşındasın" dedi. "Evet.

Ne olmuş?"

"Senin yaşında sınıfta notlar yazmak biraz çocukça değil mi?" Bunu daha önce de duymuştum.

Çocukça davranmak benim kötü özelliklerimden biriydi, en azından diğerleri öyle düşünüyordu. Kate teyzem gibi. Millicent teyzem gibi. Nadia teyzem gibi (bazen, çoğu zaman Nadia teyzem beni çok komik bulurdu). Ve benim iyi huylu, mükemmelliğin vücut bulmuş hali olan kuzenim Myrna gibi.

Vücudumun kaskatı kesildiğini hissettim ve burnum, kendi kendine, havaya bir santim kadar kalktı, sonra şöyle dedim: "Doksan üç yaşına geldiğimde büyüyeceğim, bir gün bile önce değil. O zamana kadar kız olacağıma yemin ettim ve buna sadık kalacağım." Lucien sessiz kaldı, ben de şöyle bitirdim: "Elli üç yılım kaldı."

O başını salladı ve yatağın kenarına düştü, beni de yanında götürdü, böylece başım yastıkların üzerindeydi ama popom onun kucağına girmişti, baldırlarım onun uyluklarının üzerinde asılı kalmıştı. Kocaman vücudu dik açıydı, bacakları hala kısmen yatağın kenarında duruyordu ama dizini bükerek uyluğunu popoma daha derin soktu ve yanımda dirseğiyle kendini yukarı kaldırdı. Üzerimde dikilip duruyordu, kocaman, iri yarı vampir, diğer kolunu karnımın üzerine eğik bir şekilde koydu, parmakları rahatça kalçama kıvrıldı.

"Bu hala kovulma şartları değil," dedi, ben ise bu yeni samimi pozisyonda hiperventilasyona girmeyecek şekilde konsantre olmaya çalışıyordum.

Sanki yatakta yatıyor, fiziksel olarak birbirimize dokunuyor, her gün havayı, benim sık sık yaptığım şakaları ve hayatın anlamını kayıtsızca tartışıyormuşuz gibi davranıyordu!

Sanki birbirimizi pek tanıımıyorduk *da*, ki tanıımıyordunuz.

O, zihin oyunları ile hayatımı cehenneme çeviren zorba bir vampir değildi.

Onu tüm kalbimle nefret ettiğim bir varlık değildi.

Sanki beni ölümsüz ve süper insan yapmak için kanımı emmek için orada değilmiş gibi.

Hayır.

Sanki biz *tamamen başka bir şey* gibiydik.

"Bunun için okuldan atılmadım," dedim ve sesim titredi.

Dilini dudaklarını ıslatmasını ve sonra dudaklarını birbirine bastırmasını yakından izledim. Emin değildim ama bu iyiye işaret gibi görünmüyordu.

Sonunda, "Diğer yaramazlıklarını atlayalım ve seni okuldan attıran kısma geçelim," dedi.

Bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdim. Yanıldığımı belirtmeliyim.

Bunu bilmiyordum, bu yüzden ona "İlk günün sonunda yazma sınavına girmek yerine vasiyetimi yazdım" dedim.

"Vasiyetini mi?"

"Son vasiyetimi. Bazı kızlar çok korktu. Öğretmenin onları sakinleştirmesi biraz zaman aldı. Benim niyetim..."

Açıklamaya o kadar dalmıştım ki, gözlerini kışmasını fark etmedim. Dikkat etmeliydim.

Sesi öfkeli geliyordu, bu sefer kesinlikle bana öfkeliydi, sözümü keserek "Vampir Çalışmaları dersinde neden vasiyetini yazıyordun?" diye sordu.

Aman Tanrım.

Belki de okuldan atıldığımı itiraf etmemeliydim. Nedenini açıklamamalıydım, bu çok açıktı.

Artık çok geçti. Bitirmem gerekiyordu.

"Sen bir vampirsin," bariz olanı söyledim.

"Evet. Ne olmuş?"

"İnsanların kanını emiyorsun."

"Derslerde dikkatini verseydin, canım, bizim buna beslenme dediğimizi bilirdin."

"Her neyse," diye elimi tekrar ikimizin arasında salladım, "yine de benim kanım.

İşler ters gidebilir. Ya bir şey ters giderse?" Gözleri daha da kısıldı. "Hiçbir şey ters gitmeyecek." "Bunu bilemezsin."

"Bunu uzun zamandır yapıyorum." "Ya çok acıkırsan?"

"Tekrar ediyorum, derslerde dikkatini verseydin, bunun cevabını bilirdin."

"Dinlemedim, o yüzden belki de sen bana söylemelisin."

"Sana bunu söyleyecek ne zamanım ne de isteğim var."

Onun sözleri üzerine vücudum dondu ve kanımın hızla akmaya başladığını hissettim. "Yani sen... yani, beslenecek misin? Şimdi mi?"

Bana baktı, sonra gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığı anda, gözleri boğazımdaydı.

Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki hissedebiliyordum.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle, "şimdi değil." Kalçamdaki eli hareket etti, uyluğumun yanından dizime doğru kaydı. Sonra tekrar yukarı çıktı. Sonra tekrar geri döndü. Elbisemin yırtmaç açılmıştı, bu da onun nazik hareketlerinin tenime değdiği anlamına geliyordu.

Bu hoş bir duyguydu. Kabul etmek istemiyordum ama vücudum bunu inkar etmeme izin vermiyordu.

Vücudumu görmezden geldim ve fısıldadım, "Neden şimdi olmaz?"

"Kalbin çok hızlı atıyor, sevgilim. Bir şey ters gidebilirse, ki gitmeyecek, bunu ters giden şey bu olur."

"Kalbimin çok hızlı attığını nereden biliyorsun?"

"Duyabiliyorum."

"Gerçekten

mi?" Başını

salladı.

Tabii ki yapabiliirdi. Muhtemelen bunu da derste öğrenirdim. "Ne ters gidebilir ki?" diye sordum.

Cevap vermenin akıllıca olup olmadığını düşünürcesine beni inceledi.

Sonra şöyle dedi: "Yeterince içtikten sonra, yarayı iyileştirebilmek için kanın akmasını durdurmam gerekiyor. Kan çok fazla akarsa, bunu yapamayabilirim."

"Bu pek iyi gelmiyor," diye fısıldadım.

"Olmaz," diye cevapladı, eli hala uyluğumu okşuyordu. "Bu yüzden seni sakinleştirmemiz gerekiyor."

"Bunun işe yarayacağından emin değilim," diye itiraf ettim. "Yani sakinleşmemden."

Kolunu üst vücudunun altından çıkardı ama dirseğini büküp başını eline koydu. Bu hareketiyle sıcak göğsünü yanıma bastırdı ve yüzünü benimkine çok daha yaklaştırdı.

"Deneyelim, olur mu?" diye önerdi.

Denemek istemiyordum. Aslında, bir haftadır ilk kez umut hissediyordum. Hatta, Seçim'e davet edildiğimden beri dört haftadır ilk kez.

"Belki bu gece yapmamalıyız," dedim. "Belki yarın gece denemeliyiz. Ya da," tereddüt ettim, "gelecek hafta."

Ya da hiç denememeliyiz, ama o kadar ileri gitmeyecektim, henüz değil. Zayıf umudum suya düştü.

"Yapamam," diye cevapladı. "Neden?"

O içini çekti ve eli uyluğumu okşamayı bıraktı. Parmakları tekrar kalçama kıvrıldı ve bacaklarını benim bacaklarımın altından çıkararak beni kendisine dönük olarak yanıma çevirdi ve yanımda uzandı. Kolu etrafıma dolandı, eli sırtımda yukarı kayarak bir tutam saçımı yakaladı ve onunla oynamaya başladı.

"Sana derslerde öğrenmen gereken küçük bir ders vereceğim," diye başladı, ben bu yeni, çok daha samimi pozisyonumuzda hiperventilasyona kapılmadan önce, onaylamayan bir tonla.

Dudaklarımı dişlerimin arasına çektim ve başımı salladım.

"Beş hafta önce, Konsey'e cariyemi serbest bırakacağımı ve Seçime katılmam gerektiğini bildirdim. Bir hafta önce, senin Seçime gelmeden üç saat önce, o ve ben resmi olarak Anlaşmamızı sonlandırdık. Yasa gereği, yeni cariyemi bulana kadar beslenmem yasak. Ziyafette bile. Bu, bir haftadır beslenmediğim anlamına geliyor. Bu uzun bir süre, evcil hayvanım," diye fısıldayarak bitirdi ve sonra fısıldamaya devam etti, "Sana ihtiyacım var. Bu gece."

Onun ihtiyacını itiraf etmesini görmezden geldim, bu da beni garip bir şekilde tahrik etti. Bu tahrik hissini (fazla) artıran şey, fısıldama şekli, derin, yumuşak, alçak ve bir şekilde fiziksel olan sesiydi.

Bunun yerine, "Ziyafet nedir?" diye sordum.

Eli, saçlarımla neredeyse şefkatle (tamam, şefkatle, bunu inkar edemem) oynarken, sırtımdan aşağı kayarak belimde daireler çizmeye başladı.

Bu da hoşuma gitti, hem bedenim hem de zihnim bunu gecikmeden ve itiraz etmeden kabul etti. Sadece hoşuma gitti. *Gerçekten* hoşuma gitti.

"Bunu annene ya da Edwina'ya açıklatacağım," dedi bana, hala alçak sesle konuşarak.

"Acıktın mı?"

Başını salladı ve "Çok" diye cevap verdi.

"Neden beklemek zorundasın? Bu aptalca görünüyor."

Yüzünde bir şey geçti, kesinlikle sinirlilik, sabırsızlık ve hayal kırıklığı da, bundan oldukça emindim. Sonra bir meydan okuma gibi göründü ama o kadar geçiciydi ki emin olamadım.

"Akıllıca değil, haklısın, ama bu aynı zamanda kanun," diye cevapladı.

"Vampir açsa, ilk kan alma, yani inisiyasyon oldukça tehlikeli olmaz mı?"

Yalan söyleyeceğini düşündüm.

Oysa o "Evet" diyerek kabul etti.

"Bu mantıklı değil," diye fısıldadım ve yavaşlamış olan kalbimin tekrar hızlanmaya başladığını hissettim.

"Yasayı yazdıkları sırada oradaydım ve hala anlamıyorum." Ben dinlemediğim için konuşmayı kesti.

Paniklemişim.

Başını hafifçe eğdi, sonra parmakları sırtımda çizim yapmayı bıraktı ve eli düzleşerek kalçamdan kalçama doğru kaydı.

"Leah, kalbin," diye uyardı.

"Elimde değil!" diye bağırdım. "Sen de aç olduğunu itiraf ettin. Ya durduramazsan!"

"Dururum."

"Ya duramazsan?"

"Leah, duracağım."

Kafamı salladım ve uzaklaşmaya başladım ama eli kalçamdan aşağı kaydı, yine popomun üzerine geldi ama bu sefer onu avuçladı ve beni kendine çekti, kalçalarımı kendine bastırdı.

O da tahrik olmuştu, çok tahrik olmuştu, bunu hemen hissettim. Ve onun tahriki beni *daha da* tahrik etti. Bu deliceydi ama gerçektir.

Aman Tanrım. Bana ne oluyordu?

Onun vücuduna yaslandım ve şok içinde gözlerim onun gözlerine takıldı.

Yüzü yaklaştı, ağzı benimkinden bir nefes uzaklıkta, sonra söz verdi: "Sana zarar vermeyeceğim."

"Elinde değil."

"Elimde."

"Lütfen bunu yapma," diye fısıldayarak yalvardım.

Burun deliklerinden nefes aldı ve çok yakın olan siyah gözleri odak noktasını kaybetti. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı.

"Lucien."

Adını söylediğimde, gözleri tekrar odaklandı ve her zamankinden daha yoğun bir bakışla bana baktı.

"Hoşuna gidecek," dedi yumuşak bir sesle.

Kafamı salladım. Panik halim, heyecanımla aynı hızda ilerliyordu. Beni tahrik ediyor ve aynı zamanda ölümüne korkutuyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum, ama bunu yapıyordu.

Sanki bunu hissetmiş ve hoşuna gitmiş gibiydi. Çok hoşuna gitmişti, bunu gözlerinin parlamasından anlayabiliyordum ve bu beni de tahrik etti.

"Bir hafta içinde, bana yalvaracaksın," dedi sessizce.

Nabzım hızlandı ve nefesim dzensizleşti. Gözleri parladı.

"Sakin ol, evcil hayvanım," diye mırıldandı, eli popomu sıkarken, kalçaları benimkilere sürtünmeye başladı.

Bu da çok iyi hissettirdi.

Dudaklarım açıldı, göğüslerim şişti ve meme uçları sertleşti, aynı anda bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Bir saniye içinde onu pecektim. pmek zorundaydım. Bu benim seimim bile değildi. Kendimi kontrol edemiyordum. Bu zihin oyunu değildi. Bu akıl oyunu bile değildi. Bu tamamen bendim.

Gözlerim onun ağzına kaydı.

"Leah," diye seslendi ama gözlerimi ağzından ayıramadım ve kalçalarım onun kalçalarına sürtünmeye başladı.

"Leah, dur, bunu benim için zorlaştırıyorsun," diye uyardı ve popomdaki eli sırtıma doğru kaydı.

Ama duramadım. Nedense kendimi kontrol edemiyordum. O anda neredeyse ölümcül bir hata yaptım.

Ona daha yakın olmak için bacağımı kalçasına doladım.

Bunu yaptığım anda, başı aşağı doğru sallandı ve neredeyse benimkiyle arpışacaktı ve vücudumuzun arasında, kucağımın yönüne doğru baktı.

Onun burun deliklerinden bir nefes daha aldığını duydum. Bu nefes acil, ilkel, hayvani bir nefes gibiydi.

Başını geriye attığında, gözlerinin parladığını gördüm.

Aç. Aç.

Aç.

Yüzünde açlık yazıyordu.

"Siktir," diye homurdandı, üzerime yuvarlandı, devasa ağırlığıyla üst bedenimi yere bastırdı, kollarından biri beni sıcak, sıkı bir kafes gibi sardı ve aynı anda iki şey oldu.

Birincisi, ağzı boğazımdaydı. Dişleri etimi parçalarken ve kanım ağzına fışkırırken orada dayanılmaz bir acı hissettim.

İkincisi, diğer eli bacaklarımın arasına girdi, geceliğimin ve külotumun üzerinden beni avuçladı, insanüstü güçlü parmakları bastırdı, içime girdi.

Nefes nefese kaldım, geniş omuzlarını tuttum ve tüm gücümle ittim. O kıpırdamadı bile.

Boynumdaki acı dayanılmaz, çekilmezdi, hayatımın kanı sıcak, iğrenç bir sel gibi içimden akıp gidiyordu, bu yüzden bacaklarımın arasında elinin ne yaptığını takip edemedim.

"Lucien!" diye bağırdım, direndim, ittim, mücadele ettim. O kıpırdamadı, sadece içti.

Acı veriyordu.

Öldürücü bir acı.

Dayanılmazdı.

Kanım ağzına akarken gücümün beni terk ettiğini hissettim, güçsüzleşiyordum.

"Lucien," diye nefes nefese, hala iterek, gözlerimin kenarlarından karanlık girerken. Bu, vücudumun korkunç acıya ya da kan kaybına ya da her ikisine birden verdiği tepkiydi.

Bilinç kaybını memnuniyetle karşıladım. Daha fazla dayanamazdım.

Karanlık yaklaşırken ellerim omuzlarından düştü, gücüm kayboldu ve kollarında gevşek bir şekilde uzandım.

Karanlık tamamen kaplamadan önce, başının boğazımdan uzaklaştığını hissettim ve son hatırladığım şey, zayıf bir iniltiyle "Söz vermiştin" dediğimdi.

Sonra hiçbir şey kalmadı.

Dördüncü Bölüm

Ertesi Gün

Gözlerimi açtım ve sabah olduğunu gördüm. Güneş, ağır, çekilmiş perdelerin kenarlarından zayıf bir şekilde parlıyordu.

Nerede olduğumu bilmediğimden ve çevrem bana yabancı geldiğinden bir anlık bir kafa karışıklığı hissettim.

Sonra hatırladım.

Vücudum dondu.

Arkamda bir hareket oldu ve ben bunu fark edemedim, nazıkçe sırt üstü döndürüldüm. Lucien, zayıf ışıktaki gölgeli ama tamamen görünür bir şekilde, bir kolunun üzerinde bana doğru eğilmişti.

İçimde şiddetli bir korku dalgası yükseldi. Kaçmaya hazırlanarak gerildim.

Bir saniye sonra kollarında ezildim, yüzüm boğazına gömüldü, kocaman eli başımın arkasını kavradı, ağır bacaklarından biri benim bacaklarımın üzerine atıldı.

"Leah," diye fısıldadı.

Adım onun dudaklarından acı dolu bir şekilde çıktı.

Umurumda değildi. İsteddiği kadar kötü hissedebilirdi. ve sonsuzluk bir vampir için çok uzun bir zamandı.

Bana zarar vermeyeceğine söz verip sonra da şimdiye kadar hissettiğim en büyük acıyı yaşatmıştı.

Durur diye söz verip sonra beni neredeyse öldürdü. Seçeneklerimi değerlendirdim.

Onunla savaşıyordum, asla kazanamazdım. Kaçabilsem bile, zihnimi, hareketlerimi kontrol edebilirdi.

Bu yüzden, başka seçeneğim yoktu. Tanrım, ondan gerçekten nefret ediyordum.

"Lütfen, bırak beni," diye boğazına doğru bağırdım, sesim kısık ve kırılıyordu ve bu da beni korkuttu.

"Leah, beni dinlemelisin."

Kafamı salladım. Bu acıtmıyordu. Boğazımı parçaladığı yerde hiç acı hissetmiyordum, sadece garip ama derin bir uyuşukluk, dış etine Novocain enjekte edilmiş gibi. O anda bu tuhaflığı düşünmemeye karar verdim.

Başka bir şeye odaklanmaya karar verdim.

"Sözleşmede seni dinlemem gerektiği yazmıyordu. Benden beslenmen, evet. Beni sikmen, evet. Seni dinlemem, *hayır*."

Eli başımdan ayrıldı ve çeneme gitti. Başını eğip bana bakarken, başparmağını çenemin altına koyup dikkatlice yukarı doğru bastırdı.

"Açıklayacağım," dedi.

Bunun olağanüstü bir açıklama olduğunu bilmiyordum. Vampir Çalışmaları'ndan atıldığımdan beri, vampirlerin kendilerini açıklamadıklarını bilmiyordum. Bilseydim bile, bunu umursamazdım.

"Aç mısın?" diye sordum.

"Leah."

"Ee? Aç mısın?"

"Tabii ki değilim," diye iç çekerek cevapladı.

"Hayır, tabii ki değil," diye karşılık verdim. "Dün gece karnını doyurdun, değil mi?"

Kollarını daha da sıkılaştırırken yüzü karardı, acı hissedecek kadar ama tam olarak değil. "Beni dinle, evcil hayvan."

"*Bana öyle deme*," diye tısladım ve yüzünün daha da karardığını gördüm.

Bu beni korkutmalıydı.

Ama korkmadı. İşini gerçekten bitirmek dışında yapabileceği en kötü şeyi biliyordum. Cehalet mutluluk değildir. Cehalet işkencedir.

"Beni becerecek misin?" diye bağırdım, öfkesine karşı. Kafasını salladı ve "Anlamadım?" diye sordu.

"Beni sik. Dün gece beslendin, artık aç değilsin ama hala buradasın. Nedenini merak ediyorum. Şimdi sana nasıl hizmet etmem gerektiğini merak ediyorum, Efendim."

Kolları tekrar sıkılaştı, bir anlığına acı sınırını aştı, sonra beni sırt üstü çevirdi ve sağlam ağırlığının bir kısmını üzerime koydu.

Eli başımın yanına gitti, parmakları saçlarımı kavradı, nazik değildi, ama tamamen acı verici de değildi.

Yüzüne baktım, taştan oyulmuş gibiydi ama gözleri dün geceki gibi parlıyordu, ama açlık ya da arzu ile değil.

Öfkeyle.

Tamam, belki şimdi biraz korkmuştum.

Derin bir nefes almadan önce, gözleri uzun bir süre benimkilere bakarak yakıcı bir bakış attı.

Nefes verirken, "Dün gece olanları göz önünde bulundurarak, Leah, bu sabahki davranışını görmezden geleceğim" dedi.

"Teşekkür ederim," dedim derin bir alaycılıkla.

Elini saçımda sıkılaştırdı. Tamamen acı verici olmayan kısım biraz daha acı verici hale geldi, ama dayanılmaz değildi.

"Şansını zorlama," diye uyardı.

Şansımı gerçekten denemek istiyordum. Benim tüm kötü özelliklerim şansımı denemem için bana bağııyordu. Bunun yerine, gözlerimi yana kaydırdım ve sonra kapattım, böylece onu yan gözümle bile görmek zorunda kalmayacaktım.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım. Sesim zayıf, hatta korkmuş geliyordu ama bunu da umursamadım.

Parmakları saçlarımdan gevşedi ve yumuşak bir sesle, "Bu anlaşılabilir bir şey," diye cevap verdi.

Başım neredeyse tamamen serbest kaldığında, yastığa dönerek ondan uzaklaştım. "Lütfen git," diye yalvardım.

Parmağını başımın yanındaki saçlarımdan arasından geçirdi. Bu hoşuma gitti. Hoşuma gitmesini istemiyordum ve bunun için de ondan nefret ediyordum.

Derin sesi düşüncelerimi böldü. "Gideceğim Leah, ama bu gece geri döneceğim."

Gözlerim birden açıldı ve başımı ona doğru çevirdim. "Bu gece mi?" diye sordum, sesim korkudan titriyordu.

Orta parmağı nazikçe şakağıma dokundu, sonra elini dikkatlice yüzümün yan tarafına koydu. "Bu gece."

"Ama, ihtiyacın olamaz..."

"Ben yemek yemeyeceğim."

Aman Tanrım. Bu demek oluyordu ki biz...

"Seninle de sevişmeyeceğim," diye devam etti.

Kafamı salladım. "O zaman neden bu gece geri geliyorsun?"

"Konuşmamız gerek."

Bir saniye ona baktım, sonra tekrar başımı salladım. "Hayır, konuşmamız gerekmiyor." "Gerekir."

"Konuşmamız gerekmiyor."

Yine iç geçirdi ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. Nefesimi tuttum.

"Konuşmamız lazım," diye tekrarladı.

Artık kızgındım, korkmuştum, ondan nefret ediyordum, ondan korkuyordum ve kafam karıştı. "Ama ben sandım ki..." diye başladım.

Beni kesip, "Bu gece" dedi.

"Lucien..."

Yüzü daha da yaklaştı, o kadar yaklaştı ki nefesimi tutamadım. Nefes almayı tamamen bıraktım.

Sonra dudakları benimkilere dokundu, kısa ve yumuşak bir şekilde. Sonra yataktan kalktı.

Dirseklerimin üzerine doğruldum. Bu beni çok yordu, başım tehlikeli bir şekilde dönmeye başladı ve tekrar yatağa düştüm.

Vay canına.

O da neydi? *O da* neydi *öyle*?

Bunu sindiremeden, geri geldi, takım elbisesinin ceketini büyük elinde tutarak tamamen giyinmişti.

Eğildi, yumruklarını yatağın iki yanına koydu ve yaklaştı. "Dinlenmen lazım, evcil hayvan. Bütün gün," diye emretti.

"Ama..."

"Dinlen."

"Ama..."

"Bütün gün."

"Ama..."

Ağzı benimkine dokundu ama beni öpmedi ve gözlerini açık tutarak benimkilere dik dik baktı.

Sessiz kaldım.

"Dün gece senden çok şey aldım," diye fısıldadı dudaklarıma. "Dinlenmen gerek."

Ağzım onun ağzının altında açıldı ve konuşmaya başladım, "Ben..."

Dili hızla içeri girip benimkine dokunduğunda konuşmayı kestim, bu beni şaşırttı. Kısa bir dokunuştı ama yine de açık gözleri benimkini esir aldı ve karnımın bölgesinde belirgin, heyecanlı bir kıpırdanma hissettim.

Şimdi.

Tam

olarak.

O da neydi?

Heyecan mı? Beni neredeyse öldüren adamın öpücüğü yüzünden mi? Bu kanıtladı. Ben deliydim.

"Dinlen," diye fısıldadı ağzıma. Farkına varmadan, gitmişti.

* * *

Odada bir hareket hissettiğimde gözlerimi tekrar açtım.

Hala güneşin perdelerin arkasından parladığını görebiliyordum, yani henüz "gece" olmamıştı, bu da hareketin Lucien'den kaynaklanmadığını umduğum anlamına geliyordu.

Değildi. Edwina yatak etrafında parmak uçlarında yürüyordu.

"Uyandım," dedim, dikkatlice dirseğimle kalkarak. Sesimi duyunca irkildi ve bana dönerek baktı. "Uyandın," diye tekrarladı.

Onu dikkatle izleyerek başımı salladım. Annemden daha yaşlı, güzel bir kadındı. Bunu nasıl anladığımı bilmiyordum, çünkü yüzünde neredeyse hiç kırışıklık yoktu, ama doğru olduğunu tahmin ediyordum. Saçları kalın, uzun ve beyazdı ve yumuşak görünüyordu. Saçları ensesinde at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Dün olduğu gibi, yine tül gibi bir kıyafet giyyordu, dalgalı, şeftali pembesi bir etek ve bej-pembe renkli, bol bir bluz, belinin altında da aynı şekilde bol bir eşarp kemerle bağlanmıştı.

Şık bir hippie gibi görünüyordu. Garip ama gerçek.

"Lucien geceyi burada geçirdi," diye boğuk bir fısıltıyla açıkladı. Ona bakmaya devam ettim.

Sonra "Ne?" diye sordum.

"Lucien," dedi ve başka bir şey söylemedi.

"Evet, Lucien..." diye devam ettim.

"Geceyi burada geçirdi," dedi, sanki çok şaşırmış gibi. Tanrım, çok tuhaftı.

"Evet, geçirdi," diye yavaşça cevap verdim.

"Neden?" diye sordu, hala nefes nefese, şaşkın bir sesle.

Lucien neden bir şey yaptı? Çünkü Lucien istediği için, işte bu yüzden.

"Öyle yaptı" diye cevap verdim.

"Ben... o hiç..." Durdu, sonra aniden döndü ve hızlı adımlarla pencerelere doğru yürüdü, konuşmaya devam ederken perdeleri açtı. "Bu duyulmamış, eşi benzeri görülmemiş bir şey. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ben bile..."

"Edwina," diye sözünü kestim.

Tekrar döndü ve gözleri bana değdiği anda o kadar büyüdü ki, neredeyse kafasından fırlayacaktı ve yüksek sesle nefesini tuttu.

Aynı anda eli ağzına gitti.

Saçımı tarayamadan ve ağır makyajımı çıkaramadan bayıldığımı biliyordum, ama onun ateşli bakımının ardından sabahki halimin o tepkiyi uyandıracağını bile bilmiyordum.

"Ne?" diye korkmuş bir sesle sordum.

"Boğazın," diye fısıldadı elinin arkasından.

Elim boğazıma gitti. Hâlâ o garip uyuşukluk hissediyordu ve Edwina'nın dehşet dolu bakışları beni garip bir şekilde utandırıyor.

Lucien'in dün gece beslendiği bölgeyi kapattım ve yataktan kalktım. Hâlâ başım dönüyordu ama bununla mücadele ettim, ayaklarımla yere bastım, kalktım ve

banyoya gittim.

Yatak odam...

Hayır. Sil

gitsin.

Lucien'in yatak odası (bana verdiği *hiçbir şeyi* sahiplenmeyecektim) şimdiye kadar gördüğüm en büyük yatak odasıydı. Sıcak bir pembe renge boyanmış, biraz daha koyu pembe renkli, kabarık, yumuşak bir yorganla örtülü kral boy bir yatak vardı. Yorganın alt kısmında güzel nakışlar bulunan pamuk saten bir örtü, yatağı daha hafif göstermek için kıvrımlı bir şekilde uzanıyordu. Kral boydan Avrupa boyuna ve standart boya kadar her boyutta yumuşak yastıklar, en koyu pembe tonlarından en açık pembe tonlarına kadar değişen kılıflar ve yastık kılıfları ile süslenmişti. Bazıları düz, bazıları ise işlemeli idi. Köşede krem rengi kadife ile kaplı, kenarları parlak koyu renkli, karmaşık oymalı ahşapla süslenmiş bir şezlong vardı. Tek kolunun yanında stratejik bir şekilde konumlandırılmış küçük, süslü, dairesel bir masa vardı. Eşleşen, görkemli ama rahat görünümlü koltuklar, her biri kendi uzun, yumuşak, yuvarlak, püsküllü, düğmeli puflarıyla başka bir köşede düzenlenmişti. Koltuklar, oymalı ahşap bir masayı paylaşıyordu. Dizüstü bilgisayar ve şık masa aksesuarları bulunan şirin bir yazı masası, koltukların karşısındaki köşeden odaya bakıyordu.

Ben bunların hiçbirini görmedim.

Dün öğleden sonra vardığımda, *Lucien'in* benim için hazırladığı lüks kafesi baştan sona incelemiştim. Altı yatak odalı evi baştan aşağı inceledim. Neden kahvaltı köşesi ve rahat oturma alanı içeren devasa bir mutfak, resmi bir yemek odası, bir oturma odası, bir salon, bir aile odası, bir çalışma odası, dört buçuk banyo... liste uzayıp gidiyordu... Bunlara neden ihtiyacım olacağını düşündüğünü asla bilemeyecektim.

O anda bilmek de istemiyordum. Tek düşünebildiğim boğazımdı.

Banyoya girdim. İki lavabo, büyük bir ayna, platform üzerine yerleştirilmiş büyük, pembe mermer küvet, vitray pencere (inanabilerseniz), birden fazla duş başlığı (bazıları *duvarlarda*) ve tuvaletin kendi odası olan ayrı bir duş kabini bulunan başka bir devasa oda.

Aynaya döndüm ve göreceğim tahribata kendimi hazırlamak için hafifçe yüzümü buruşturarak yavaşça elimi boğazımdan çektim.

Sonra gözlerimi kırptım.

Sadece önemsiz, birkaç santim uzunluğunda, hafifçe parıldayan, pembemsi bir yara izi vardı.

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadım.

"Biliyorum," dedi Edwina, arkamda belirerek. "İnanabiliyor musun?"

"Hayır," yaraya bakarak ağzımı açtım, dün geceki yırtılma hissini, acıyı, Lucien'in ağzından gelen güçlü emişi hatırladım, "İnanamıyorum."

"İyileşmediğine inanamıyorum," dedi Edwina.

Gözlerim aynada onun gözlerine kaydı. "Ne?"

"İyileşmemiş. Bu nasıl olabilir? Her zaman sabaha kadar iyileşirler. Genelde daha da erken."

Ağzım açık kaldı.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sormadan önce ağzımı kapattım.

Kafasını yana eğdi. "Tabii ki hayır. Bunu biliyorsun." Hayır, bilmiyordum.

Blinkety-blank Vampir Çalışmaları'ndan atılmışım ve orada olduğum süre boyunca hiç dikkatimi vermemiştim.

Aynadan uzaklaştım ve yatak odasının karşı tarafındaki devasa giyinme odasına doğru yürüdüm.

Bu oda da çok büyüktü, duvarları raylar, raflar, çekmeceler ve boydan boya üç yönlü bir aynayla doluydu. Beş kişilik bir ailenin gardırobunu barındıracak kadar geniş bir alandı. Hatta düzinelerce çekmecesine olan lüks bir gömme tuvalet masası, Hollywood yıldızlarının ışıklarıyla çevrili büyük bir ayna ve önündeki pembe kadife kaplı tabure bile vardı. Şaka değil, burası sanki bir filmde çıkmış gibiydi.

Çoğu kullanılmamıştı çünkü yanımda sadece iki valiz ve bir el çantası getirmiştim. Annem ve teyzelerim, gönderilmesi gereken diğer eşyaları paketliyorlardı. Onlar bunu yapsalar bile, yine de boşluk dolmayacaktı ve Lucien, ben ona hizmet ederken benim evimi kiraya vermekle uğraşıyordu.

Giyinme odasına girerken, "Annemi aramam lazım" dedim.

Tuvalet masasına doğru yürüdüm ve dengemi sağlamak için bir elimi masaya dayamak zorunda kaldım. Hâlâ başım dönüyor ve kendimi güçsüz hissediyordum. Yemek yemem gerekiyordu. Ve ne kadar hoşuma gitmese de, Lucien haklıydı, dinlenmem gerekiyordu.

Nefesimi toplayıp baş dönmesini kontrol altına alıp çantama uzanarak cep telefonumu çıkardığımda, Edwina arkamdan "Um... canım..." dedi.

Onu görmezden gelip çantamı karıştırmaya başladım. "Canım..." Edwina daha yakından seslendi.

"Nerede?" diye mırıldandım, "Eminim ki..."

"Leah," dedi Edwina yanımda, "Lucien kimseyi aramaman gerektiğini söyledi."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Anlamadım?"

"Doğrudan emir. Telefon yok."

"Neden?" diye sordum.

Rahatsız görünüyordu ve omuz silkti.

Çantama tekrar baktım ve aramaya devam ettim, "İstediği kadar sipariş verebilir. Ben yine de..."

"Bulamazsın. Lucien telefonunu aldı." Kafamı

tekrar kaldırdım ve ona baktım.

Tek yapabildiğim bakmak oldu. Kalbim durmuştu, ki bu çok garipti çünkü kanım kaynıyordu.

Sonunda sesimi buldum. "*Telefonumu mu aldı?*"

"Evet, ve diğerlerini de kilitlememi söyledi."

"Kilitledin mi?"

Kafasını salladı.

Dikleştım ve ona döndüm. "Peki, birini aç."

"Yapamam."

"Yapabilirsin."

"Lucien kızar."

"Umurumda değil," diye

bağurdım.

Yüzü soldu. Lucien'i kızdıracak hiçbir şey yapmak istemediğini anlamak için zihin okuma yeteneğine sahip olmak gerekmiyordu.

Bunu anlayabiliyordum. Lucien oldukça korkutucu bir adam olabilirdi. Onu tanımıyor olsam da, yine de onu korkutmak istemiyordum.

Yine nefret ettiğim *Lucien* tarafından engellendim.

"Onu *öldüreceğim*," diye bağurdım, duygularım beni ele geçirdi ve ayakta kalabilmek için tuvalet masasına yaslanmak zorunda kaldım.

"Yiyecek bir şeye ihtiyacın var. Lucien, uyandığın anda sana yemek vermem gerektiğini söyledi." "Lucien cehenneme gidebilir," dedim sertçe.

Beni bir anlığına inceledi, gözlerinde şaşkınlık vardı, başı bir kuş gibi yana eğikti.

"Bence burada bir terslik var," dedi. "Öyle mi *düşünüyorsun?*" diye sordum alaycı bir tonla.

"Neden Lucien'e kızgınsın? Kimse Lucien'e kızmaz. Yani, kimse değil. Elbette düşmanları var. Ama cariyeleri değil. Asla cariyeleri değil. Hepsi onu seviyor."

Hadi ama.

"Ben diğlerleri gibi değılim," dedim.

"Bunu hissediyorum," dedi, anlayışla başını sallayarak.

Başımı eğdim ve elimi alnıma götürdüm.

"Sanırım biraz zamana ihtiyacım var," dedim, kaba olmak istemiyordum ama öyleydim.

Hayatımın bu çalkantılı döneminde, bunu itiraf etmekten nefret ediyordum, ama anneme gerçekten ihtiyacım vardı, her ne kadar o ve onun vampir cariyelerini deli gibi seven ataları beni bu karmaşaya sokmuş olsalar da.

Aniden, Edwina'nın elleri beni nazıkçe giyinme masasından uzaklaştırdı.

"İhtiyacın olan şey yatak ve yemek, bu sırayla," dedi. Onunla gittim çünkü mücadele edecek gücüm yoktu.

Bunu Lucien'in suçu olduğu için ona yükledim. Ve bunu

"Lucien'i Neden Sevmiyorum" dosyasına ekledim.

Edwina beni yatağı yatırdı. Yarım saat sonra, yiyeceklerle dolu bir tepsiyle geri geldi. Bu yarım saatte, "Lucien'den Neden Nefret Ediyorum" dosyalarımı düzenledim. Yumuşak, kabarık, gerçek tereyağı ve ılık şurup ile ısılatılmış bir yığın pankek. Çıtır çıtır domuz pastırması. Lezzetli çilekler. Izgara sosisler.

Şikâyet etmeden yedim.

Normalde o kadar çok yemek yemem, özellikle de o miktarda, çünkü o tür yiyecekler sihirli bir şekilde on katına çıkıp ağırlığı on katına çıkmadan önce popoma yerleşir.

Ama güce ihtiyacım vardı. Bu gece *Lucien* ile savaşıacaktım.

Beşinci Bölüm

O Gece

Lucien, pek de iyi geçmeyen bir günün ardından hoş bir heyecanla Leah'ın evine doğru yola çıktı.

Leah'ın soğuk ya da öfkeli olacağını biliyordu, ama umurunda bile değildi.

Nasıl olursa olsun, hevesli, dalkavukça, hayranlık dolu ve uysal olmayacaktı.

Farklı bir şey olacaktı, onun zevk aldığı, çok uzun zamandır yaşamadığı bir şey.

O sabah, eşiyle paylaştığı eve vardığında Katrina onu bekliyordu.

Kapıyı kapattığı anda, bütün gece onun dönüşünü beklerken içinde biriktirdiği öfkeyi serbest bıraktı.

Leah'ın Seçimi'nde kurmaya çalıştığı komplo yüzünden ona hala çok kızgın olsa da, kızın kızgın olmak için her türlü hakkı vardı. Bir vampir, cariyesiyle yatmazdı, bu kelimenin hiçbir anlamıyla. Geceyi onunla geçirmezdi.

Belki gecenin büyük bir kısmını geçirirlerdi. Ama asla bütün geceyi değil.

Vampirler, kelimenin tam anlamıyla vampir eşleriyle yatarlardı.

Şölenlerde işler çığırından çıkabilirdi ve sık sık da çıkardı (ve Dominion buna göz yumardı), ama cariyelerle değil. Sınırlar çizilmişti, sınırlar anlaşılmıştı ve kimse, Lucien bile, bunları aşamazdı.

Eşini görmezden geldi, son on yıldır sık sık yaptığı gibi, yukarı çıkıp doğrudan yatak odasına gitti, giysilerini çıkardı ve duşa girdi.

Leah onu takip etti, ateşli tiradında nefes almaya bile ara vermeden.

Lucien, Leah'a karşı kontrolünü kaybedip neredeyse onun hayatını elinden aldığı için kendine kızgındı, onu çok kısa bir süredir tanımasına rağmen onu özleyecekti. Sadece kanı cennetsel olduğu için değil, aynı zamanda doksan üç yaşına kadar büyümek niyetinde olmadığı için de. *Bu*, onun ilgisini çeken bir kavramdı ve keşfetmek için çok zaman istiyordu.

Ayrıca, ona bu kadar saf bir dehşet yaşattığı için de kendine kızgındı.

Korku, özellikle heyecanla karıştığında çok lezzetliydi.

Korku, ya da en azından o sabah Leah'ın uyandığında gördüğü korku, iğrençti.

Son olarak ve en önemlisi, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, gözleri acı ve suçlamayla dolu bir şekilde "Söz vermiştin" dediği sesi kafasından çıkaramıyordu.

Bu nedenle, Katrina'ya sabırla davranacak havada değildi.

Duştan ıslak ıslak çıktı ve elini Katrina'nın boğazına koyarak onun hakaretlerini susturdu. Onu yerden kaldırdı ve duvara çarptı, kafatası siva duvara çarparak çatladı ve onu orada tuttu, parmaklarıyla sıkıştırdı.

Kız, tırnaklarıyla onun ön koluna asıldı ama nafile.

Kızın kıvrınmasını duvara dayayarak, anlamasını sağlayana kadar tekmeleme hareketlerini ustaca önledi. Sonra onu bıraktı.

Kız dört ayak üzerinde zarif bir çömelleme pozisyonunda yere indi, başı geriye doğru savruldu, uzun siyah saçları sırtına döküldü, buz mavisi gözleri ona dik dik baktı. Çarpıcı yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

Saldırıya hazırlanıyordu.

"Bana meydan okumayı aklından bile geçirme." Talebi sessiz ve ölümcül bir tondaydı.

Gözlerinde kararsızlık belirdi, bu stratejik bir hataydı. Herhangi bir durumu kontrol altına almayı çoktan öğrenmiş olmalıydı ve kararsızlık zayıflık göstergesiydi.

O, sadece iki yüz yaşında genç bir vampirdi.

Yine de asla öğrenemeyecekti. Hiç öğrenmemişti. Elli yıldır ona öğretmeye çalışıyordu.

Başlangıçta Leah'a çok benziyordu, genç, eğlenceli, meydan okuyan, güzel ve belki de en önemlisi, inanılmaz derecede seksi.

İddia'yı kesinleştirdikleri anda değişti. Sahiplenici, dayanılmaz derecede kıskanç, hatta onun cariyelerine bile kıskanç hale geldi ve Leah'a kadar ona bu saçma duyguyu yaşatacak hiçbir neden vermemişti. Onunla birlikte Ziyafetlere gitmek istedi (buna izin vermedi). Onun öğretilerine direndi.

Onunla tanıştığında umut doluydu. Hayal kırıklığına uğratmıştı.

Omuzlarının yenilgiye uğramış gibi düşen akıcı çizgisini gördü, bu hareket onların birleşmesinden duyduğu memnuniyetsizliği tanımlıyordu ve tek kelime etmeden arkasını dönüp duşa geri döndü.

Duřta, ayrılık için başvuruda bulunmaya karar verdi. Yıllardır bu konuyu dűřünmekteydi. Artık zamanı gelmişti.

Vampir eşlerin ayrılması duyulmamış bir şey değildi. Ama ölümlülerin boşanması kadar yaygın da değildi. Vampirler, çoğu zaman, sonsuza kadar eşleşirlerdi ve ölümsüz oldukları için bu kelimenin tam anlamıyla böyleydi.

Her ne kadar hoş karşılanmasa da, ayrılık asla reddedilmezdi. İki vampiri birlikte yaşamaya zorlamak iyi bir fikir değildi. Yüzyıllar önce keşfettikleri gibi, bu ölümcül bir şeydi.

Duştan ıktığında Katrina sakinleşmişti. Onu yatakta yanına kıvrılmış halde buldu. Yenilmiş ve somurtan eşini görünce, bir daha asla onunla paylaşmayacağına dair anında karar verdi.

"Bir açıklama hak ettiğimi bilmelisin," diye fısıldadı.

O cevap vermedi, çünkü böyle bir şey bilmiyordu.

"Kimse gecesini cariyeleriyle geçirmez," diye devam etti Katrina. "Kyle ile geceyi geçirirsem aklını kaırırsın."

Bu doğru değildi. Farkına bile varmayacağı ihtimali yüksekti.

Sesi fısıltıdan da aşağıya düştü ve "Onun nesi *var*?" diye sordu.

Lucien, o konuşurken giyiniyordu.

Giyinmeyi bitirince ona döndü ve basitçe cevap verdi: "O hayatın kendisi." Kızın vücudunun sanki vurmuş gibi sarsıldığını gördü.

Sonra bir koluna dayanarak ayağa kalktı, yüzü inanamama ve acı ile doldu. "*Senin* hayatın mı? Onu neredeyse hiç tanı mıyorsun."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve eşine baktı. "Benim hayatım değil, Rina. Hayat."

Kafasını salladı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." Bilemezdi.

Katrina, ucuz şampanya ile en kaliteli şampanya arasındaki farkı bilmiyordu ve ne kadar öğretilirse ğretilsin, ne kadar içerse içsin, bu farkı anlayamazdı.

Bunu biliyordu çünkü tam da bu dersi ona öğretmek için elli yıl uğraşmıştı.

Kan vardı ve Leah Buchanan'ın kanı vardı. Bu, toz yemekle en kaliteli Belçika ikolatasının dilinde erimesine izin vermek arasındaki farktı.

Leah'dan beslenmek cennette içmek gibiydi.

Elini bacaklarının arasına sokarak, yumuşak vücudunu kendi ağırlığıyla bastırarak, onun kokusuyla karışmış, yüksek bir uyarılma halinde olan cinsel kokusuyla sarılmış halde yapmak, nirvana gibiydi.

Leah'ın evcilleştirilmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Nasıl olursa olsun, dün gecenin güzelliği bir göstergeyse, fiziksel olarak birleşmişken ve Leah kendini tamamen ona verirken ondan beslenmek, coşku dolu bir deneyim olacaktı.

"Lucien," diye seslendi Katrina.

Düşüncelerinden koparak ve bunu takdir etmeden, Lucien, "Konuşmamız bitti" dedi.

Sözleri etkisini gösterirken, kadının vücudunun gerildiğini izledi.

"*Bu* ne demek şimdi?" Katrina sinirli bir sesle sordu. Lucien cevap vermedi. Oradan ayrıldı ve onu aklından çıkardı.

Bu zor olmadı.

O gün Stephanie ile buluştu. Ve Avery ile.

Yapılması gereken planlar vardı ve o da bunları yapıyordu. Leah'ın yine kendisine hiç yakışmayan erkek arkadaşlarından birinden kurtulduğunu muhbirinden öğrendiğinden beri bu planları yapıyordu. Ölümcül ilişkisinin sona ermesi, onu Seçim için uygun hale getirdi. Leah'ın aşk hayatının fırtınalı dalgalarını sürmek gibi engin ve sinir bozucu bir deneyime sahip olan Lucien, bu fırsatı kaçırmadı ve diğerleri arasında, onu Seçim'e davet edilecekler listesine ekledi.

Lucien, Konsey'in onun yaptıklarından uzun süre habersiz kalmayacağını biliyordu. Öğrenirlerdi. Muhtemelen, ayrılık başvurusunda bulunduğu Katrina onlara söylerdi. Leah'ın ailesi de söylerdi, ancak o, onların sözleşmeyi incelemek istediklerini ve Leah'ın sadece Çalışmaya gitmekle kalmayıp, Buchananlar tarafından Homing'e gönderildiğini biliyordu.

Onlar olmasa bile, Konsey bir şekilde onun yaptıklarından haberdar olacaktı.

Ve o hazırды.

Stephanie, Ölümsüzler ve Ölümlüler Anlaşması'na her zaman sabırsız davranmıştı. Devrim'den önce hangi tarafta savaşıacağı konusunda bile kararsız kalmıştı.

O kesin bir müttefikti.

Avery ise sürprizdi. Yüzyıllardır Dominion Konseyi'nde görev yapıyordu. Lucien sadece onun hainlik yapmaya istekli olduğunu hissetmişti.

Ve Lucien haklı çıkmıştı.

Cosmo ise, Leah'ın Seçimi'nden beri ondan kaçınıyordu, ama o gün bunu başaramamıştı.

Öğleden sonra geç saatlerde Cosmo, Lucien'in sekreteri Sally'nin peşinden koşarak Lucien'in ofisine girmişti.

Cosmo, "Bir isyan mı planlıyorsun?" diye tısladığında Sally durdu.

Lucien, geri çekilen Sally'ye başını salladı.

Kapıyı arkasında kapattıktan sonra, arkadaşına bakarak "Hayır" diye cevap verdi.

"O zaman tüm bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu Cosmo. "Oradaydım Lucien. Leah sözleşmeni imzalamayı reddetti. Sonra bir baktım ki sözleşme imzalanmış, Avery dosyalamış, sen onu Homed'e göndermişsin ve kan dökme töreni dün gece gerçekleşmiş."

Lucien konuşmadı.

Cosmo devam etti, "Katrina Nestor'a, Nestor Jordan'a, Jordan Hamish'e, Hamish de *bana* senin geceyi onunla geçirdiğini söyledi."

Lucien, sırrının uzun süre saklı kalmayacağını biliyordu.

"Evet, geçirdim." "*Delirdin mi sen?*" diye bağırdı Cosmo.

Lucien ayağa kalktı ve başını salladı. "Cosmo, sakin ol."

"Konsey bunu duyacak," diye tısladı Cosmo.

"Muhtemelen çoktan duymuşlardır. Katrina bu sabah çok kötü durumdaydı. Düşünmeden hareket edecek."

Zaten hiç düşünmezdi, diye düşündü

Lucien. "Seni yakalayacaklar," diye

uyardı Cosmo. "Muhtemelen."

Cosmo dikleşti ve Lucien'in sakinliğini gözlemledikten sonra sordu, "Ne oldu? Uyuyakaldın mı?"

"Evet, inisiyasyonun ardından uyuyakaldım."

Bu doğruydı. Onu neredeyse öldürdükten sonra, kanamayı durdurdu, yarayı sakinleştirdi, iyileşme başlamasını uzun dakikalar boyunca sabırsızlıkla bekledi. Sonra iyileşmenin ilerlemesini uzun saatler boyunca izledi. Her şeyin yoluna gireceğinden emin olduktan sonra, Leah'ı kollarına aldı ve uykuya daldı.

Ancak, kontrolünü kaybetmemiş ve iyileşmeyi beklemek zorunda kalmamış olsa bile, geceyi Leah ile geçirme niyetindeydi. Ve ona olan ilgisini kaybedip onu serbest bırakana kadar *her* geceyi Leah ile geçirme niyetindeydi.

Cosmo onu incelemeye devam etti ve şüpheyle, "Yani, hepsi masumane miydi?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Lucien dürüstçe. "Masumdan çok uzaktı." Cosmo gözlerini kapattı.

Lucien, çelik gibi bir ses tonuyla, "Bir gün daha böyle yaşamayacağım, Cosmo," dedi.

Cosmo gözlerini açtı. "Bir isyan planlıyorsun." "Ona kadar gitmeyebilir."

"Olacağını biliyorsun."

Lucien omuz silkti. "O zaman savaş başlasın."

Cosmo, Lucien'in sözleri üzerine burnundan nefes aldı ama yüzü ve gözleri boşaldı, düşüncelerini gizledi. Katrina, Cosmo'dan bir şeyler öğrenebilirdi.

Cosmo sessizce konuştu. "Onu gördüm, Lucien. Onu kokladım. Ondan hoşlandım. Büyüleyici bir kadın. Komik. Farklı. Ama," sözünü bitirmeden önce durakladı, "savaşa değmez."

"Onu tatmadın," dedi Lucien kararlı bir şekilde.

Cosmo, istemese de meraklanarak başını yana eğdi. "O kadar mı iyi?"

"Daha da iyi."

Cosmo kaşlarını kaldırdı ve "Tanrım" diye mırıldandı. Sonra alçak sesle devam etti, "Onunla yattın mı?"

"Henüz değil."

"Niyetinde misin?"

"Kesinlikle."

"Tanrım, Lucien..."

Lucien sabrını kaybetti. "Hatırladığım kadarıyla, yedi yıl boyunca birçok gece, annesini bırakıp benimle birlikte A Feast'e gittin. Beslenmek için değil, Lydia'yı sikmek istediğin gibi sikmek için. Hatırladığım kadarıyla, yedi yıl boyunca, Anlaşma'nın yasakladığı için sahip olamadığın Lydia'yı istedin. Bu seni neredeyse delirtmişti. Bu işkenceye son vermek için onu serbest bırakmak zorunda kaldın. Hatırlıyor musun?" diye sordu Lucien.

"Hatırlıyorum," diye cevapladı Cosmo, çenesini sıkarak.

"Bu bana olmayacak," dedi Lucien. "Leah'ı istiyorum, tüm Leah'ı, ve onu alacağım. Hayatımı, senin hayatını, Stephanie'nin hayatını yöneten bu eski, saçma sapan kurallardan bıktım. Biz vampiriz lan

ve özümüz olan her şey bizden alınmış. Artık yeter. Geri alacağım. Beni cezalandırmaya çalışırlarsa, savaşıyorum."

Cosmo'nun yüzü yine ifadesizleşti. Çünkü bir gün müttefiklere ihtiyaç duyacağı bir an gelebilir ve Cosmo, güvenilir bir dost olmasının yanı sıra mükemmel bir müttefik olacaktı, Lucien açıklamaya devam etti.

"Leah'ınki kadar olağanüstü bir kokuyu yakalamayalı beş yüz yıldan fazla oldu."

Cosmo'nun gözlerinde anlayış belirdi. "Maggie," diye mırıldandı Cosmo.

Bunca yıl sonra bile, Lucien onun adını duyduğunda irkilmemek için aşırı bir irade gösterisi yapması gerekti.

Arkadaşının mırıldanmasını görmezden gelerek devam etti, "Leah'ın kokusunu yirmi yıl önce aldım. O zaman onu ele geçirmeliydim. İstedığimi alabilmeliydim. Ama beklemek zorunda kaldım. Yirmi yıl, Cosmo. Yirmi yılımı kaybettim. Daha doğrusu, o yirmi yaş *yaşlandı* ve ben bunu kaybettim. Benim zamanım geldi, Leah'nın da öyle, ve artık hiçbir engel, hiçbir sınır, hiçbir lanet *yasa* bana istediğimi yapamayacağımı söyleyemeyecek."

"Onu evcilleştirmeyi planlıyorsun," diye tahmin etti Cosmo. "Zaten başladım," diye açıkladı Lucien.

Cosmo kısa bir tereddüt ettikten sonra içini çekip başını salladı. "Sanırım seni destekleyenler de olacaktır."

"Senin de onlardan biri olmanı isterim."

Cosmo hareketsiz kaldı, yüzü ifadesizdi, sonra yumuşak bir sesle sordu: "Bunu yapacağımı sanmıyor muydun?"

Lucien cevap vermedi.

Cosmo yine yumuşak bir sesle konuştu: "Senin için yanarım Lucien. Bunu daha önce kanıtladım."

"Öyle," dedi Lucien.

Uzun bir süre göz göze baktılar, sonra Cosmo sessizce yenilenen bağlılık yeminlerini bozarak, "O kolayca evcilleştirilemez," dedi.

Arkadaşını gördüğünden beri ilk kez Lucien gülümsedi. "Bu çok doğru."

Cosmo da gülümsedi. "Dün gece nasıldı?"

"Ehlileştirilemez."

Cosmo başını geriye attı ve güldü. Böylece gergin konuşmaları sona erdi.

Lucien, Leah'ın son ilişkisini bitirmesinden birkaç hafta sonra, üç ay önce onun için satın aldığı evin garaj yoluna girdi.

Kendi geleneğini bozup evi kendisi aramıştı. Sally'ye isteklerini ilette ve Leah'ya sunmak istediği evi bulana kadar yirmi evi bizzat gezdi. Sonra, titiz isteklerine uygun hale getirmek için bir dekorasyon ekibi tuttu.

Birkaç gün önce Edwina ile yeni evinin ve iş yerinin anahtarlarını vermek için buluştuğunda, gördükleri karşısında hayrete düşmüştü.

Edwina, kırk yıldır onun aktris cariyelerinin hizmetçisiydi. Lucien'in onlara karşı özellikle cömert olduğu konusunda bir üne sahip olduğunu biliyordu. Onlar ona hizmet ederken onları iyi besliyor, serbest bıraktığında da iyi bir şekilde uğurluyordu. Tüm vampirler aynı şeyi yapıyordu, ancak cimri ya da maddi olarak yetersiz oldukları için Lucien gibi yapamıyorlardı, çünkü o cimri değildi ve maddi olarak yetersiz olmaktan uzaktı.

Ancak on beş dönümlük bir arsa üzerinde altı yatak odalı bir malikane, Lucien'in bile gücünün ötesindeydi.

Güneşlikteki garaj kapısı açma düğmesine bastı ve şık siyah Porsche Turbo'sunu, Leah için satın aldığı aynı derecede şık siyah Cayenne'nin yanına kaydırıldı.

Edwina, arabasının garaja girdiğini duyunca meraklanmış olmalı ki, mutfak kapısında onu karşıladı, yüzünde şaşkınlık vardı.

"Lucien," diye fısıldadı.

"Edwina," diye selamladı Lucien, durmadan onun yanından geçerek.

"Buradasın," dedi Edwina gereksiz bir şekilde.

Leah'ı aramak istemediği için durup Leah'ın nerede olduğunu sordu ve Edwina'ya döndü. "Evet, buradayım. Leah nerede?"

Gözlerinin yuvarlaklaştığını gördü, sonra Edwina, "Henüz bir sonraki beslenme için hazır değil! *Sen* de bir sonraki için hazır olamazsın," diye patladı.

Lucien, Edwina'nın gözlerine baktı ve yüzünün renginin solduğunu gördü.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm," diye mırıldandı, gözlerini kaçırarak.

"Leah nerede?" Lucien, sabırsızlığını gizleyemeden tekrarladı.

"Odasında."

Lucien hemen merdivenlere doğru döndü.

"Lucien!" Edwina seslendi ve Lucien isteksizce geri döndü. "O..." Durdu, yüzü hala solgundu, korkusu odayı kaplamıştı.

"O ne?" Lucien, Edwina devam etmediğinde sordu.

Vücudu titredi, sonra devam etti, "O..." ve yine durdu. "Edwina," Lucien'in sesi tehlikeli bir tıslama gibiydi.

"O... o..." Lucien, Edwina'nın cümlesini bitirmeden önce yutkunmasını izledi, "o... o... *huysuz*."

Leah huysuzdu. Bu harika bir haberdı. Lucien yavaşça sırttı. Edwina şaşkın şaşkın baktı.

Lucien merdivenlere döndü.

Edwina'nın dediği gibi, Leah yatak odasıındaydı, ancak Lucien bunu zaten biliyordu, çünkü aşağıdaki salona girdiğinde Leah'ın kalp atışlarını duymuş ve kokusunu almıştı.

Kapıdan içeri girdiğinde, onu koltuğa sırtını dayamış, bacaklarını önüne kıvrımış otururken gördü. Soluk pembe bir kaşkorse, açık yeşil bir hırka ve soluk renkli kot pantolon giymişti. Ayakları çıplaktı ama tırnakları yeni bir renge boyanmıştı. Dün gece pembeydi, bu gece ise parlak fuşya rengindeydi, bu da onun dinlenmesini söyleyen emrine uymayıp pedikür yaptığını kanıtlıyordu. Uzun, kat kat sarı saçları omuzlarına yumuşak dalgalar halinde düşüyordu, boynundaki bukleler içe doğru kıvrılarak, onun muhtemelen farkında olmadığı ama onun zevkle izlediği zarif boyun çizgisini çerçevesliyordu.

O geldiğinde başını kaldırdı ve onun bacaklarının üzerinde açtığı bir kitap okuduğunu fark etti.

Kapıyı kapatmak için döndü. Geri döndüğünde, kızın başı yine kitaba eğilmişti. Odaya girerken, ceketini çıkararak onu izledi. Ceketini yatağın ayak ucuna atıp yaklaşırken onu izlemeye devam etti. Onun yanından geçip koltuğun yanındaki küçük masaya doğru yürürken de onu izlemeye devam etti.

Kadın başını kitaba eğik tutmaya devam etti, onu görmezden geldi, ama kalbi hızla atıyordu ve adam onun korkusunu hissetti.

Eğilip, soğuk bir içeceğin yanında masanın üzerinde duran kitap ayracını aldı ve salona doğru yürüdü, kadının ayaklarından birkaç santim uzağa oturdu.

Sonra gövdesini çevirdi, uzandı ve kitabını elinden aldı.

Kız başını kaldırdı ve öfkeyle "Hey!" diye bağırdı.

Bu sefer onu görmezden geldi, kitaba işaret koydu ve ona doğru eğildi.

Kadın koltuğun koluna yaslanarak geri çekildi, başını hafifçe yana çevirdi, kalbi hızla çarpmaya başladı.

Lucien bunu da görmezden geldi.

Kitabı masanın üzerine koydu, daha da eğildi ve ellerini kadının kalçalarının iki yanındaki koltuğa koydu, karnı ve göğsü kadının baldırlarına değiyordu.

Gözleri kadının temkinli bakışlarını yakaladı ve "Leah, sana geldiğimde beni selamlamanı istiyorum" dedi.

Çenesinin gerildiğini ve gözlerindeki parlamayı izledi ve cevabını bekledi.

Leah cevap verdi. "Özür dilerim, Büyük Üstat. Merhaba. Günün nasıl geçti?"

Harekete geçmeden hemen önce gülümsedi.

Ondan, gelişmiş yeteneklerini saklamamaya karar vermişti. Leah'ın yanında olduğu gibi olacaktı.

Bir saniye içinde onu salondan çıkardı ve tekrar yerine yatırdı, sırt üstü uzanmış, Lucien yanına diz çökmüş, kolunu ona dayamış, alt vücudu onun vücuduna bastırılmıştı.

İşini bitirdiğinde, Leah'ın koyu mavi gözleri fal taşı gibi açılmış, dolgun dudakları aralanmış ve nefesi kesilmişti.

"Bana 'harika' demek zorunda değilsin, evcil hayvanım. 'Efendi' yeter," diye alay etti, hala gülümsüyordu.

Kız burnunu kırıştırdı ve ona öfkeyle baktı. Lucien başını geriye attı ve güldü, kızın kokusuna, nabzına, ona daha yakın olmak için yüzünü kızın boynuna gömme isteğini zar zor kontrol etti.

Bunun yerine, gülmeyi bıraktığında, elini tamamen iyileşmiş boynuna koydu ve başparmağını juguler damrına doğru kaydırırken gözleri onun hareketlerini izledi.

Sonra bakışları onun bakışlarıyla buluştu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sessizce.

"Doymuşum," diye cevapladı kız keskin, dostça olmayan bir sesle. "Edwina porsiyonlarında cimri davranmıyor."

Kaşları kalktı. "Yemek yedin mi?"

"Evet."

Başparmağı boğazını okşamaya devam etti ve gözleri tekrar boğazına kayarken, "Seninle akşam yemeğini paylaşmak isterdim," diye mırıldandı.

Kadının vücudunun hafifçe titrediğini hissetti, bakışları kadınınkine kaydı ve kadın bunu saklayamadan onun şaşkınlığını yakaladı.

"Şaşırdın mı?" diye sordu.

Kısa bir süre bir şeyle mücadele ettikten sonra başını salladı.

"Neden şaşırdın?" diye devam etti. "Yediğim için mi, yoksa seninle yemek yemek istediğim için mi?"

"Yediğin için." Sesi hâlâ kısa, kesik ve düşmancaydı.

Yine de vücudu gevşedi, ona daha yakınlaştı, rahatladı. Kızın vücudu gerildi.

"Yiyorum, içiyorum, uyuyorum, banyo yapıyorum. Senin yaptığın her şeyi yapıyorum," dedi Lucien.

Kadın buna yorum yapmadı, ancak yüzü merakla doluydu.

Merakını gizledi ve konuyu değiştirmeye karar verdi, "Konuşacak mıyız?" diye sordu.

"Konuşuyoruz."

Elini kaldırıp salladı. "Hayır, konuşmak değil.

Bu sabah konuşmak istediğin şey hakkında konuşmak." "Ona da geleceğiz."

"Şimdi konuşabilir miyiz, böylece gidebilirsin?"

"Bunun iki parçalı bir cevabı var," diye açıkladı ve kız kaşlarını çattı. "Bu evet ya da hayır sorusu," diye bilgilendirdi onu.

"O zaman hayır, her iki kısma da."

Kadının çenesinin tekrar sıkıldığını gördü ve dişlerini gıcırdattığını duydu. Gülmemek için yine büyük bir çaba sarf etti.

"Neden bu işi bitiremiyoruz?" diye ısrar etti.

"Çünkü biraz dinlenip bir şeyler içmek istiyorum."

Kadın hareket etmek istedi, adam ise kadının hareketsiz kalması için üzerine daha fazla ağırlık verdi.

"Beni bırakırsan, sana bir içki getiririm," dedi sahte bir nezaketle.

Ondan uzaklaşmaya çalışmasını görmezden geldi ve bakışları kadının bardağına kaydı. "Ne içiyorsun?"

Adam elini kadının boynundan çekip bardağa uzanırken kadın cevap vermedi. Bardağı burnuna götürüp kokusunu içine çekti. Diyet kola ve romdu.

Gözleri kadının gözlerine kaydı. "Alkollü içki içmemelisin," diye uyardı.

Kız başını yana eğdi ve mavi gözleri koyulaştı. "Bu bir emir mi?"

"Bu gece, hala iyileşme sürecindeyken, evet. Diğer zamanlarda istediğini içebilirsin."

"Sana inanmıyorum," diye öfkeyle fısıldadı.

Bu da, onun bardağından bir yudum alırken görmezden geldiği bir şeydi. Nedense bu, kadının itiraz etmesine neden oldu, eli uzandı, parmakları

bileğini kavradı ve boşuna çekmeye çalıştı. "Hey!

Benim içkimi içme!"

Masadaki bardağı yerine koydu ve ona baktı. "Neden?" "Bu *benim* içkim!"

"Evet. Ne olmuş?"

"Benim içkimi içemezsin!"

"Neden içemem?"

"Çünkü bu *benim* içkim."

Adam iç çekerek kadının adını söyledi: "Leah."

Kız alaycı bir şekilde onun iç çekişini taklit etti. "Lucien."

Artık dayanamıyordu. Kız, tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Kahkahaya boğuldu, yüzünü kadının boynuna gömdü ve onu kendine doğru çekerek, kollarını sıkıca sararak, kadının gövdesini göğsüne bastırdı.

"Beni kucaklamayı kes," diye omzunun üzerinden homurdandı, elleri aralarında onu itiyordu.

Eli sırtından aşağı kayarak kalçasının hemen üstüne geldi ve onu kendine doğru çekti. "Elimde değil, canım, sen tamamen sarılmak için yaratılmışsın."

"*Sarılmaya değer* miyim?"

Başını kaldırıp ona gülümsedi. "Tamamen."

Gözleri kısıldı. "Biliyorsun Lucien, kararını vermelisin. Ya bu adamsın ya da Seçim'de tanıştığım huysuz, kontrolcü adamsın ya da dün gece az kalsın öldürecek olan adamsın. Birini seç. Kafam karıştı."

Biraz geri çekildi, dirseğini büküp başını eline dayadı ve ona baktı.

"Ben hepsiyim... o adamlar."

"Hangisini istediğimi seçmeme izin verir misin?"

Hâlâ gülümserken sordu: "Peki hangisini seçerdin?"

"Mükemmel bir dünyada hiçbirisi." O güldü ve kız konuşmaya devam etti.

"Ama bu, çünkü mükemmel bir dünyada yaşıyoruz."

"Şanslısın ki, şimdi bu var."

"O zaman bu bana telefonumu geri verebilir."

Gülümsemesi kayboldu. "Telefonunu geri vermeyeceğim."

"Tamam o zaman," diye karşılık verdi, "Benim biraz tolere edilebilir olanı yok. Benimki sinir bozucu, kontrolcü olanı."

Adam onun ateşli sözlerini görmezden geldi ve "Öğrenmen gereken şeyler var," dedi.

"Evet, annemi *arayabilseydim*, o bana öğretirdi." "*Ben* sana öğreteceğim."

Kızın ağzı kapandı ve şaşkın bir sesle yumuşak bir sesle sordu: "Sen mi?"

"Ben."

"Neden sen?"

Vampir Çalışmaları'ndan atılması, onu rahatsız eden bir neden olsa da, bir nimet olmuştu. Kız, kendi rolünü veya onun sınırlarını bilmiyordu. Tek bildiği, yasaya aykırı olan sözleşmeydi. Buchananlar'ın, değiştirilmiş sözleşmeyi inceledikten sonra bile onu neden kendisine gönderdiklerini öğrenene kadar, kız onlarla veya başka kimseyle ilgilenmeyecekti.

Bu arada, en azından Leah konusunda yolu açılmıştı. Ve önemli olan tek şey buydu.

Elbette, ona bunların hiçbirini söylemedi.

"Çünkü bunu yapmak bana eğlenceli geliyor." Gözlerini devirdi.

"Leah," diye seslendi ve Leah'ın bakışları ona yöneldi. "Talimatlarını ciddiye alacağım ve senin de aynısını yapmanı bekliyorum."

"Fark etmediysen, burada not verecek kimse yok ve arkadaşlarıma mesaj atabileceğim bir telefonum da yok."

Elini uzattı ve parmaklarını kadının başının yanındaki yumuşak saçların arasında gezdirdi. Ölümlü bir adam, onun dokunuşuyla kadının cildinde yayılan hassas titremeyi fark etmeyebilirdi. Ve ölümlü bir adam, kadının kalbinin aniden hızlanmasını kesinlikle fark edemezdi.

Lucien fark etti.

Bu onu çok memnun etti.

Çok.

Bundan hiç bahsetmedi ve bunu hissettiğini ona hiç belli etmedi.

Gözleri kadının gözlerine kilitlendi. "Güzel, o zaman tüm dikkatini bana verebilirsin."

"Başlayabilir miyiz?" diye tersledi kadın.

"Çok sabırsızsın," dedi, gülümsemeyi zor tutarak.

Gözleri onun ağzına kayd, sonra da uzaklaştı ve "Ben birçok şeyim, ama hiçbiri iyi değil," dedi.

"Birçok şey olduğunu fark ettim, tatlım, ama aynı fikirde değilim. Bence hepsi iyi."

Umutsuzluk içinde gözlerini kapatarak, "Harika," diye mırıldandı.

Adam kıkırdadı ve kadının altına kayarak, kadını vücudunun üzerine çekip, kadının bir kısmı koltuğun arkasına yaslanacak şekilde üstüne oturdu. Kadın dirseğiyle kendini destekleyip adama baktığında, adam kollarını kadının beline doladı. Kadının kalın saçları yüzünü bir perde gibi örttü, saçlarının kokusu onu şarap üzümü ve greyfurt karışımı gibi baş döndürücü bir kokuyla sardı.

Saçını çekip onu kendine yaklaştırma dürtüsünü bastırdı ve bunun yerine, "Dün gecedен başlayalım, olur mu?" dedi.

"Sonunda," diye fısıldadı ve o da ona nazik ama kesin bir şekilde sarıldı.

"Leah," diye ekledi, fiziksel uyarısına sözlü bir uyarı da ekleyerek. Kız nefes aldı ve yüksek sesle nefes verdi.

Sonra davet etti: "Başla, ey Büyük Üstat."

Yine gülümsemeyi zorla bastırdı. "Bir kucak daha kazanmak üzeresin." "Zaten bana sarılıyorsun."

Onun hissini, görüntüsünü ve ilahi kokusunu içine çekmesine izin verdi.

Odaklanmasını kaybetti ve bir elini kadının omurgasına kaydırarak, "Gerçekten de öyle," diye mırıldandı.

"Lucien," diye seslendi kız. "Bana büyük vampir bilgeliğini aktaracaktın, değil mi?"

Onu öpmeyi tercih ederdi. Ayrıca giysilerini çıkarıp tenini, göğüslerini, bacaklarının arasındaki sıcaklığı tatmayı tercih ederdi.

Ne kadar istese de bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine ona, "Dün gece planladığım gibi gitmedi," dedi.

Kızın kendi sözlerini geri almak için dudaklarını sıkıca kapattığını izledi.

"İşleri çığırından çıkardın, evcil hayvanım," dedi sessizce ve kız, refleks olarak göğsüne doğru itti, yine boşuna.

"Ben mi?" diye bağırdı itmeyi bıraktığında. "Sen," diye cevapladı.

"Dün geceki olaydan *ben* nasıl sorumlu olabilirim?" "Çok heyecanlandın."

"Çok..." diye durakladı ve tekrarladı, "çok..." Sonra boğuk bir ses çıkardı, devam edemedi.

Elini sırtında yukarı doğru kaydırđı, bir tutam saçını yakaladı ve parmağıyla çevirmeye başladı.

"Beni istedin," diye mırıldandı ve o yutkundu.

"İstemedim," diye yalan söyledi.

"İstedin, kokusunu aldım."

Gözleri büyüdü ve dudakları aralandı. Lucien, Leah'ın birçok ifadesinden en çok bunu sevdiğine karar verdi.

"Benim duyularım seninkilerden çok daha keskin," diye açıkladı. "Bunu biliyorum."

"O zaman heyecanını koklayabildiğimi de biliyorsun."

Gözleri kaydı ve utançla mırıldandı, "Bunu bilmiyordum

."

Onun utangaçlığına şaşırdığını fark etti, memnun ama şaşırmıştı. Yine de, onu rahatlatmaya çalıştı.

"Ben de seni istedim," diye fısıldadı.

Gözleri hızla geri kaydı, yanaklarında pembe bir renk belirdi ve kalbi hızla atmaya başladı. Sonra bakışlarını koltuğun koluna çevirdi.

Kolu, kadının belini sıktı. "Bana bak, canım." Kadın tereddüt etti, sonra onun dediğini yaptı.

"Vampirler insandır," diye bilgilendirdi onu ve dudakları açılmak yerine ağzı açık kaldı ve ona bakakaldı. Onun şaşkın tepkisine rağmen devam etti. "Teoriye göre, bizler çok uzun zaman önce homo sapiens'ten mutasyona uğradık. Binlerce yıl geçtikçe, hayatta kalmamız ve türümüzün hayatta kalması için gerekli özellikleri, içgüdüleri ve yetenekleri geliştirdik."

Kız ona bakmaya devam etti ve fısıldadı, "Sen insan mısın?" "Bir tür insan, evet, ölümsüz türden."

"Kara büyü değil mi?"

Adam başını salladı ve "Hayır" dedi. "Doğaüstü bir şey mi?"

"Hayır."

"Paranormal mi?"

"Leah, ben de senin gibiyim, sadece farklıyım."

"Evet, *çok* farklısın! İnsan kanı emiyorsun!" Sesi yükseldi ve uzaklaşmaya çalıştı ama o saçını çevirmeyi bıraktı ve iki koluyla onu kendine çekti.

"Evet, insan kanıyla besleniyoruz."

"Bu yanlış."

"Bu doğal."

"Bu delilik!"

"Bu, zamanın başlangıcından beri böyle."

Kafasını salladı ve bu bilgiyi sindiremediğini belli ederek ona bakmadan başka yerlere baktı.

"Bu delilik," diye mırıldandı, sesinde histerik bir ton vardı. "Değil."

Sonunda ona baktı. "Bu iğrenç."

Kollarını daha da sıktı ve öfkesini kontrol altına aldı, ancak sesi onu ele verdi: "Bilmelisin ki bu çok kırılcı, tatlım."

Gözleri kaçtı ve onun omzuna suçlamada bulundu, "Sen gördüğüm herkesten daha hızlısın. Bu doğal *değil*."

"Hiç vampirle birlikte olmadın."

"Kokuları alıyorsun, sesleri duyuyorsun..."

Onu keserek, "Leah, bunu anlamak zor değil," dedi.

Gözleri onun gözlerine dikildi. "Senin için söylemesi kolay!"

"Türler, gezegenin oluşumundan beri evrim geçiriyor. Yapabildiklerim, beslenme şeklim tamamen doğal. Ben buyum. Benim halkımın yaşam tarzı bu."

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadı.

"Bu doğru."

Onu kısa bir süre inceledi, gözleri çalışıyordu, düşünceleri değişiyordu, yüzünde çok farklı ifadeler hızla değişiyordu, sonunda bir tanesine karar verdi. Güvensizlik, dehşetle karışmıştı.

"Yani biz senin avın mıyız? Yani *benim* halkım. Senin bu 'doğal dünyanda'."

Cevap vermekte tereddüt etmedi: "Evet."

Kız hareketsiz kaldı ve ona baktı, hem cevabı hem de dürüstlüğü karşısında açıkça şaşkın görünüyordu.

Adam bu durumdan yararlandı. "Henüz açıklamadığım şey, yapabileceğimiz daha çok şey olduğu. Dün gece yapmadığım bir şey. Beni kontrolümü kaybetmememe neden olmasaydın, senin için her şeyin çok daha iyi olmasını sağlayacak bir şey."

Dün geceki olaylardaki sorumluluğundan tekrar bahsedilince dişlerini sıktı ve sordu: "Nedir o?"

"Cildini uyuşturabilirim."

Vücudu bir sarsıldı ve "Anlamadım?" dedi.

"Beslenmeden önce, sadece beslenmeden önce, tükürüğümde uyuşturucu bir madde salgılanır. Bu madde sadece uyuşturmakla kalmaz, aynı zamanda güçlü iyileştirici özelliklere de sahiptir. İyileştirme süreci, beslenmeyi bitirmeden önce başlar."

Leah gözlerini kırptı, güvensizlik ve dehşet yerini kafa karışıklığı ve inanamama duygusuna bıraktı.

Lucien devam etti: "Başlamadan önce seni hazırlasaydım, yırtılmayı hissetmezdin, sadece beslenmeyi hissederdin, ki bu ölümlüler için çok zevkli bir şeydir."

Yüzü anında onun hoşuna giden, hayretle dolu ifadeyi aldı.

Sonra, "Şaka yapıyorsun," dedi.

Lucien başını salladı. "Senin halkın bunu şehvetli bir deneyim olarak görüyor."

"Hayır," diye başını salladı, tekrar yukarı doğru itti, bir yere varamayınca vazgeçti ve ona yaslandı. "Daha önce söylediğin şey hakkında yanılmışım. O delilik değildi. *Bu* delilik."

"Değil."

Onu görmezden geldi ve gözlerini kısarak, "O zaman neden beni hazırlamadın?" dedi.

Kollarını beline doladı. Diğer eli boynuna kaydı ve saçlarına girerek yüzünü kendine yaklaştırdı.

Sessizce açıkladı, "Heyecanlıydın, bana doğru hareket ediyordun, tedirgindin, tahrik olmuştun. Kendini iyi hissediyordun. Güzel kokuyordun," sesi bu anıyı hatırlayarak alçaldı, "o kadar güzel kokuyordun ki kontrolümü kaybettim."

Kafasını onun eline bastırdı ve çabası boşuna olsa da durmadı.

"Yarın gece, tekrar yaptığımızda, seni hazırlayacağım," diye mırıldandı, gözleri kadının boğazına indi.

Kız mücadeleyi bıraktı ve adam onun hızla atan nabzını dinledi.

"Hayır," diye fısıldadı kız.

Adam bakışlarını kaldırıp kadının gözlerine kilitledi. "Hoşuna gidecek."

"Geçen sefer de öyle demiştin," dedi Leah titrek bir sesle. "Yarın o kadar aç olmayacağım. Yarın sana iyi bakacağım." "Buna inanmam mı gerekiyor?"

Adam ölümcül bir ciddiyetle cevap verdi, "Evet, Leah. Beslenme ve her şey konusunda bana güvenmelisin."

Kafası onun eline çarptı ve parmakları saçlarını kavrayarak onu sakinleştirdi.

"Sana güvenmiyorum," diye tersledi.

"Güveneceksin," diye cevapladı.

"Güvenme
yeceğim."

"Güvenece
ksin."

"Asla," diye tısladı, şokunu atlatıp sinirlenmeye başladı.

Kahretsin, çok inatçıydı.

"Sana bunu kanıtlamam gerekecek," diye söz verdi.

"Bir daha asla yapmayacağım," dedi ve adamın sabrı tükenirken saçlarını tutan parmakları hafifçe kıvrıldı.

"Yarın gece yapacaksın." Sesi acımasızdı.

"Cesedimi çiğnemedenden olmaz," diye bağırdı, gözleri parıldıyordu, hakareti çok açıktı ve adam bunu karnında acı verici bir kesik gibi hissetti.

"Hiç şansın yok," diye karşılık verdi.

Ona öfkeyle baktı. O da ona kaşlarını
çattı.

Kız, "Dersimiz bitti mi?" diye sorarak ilk pes eden oldu.

"Evet," diye homurdandı.

"İyi, o zaman gidecek misin?" "Hayır."

Vücudu tekrar sarsıldı ve "Ne?" diye sordu.

"Bu, az önce sorduğun sorunun ikinci kısmının cevabı. Gitmiyorum. Geceyi burada geçireceğim."

Gözleri tekrar büyüdü ve "Neden?" diye sordu.

"Uyurken kokunu seviyorum."

"Ne?" diye dehşetle bağırdı.

"Ve dokunuşunu," diye devam etti.

Gözlerini alnına doğru çevirdi ve "Aman Tanrım. Durum gittikçe
kötüleşiyor" diye mırıldandı.

Adam onun sözlü dualarını görmezden geldi ve "Leah" diye seslendi.

Gözleri tekrar adamın yüzüne döndü ve tekrar ona öfkeyle baktı. "Her gece
burada olacağım."

Kız burnunu kırıştırdı ve mırıldandı, "Evet. Gittikçe daha da kötüleşiyor."

Lucien, işinin bittiğine ve yoluna devam etme zamanının geldiğine karar
verdi. Ve öyle yaptı.

"Şimdi, üç seçeneğin var," diye bilgilendirdi onu.

Kafasını eğdi ve çenesini sıktı, sonra dişlerinin arasından "Bunlar nedir?"
diye sordu.

"Ben akşam yemeği yerken benimle bir içki içebilirsiniz, seninki alkolsüz olacak."

"Sıradaki," diye tersledi.

"Geceliğini giyip yatağa girip kitap okuyabilirsiniz." "Bu yapılabilir gibi görünüyor."

"Ben de sana katılacağım."

"Sıradaki," diye hemen talep etti. "Son olarak, bir sonraki dersine başlayabilirsiniz." "O da ne olacak?"

"Sana nasıl öpölmekten hoşlandığımı öğreteceğim." Yüzü soldu ve vücudu dondu.

Uzun bir süre sonra, "İkinci kapıyı seçeceğim" diye fısıldadı.

O an, kızgınlığı ve sabırsızlığı bir anda kayboldu, çünkü bu onun seçimi idi. Aslında onun seçimi üçüncü seçenektir, ama kızın henüz buna hazır olmadığını biliyordu.

Parmaklarını kızın saçlarından çekti ve elini kızın başının arkasına koyarak yüzünü kendine yaklaştırdı.

"İkinci kapıyı seçtim dedim, Lucien," diye fısıldadı, başını onun eline doğru iterek.

Ağız onun ağızına bir nefes uzaklıkta olana kadar onu sürekli ileri doğru itti.

"Giyin. Yemek yemem lazım, Edwina ile konuşacağım, sonra yatakta buluşuruz." yatağa gelirim."

"Peki, Büyük Efendim."

Onun sözleri üzerine Lucien fikrini değiştirdi ve bir sonraki dersini hemen şimdi vereceğine karar verdi. Ve bu ders, bir vampire her zaman saygı duyman gerektiği olacaktı.

Kızın başını öne doğru çekerek dudaklarını hafifçe dudaklarına değdirdi.

"Bu senin tek uyarın, evcil hayvanım. Bana bir daha 'ey Büyük Efendi' dersen, seni cezalandırmak zorunda kalırım."

Kız, meydan okurcasına onun bakışlarını karşıladı, dudakları onun dudaklarına yumuşakça değdi, başını onun eline yasladı.

Saniyeler geçti.

Sonra, Lucien'in üzüntüyle gördüğü üzere, kız direnmeyi bıraktı ve Lucien, kızın göz kapaklarının yenilgiyle yavaşça kapanışını izledi.

Bir saniye sonra, göz kapakları açıldı, gözleri parladı ve onun dudaklarına tutkuyla fısıldadı, "Tanrım, senden nefret ediyorum."

O, dudaklarına gülümsedi.

Evet, haklıydı, kız tamamen büyüleyiciydi.

Altıncı Bölüm

Öpücük

Gözlerimi açtığımda, sert kaslı, iri bir göğsün üzerinde pürüzsüz bir deri duvar gördüm.

Şaşkınlıkla ona baktım.

Justin'in göğsünde kıllar vardı. Göğsünü tıraş mı etmişti? *Ve çok mu* spor yapıyordu?

Sonra bunun Justin olmadığını hatırladım. Justin çoktan gitmişti. Dört ay önce gitmişti.

Bu Lucien'di.

Dün gece yemek almak ve Edwina ile konuşmak için beni terk eden Lucien. Yarım saat sonra, pahalı görünümlü, içi dolu gibi görünen siyah deri bir çanta ile geri dönen Lucien. Lucien, banyoya girip on dakika sonra sadece siyah, ipli pijama altıyla çıkmış ve bana ilk kez şişkin pazılarını, kaslı ön kollarını, geniş omuzlarını, belirgin köprücük kemiğini ve altı pakete dönüşen kaslı göğsünü göstermişti.

Şaka yapmıyorum, başının tepesinden beline kadar her santimetresi mükemmeldi.

Nefes almayı bıraktım ve salya akıtmamaya çalıştım.

O benim tepkimi tamamen hissetti. Bunu biliyordum çünkü gözleri kısıldı ve sıırttı.

İlk tepkim, gözleri vampir gibi seksi bir hale geldiğinde nefes nefese kalmaktı.

İkinci tepkim ise çok farklıydı. Ona kitabımı fırlatma isteğine (zar zor) direndim.

Yatağa yanıma uzandı. Onu görmezden geldim, sırtımı ona döndüm ve kitabımla ilgilenmeye başladım, bir sayfayı on beş kez okudum, ancak o zaman anlamını kavrayabildim.

Lucien'in ne yaptığını bilmiyordum. Bakmadım. Sayfaların çevrildiğini duyduğum için okuduğunu düşünüyorum. Bana dokunmadı ve sonunda ışığımı kapatıp uyumaya çalıştım.

O uyumadı. Işığını açık tutarak uzun bir süre ne yapıyorsa onu yapmaya devam etti.

Sonunda bu beni sinirlenerek sormaya zorladı: "Işığını kapatacak mısın?"

"Bir dakika içinde, evcil hayvanım."

Tanrım, bana "canım" demesinden nefret ediyordum. Bu çok fazla canımı yakıyordu.

"Işık açıkken uyuyamıyorum," dedim ona sinirli bir şekilde, hala sırtımı ona dönük, karşı duvara konuşarak.

"Öğreneceksin," diye cevapladı rahat bir şekilde.

Ağzımı sıkıca kapattım. Sonra orada yatıp öfkelendim. Lucien çok zaman aldı, bu da bana inanılmaz derecede düşüncesizce geldi. Sonunda ışığı kapattı.

Kendimi zorla rahatlamaya başladım.

Bu çabam, beni kendine doğru çekip sırtımı göğsüne yaslayıp kolunu bana sıkıca doladığında hemen boşa çıktı.

"Ben sarılmayı sevmem," dedim.

"Bunu da öğreneceksin," diye cevap verdi. Ne pislik!

"Lucien..." diye başladım.

Beni susturdu. "Sessiz ol Leah, yorgunum."

Bunu, sorgusuz sualsiz itaat etmemi beklermiş gibi söyledi. Sanırım öyle de yapacaktım. Daha da kötüsü, başka seçeneğim yoktu.

"Hayatım berbat," diye karanlığa doğru haykırdım.

O, başımın arkasındaki saçlarıma gülerek güldü.

Ne zaman uykuya daldığını bilmiyordum. Ben ne zaman uykuya daldığımı bile bilmiyordum. Sadece uyuduğumu biliyordum çünkü şimdi ona dönük duruyor, onun muhteşem göğsüne bakıyordum.

Oradan çıkmam gerekiyordu.

Kaçmak için vücudumu gerginleştirdim. Tam o anda, eli uzandı, bir avuç saçımı kavradı ve aşağı doğru çekti, başımı geriye doğru zorladı. Hâlâ uykulu yüzüne baktım ve nefesimi tuttum.

Ondan nefret ediyordum ama özellikle sabahları, hala uykulu yüzüyle çok yakışıklı olduğunu inkar edemezdim.

Başı bana doğru eğildi ve onun hareketinin anlamını kavrayamadan, ağzı ağzıma değdi.

Bu beni şaşırttı. Beni öpeceği için değil, çünkü iş tanımımdaki detaylar oldukça açıktı.

Hayır, beni şaşırtan şey öpücüğün sert, talepkar ve saldırgan değil, yumuşak, nazik ve keşif amaçlı olmasıydı.

O kadar şaşırdım ki, kendimi çekmeyi bile düşünmedim.

Dudakları benimkiler üzerinde şehvetli bir keşif yolculuğuna çıktı, başını hafifçe eğerek daha derine bastırdı. Hoştu, beni heyecanlandırdı ama korkutmadı.

O zaman onu hissettim, vücudunun ısınısını, ellerimin altındaki güçlü göğüs kaslarının üzerindeki yumuşak cildi. Bu da hoştu.

Kalçamdaki eli belimin altına, popomun hemen üstüne kaydı ve bastırdı.

Daha fazla sıcaklık, daha fazla sertlik, ağzıma daha fazla baskı, hepsi kontrollü ama lezzetliydi. Düşünmeden ona yardım ettim, daha yakın olmak için kıvrıldım, hissettiğim şeyi sevdim.

Ağzı benim ağzımın üzerinde açıldı ve sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi, benim ağzım da onun ağzının altında açıldı.

Dili içeri kaydı.

Bir anda tüm nazik keşifler ortadan kayboldu. Dilinin benimkine dokunduğu anda vücudum patladı. Midem düğümlendi, ayak parmaklarım kıvrıldı, meme uçlarım sertleşti ve bacaklarımın arasında bir ateş dalgası hissettim.

Harikaydı.

Kendimi durduramadım ve denemedim bile, tüm vücudumla ona bastırdım, olabildiğince yakınlaşmaya çalıştım. Yatıyor olmama rağmen, iki elim de göğsüne kaydı ve düşmeyeceğimden emin olmak için omuzlarına sıkıca tutundum.

Dokunduğumda, boğazının derinliklerinden düşük bir homurtu çıktı, bu sesin gücü ağzımda, dilimde titreşti ve ben kendimi kaybettim. Kaybedecek çok şeyim yoktu zaten.

Bir elim kolunun altına girip sırtını sardı. Diğeri boynuna dolanıp yukarı doğru kayarak kalın, yumuşak saçlarına ulaştı.

Bana doğru yuvarlandı, başını daha da eğdi, öpücüğü derinleştirdi, sırtımdaki eli kalçama kaydı, beni kavradı, bastırdı. Dillerimiz birbirine dolandı ve tadı harikaydı. Hiç kimseyi (özellikle sabahları) bu kadar harika tatmamıştım.

Hoşuma gitti. Arzuladım. Daha fazlasını istedim ve aldım. İhtiyacım varmış gibi aldım, sanki hayatımın bir sınırı varmış ve elimden geldiğince çok almazsam, bir sonraki anda nefes almayı bırakacaktım gibi.

O benim aciliyetimi hissetti ve beni tamamen sırt üstü çevirdi, ağırlığıyla beni yere bastırdı, kalçaları benimkilere sürdü, böylece onun uyarılmasını hissedebildim. Vücudum

başka bir tatlı karın düşüşü ve içimde bir sıcaklık dalgası ile cevap verdi. Elim saçlarını sıktı ve acıtması umurumda değildi. O akıllara durgunluk veren öpücüğün tadını doyasıya çıkarmak için ne kadar sürerse sürsün onu bana sıkıca tutacaktım.

Aniden ağzı ağzımdan ayrıldı. Başını kaldırdı ve hafifçe yana eğdi.

Bu hoşuma gitmedi.

Saçlarını yumruğumla sıkıca tuttum, vücudum onun vücudunun altında kıvranarak temasımızı yeniden kurmaya çalıştı, nefesim hızla kesik kesik geliyordu.

"Misafirimiz var," diye mırıldandı, gözleri kararmış ve odaklanmamış, yüzünde garip bir rahatsızlık ifadesi vardı.

"Ne?" diye soluk soluğa sordum.

Bana baktı ve yüzü yumuşadı.

"Misafir," diye tekrarladı ama ben bunu algılayamadım. Algılayamadım. Dikkatim tamamen onun ağzına, gözlerine, yüzüne, vücuduna, sertliğine, sıcaklığına ve bacaklarımın arasında hissettiğim yoğun, çok hoş duyguya odaklanmıştı.

Yüzü bana yaklaştı ve zihnim ve bedenim sevinçle doldu. Ama beni öpmedi (ne yazık ki).

Bunun yerine, eli çenemi kavradı ve "Beni nasıl öpmem gerektiğini öğretmeme gerek kalmaması beni ne kadar mutlu ediyor, anlatamam" diye mırıldandı.

Bu da beni çok memnun etti. Yoğun bir şekilde. Onu tüm varlığımla nefret ettiğimi düşünürsek, bu da kafamı karıştırdı. Aynı yoğunlukta. Ve onu korkutucu bir derinlikte nefret ettiğimi düşünürsek, bu da beni kendime kızdırdı. *Daha da* yoğun bir şekilde.

Bununla başa çıkamadan, dudakları dudaklarıma değdi ve fısıldadı, "Geri döneceğim."

Bir anda yataktan kalktı. Yatağın kenarında tereddüt etti, bana baktı.

Gözlerimi kırptım, onun bu kadar hızlı hareket edebilmesine hala alışamamıştım, göğsünün görüntüsünden bahsetmiyorum bile.

Yüzünün sertleştiğini gördüm ve bana "Kıpırdama" diye emretti. Sonra kapıdan çıktı.

Yatağa uzanıp az önce ne olduğunu merak ettim.

Vücudum merak etmiyordu. Ne olduğunu biliyordu. Olanları sevmişti.

Daha fazlasını istiyordu. "Aman

Tanrım," diye fısıldadım. Kafayı yemiştim.

Bir vampir tarafından öpölmek hoşuma gitmişti. Daha da kötüsü! Büyük, kötü, sinirli, kontrolcü vampir Lucien tarafından öpölmek hoşuma gitmişti.

Aklımı kaçırmıştım.

Sonra birinin benimle birlikte olduğunu fark ettim.

Nasıl arkadaşım olabilirdi ki? Kimse nerede yaşadığımı bilmiyordu. Beni havaalanından alıp buraya getiren şoförün kim olduğunu bile bilmiyordum. Berbat hayatımı hayıflanmakla meşguldüm, nereye gittiğimize dikkat etmedim.

Hareket etmemem yönündeki emrini görmezden gelerek, örtüyü geri attım ve ayağa kalktım. Bu, başımın dönmesine neden oldu. Açıkçası, The Bloodletting'deki saldırısından tam olarak kurtulmamıştım.

Başımın alışmasını bekledim ve sonra banyoya koştum. Kapının arkasındaki kancadan kısa, krem rengi flanel bornozumu alıp omuzlarıma geçirdim ve odadan çıktım. Kemerimi bağlarken, bayılmadan ve kendime zarar vermeden bacaklarımın taşıyabileceği kadar hızlı koştum.

Merdiven sahanlığını uçarak geçtim. Son merdivenleri inerken, tam önümde, kapının önünde, Lucien'in pijama altıyla güçlü kaslı sırtını gördüm. Ayrıca, nedenini bilmediğim bir şekilde kendini sert tuttuğunu da gördüm. Muhtemelen öfke ya da hayal kırıklığıydı.

Ayrıca, kapının hemen içinde duran teyzelerim Kate, Millicent ve Nadia'nın karşısında durduğunu da gördüm.

Hallelujah!

Ben merdivenin sonuna gelip konuşmak için ağzımı açmadan önce, Lucien'in gövdesi döndü ve bana doğru döndü. Yüzündeki ifadeyi yakaladım ve bunun öfke ya da hayal kırıklığı olmadığını anladım.

Öfkeydi.

Aileme selam veremedim. Lucien ilk konuştu.

"Sana ne demiştim?" diye sordu, sesi o kadar sertti ki sanki bir kırbaç gibi.

"Anlamadım?" dedim, kendimi korumak için en alttan iki adım önce durdum.

Mesafenin, dilinin neredeyse fiziksel olarak vuracağı kırbaçtan

"Sana ne demiştim?" diye tekrarladı, yavaşça bana dönerek.

Gözlerim, solgun ve endişeli görünen teyzelerime kaydı, onların bakışları da Lucien ile benim aramda gidip geliyordu.

"Yukarı çık," diye devam etti Lucien, ben cevap vermediğimde.

Ona dönüp, mantıklı olduğunu düşündüğüm şeyi söyledim: "Ama teyzelerim..."

Cümlemi bitiremedim.

Birdenbire kendimi onun omzunun üzerinde, yatak odasında buldum ve o beni yatağa attı. Her şey o kadar hızlı oldu ki, tek hissedebildiğim onun hareketinin yarattığı rüzgardı.

Yatağın üzerinde bir, iki kez zıpladım ve ona baktım.

Sonra öfkeli bir fısıltıyla, "Sen az önce..." dedim. Lucien sözümü kesti. "Kıpırdama."

Öfke beni sardı, ayağa kalktım, yatağın üzerinde durarak bağırdım, "*Sakin bana...*"

Yine sözümü kesti, bu sefer zihin kontrolünü kullanarak.

Uzan, Leah.

Ben direndim. Yani, zihnim direndi. Bu yaklaşık üç saniye sürdü. Utanç verici bir hızla yatağa uzandım.

Rahat ol, diye emretti ve ben de onun sıkı kontrolü altındaki zihnimle mücadele ederken elimden geldiğince söyleneni yaptım.

Ses çıkarma ve kıpırdama, dedi ve daha fazla uzatmadan gitti.

Dakikalar geçerken hareketsiz ama rahat bir şekilde yatakta uzandım. O geri dönene kadar epey bir süre geçti. Teyzelerimin nerede olduklarını veya neden burada olduklarını bilmiyordum. Neler olup bittiğini hiç anlamıyordum.

Tek bildiğim, onu şimdi her zamankinden daha çok nefret ettiğimdi.

Yatağın kenarına oturdu. Gözlerimle onu izledim ve beni yataktan çekip kucağına oturturken kafamın içinde ona nefretimi haykırdım.

Karşı koymadım. Karşı koymadım çünkü hareket edemiyordum.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Beni dinlemeyi öğrenmelisin."

Cehenneme git! diye bağırdı zihnim.

Kafasını salladı ve beni kendine daha yakın çekerek yumuşak bir sesle konuştu, "Bu dersi öğrenmelisin, evcil hayvanım."

Siktir git ve bana evcil hayvan deme! Zihnim çılgılık attı.

O, bedenimi kollarında tutarken, ben gözlerimden lazer ışınları çıkararak onu yok etmeye çalışırken, o sakın bakışlarıyla benim bakışlarımı karşıladı.

Ne yazık ki bu işe yaramadı.

"İtaatsizliği hoş görmeyeceğim." Yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti.

Tabii ya? Zihnim alaycı bir şekilde sordu.

O içini çekti ve şöyle dedi: "Leah, bana bir daha karşı gelirsen, özellikle de başkalarının önünde yaparsan, cezalandırılacaksın."

Elinden geleni yap! Zihnim meydan okudu. Zaten yaptıklarından daha kötüsü olamaz.

Sesini kullanmayı bıraktı ve bunun yerine doğrudan zihnime seslendi. *Hiçbir fikrin yok.*

Beni şaşırt, diye bağırdı zihnim.

Gözlerimiz uzun bir süre kilitlendi, sonra o meydan okumamı kabul etti. *Nasıl istersen. Bu gece besleneceğim. Sonra cezan başlayacak.*

Sabırsızlanıyorum, yalan söyledim.

Kesinlikle bekleyebilirdim. Bütün bu olay beni çok korkutuyordu. Kızgın ama boyun eğmiş bir şekilde "İnatçı" diye mırıldandı. Zihnim sessiz kaldı.

"Senin cezan benim için de senin için olduğu kadar zor olacak, Leah."

İyi! Zihnim çıldırdı.

Gözleri yüzümde dolaştı, öfkesi kayboldu ve neredeyse memnun görüldüğüne yemin edebilirim.

"Seninle ilgili bir şey var, evcil hayvanım, sen hayal kırıklığı yaratmıyorsun."

Bununla ne demek istediğini anlamadım ve bu yüzden bir cevap veremedim.

Zihnim özgürleştiğini, bedenimin tekrar benim kontrolümde olduğunu hissettim ve tereddüt etmedim. Onun kucağından atladım ve o yataktan kalkarken hızla geri çekildim.

"Bu geceki dersim vampirleri nasıl öldüreceğimi öğrenmek olabilir mi?" diye sordum çirkin bir sesle.

Şaşırtıcı bir şekilde, Lucien anında cevap verdi: "Kül olana kadar yak, sonra kalıntıları dağıt."

"Öyleyse Lucien, Edwina'ya lanet kibritleri saklamasını söyleyen iyi olur," diye karşılık verdim ve başka bir şey söylemeden topuklarımı döndürdüm, banyoya koştum, kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim.

Sırtımı kapıya dayadım ve kığımın üzerine çöktüm.

Alnımı dizlerime dayadım ve tüm vücudumun titrediğini fark ettim.

Tanrım, ondan *nefret ediyordum*.

* * *

Günümün geri kalanı şöyle geçti:

Önce banyodan çıkmam gerekiyordu. O anda ne kadar istesem de orada yaşayamazdım. Su vardı ama yiyecek yoktu ve ben açtım.

Ben bunu yaptığımda yatak yapılmıştı ve Edwina koltukların arasına tabak ve çatal bıçakları koyarak masayı hazırlıyordu.

Bana döndü, neşeli bir hizmetçi gibi gülümsedi ve "Bu sabah nasılız?" diye sordu.

"Katil gibi," diye cevapladım.

Vücudu seğirdi ve başını o tuhaf kuş gibi tavrıyla yana eğdi.

Beni bir süre inceledi. "Yine pek iyi bir ruh halinde değilsin galiba," dedi.

"Hayır, değilim," diye karşılık verdim. "Lucien nerede?"

"Burada," dedi, sanki az önce beni küçük düşürmemiş, ailemden uzak tutmamış, zihniyle beni zincirlememiş gibi soğukkanlılıkla içeri girerek.

"Henüz gitmedin mi?" diye sorduğumda,

"Duş alıyorum, kahvaltıyı birlikte yapacağız, sonra gideceğim."

Ona acele etmesini söylemek üzereydim ki Edwina'nın hala odada olduğunu fark ettim. Yirmi dakika önce olanların tekrarlanmasını istemediğimden dudaklarımı sıkıştırdım ve kollarımı belime doladım.

Lucien bunu yaparken beni izledi, sonra banyoya doğru yürürken mırıldandı, "Öğreniyorsun."

Edwina'ya dönüp "Çakmak gazımız var mı?" diye sordum.

Edwina'nın kaşları saç çizgisine kadar yükseldi, Lucien'in banyodan gelen kahkahası kapıyı kapatırken yarıda kesildi. Bu, ellerimi yumruk haline getirdi.

"Sanmıyorum canım," diye cevapladı Edwina, soru ve olan biten karşısında şaşkın bir şekilde.

"Belki de alışveriş listene eklemelisin," diye önerdim. "Barbekü mü yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım. "*Büyük* bir barbekü."

O anda Lucien'in *ikinci* kahkahasını duydum. Lanet olası vampir.

* * *

Lucien ve ben kahvaltıyı birlikte yaptık.

Yatak odamdaki koltuklara oturduk ve o gazete okurken sakın sakın kahvaltısını yaparken, ben gözlerimden lazer ışınları çıkarmaya bir kez daha çalıştım.

Tabii ki bu girişimimde başarısız oldum.

Sessizliğe dayanamayıp, "Neden yatak odasında yemek yiyoruz?" diye sordum. "Çünkü istiyorum" diye cevapladı.

"Ama neden?" diye ısrar ettim.

Gözleri, onu sınıdığımı ve kesinlikle yapmamam gerektiğini söyleyen bir şekilde benimkilere kilitlendi.

"Sorguladığım için özür dilerim, efendim ve ustam," diye mırıldandım, Edwina'nın lezzetli Fransız tostundan daha fazlasını ağzıma tıkıştırarak, yüz kilo alsam bile (ki alabilirdim, hiç sorun olmazdı) beni artık istemeyeceğini düşündüm.

"Senin alaycı unvanlarına nasıl baktığımı açıkladığımı sanıyorum, Leah," diye hatırlattı Lucien.

Ona baktım ve çiğnedim.

Yuttuktan sonra ona, "Sana 'ey Büyük Efendi' diyemeyeceğimi söyledin," dedim.

Konuşmadan önce beni uzun bir süre izledi.

"Haklısın," dedi. "O yüzden şimdi sana, *alaycı unvanlarına* sarkastik unvanlarına tahammül etmeyeceğim."

Çatalımı havada çevirerek tabağıma baktım ve "Her neyse" dedim.

Yine sessizlik oldu, sonra Lucien gazeteyi katlayıp masanın üzerine attı. Başımı kaldırdım, umarım konuşması bitmiştir diye düşündüm, böylece tuvalette kurduğum planı uygulamaya koyabilirdim.

Beni izliyordu. "Bugün bir paket gelecek," diye başladı ve ben başımı salladım çünkü tabağı boştu ve bunu iyiye işaret olarak algıladım. "Bu akşam eve geldiğimde paketin içindeki şeyi giyiyor olacaksın."

Aklım, farklı türde bağlanma kıyafetleri giymiş binlerce görüntümle dolaşıyordu. Bu yüzden, otururken hızla ayağa kalkıp sandalyemi çekerek bana yaslanıp her iki koluma da elini koyduğunu fark etmedim.

"Beni duydu mu?"

Ona sert bir bakış attım ve ekşi bir sesle cevap verdim, "Evet, hayatım."

Gözlerinde bir şey parladı, garip bir şey, coşkuya benzeyen bir şey.

Gözleri ağzıma kaydı ve mırıldandı, "Bunu sevdim." "Ne?"

"Bana 'canım' demen." Ne

kadar aptalmışım!

Ona bir daha asla öyle seslenmemeye karar verdim.

Aklımdan geçenleri okudu, elini boynuma koydu ve emretti: "Bundan sonra bana öyle seslenmeni istiyorum."

"Bana 'sevgilim' dememi *emrediyor* musun?" diye inanamadan sordum. "Evet."

"Bu delilik!" diye itiraz ettim.

"Yapacaksın," diye emretti.

Tavana baktım ve "*Ne kadar* aptalım" diye mırıldandım.

Tavana baktığım için, ağzının benimkine değmesi beni şaşırttı. Gözlerim onun gözlerine kayınca, yakından gülümsediğini görebildim.

"Çok sevimlisin," diye fısıldadı. Ve bununla birlikte gitti.

Ve bununla birlikte, bir varlığı bu kadar nefret ederken, onun beni sevimli bulması ve dudaklarıma hafifçe dokunması karşısında neden hala biraz heyecan duyduğumu merak etmeye başladım.

* * *

Kaçma planım suya düştü.

Görüyorsunuz, Lucien'in beni bulup öldürmesine izin vermeye karar vermiştim. Ölmek istemiyordum. Ayrıca onun bunu yapacağını da düşünmüyordum.

Yani beni öldürmesini.

Garip bir şekilde, onun tuhaf vampir tarzında benden hoşlandığı anlaşılıyordu.

Beni bulduğunda (ve bulacaktı), hayatım için yalvarırsam, benim değerimden çok baş belası olduğumu anlayıp beni serbest bırakacağını ve yoluma devam edebileceğimi umuyordum.

Bu, histerik bir öfke içinde ortaya çıkan saçma bir plandı.

Ancak, günüm oldukça yoğun geçti ve bu planı hayata geçirme fırsatım olmadı.

İlk olarak, Edwina'ya teyzelerime ne olduğunu biliyor mu diye sormaya çalıştım. Bilmediğini söyledi. Yalan söyleyip söylemediğini anlayacak kadar onu tanımıyordum ama konuyu kapattım.

Sonra kaçış planımı yapmaya başladım.

Elbette nakit para, kredi kartları ve kimlik belgelerine ihtiyacım olacaktı. Bu yüzden mantıklı olarak çantamdan başladım.

Orada, nefret ettiğim Lucien'in sadece telefonumu değil, cüzdanımı ve pasaportumu da aldığını gördüm.

Adi herif.

Sorun değildi. Biraz para eden birkaç mücevherim vardı. Onları rehin verip nakit para alacaktım.

Giyinme masamdaki, kadife astarlı mücevher bölmesi olan çekmeceye gittim.

Takılarım yoktu.

Kahretsin!

Ne? Kahvaltıda aklımı mı okumuştun?

Kararımı değiştirmeden, gitmeye karar verdim. İki gün önce evi incelerken, garajı da incelemiştim ve Edwina'nın Lucien'in benim için satın aldığını söylediği Cayenne'yi görmüştüm. Cayenne'yi çok paraya satabilirdim.

Her yeri iyice aradıktan ve sonunda Edwina'ya sorduktan sonra, anahtarların olmadığını fark ettim. Lucien onları almıştı.

"O senin için endişeleniyor, canım," Edwina, gerçeği düşündüğü şeyi açıkladı. "Dün ayakların pek sağlam değildi. Alışmak için biraz zamana ihtiyacın var ve kırsalda dolaşmak bunun için pek yardımcı olmaz."

Bu bilgece sözleri söyledikten sonra, hızla uzaklaştı.

Gümüşleri bir yastık kılıfına koyup en yakın kasabaya otostop çekmeyi düşünürken, bir sonraki olay gerçekleşti.

Kapı zili çaldı ve Edwina ile ikimiz aynı anda kapıya koştuk. Ben teyzelerimin ya da daha iyisi annemin gelmiş olmasını umuyordum. Edwina ise kim olduğunu biliyordu.

İki adam, bir sürü kutu taşıyarak gelmişti.

Edwina bunu bekliyordu ve biraz garip davranmasına rağmen nedenini söylemedi, kutuların nereye konulacağını onlara emir vermeye başladı.

Adamlar bazı kutuları yatak odasına götürdüklerinde, ben de onları takip ettim ve Edwina giyinme odasında onları bekliyordu. Tereddüt etmeden bir kutuyu açtı ve içindekileri çıkarmaya başladı.

Bu arada, kutudaki eşyalar erkek kıyafetleriydi. Pahalı, iyi dikilmiş, tasarımcı markalı erkek kıyafetleri, Lucien'e uyacak gibi görünüyordu.

Çok fazla kıyafet vardı.

Giyinme odasından çıkıp merdivenlerden aşağı indim ve diğer odalara da kutuların yerleştirildiğini gördüm. Çoğunlukla çalışma odasına.

Bu kargaşanın ortasında, şaşkın bir şekilde durdum.

Taşınıyor muydu?

Yani, Rafe'in Lana ile yaşamadığından oldukça emindim. Duncan'ın da kuzenim Natalie ile yaşamadığından aynı derecede emindim.

Bu arada, Seçimimden sonra, tüm kuzenlerimin vampirlerinin isimlerini öğrendiğimde, Natalie'nin (en sevdiğim kuzenim) vampirinin adının Duncan olduğunu öğrenmiştim. Altı kuzenim vardı, dördü Seçilmişti, ikisi henüz Seçilmemişti.

Hepsinin vampirleriyle birlikte yaşamadığından da oldukça emindim. Dahası, annemin Cosmo ile birlikte yaşamadığından *da emindim*.

Koridorda durmuş, adamların daha fazla kutu almak için kamyonetlerine geri dönmelerini izlerken, Stephanie açık kapıdan içeri girdi.

Kraliyet mavisii saten bluz ve ona ikinci bir deri gibi uyan, dizlerine kadar uzanan uyumlu eteği ile muhteşem görünüyordu. Yüksek topuklu, kraliyet mavisii, bantlı sandaletleri, başka bir kelimeyle tarif edilemez, *muhteşemdi*.

Bir kadın olarak, şu anki çalkantılı durumumdan bağımsız olarak, kendimi "Kıyafetinize bayıldım!" diye haykırmaktan alıkoyamadım.

Ellerini uzattı ve gülümsedi. "Harika, değil mi? Lucien'in kartını alalım, seni bu kıyafeti aldığım mağazaya götüreyim, sana da bir tane alayım."

Onun kıyafetine duyduğum hayranlık bir anda kayboldu ve burnumu kırıttırdım. "Sanmıyorum," dedim.

Yaklaştı, kaşlarını çatı, ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Neden?"

"Lucien'den hiçbir şey istemiyorum," diye büyük bir tavırla söyledim.

Bazı mantıksız nedenlerden dolayı bu, sanki çok komikmişim gibi onu kahkahalara boğdu.

Sonra gözlerini bana dikip fısıldadı, "Tanrım, onu kıskanıyorum." Vampirler gerçekten tuhaftı.

Aniden aklıma bir şey geldi ve Stephanie'nin eve ulaşmak için az önce içinden geçtiği parlak güneşe baktım.

"Güneşte kalamazsın!" diye bağırdım ve bu bir suçlama gibi geldi. O gülerek sordu: "Ne?"

"Sen," dedim, onu işaret ederek, "az önce güneşin altında yürüdün." Elimi indirmeden önce kapıyı işaret ettim. "Güneş ışığının vampirler için ölümcül olduğunu sanıyordum."

Yüzünde şaşkınlık belirdi, sonra kendi kendine mırıldandı, "Vampir çalışmaları eskisi gibi değil."

"Ben okuldan atıldım," diye açıkladım.

Güzel mavi gözleri büyüdü, sonra başını geriye attı ve gülmeye başladı, hem de çok gürültülü bir şekilde, bu sırada bana doğru gelip kolunu belime doladı. Beni aile odasına götürdü ve kanepede karşılıklı oturtdu.

"Vampirler insandır," dedi bana.

Aramızda elimi sallayarak, "Biliyorum. Lucien dün gece açıkladı," dedim.

"Güneş bizim için ölümcül değil."

Bunu bilmiyordum ama ona söylemedim, çünkü tepkimden bunu bilmediğimi zaten anlamıştı.

Devam etti, "Eskiden gececilerdik. Bu söylenti de böyle başladı."

"Oh," dedim, sırf bir şey söylemek için.

Bu mantıklıydı. Aslında her şey mantıklıydı, bu da biraz hayal kırıcıydı. Karanlık büyü ya da kötü ve şeytani bir şey olmasını tercih ederdim. Böylece Lucien'i Neden Sevmediğim Hazinesi'ne ekleyecek başka bir şeyim olurdu.

"Yani, şu anda gececi değilsin," dedim.

"Bazıları hala eski gelenekleri sürdürüyor." Eğilip sırtıttı. "Şahsen, ben en azından öğlene kadar uyanmam." Adamların geri geldiğini duyduk. Omzunun üzerinden kapıya, sonra bana baktı ve "Kutular ne için?" diye sordu.

"Görünüşe göre Lucien taşınıyor," dedim, bu fikirden duyduğum hoşnutsuzluğu gizleyemedim.

Omzunun üzerinden kapıya tekrar baktı ve yine fısıldayarak mırıldandı, "Hiç vakit kaybetmiyor."

"Neyi acele ediyor?" diye sordum.

Bana dönüp cevap verdi: "Lucien'e açıklamasını bırakacağım."

Kafamı salladım. "Stephanie, saygısızlık etmek istemem ama açıklamayı senin yapmanı tercih ederim."

Gözleri yumuşadı ve sessizce, "Anladığım kadarıyla ikinizin arası pek iyi değil." dedi.

"Hayır," diye cevap verdim hemen.

"Beslenmedi mi?" diye sordu, sesi biraz şüpheli geliyordu.

"Evet. Beslendi," dedim. "İşler çığırından çıktı ve beni uyuşturmayı unuttu," elimi havada salladım, "ya da her neyse."

Yüzünün kapandığını gördüm ve bunun tepkisini gizlemek için olduğunu anladım.

Sonra elini uzattı ve benim elimi tuttu, sonra şefkat dolu bir sesle fısıldadı, "Ah canım."

Onun sözleri ve ses tonu beni ağlatmak istedi. Gerçekten. Kurbanın değil, kendi bakış açısından olsa da, beni anladığı belliydi. Anlayan birinin karşısında oturmak, onu pek tanımıyor olsam da, iyi gelmişti.

Ama ağlamadım. Gözyaşlarımın dolduğunu hissettim ama onları geri tuttum. Bu beni çok yordu ama lanet olsun, başardım.

Mücadeleyi izledi ve ben galip geldiğimde elimi sıkıca sıktı.

"Sarhoş olmalısın," dedi ve elini çekti.

Bunun *harika* bir fikir olduğunu düşündüm. Sonra bunun neden harika bir fikir olmayabileceğini hatırladım.

"Lucien bu gece yine besleneceğini söyledi."

Ayağa kalktı ve beni de kaldırdı. "İyi. Vücuduna ikinci el alkol girmesi ona iyi gelir," dedi duygulu bir şekilde ve odadan çıkarken bana yaslandı. "Sarhoş birinden beslenmek," alaycı bir titremeye, "tadı berbat olur."

Bunu öğrendikten sonra, onun planını daha da beğendim.

* * *

Stephanie ve ben, devasa mutfak kahvaltı köşesinden ve rahat mutfak-oturma odasından ayıran büyük ada barın etrafındaki taburelere asılmıştık. Evet, büyük, yumuşak bir kanepeler, çekici, alçak bir sehpa ve iki küçük yetişkinin içine sığabileceği devasa, yuvarlak bir puf bulunan rahat bir mutfak-oturma odam vardı. Bunlara kimin ihtiyacı var ki? Zaten bir oturma odam ve aile odam vardı!

Stephanie ve ben, Edwina'nın dikkatli ve (eklemeliyim ki) sitemkar bakışları altında, payımıza düşenden fazla votka martini içmiştik ki, bir sonraki olay yaşandı.

Daha fazla kutu geldi.

Bunlar Lucien'in kıyafetleriyle dolu karton kutular değildi. Bunlar, her biri kan kırmızısı saten kurdeleyle bağlanmış, çeşitli şekil ve boyutlarda parlak siyah kutulardı.

Stephanie, bir kutu yığını taşıyan teslimatçıyı gördüğü anda, "Yaşasın! Lucien alışveriş yapmış" diye bağırdı.

Bu haber beni mutlu etmedi.

"Ah, canım. Huysuz olabilirsin ama onu bir şekilde memnun etmiş olmalısın," dedi Edwina, sert bakışlarını kaybedip parlak bir gülümseme takınarak. İkinci teslimatçıyı takip ediyordu.

Edwina'yı görmezden geldim ve Stephanie'yi izledim. Stephanie, biraz ürkütücü bir coşkuyla kutulara dalmıştı bile.

Bir paket geleceğini söylemişti. *Bir* paket.

Bütün bunları bir kerede giymemi mi bekliyordu?

Stephanie bir parça kumaş çıkardı, onu salladı ve sonra göğsüne düzeltip düzeltti.

"Bu muhteşem. Buraya gel Leah, bunu dene," dedi. Elinde tuttuğu şeye baktım.

Haklıydı. Muhteşemdi. Hayatımda gördüğüm en zarif şeydi.

Siyah mat ipek bir gece elbisesi, önü aubergine saten astarlı, arkası açık, halter yakalı, önü yırtmaçlı, dökümlü etekli.

İki teslimatçı da tekrar içeri girdi, her biri başka bir kutu yığını taşıyordu.

"Daha mı var?" diye fısıldadım.

Stephanie beni duymadı ya da görmezden geldi, muhtemelen ikincisi, çünkü bir görevi vardı.

"Buraya gel Leah. Önce bu," siyah elbiseyi bana doğru sallıyordu, "sonra bu." Krem rengi, soluk mavi astarlı ve kıvrımlı bir etek gibi görünen şeyi aldı.

Tabureden kayarak indim ve sarhoş gibi sallanarak rahat mutfak-oturma odasına girdim.

Siyah elbisenin kumaşına dokundum. Muhteşemdi.

Stephanie başka bir kutuya dikkatini vermek için elbiseyi bıraktı ve ben de yere düşmeden yakaladım.

Elbiseyi önümde tuttum.

Bunu gerçekten çok istiyordum. Gerçekten, gerçekten istiyordum. Ama bunun yerine kendimi daha kapana kısılmış, daha boğulmuş, daha *sahiplenilmiş* hissettim.

Lucien evcil hayvanını giydiriyordu. Ve ben onun evcil hayvanıyım. Bu beni bir şekilde kirli hissettirdi.

"Neden bana bu şeyi alsın ki? Asla giymeyeceğim," diye mırıldandım, daha doğrusu, geveledim. Çok fazla martini içmiştik.

Stephanie neşeli faaliyetine ara verdi ve bana baktı. "Ne demek asla giymeyeceksin?"

"Ben ıssız bir yerde bir evde yaşıyorum. Benim işim, bir vampir benden beslenmek isteyene kadar ortalıkta dolaşmak."

Stephanie dikleştı ve gözlerime baktı. "Evet, bu işinin bir parçası. İşinin bir başka parçası da, seni göstermek isterse ona eşlik etmek. Operada. Ya da bir akşam yemeğinde. Ya da bir ziyafette."

Tanrım, umarım Lucien operayı sevmiyordur. Bu çok kötü olurdu çünkü ben operadan nefret ediyordum

Daha önce Lucien'in bahsettiğı, onun söylediğı başka bir şeye "Ziyafet mi?"

O başını salladı. "Bir ziyafet. Bazı vampirler cariyelerini ziyafetlere götürürler. Ben götürmem ama Lucien'in bazen götürdüğünü biliyorum."

"Ziyafet nedir?" diye sordum ve Edwina küçük bir pip sesi çıkardı, Stephanie ve ben gözlerimizi ona çevirdik.

"Onaylamıyor musun?" diye sordu Stephanie, tehlikeli bir şekilde değil, merakla.

"Onun kızları oraya götürmesini onaylamıyorum, hayır," diye cevapladı Edwina yumuşak bir sesle ve sonra atılmış mendilleri, kurdeleleri ve kutuları toplamaya başladı. "Tehlikeli olabilirler."

"Ziyafet nedir?" diye tekrar sordum ama Stephanie hâlâ Edwina'yı inceliyordu. "Lucien, cariyelerinden birine hiçbir şey olmasına izin vermez."

"Biliyorum," dedi Edwina ve dikleştı. "Sadece..." tereddüt etti, ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi ve "kızlarım iyi kızlardır" diyerek cümlesini tamamladı.

Bu beni daha da meraklandırdı, bu yüzden bu sefer daha yüksek sesle sordum, "Ziyafet nedir?"

"Bunun için bir martini daha içmesi gerekebilir," diye mırıldandı Edwina, çöpü yere attı ve martini çalkalayıcısına doğru yöneldi.

Artık meraklanmıyordum, endişeleniyordum. Öyle ki, iki teslimatçı adam dağına iki kutu daha eklerken, ben de kağıt mendil yığınının ortasındaki yumuşak kanepeye çöktüm.

Stephanie yanıma oturdu ve Edwina bize taze martini getirdi.

Sonra Stephanie açıkladı. "Vampirler iki yerden beslenebilirler, cariyelerinden ve Ziyafete katılan herhangi bir ölümlüden. Hepsi bu. Kural budur."

"Peki neden tehlikeliler? Kurbanları topluyorlar mı...?" Stephanie'nin yüzü korkutucu bir şekilde sertleştğinde konuşmayı kestim.

"Onlar kurban değil, Leah. Orada olmayı kendileri seçiyorlar." Sesi, yüzü kadar sert ve sertti.

Onun sesini görmezden geldim, çünkü söylediklerinin doğru olduğunu hayal edemiyordum.

Yüzümdeki ifadeyi inceledi ve yüzü yumuşadı.

"Senin ve Lucien'in durumu gibi değil," dedi, yeni, abartılı gardırobumu düzenleyen Edwina'nın duymaması için fısıldayarak. "Çoğu ölümlü bunu seviyor. Bazıları hatta bağımlısı oluyor. Orada eski cariyeler bile var."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim, o da başını salladı ve devam etti: "Tabii ki bu hoş karşılanmaz. Bir cariyeye, serbest bırakıldıktan sonra Ziyafetlere katılarak itibarını kaybeder. Aileleri genellikle dışlanır. Bundan sonra, soyları Seçimlerde seçilmez. Cariyeler genellikle davet edilmedikleri için Ziyafetlere katılmazlar."

"Neden?" diye sordum.

"Ziyafetler sıradan ölümlülerin gittiği yerlerdir." Elini benimkinin üzerine koydu. "Sen, tatlım, sıradan olmaktan çok uzaksın."

Bu, mide bulandırıcı bir üstünlükçülük gibi geldi.

Yüzümden ne düşündüğümü anlamış olmalı ki, devam etti: "Katılan ölümlüler bunu seviyorlar. Umursamıyorlar. Bütün hayatlarını bunun etrafında kuruyorlar, Ziyafetten Ziyafete dolaşıyorlar. Hayranlar gibiler."

Ve *bu* sadece mide bulandırıcı geliyordu.

"Hala neden tehlikeli olduğunu anlamıyorum," diye ısrar ettim ve Stephanie geriye yaslandı.

"Çünkü her şey serbest," diye cevapladı. "Bolca içki, yüksek sesli müzik, dans ve bedenler. Her ölümlü avlanabilir. Bazıları aynı anda iki, üç, hatta daha fazla vampirin beslendiği yerler. Lucien'in katıldığı şöenler değil, ama uyuşturucu, seks ve seks partilerinin olduğu şöenler de var."

"Vay canına," diye fısıldadım ve o gülümsedi.

"İyi olanlar eğlencelidir. İstedğin kadar ölümlüden beslenebilirsin. Harikadır."

Bana pek harika gelmedi ama bu sadece benim düşüncemdi.

"Neden oraya bir cariyeye götürürsün?" diye sordum.

Omuz silkti. "Hayatının başka bir bölümünü onunla paylaşmak için. Eğer iyi bir eşin varsa, onu diğer vampirlerin önünde göstermek için."

Bir şey aklıma geldi. "Her şey serbestse ve cariyeye ölümlü ise, o da avlanabilir mi?"

Stephanie cevap vermeden önce bir an tereddüt etti, "Daha vahşi olanlarda, kızlarına iyi bakmayan vampirlerde, evet." Nefesimi tuttum ve o aceleyle devam etti, "Ama Lucien onlara gitmez."

"Demek bu yüzden tehlikeli," diye fısıldadım ve Edwina yine cıvıladı. Stephanie ve ben yine ona baktık.

"Tamamen değil," diye cevapladı Stephanie, bana bakarak. "Tamamen ne?" diye ısrar ettim.

Stephanie iç çekip, "İyi olanlarda bile işler çığırından çıkabilir. Biz vampiriz. Kan arzusu olması alışılmadık bir şey değil. Kan arzusu içindeki bir vampir, ölümlü olan her şeye saldırır. Cariyelerin diğer vampirler tarafından kullanılması, hatta kendi vampirleri tarafından arkadaşlarına sunulması alışılmadık bir şey değildir."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Lucien böyle bir şey yapmaz," diye beni hemen teselli etti. "Aman Tanrım," diye tekrar mırıldandım.

Bana doğru eğildi. "Leah, cidden, Lucien asla paylaşmaz. Asla. Bana inanmalısın. Çok ciddiym." Ben sadece ona baktım.

Konuşmaya devam etti. "Durumun kötüye gittiğini hissederse seni oradan çıkarırdı. Önemli değil. Hiçbir vampir Lucien'in malına dokunacak kadar aptal değildir. Yanar gider. Lucien bunu sağlar. Kendisi yapar. Daha önce de yaptı."

"Daha önce neyi yaptı?"

"Başka bir vampiri yaktı. Hatırladığım kadarıyla, bunu iki kez yaptı. Birincisi, A Feast'te bir olaydan sonraydı. Diğer vampir, onun cariyesinden beslenmemişti bile, sadece ona dokunmuştu. Lucien çılgına döndü, onu buldu ve yaktı. İkincisi ise..."

Cümlesini bitirmeden, fısıldayarak sözünü kestim: "Onu yakmak mı?"

Stephanie başını salladı. "Lucien hiç düşünmeden onu öldürdü ve bu onun hakkıydı. Başka bir vampirin cariyesine dokunulmaz. Çoğu vampir bunu örtbas eder, parayla anlaşıp. O kadar ileri gitmezler. El değiştiren parayı cariyelerine verirler, onların sessizliğini satın almak için. Ama Lucien bu kadar ileri giderdi, buna şüphe yok. Böyle bir şey olursa, bu onun vampiri üzerinde bir iz bırakır. O intikam alır ve bu kabul edilir. Ve o da derhal serbest bırakılmasını talep edebilir ve bu da kabul edilir."

"Serbest bırakılmayı talep edebilir misin?" Sesimdeki umudu gizleyemeyecek kadar sarhoştum.

"Evet," diye cevapladı Stephanie. "Bu, koşulsuz serbest bırakılma gerekçesi olan ihmal ile eşdeğerdir."

Sarhoş zihnim, bunu sözleşmemde okuduğumu hatırladı.

Neden daha önce bunu düşünmemiştim?

Koşulsuz serbest bırakılma gerekçeleri vardı. Lucien'in kesinlikle yapmadığı ihmal ve yapabileceği aşırı zulüm.

Beynim sarhoşluktan karmakarışık, bu yüzden Stephanie'nin yaklaştığını fark etmedim.

"Bu sayılmaz," dedi yumuşak bir sesle, sarhoş düşüncelerimi okuyarak. "Bu hepimizin başına gelir, sık değil ama olur. Lucien'in başına gelmesine şaşırdım ama aynı zamanda şaşırmadım da, sen olduğunu düşünürsek. Odaklanmamızı veya kontrolümüzü kaybediyoruz. Biz vampiriz, siz de cariyeler. Bu ilişkinin doğası böyle."

İşte buradaydı. Umutlarım suya düştü.

Yine.

"Bu ilişkinin hiçbir yanını sevmiyorum. Hiçbiri n i ," dedim ve martinimden büyük bir yudum aldım.

Yutkunmam bittiğinde, onun sinsi gülümsemesini yakaladım. "Yarın sabah, o bu gece beslendikten sonra seni arayacağım ve o zaman bu ilişki hakkında ne diyeceğini göreceğiz."

Gözlerimi devirdim. Stephanie güldü.

"Açacak başka kutun yok mu?" diye sertçe sordum.

Kahve masasındaki kutulara baktı, gözlerini kısarak bir tanesini almaya uzandı.

"Bunun üzerinde bir not var." Kalın, krem rengi kartı kullanarak fiyonku kopardı. "Şöyle yazıyor: 'Bu gece için.'" Kartı bana doğru çevirdi. "Bu Lucien'in el yazısı."

Gözlerimin önünde hareket eden kelimeleri anlayamasam da, kendiliğinden bir emir niteliğinde olan kalın, keskin, güçlü, siyah karalamaya baktım. Elbette onun el yazısıydı.

Kutuyu ellerime tutuşturdu. "Aç şunu. Bunu görmem lazım."

"Hayır," dedim ve kutuyu geri ittim, "sen aç."

Kutuyu bana geri itti. "Hayır, içinde ne olduğunu gördüğünde yüzünü görmek istiyorum."

Ona sertçe baktım. O sonsuza kadar yaşayacaktı; bu oyunu sonsuza kadar oynayabilirdi.

Benim ise şanslıysam sadece kırk, elli yılım kalmıştı.

Kutuyu açtım. Rahatladım, çünkü içinde esaret aletleri yoktu.

Sürpriz ve gizli bir zevkle, siyah elbiseden bile daha zarif bir şey olduğunu gördüm.

Zengin taupe rengine, tozlu leylak çiçekleri baskılı ipek jakarlı, narin taupe dantelle süslenmiş bir kaşkorse. Kupaları yarı jakarlı, yarı dantelli. Gövde ve ince askılar jakardı. Eşleşen Brezilya kesim külot vardı, önü jakarlı ve dantel süslemeli, arkası ise üst kısmındaki baştan çıkarıcı jakarlı üçgen hariç neredeyse tamamen dantelden oluşuyordu. Külotun bel kısmında, göbek deliğinin altında ve korse ile kaşkorse askılarının birleştiği noktada tatlı küçük rozetler vardı.

Stephanie, martinisinden bir yudum alırken kaşkorse ve külotu dikkatle inceledi. "Lucien'in zevki her zaman iyiydi." Bakışları yüzüme kaydı, gözlerinde bir gülümseme belirdi ve "Her zaman" diye tekrarladı.

Stephanie'yi gerçekten sevdiğime bir kez daha karar verdim. "Teşekkürler," diye fısıldadım.

Bana göz kırptı ve iç çamaşırına başını salladı. "Yeni sipariş. Önce *onu* dene. Sonra siyah elbiseyi."

"Moda defilesi yapacağız!" Edwina, akşam yemeğini pişirdiği mutfaktan heyecanla bağırdı. Orada olduğunu unutmuşum, bu yüzden irkildim.

Moda defilesi fena bir fikir gibi görünmüyordu. En azından dört martini içtikten sonra öyle gelmiyordu.

Ayağa fırladım, sendeledim, sonra dengemi buldum ve "Ben üstümü değiştiriyorum, sen de kutuları aç" dedim.

Stephanie'ye iki kez söylemeye gerek yoktu.

Tuvalete koşmaya başladım ama birden durup Edwina'ya, sanki ben bir ergenmişim ve Stephanie okuldan sonra bize gelmiş gibi sordum: "Stephanie akşam yemeğine kalabilir mi?"

"Tabii ki, canım." Edwina gülümsedi, ben de gülümsedim. Sonra Stephanie'ye döndüm. "Akşam yemeğine kalır mısın?"

Hâlâ kutuları karıştırıyordu ve cevap verirken başını kaldırmadı: "Seve seve."

Haftalardır ilk kez mutluydum, güzel iç çamaşırlarımı aldım, Lucien'in hediyesi olarak düşünmemeye karar verdim, çünkü bu eğlenceyi bozardı, ve tuvalete koşarak moda defilesine başladım.

Yedinci Bölüm

Ceza

Lucien garajdan mutfığa girdi ve durdu.

Edwina lavaboda tencere ve tavaları ovmakla meşguldü. Oturma odası sanki lüks bir butik patlamış gibi görünüyordu. Kırmızı kağıt mendiller, kurdeleler ve siyah kutular her yere dağılmıştı, Lucien'in Leah için satın aldığı giysiler mobilyaların sırtlarına ve kollarına yığılmıştı. Ada barın tezgahında, üç adet kullanılmış martini bardağı vardı ve hepsinde farklı miktarlarda martini kalıntıları ve gümüş kürdanlar duruyordu. Birinin üzerinde yarısı yenmiş bir zeytin vardı.

Edwina yüzünde parlak bir gülümsemeyle ona döndü ve o an sarhoş olduğunu anladı. Gördü ve kokusunu aldı.

Bu onu şaşırttı.

Kırk yıldır onun için çalıştığı süre boyunca, bir kez bile olsa, cariyesinin evine geldiğinde ortalığın dağınık olduğunu, mutfağın pırıl pırıl temiz olmadığını, Edwina'nın görev başında sarhoş olduğunu görmemişti.

Elbette, partilerde veya kutlamalarda misafir olarak katıldığında onu bu şekilde görmüştü. Örneğin, geçmişte ve şu anda cariyeleri için her yıl düzenlediği doğum günü partileri. Ve kutlanması geleneksel olan Kan Akıtma'nın birinci yıldönümü.

Başka zamanlarda ise, asla.

"Geldin!" Edwina, yüzünde kocaman sarhoş bir gülümsemeyle mutlu bir şekilde selamladı.

Lucien'in gözleri odayı tekrar taradı ve Edwina'ya geri döndü. "Ne oldu?"

Omzunun üzerinden dağınıklığa bir göz attı, lavabodan elini kaldırıp etrafta salladı, sabunlu su ve köpükleri yere, tezgaha ve omzuna sıçrattı.

"Moda defilesi yaptık," diye tuhaf bir şekilde açıkladı, yarattığı dağınıklığı görmezden gelerek temizlemeye devam etti. "Leah senin yatak odasında." Sesi mutlu bir mırıldanmaya dönüştü, "Ne tatlı, ne güzel bir kız."

Lucien hizmetçisini inceledi.

Leah kız sayılmazdı. Tanrı aşkına, kırk yaşındaydı. Elbette güzeldi. Ama tatlı mı?

"Nasıl?" Lucien kendini bu soruyu sorarken buldu ve nedenini hiç bilmiyordu.

Edwina'yı işe aldığı yıllar boyunca da hiç böyle bir bilgi istememişti.

Ama buna da hiç gerek duymamıştı.

"Oh, o gayet iyi. Yerleşiyor. Çok tatlı. Onu bu gece görmeliydin. Çok komikti."

Sevimli, komik, tatlı Leah'ın "yerleşiyor" olması fikrine hayran kalan Lucien, Edwina ile konuşmaktan sıkıldı ve merdivenlere yöneldi.

"İyi geceler!" Edwina arkasında neşeyle seslendi.

Lucien cevap vermedi.

Odasına beş adım attıktan sonra, Lucien Leah'ın banyodan çıktığını gördü. Yine durdu.

Leah, onun gönderdiği iç çamaşırını giyiyordu.

Leah'ın seçilmesinden sonraki gün, onun gardırobunu sipariş ederken, kısa podyumda yürüyen sıksa mankeni izlerken, düşüncelerinde yanıldığını a nladı.

Zihninde, Leah'ın dolgun vücut hatlarında çok daha iyi duracaklarını düşünmüştü.

Ancak, *bu* kadar iyi görüneceğini tahmin etmemişti.

Üzerine bornozunu giymişti ama bornozun yanları açılmıştı ve iç çamaşırı ile pantolonunu ortaya çıkarmıştı. İç çamaşırının kupaları dolgun göğüslerini sarıyordu, ipek kumaş meme uçlarının hemen üzerinde bitiyordu, böylece dantelden meme uçlarının başları görünür hale geliyordu. Havadaki soğukluk, meme uçlarının ipek kumaşa karşı sertleşmesine neden oluyordu. İç çamaşırı, sanki onun için yapılmış gibi belini ve karnını sarıyordu. Kamisolün kenarı, iç çamaşırının üstünde pürüzsüz cildin sadece bir kısmını gösteriyordu. Uzun bacakları, külotun dantellerinin altında sonsuza kadar uzanıyordu.

Onu gördüğünde vücudunun anında tepki verdiğini hissetti ve bundan hoşlandı.

Banyodan çıktığında yüzü başka yöne dönüktü ama birden dönüp ona odaklandı ve "Lucien!" diye bağırdı.

Lucien, kız ona doğru koşmadan önce sadece bir an hazırlık yapma fırsatı buldu. Kız odanın diğer ucuna doğru koşarak son anda tüm vücuduyla ona atladı.

Şaşkın ve niyetinden emin olamayan Lucien, onu kollarının arasına aldı, kız uzun bacaklarını ona dolarken elleriyle kızın kalçalarını kavradı.

Onu parçalara ayırmaya çalışmak ne kadar anlamsız olsa da, kız onun bakışlarını yakaladı ve o da kızın da

etkisi altında olduğunu fark etti.

Hem de çok.

"Merhaba sevgilim, günün nasıl geçti?" diye neşeyle, sarhoş gibi mırıldandı. "İlginçti," diye dürüstçe cevapladı, bu an tam da ilginç bir gün geçirdiğini gösteriyordu.

Kadının neyin peşinde olduğunu bilmediği için tetikteydi.

Onun günü ilginç geçmişti. Sabahki roller coaster yolculuğuyla başlayan ve Leah'ın şu anki davranışlarıyla sona eren gün, öğleden sonra teyzeleriyle yapılan bir toplantıyı da içeriyordu. Toplantıda, Kan Dökülmesinden sonra Leah'dan haber alamadıkları için endişelerini dile getirdiler. Toplantıda, niyetini açıkladı ve onların geçici bağılılıklarını teyit etti. Ailelerinin geleceği, hatta tüm cariyelerin geleceği için bunun ne anlama gelebileceğini düşünerek tereddüt ettiler. Ama ona karşı gelmeye de istekli değillerdi.

Bu durum onu pek de şaşırtmadı. Onlar Buchananlardı ve itaat, yüzyıllardır içlerine işlemiştir.

Leah'ın eli gömleğinin yakasını oynatmak için hareket etti ve onun dikkatini tekrar ona çekti.

"Benimki de öyleydi," dedi.

"Öyle mi?"

Gözleri yakasından gözlerine kaydı ve başını salladı. Hevesle.

"Bugün ne yaptın, evladım?" diye sordu yumuşak bir sesle, onun ruh halini okuyup rahatlatarak.

"Önce kaçmaya çalıştım."

Adamın rahatlığı bir anda kayboldu ve vücudu gerildi, ama Leah bunu fark etmedi ve konuşmaya devam etti.

"Tabii ki kaçamadım, cüzdanımı, pasaportumu, mücevherlerimi, *arabanın* anahtarlarını aldın." Gözlerini ona dikip, "Çok sinir bozucuydu," dedi.

Onun bilgilendirici ve suçlayıcı olmayan sözleri, onun vücudunu tekrar gevşetmeye neden oldu. Gülme isteğiyle mücadele etti ve galip gelerek tekrar etti

"Sinir bozucu mu?"

Kadın gülümseyerek başını salladı ve adam vücudunun tekrar kaskatı kesildiğini hissetti. "Evet.

Sinir bozucu. Çok."

Onun sözlerini dinlemiyordu. Onun ağzına bakıyordu. Onun gülümsediğini hiç görmemiştir.

Bu tam olarak doğru değildi. Son yirmi yılda uzaktan birçok kez görmüştü. Sadece kendisine yönelik olmamıştı.

Vücudu da buna çok hoşuna giden bir şekilde tepki verdi.

Onu sonsuza kadar (kelimenin tam anlamıyla) kendine sarılıp ayakta kalabilirdi. Ama onu yatağa götürdü ve yatağın kenarına oturdu, onu kucağına oturttu, yumuşak kıvrımları sertleşen penisine baskı yapıyordu.

Bunu da sevdi.

Kız hala konuşuyordu. "Sonra adamlar kutularla geldiler. Bir sürü kutu. Bir sürü, bir sürü, bir sürü." Başını yana eğdi ve "Taşınıyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı ve kız yine başını salladı, bu fikirden tamamen memnun olduğu belliydi.

Elleri omuzlarına gitti ve ceketini çıkarmaya başladı. O da isteksizce onu bırakarak ceketini kollarından çıkarmaya yardım etti. Bunu yaparken de konuşmaya devam ediyordu.

"Sonra Stephanie geldi ve Lucien, onun *kıyafetini görmeliydin. Muhteşemdi.*" Lucien gülümsemeye çalışırken ağzının seğirdiğini hissetti, kadının gözleri ağzına kayd ve "Ağzının böyle yapmasını seviyorum" dedi.

Ona yavaşça göz kırptı ve "Anlamadım?" diye sordu.

Kadın takım elbise ceketini hiç nazik davranmadan yatağın ucuna attı ve sonra işaret parmağıyla Lucien'in ağzının köşesine çok kısa bir süre dokundu ve gözleri Lucien'in gözlerine baktı. Gözleri dans ediyordu.

"Gülümsemeye direndiğinde. Hoşuma gidiyor. Seksi," diye açıkladı. Kahretsin, ama o muhteşemdi.

Ona karşı koyduğunda, ondan korktuğunu ve ona çekildiğini hissettiğinde muhteşem olduğunu düşünmüştü. Bu meydan okuma heyecan vericiydi.

Ama şimdi daha da muhteşemdi. Bunun mümkün olduğuna inanmazdı, ama kanıt kucağında oturuyordu.

Ona hizmet eden ölümlü sarhoşken beslenmekten hoşlanmazdı. Hafif çakırkeyif olabilir, ama düpedüz sarhoş olamaz. Leah sarhoş olmanın ötesindeydi, zil zurna sarhoştı.

Ancak dişlerini fırçalamıştı, belli ki çok iyice. Ve kokusu, onun özüyle karışan votkayı bastırarak kadar güçlüydü. Edwina'nın tarif ettiği gibi, komik, sevimli ve kesinlikle tatlı olduğunu söylemeye gerek yok.

Bu nedenle, kendi kuralını çiğneyip, onun sarhoş olmasına bakmaksızın beslenmeye karar verdi.

Elleri kadının cüppesine uzandı, omuzlarından genişçe itti ve kadın da onu çıkarmaya yardım etmek için tereddüt etmeden kollarını indirdi.

O da konuşmaya devam etti. "Sonra Stephanie ve ben sohbet ettik, martini içtik, sonra diğer kutuların geldi ve moda defilesi yaptık. Sonra Stephanie akşam yemeğine kaldı, Edwina'yı da martini içmeye ikna ettik ve çok fazla kutu gönderdiğin için moda defilesini daha da uzattık." Kolları bornozdan kurtulduğunda konuşmayı kesti ve o da bornozu yere bıraktı. İki eli de gömleğine geri döndü ve düğmelerini kurcalamaya başladı, ama gözleri onun gözlerinden hiç ayrılmadı ve mutlu bir şekilde devam etti: "Stephanie'yi seviyorum. Komik bir kız."

Adam kollarını kadının beline doladı, bir eli kadının kalçasına kayarken, diğeri kadının yumuşak, kalın saçlarından bir tutamını yakalayıp onunla oynamaya başladı.

"Yani iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu yumuşak bir sesle ve o yine hararetle başını salladı, o da devam etti. "Kıyafetleri beğendin mi?"

Bu sefer gözleri büyüdü ve başını sallaması fanatik bir hal aldı. "Özellikle bunu." Başını o kadar hızlı eğdi ki, neredeyse burnuna çarpacaktı ve adam başını geri çekmek zorunda kaldı. Sonra kademeyi gösterdi. İşini bitirdiğinde başını geriye doğru kaldırdı, eli doğrudan adamın gömleğine gitti, bu sefer göğsüne düz bir şekilde vurdu ve konuşmaya devam etti. "Bunu *çok sevdim!* Bana çok yakışıyor. Ve siyah elbise. Siyah elbise *muhteşem*. Herkes öyle düşünüyor!"

"Beğendiğine sevindim, canım," diye mırıldandı gülümseyerek.

"Oh, çok beğendim. Senin ve benim eşyalarımızla, giyinme odası neredeyse *dolacak*," dedi, sanki bu Everest Dağı'na tırmanmak gibi bir başarıymış gibi. Sonra yüzü düştü ve ona, "Ayakkabıları unuttun," dedi.

Elini çevirip bir avuç saçını kavradı ve ona, "Onlar yarın gelecek," dedi.

Vücudu sarsıldı, iki kolunu havaya kaldırdı ve "Yaşasın!" diye bağırdı.

Böyle büyüleyici bir fırsat karşısına çıkınca, saçlarını bıraktı ve iki elini beline doladı, sonra da yanlarındaki ipek kumaşı yukarı doğru kaydırды. Bunu yaparken kıkırdadı.

Kızın vücudunda bir titreme hissetti, kızın elleri omuzlarına kondu ve "Ben de bunu seviyorum" dedi.

Gözleri gövdesinden yüzüne kaydı, "Neyi seviyorsun?"

"Kıkırdadığın zaman. Sesin çok gürültülü. Özellikle şimdi, bunu hissedebildiğim için hissedebildiğim zaman."

O kadar güçlü bir arzu dalgası onu sardı ki, ayakta olsaydı dizlerinin üzerine çökmüş olacaktı. Parmakları refleks olarak kadının kaburgalarına sıkıca tutundu ve onları kırmamak için konsantre olmak zorunda kaldı.

Kadın yine gömleğinin düğmelerini kurcalamaya başladı ve adam, kadının düğmeleri açtığını fark etti.

"Leah," diye seslendi, odaklanmaya çalışarak ve tıpkı uzun hayatında ilk kez yaşadığı Kan Akıtma'da olduğu gibi, bunun zor olduğunu fark etti.

Leah, konsantre olmak için dudağının kenarını ısıırıyordu, gözleri yaptığı işe odaklanmış halde, "Ne?" diye sordu.

"Ne yapıyorsun?"

Kız başını kaldırdı ve "Gömleğini çıkarıyorum" diye cevap verdi. "Neden?"

Kız şakacı bir şekilde sıırttı. "Göğsünü seviyorum. Kahkahanından çok daha iyi."

Bu bilgiyi ona verdikten sonra, kucağında kıcını salladı.

Ondan ne kadar hoşlansa da, artık yeterdi.

Bir anda onu sırt üstü yatırdı, gövdesi onun vücudunu kapladı, bacakları hala beline dolanmış durumdaydı, böylece kasıkları onun sıcaklığına değiyordu. Ağzını boğazına dayadı, dilini juguler damarı boyunca kaydırarak onu hazırladı.

Bunu dikkatlice yaptı, onun tadını çıkarırken kontrolünü sıkı bir şekilde elinde tuttu.

"Bunu yaptığında beni korkutuyorsun," diye fısıldadı ve adam başını kaldırdı.

Eli kadının yanından aşağı kaydı, kıcını okşadı ve kasıklarını kadının kasıklarına bastırarak onu yukarı çekti.

"Neyi?" diye sordu.

"Bu kadar hızlı hareket etmeni."

Ağzını ağzına götürdü ve kalçalarını birbirine sürttü. Bunu yaptığında, kadın tereddüt etmeden harekete karşılık verdi ve etkisi şaşırtıcıydı.

"Buna alışacaksın." Sesi, artan heyecanını ele veriyordu.

Kız ağzını açtı ama konuşma şansı bulamadı çünkü adam onu öptü.

İlk öpücüklerini başlatmak için kullandığı keşif yöntemini bir kenara bıraktı. Dili kadının ağzının içine girdi ve kadının tepkisi hemen geldi. Adamın ağırlığı onu yatağa bastırmasına rağmen, kadının vücudu daha fazlasını arayarak yukarı doğru sıçradı. Kadının başı yana eğildi ve adama daha iyi erişim sağladı, dili cesurca adamın diliyle dolandı. Kadının elleri adamın gömleğini pantolonundan çekti ve adam ellerinin sırtındaki deride yukarı doğru ilerlediğini hissetti.

Onun dokunuşu, onun vücudunda şok dalgaları yarattı ve o, onun ağzına homurdandı, öpücüğü derinleştirdi. O da bunu memnuniyetle karşıladı, ondan alırken aynı zamanda verdi ve davet etti... hayır, daha fazlasını *talep etti*.

Adam kadının istediğini verdi ve bunu yaparken kadının iniltisini memnuniyetle içine çekti.

Bağlantılarını kesti ve ağzı kadının kulağına kaydı.

"Beni öpüşüşünü seviyorum, evcil hayvanım," diye fısıldadı ve kadının başının döndüğünü hissetti.

Dudakları boynuna yakın, nefesini verirken, sözlerindeki hayranlığı gizlemeden, "Sen çok büyük, ağır ve güçlüsün. Beni küçücük hissettiriyorsun. Hayatım boyunca hiç kendimi küçücük hissetmemiştim." dedi.

Bunun önemli olduğunu hissetti, her zaman istediği ama hiç sahip olamadığı bir şeydi ve ona bunu verdiği için mutluydu. Ağzı tekrar boğazına gitti, cildinde tekrar kaymaya başladı. Aniden ona başka bir şey vermek istedi, hayal bile edemeyeceği ama isteyeceği bir şey, bunu sağlayacaktı.

"Ağzın karıncalanacak, tatlım," diye fısıldadı kadının cildine, sonra dilini tekrar kadının üzerinde gezdirdi.

Kadının boynu gerildi, uzuvları gerildi, tırnakları adamın sırtındaki ete batırdı.

"Zaten öyle," diye fısıldadı. "Neden?"

"Sonra açıklarım," diye cevapladı adam sessizce, eli kalçasında, kalçasını yavaşça okşarken, ağzı boynundan çenesine, sonra tekrar ağzına doğru kaydı.

Kalçalarını onunkinden uzaklaştırırken gözlerini yakaladı ve parmakları külotunun bel kısmını okşadı.

"Bana hazır mısın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Gözleri büyüdü ve dudakları aralandı. Lucien, onun kendisine böyle bakmasından çok hoşlanıyordu.

Özellikle de şu anda.

O kadar çok sevdi ki, onun cevabını beklemeden elini iç çamaşırının içine soktu. Ona dokundu, pürüzsüz, sıcak ve çok, çok ıslak olduğunu hissetti.

Kadın hazırды ve bunu daha da kanıtlamak istercesine, onun keşifçi dokunuşuna boynunu davetkar bir şekilde eğdi. Lucien bu daveti minnetle kabul etti.

Dudakları kadının boğazına gitti ve dişleri onu ısırды, kadının kanı ağzına akarken, aynı anda parmağını kadının içine soktu.

Kadın inledi ve bu acıdan değildi. Bu, saf zevkin sesiydi ve kalçaları erkeğin eline karşı kıvrıldı.

Kadının bunu istediğini ve onun da kadının bunu almasını istediğini bildiği halde elini çekti.

Ancak bu gece, dersinin konusu sadece beslenme olacaktı.

Elini kaybettiğinde inledi, ama o onun kanını ağzına çekti. İkinci kez nefesini duydu, bu sefer şaşkın ve heyecanlıydı. Elleri gömleğinden çıktı ve tıpkı o sabahki gibi, ama bu sefer ikisi de, boynuna doğru geldi, yukarı çıktı ve sonra parmakları saçlarını kavradı. Onu geri çekmek için değil, kendine tutturmak için.

Vücudu kavis çizdi, kalbinin hızla attığını duyarken, kanı vücudunda dolaşırken, nefesi gittikçe daha vahşi ve daha vahşi bir şekilde gelmeye başladı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, elleri saçlarını daha sıkı kavradı. "Aman Tanrım," diye yumuşak bir şekilde ağladı, onun altında titreyerek.

Kolu, kadının kalçalarının alt kısmını sardı ve kadının vücudunu kendi vücudunun sıcaklığına sıkıca tuttu. Dilini kadının yarasına sürttü ve geri çekildi, kadının ağzını kendi ağzıyla kapattı ve onu sertçe öptü.

O da onu öptü, elleri hala onun saçlarını tutuyordu, ağzı açgözlüydü.

Adam öpüşmeyi bıraktı ve kadının gözleri yavaşça açıldı, arzuyla baştan çıkarıcı bir şekilde buğulanmıştı.

"Neden senin tadını sevdiğimi anlıyor musun?" diye sordu, sesi düşük bir hırıltıydı.

"Evet," diye fısıldayarak itiraf etti, sesi yumuşak bir inilti gibiydi.

Adam yüzünü tekrar kadının boğazına gömdü, yarayı yeniden açtı ve derin bir yudum aldı.

"Lucien," diye fısıldadı.

O, kanı boğazından aşağı akarken, dudaklarından çıkan isminin sesinden heyecanlanarak, şiddetle emdi. Kanı, votka ile karıştığı için şaşırtıcı bir şekilde daha da lezzetliydi. Bu, kadının tekrar nefesini kesmesine ve onun altında kıvranmasına neden oldu.

Kadın bitmişti, Lucien bunu biliyordu. Yeterince almıştı. Daha fazlasını istemesine rağmen, ağzını kadından ayırdı ve dilini yaranın üzerinde gezdirdi. Kanama anında durdu. İyileşme çoktan başlamıştı.

Vücudunu onun üzerine çekti ve yanına yuvarlandı, onu kollarına aldı ve yanında götürdü. Yüzünü boğazına gömdü, hala iyileşmekte olan yaraya dikkat etti.

Nefesi ve nabızı hızlanmıştı ve hayal kırıklığı ve hayranlık karışımı bir sesle fısıldadı: "Bitti mi?"

Adam başını salladı ve kollarını sıkılaştırarak onu kendine daha da yaklaştırdı. "Ben bitirmedim, evcil hayvanım. *Sen* bitirdin."

O bitmemişti. Onun kendisine karşı huzursuzca hareket edişinden bunu anlıyordu.

Kadının istediği beslenmek değildi, adamın onu çok yaklaştırdığı ama ulaşmasına izin vermediği doruk noktasıydı.

Kız başını geriye eğdi ve adam da başını eğerek ona baktı.

"Bitmiş olamazsın," diye fısıldadı ve bu yumuşak bir talepti.

"Bitirdim," diye ilan etti.

"Bitirmedin," diye cevapladı kız, sesi hareketleri gibi güçleniyordu, elleri onun vücudunda kayıyor, kendi vücudu onun vücuduna bastırıyordu.

"Sakin ol, Leah," diye emretti.

"Hayır," diye reddetti.

"Leah."

O daha da yaklaştı, elleri onun kalçalarının üzerinde dolaştı, geri dönerken onu kendine çekti, "Lucien."

Adam arkasına uzandı, parmaklarını kadının bileklerine doladı ve kollarını öne doğru çekti. Sırt üstü yuvarlandı ve kadını da yanına getirerek onu üstüne çıkardı, kadının kolları bükülmüş ve ikisinin arasında sıkışmıştı. Kadının yarasının koyu kırmızısı parlıyordu ama deri kapanıyordu.

Gözlerini kısarak yumuşak kalçalarını onun hala sert olan kalçalarına bastırdı ve talepkar bir şekilde, "Cidden bittiğini düşünmüyorsun, değil mi?" dedi.

"Biliyorum."

"Sen çok gerginsin!" diye öfkeyle fark etti. "Geçer."

"Kötü durumdayım," diye bildirdi ona, durumunu belirtme ihtiyacı nedeniyle öfkesi daha da artıyordu.

Ellerini aralarında sıkıştırarak onu kollarının arasına aldı, hafifçe salladıktan sonra sıkıca sarıldı.

"Bu sabahı hatırlıyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle ve kızın kaşları, giderek daralan gözlerinin üzerinde çatıldı.

"Nasıl unutabilirim?" diye tersledi.

"Bu senin cezan."

Anladığında keskin bir nefes aldı. Sonra derin bir nefes vererek, "Şaka yapıyorsun," dedi.

"Dersini alana kadar tatmin olmayacaksın, evcil hayvanım."

Gözlerini sertçe ve hızlıca kırıştırdı, dudakları şok ve öfkeyle aralandı.

Sevimli, komik, tatlı, sarhoş Leah'ın tüm izleri yok olmuştu. Lucien, alışılmadık bir şekilde, ona ceza verme kararından şüphe duymaya başladı.

Bunun başlıca nedeni, sevimli, neşeli, tatlı Leah'ı sevmesi ve onu geri istemesi idi.

Bunun bir başka nedeni de Leah'ın onu istemesi idi. Leah bunu hiç kaçınmadan açıkça belli etmişti. Öyle olmasa bile, Lucien bunu hissedebiliyordu.

Bunun bir başka nedeni de, onun onu istemesi idi. Onun kaygan, ıslak merkezine gömülmek istiyordu. Onu o kadar sert sikmek istiyordu ki, vücudunun onun vücudunun altında sarsıldığını hissetmek istiyordu. Onun çıkardığı sesleri dinlemek, onun pürüzsüzlüğünün onu sımsıkı sardığını hissetmek, burnunda onun seks kokusunu almak ve orgazm olurken yüzünü izlemek istiyordu.

Onu, bir kadını, vampiri ya da ölümlüyü hiç bu kadar istememişti. Maggie'yi bile.

Ve arzusu o kadar güçlüydü ki, ona cezayı uygulamakla doğru bir karar verip vermediğinden şüphe etmeye başladı.

Kadın onun kollarından kurtulmaya çalıştı ama o hızlıca hareket etti.

Yataktan çıktı, onu da yanında götürdü ve ayağa kaldırdı. Kız bir an sallandı, sonra kaçmaya çalıştı ama adam onu kırılmaz bir tutuşla bileğinden yakaladı ve aynı anda gömleğini yırttı, düğmeler etrafa saçıldı. Bir saniyeden az bir süre için onu bıraktı ve gömleğini çıkardı. Sonra onu yatağa geri attı ve kız bacaklarını düzeltmeye çalışırken, adam giysilerini tamamen çıkardı. Kadın kaçamadan, onu yan yatırdı, sırtı kendisine dönük, vücudunun kıvrımına sıkıştırdı ve koluyla onu tutsak etti.

"Bırak beni," diye talep etti, nefesi zorlanarak, vücudunun onunla aynı hızda olamadığını ortaya koydu.

Adam onun arkasına yerleşti. "Leah, uyu." Kız direndi. "*Bırak beni.*"

Adam onu salladı ve "Uyu" diye tekrarladı.

Kız direnmeye devam etti, adam ise onu kolayca zapt etti. Bu bir süre devam etti.

Aniden kız hareketsiz kaldı.

Adam, kadının ağır nefes alıp verişini dinledi ve hala kalan arzuyla mücadele eden bacaklarının hareket ettiğini hissetti.

Bir süre sonra, kız sakinleşti.

Adam, kadının bedenini yenip sonunda uykuya daldığını düşündü.

Ancak kız, şiddetli ve işkence dolu bir fısıltıyla, "Bu sabah, seni daha fazla nefret etmemin bir yolu olduğunu söyleseydin, buna inanmazdım. Ama bu doğru." dedi.

Evet, kadının cezasını uygulamaya koymanın akıllıca olup olmadığını *ciddi olarak* sorguladı.

"Leah," diye fısıldadı kadının saçlarına.

"Senden nefret etmeyi *asla* bırakmayacağım," diye yemin etti, sesi tutkulu iddiasıyla tizleşmişti.

Onu kendine yaklaştırdı ve kendi yeminini etti. "Evet, nefret edeceksin, evladım. Bir yolunu bulacağım."

"İmkansız."

"Hiçbir şey imkansız değildir."

"Göreceğiz," dedi kız, sesinde onun sözlerine olan şüphe ve yeminine olan inancı bir arada duyuluyordu.

Evet, Lucien düşündü ama sesli olarak söylemedi, *göreceğiz*.

* * *

Lucien, Leah'dan önce uyandı.

İlk yaptığı şey, Leah'ın başını nazikçe geriye çekip yarasını kontrol etmektir. Tamamen iyileşmişti.

Sonra yanına uzanıp onun uyumasını izledi. Yüzü gevşek ve ifadesizdi, onun tercih ettiği bir ifade değildi ama yine de çekiciydi.

Bir süre sonra, Leah gözlerini açtı ve önceki gün olduğu gibi, ifadesiz yüzü şaşkın bir ifadeye büründü.

Ve uyandıktan kısa bir süre sonra, önceki gün olduğu gibi, kaçmaya hazırlanmak için gerildi.

Onu yakaladı. Kafası geriye doğru sıçradı, gözleri kısıldı ve ağzını açarak itiraz etmek istedi.

Adam, sertçe onun ağzını kapattı ve cevap vermesini istedi.

Kız direndi ve her zamanki gibi aşırı inatçılıkla boşuna mücadelelerine başladı.

O kadar inatçıydı ki, bu durum o kadar uzun sürdü ki Lucien farklı bir taktik denemek zorunda kaldı. Onu sırt üstü çevirip yere yatırdı, elleri vücudunda dolaştı, yanlarından karnına, göbeğine doğru indi, bu sırada dili onun diliyle şehvetli bir düelloya girdi.

Sonra eli göğsüne doğru kaydı, nazıkçe avuçladı ve başparmağıyla meme ucunu yakaladı.

Kadının vücudu, protesto etmek için onun vücuduna karşı direnmeyi bıraktı ve onun altında eridi.

"İşte böyle, tatlım," diye fısıldadı Lucien, kızın teslim olması üzerine ve bu durumdan yararlanarak parmağını başparmağıyla birleştirip meme ucunu aralarında yuvarladı.

Boğazının derinliklerinden gelen lezzetli bir ses ağzına ulaştı. Bacakları açıldı, bir baldırı onun kalçasına dolandı ve o, onun heyecanının kokusunu aldı.

Ağzına zafer gülümsemesi attı ve başka bir öpücük için başını eğdi. Kız onun niyetine karşılık verdi, başını yana eğdi, dudaklarını onun dudaklarına bastırdı, artık direnç göstermiyordu, açgözlüydü.

Adam ellerini ve ağzını kullanarak kadını besledi ve kadın doyumsuz, muhteşem bir şekilde bunu talep etmeye devam ederken, adam da bunu yapmaya devam etti.

Bir süre sonra, eli külotunun içindeydi, parmağı derinlere bastırıp dairesel hareketler yapıyordu, ağzı ağzına değiyordu, nefesleri keskin ve tatlıydı. İhtiyacı o kadar derindi ki, onu öpmeye konsantre olamıyor, ağzındaki dilinin verdiği hissi daha fazla tahammül edemiyordu. Eli saçlarını sıkıca kavıyordu, diğer kolu sırtına sıkıca sarılmıştı.

"Lucien!" diye acil bir şekilde nefes nefese kaldı ve o bunu yüzünde gördü, kokusunu aldı, onun orada olduğunu biliyordu.

Elini çekti.

"Hayır!" diye bağırdı, eli onun eline uzandı, parmakları bileğini sardı. Onun çılgılığı bıçak gibi kalbini deldi. Sabah ona söylediği şey yanlışmış. Onun çılgılığı ne kadar acı verici olsa da, bunun ona göre kendisinin için çok daha zor olduğunu düşündü.

Ancak, yolunu seçmişti ve onu evcilleştirme çabalarına devam etmek zorundaydı. Kızın bunu bilmesinin imkânı yoktu, ama o, sonunda alacağı ödülün bu mücadeleye değeceğini biliyordu.

"Beni umursar mısın?" diye sordu, sesi sert, öfkeyle değil, pişmanlıkla.

Kadının bulanık gözleri onun yüzüne odaklanmaya

çalışıyordu. "Lucien." "Beni umursar mısın?"

Sisli bakışlarının netleştiğini gördü, sözleri kadının yüzüne işledi, kadının yüzünde önce inanamama ifadesi belirdi, ardından hızla öfkeye dönüştü.

"Senden *nefret ediyorum*," diye tısladı, ama bunu söylerken bile kalçaları onun kalçalarını arıyordu, vücudu heyecanlıydı, arzusu ile mücadele ediyordu.

Lucien sabırsızca iç geçirdi. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Tabii ki hayır!" diye bağırdı ve vücudu onun tutuşuna karşı başarısız bir şekilde kıvrandı.

Bu başarısızlığın ardından, öfkeli, boğuk bir çığlık attı. "Leah, bunu şimdi bitirebilirsin," dedi Lucien.

"Cehenneme git!" diye bağırdı.

"Ağzımı üzerinde istiyorum mu?" diye sordu.

"Cehenneme git!" diye tekrarladı.

"İçine girmemi mi istiyorsun?"

Donakaldı ve "*Cehenneme git!*" diye bağırdı.

Adam bacağına kadının bacaklarının üzerine attı ve hareket eden vücudunu kendine doğru çekti.

Elini kadının saçlarına koyarak, kadının yüzünü boynuna gömdü.

"Sen çok inatçısın, canım," diye fısıldadı, kızın başının üstündeki saçlarına.

Vücudu güçlü bir şekilde gerildi, sonra gevşedi.

Sessizleşti. Onu daha sıkı sarıldı.

Uzun bir süre sonra, yumuşak bir sesle, "Yakında gideceğim," dedi. Kız cevap vermedi.

"Ben yokken, kendine dokunursan Leah, bunu anlarım ve bununla da ilgilenmek zorunda kalırım."

Kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyordu, ama vücudu sadece kısa bir süre gerildi, sonra tepkisini bastırdı.

"Beni anladın mı?" diye ısrar etti. Kız sessiz kaldı.

"Leah, anladın mı?" "Evet," diye dişlerini sıkarak cevap verdi.

"Saat onda evde olacağım. Bu gece dışarı çıkacağız. Hazır olmanı istiyorum." Kız konuşmadı.

"Leah, seninle konuştuğumda, söylediklerimi kabul etmelisin."

"Hazır olacağım," diye çıkardı.

"Siyah elbiseyi giymeni istiyorum."

Öfkeyle bir ses çıkardı ama fısıldayarak, "Siyah elbiseyi giyeceğim" dedi.

Elini kafasından çenesine kaydırıp ve başparmağını çenesinin altına koyarak yüzünü yukarı doğru eğdi ve ona yumuşak bir öpücük verdi.

Sonra onu yatakta bırakıp duşa girdi.

Suyu kapatıp duştan çıktıktan sonra, havluya uzanırken, ani sessizlikte onu duydu.

Başını kaldırıp yana çevirdi.

Sessizce, muhtemelen yastığına gömülmüş halde, onun hıçkırıklarını duydu. Tanrım. Onu kırmıştı.

Onu mahvetmişti.

Onu evcilleştirmeye büyük bir adım atmıştı.

Bu anda sevinç duyacağını ummuştu.

Bunun yerine, gözleri aynadaki yansımasıyla buluştu ve düşük, yavaş, acı dolu bir "Siktir" diye homurdandı.

* * *

O gece saat tam onda eve geldiğinde, garajdan mutfığa açılan kapıyı açtı ve onu mutfakta kendisini beklerken buldu.

Saçları yüzünden geriye doğru taranmış, açık sırtına kıvrımlı bukleler halinde dökülüyordu. Mücevher takmıyordu çünkü hiç mücevheri yoktu.

Onlara ihtiyacı yoktu.

Elbisesi muhteşem, zarif ve çekiciydi. Sivri topuklu, patlıcan rengi saten, bantlı sandaletleri narin ve seksi idi ve zaten uzun boylu olan vücudunu daha da uzatarak onu çarpıcı hale getiriyordu. Lucien dışında diğer erkekler için korkutucu bile olabileceğini düşündü. Makyajı dumanlı ve dramatikti, çarpıcı ama ifadesiz yüzünün ardındaki gizemi daha da artırıyordu.

Gözleri onun gözlerine takıldı ve hiçbir ışıltı, hiçbir dans yoktu, tamamen boştu.

"Merhaba sevgilim, günün nasıl geçti?" diye sordu, sanki bir robotmuş ve bu, uygun şekilde programlanmış zamanlarda çalmak üzere önceden kaydedilmiş bir mesajmış gibi.

Aniden öfkelenen adam, ondan bir buçuk metre uzakta durdu ve "Buraya gel, Leah" diye emretti.

Tereddüt etmeden ona doğru yürüdü.
Onun alışılmadık itaatine karşılık, adamın vücudu gerildi.
"Kollarını bana dolaş," diye devam etti.
Kadın onun istediğini yaptı ama gözleri adamın boğazında kaldı. "Bana bak, canım."
Leah hemen başını geriye eğdi ve onun gözlerine baktı.
Leah'ın ruh halini anlamaya çalışan Lucien sabırlı olmaya çalıştı, bir kolunu Leah'ın omzuna doladı ve diğer eliyle Leah'ın çenesini kavradı.
"Bana kızgınsın," diye mırıldandı ve kız başını salladı. "Hayır, hayatım, neden böyle düşünüyorsun?"
Sabrı tükendi. "Leah, kes şunu," diye emretti.
Kızın başı doğal olmayan bir hareketle yana eğildi. "Neyi bırakayım?"
Kadının niyeti anlaşılınca Lucien gözlerini kısarak baktı. "Demek şimdi senin oyunun bu?" "Benim oyunum mu?" diye sordu kadın, sesinde gerçek bir şaşkınlık vardı.
Onun dikkatlice boş yüzünü izledi. Sonra karar verdi, öyle olsun.
Bununla başa çıkabilirdi.
Aslında, bundan zevk alacağına dair bir hisse kapıldı.
"Üstümü değiştirmem lazım," dedi ve kız uzaklaşmak istedi ama kolunu sıkıca tuttu ve "Hayır," dedi.
Kadın durdu ve ona baktı.
"Yukarı çıkmadan önce beni öp."
Gecikmeden parmak uçlarına yükseldi, ona yaslandı ve aralık dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.
Sonra geri çekildi ve sanki onun cevabını gerçekten umursuyormuş gibi sordu, "İyi miydi?"
Bununla zorlanacağını düşünmüştü. Ama hiç zorlanmamıştı.
O iyiydi.
Bu nedenle, testleri daha zorlu olmalıydı. "Şimdilik yeterli," dedi ve onu bıraktı.
Adam uzaklaşırken, kız arkasına seslendi: "Sen üstünü değiştirirken ben ne yapayım?"
"Ne istersen," diye cevapladı ve onun ilk düşüncesinin evde benzin ve kibrit aramak olduğunu hayal etti.
Yukarıda gömleğini değiştirdi ve Leah'ın yanına gitmek için banyodan geçerken gözü bir şeye takıldı. Durdu.

Çöp kutusuna baktığında, parçalanmış ipek ve dantelden oluşan boz kahverengi parçalar gördü, leylak çiçekli izler parçalanmış kumaşta zar zor seçilebiliyordu. Eğilip, Leah'ın önceki gece giydiği iç çamaşırının parçalanmış kumaşını parmaklarının arasında oynattı.

Dikleşti, ağzı sıkılaşıırken aynı anda midesinde de benzer bir his hissetti.

Sonra içini derin bir duygu kapladı. Anlamadı ve bu duygudan hiç hoşlanmadı. Uzun hayatında hiç hissetmediği ve bir daha asla hissetmek istemediği bir duyguydu.

Dün gece, o iç çamaşırını giyerek ona koşmuştu. Kendini kollarına atmış, gülümsemesini bastırdığında bundan hoşlandığını söylemişti. Ona verdiği hediyelerden, özellikle de kaşkorse ve külottan çok memnun kalmıştı. Ona ilk kez gülümsemişti. Ve kanının akıtılmasından tutkuyla zevk almıştı.

Şimdi, o iç çamaşır, ikisi için de dün gecenin ihtişamını hatırlatan fiziksel bir hatıra olacaktı, parçalanmış ve çöp kutusuna atılmıştı.

Ve o, Edwina'nın "yerleşmek" dediği şeyi açıkça göstermiş olmasına rağmen, ona ceza vermeyi seçen akılsız kararıyla, o lanet çöp kutusunda görünen kasvetli duyguların tek sorumlusuydu.

"Siktir," diye küfretti, bakışları parçalara sabitlenmiş, zihni bunların anlamıyla meşgul.

Sonra zihnini boşaltıp aşağıya, Leah'ın yanına indi.

Sekizinci Bölüm

Ziyafet

Lucien bizi nereye gidiyorsak oraya götürürken ben Porsche'de oturuyordum. Her zamanki gibi onun yeni, itaatkar cariyesiydim, ben sormadım, o da söylemedi.

Arkamı dönüp gözlerini oymamak ya da kapıyı açıp kendimi arabadan atmamak bana çok zor geliyordu.

Bunun nedeni sadece Lucien'den Nefret Etmemin Nedenleri kasamın dolmuş olması değildi.

O sabah, banyodan tamamen giyinmiş olarak çıktı. Neyse ki, yüzümdeki gözyaşlarını silip uyuyormuş gibi davranmak için bolca vaktim olmuştu. Yine de, o kadar büyük, şişman, vampir pisliği olmasına rağmen, en azından uyuduğuma inanmış gibi *davranması gerekirken*, çıkmadan önce açıkta kalan boynumun ensesini yumuşakça öptü (piç kurusu).

Sonra bütün günü zihnimde her şeyi çok, çok, *çok* daha büyük bir kasaya taşıyarak geçirdim.

Bunun bir başka nedeni de, arabayla yola çıktıktan on dakika sonra Lucien'in eli bacağıma dokunmuştu. Muhteşem kumaşı yavaşça kaydırarak uyluğumu ortaya çıkardı ve sonra, vücudu değişmediğinde, iç kısmındaki deriyi nazikçe, yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde ve en kötüsü, *sürekli olarak* okşadı.

Bu beni delirtiyordu.

Beni delirtiyordu çünkü *çok* iyi hissettiriyordu.

Daha da kötüsü, nereye gidiyor olursak olalım, Lucien'in bana sağladığı evden çok, çok uzaktaydı.

Bu da benim işkencem sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu. O sonsuzluk boyunca, onu asla affetmeyeceğime karar verdim.

Vücudumu defalarca ihanete zorlayarak, kendimden ondan daha çok nefret etmeme neden olduğu için onu *asla* affetmeyecektim.

Şehrin derinliklerindeydik (ve "derinlikler" çok uygun bir kelimeydi) ki, bir ara sokağa girdi.

Normalde sokaklarda takılmazdım ama bir sokak seçmem gerekseydi, bu sokak listenin en altında olurdu.

Lucien yavaşlayarak durdu ve birdenbire, hiçbir yerden bir adam arabaya doğru atladı.

Şaşkınlığımı gizleyemedim.

Lucien'in eli uyluklarımın iç kısmında gerildi ve "Sorun yok, canım" diye mırıldandı.

Kendimi zorlayarak ona döndüm ve sanki ona hayatımı emanet ediyormuşum gibi başımı salladım, ama aslında *emanet etmiyordum*. Beni nemli bir sokağa sürüklemesi, bunu yapmamam için yeterli bir sebepti.

Kapım açıldı ve bir el içeri sokuldu. Bir yabancının

"Milady" dediğini duyunca geri çekildim.

"Elini tut, Leah," diye emretti Lucien. Ben i s t e m i yordum, *gerçekten* istemiyordum, ama tuttum.

Yabancı adam arabadan inmeme yardım etti. Benden kısıydı, sıska ve zayıftı ve benden en az on yaş küçük olduğunu tahmin ettim.

Kapıyı kapatmadan önce beni dikkatlice kapıdan uzaklaştırırken bile bana hiç dikkat etmiyordu.

Gözleri, diğer t a r a f t a n inen Lucien'e aç bir şekilde bakıyordu. Çok aç. *Ürkütücü* bir açlık.

Ne kadar *tuhaf*.

"Wats," dedi Lucien, sonra absürt derecede pahalı spor arabasının anahtarlarını, sanki barınakta temizlenmiş, üzerine uymayan giysiler giydirilmiş ve pek de iyi olmayan bir saç kesimi yapılmış bir serseriye atar gibi attı.

"Efendim," dedi adam anahtarları yakalarken nefes nefese, gözleri Lucien'e yapışmış halde ve midemde bir mide bulantısı hissettim.

Bir anda Lucien yanıma geldi, parmaklarını dirseğime sıkıca tutturarak beni yabancının yanından uzaklaştırdı. Adamın gözleri bana doğru kaydı, sonra tekrar Lucien'e sadakatle döndü.

"Herkesin dediği gibi, o çok güzel, Efendim," diye nefes nefese, Lucien'e doğru eğildi ama kendini tuttu, açıkça hem temkinli, hem heyecanlı, hem de dehşete kapılmıştı.

Lucien'e baktığımda, adamı zar zor gizlediği tiksintiyle izlediğini gördüm.

"Arabaya iyi bak, Wats," diye emretti Lucien. Wats, hala nefes nefeseyken geri çekilirken başını salladı ve kötü bir korku filmindeki çılgın bilim adamının deforme olmuş uşağı gibi hafifçe eğildi.

Lucien beni bir kapıya doğru yönlendirdi ve ben de onu takip ettim.

Wats hakkında soru sormak istedim ama sormadım. Geceye doğru çılgılık atarak koşmak istedim ama koşmadım.

Çılgınca, kendimi Lucien'in kollarına atıp, onu sokak arkasındaki duvara yaslayıp beni sikmesi için yalvarmak da istedim.

Bunu kesinlikle yapmadım.

Biz varmadan kapı açıldı, Wats'a benzeyen ama daha tombul, daha yaşlı, kalın sakallı ve uzun, karışık saçlı bir adam kapıyı ardına kadar açmıştı.

"Efendim," diye saygıyla fısıldadı, sanki Lucien'in ihtişamına bakamayacak kadar aşağılık bir yaratılmış gibi gözlerini indirdi ve midem mide bulandırıcı bir şekilde kıvrıldı.

"Breed," diye selamladı Lucien, adama bakmadan, beni yanından geçirip hemen aşağı inen merdivenlere çıkan karanlık bir salona götürdü.

Kapı arkamızdan kapandı ve ben zıplama ya da çığlık atma isteğimi zar zor kontrol ettim. Yan yana merdivenlerden inmeye başladık ve Lucien hala elini kolumdan çekmemişti.

"The Feast'e varana kadar, evcil hayvanım, ben özellikle izin vermedikçe benden uzakta durmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Aman Tanrım.

Beni Ziyafete götürüyordu. Ziyafete hazır değildim, bundan emindim.

"Anlaşıldı," yeni keşfettiğim dehşete rağmen mırıldandım ve Breed'in kullandığı saygı dolu tonu taklit etmeye çalıştım, bunun onu çok kızdıracağını düşünerek.

Görünüşe göre işe yaramıştı. Kafasını keskin bir şekilde yana çevirdi ve parmakları dirseğimin etine acı verici bir şekilde battı.

Ona baktığımda, yüzümü umarım masumiyetle karışık bir hevesle (Wats ve Breed bana *harika* bir fikir vermişti) zorladım, gözlerinin kısıldığını ve ağzının sıkılaştığını gördüm.

O ve ben, ilk merdiveni inerken sessiz kaldık. İkinciye de. Üçüncüyü de.

Dördüncü merdivenin sonunda, Lucien beni ilk Ziyafetime götürdü.

Wats ve Breed'in burada olmamasının bir nedeni olduğunu hemen anladım. Burası güzel insanlarla doluydu. Zayıf değillerdi. Sıska değillerdi. Şişman değillerdi. Bakımsız değillerdi.

Mükemmel.

Vampirlerin nerede bittiği, ölümlülerin nerede başladığını bilmiyordum.

Ve hepsi kusursuz giyinmişlerdi. Erkekler smokin veya iyi kesimli takım elbiseler, kadınlar ise gece elbiseleri giymişlerdi. Orada seçilmek için umutlu ve çaresiz görünen kimse yoktu. Aşırı mücevher ve süs eşyası yoktu. Buradaki insanlar dikkat çekmek için kendilerini sergilemek için fazla havalı, fazla zarif ve fazla kibardı.

Bu yerin zarif olan tek yanı insanlardı.

Barın bir tarafı boyunca uzanan bar dahil, her şey çimentodan yapılmış gibi görünüyordu. Ancak arkadaki raflar camdı, likör şişeleri ve farklı şekillerde bardaklarla doluydu, mekanın geri kalanı gibi kırmızı ışıklarla aydınlatılmıştı, hepsi çok loş, kırmızı ışıklarla aydınlatılmıştı.

Müzik yüksek sesliydi. Rock 'n' roll değil, yavaş, ritmik ve baştan çıkarıcıydı.

Mütevazı olmasına rağmen, müzik altında düşük sesli konuşmaların uğultusu ile oda canlı görünüyordu. İnsanlar ayakta durup konuşuyor ya da sıkışık kalabalığın arasında zarifçe hareket ediyorlardı.

Dans pisti sayılabilecek bir yer vardı ama dansçılar tam olarak dans etmiyorlardı. Vücutların hareketlerini izlerken dikkatim onlara kilitlendi, birbirlerine sıkıca yapışmış, birbirlerine karşı müstehcen bir şekilde sallanıyor, ellerini hareket ettiriyor, uzanıyor, dokunuyorlardı. Yüzler boyunlara gömülmüş, dudaklar ve hatta benim bulunduğum mesafeden bile birkaç parlak dilin çeneler, elmacık kemikleri, şakaklar, omuzlar ve diğer dudaklar üzerinde kayduğunu gördüm. Çiftler yoktu, sanki grup tek bir bütün gibiydi, ona katılan herkes toplu bir ön sevişmeye çekiliyordu.

Kızlarını *iyi* kızlar olarak gören Edwina'nın onların buraya gelmesini istememesine şaşmamalı.

Lucien'in beni buraya getirdiğine inanamıyordum.

Bu tür şeylere karşı bir sorunum yoktu, sadece benim tarzım değildi.

Bana verilen cezanın bir parçası olup olmadığını sormak üzereydim ki, kolumu bıraktı, elimi tuttu ve ileri doğru ilerleyerek bizi kalabalığın içinden geçirdi.

Beni çekerken tutuşu sağlam ve güçlüydü.

İnsanların ona dönüp selam verdiğini gördüm. Birkaç kişi selam verdi.

Ayrıca beni inceleyen, yüzleri ifadesiz, gözleri tarayan, açıkça belli etmemek için çok sofistike davranan ama yine de meraklarını ele veren insanlar da gördüm.

Lucien barda durdu ve elimi çekerek beni son kalabalığın içinden geçirdi. Küçük bir boşlukta kolunu kıvırdı ve beni döndürerek sırtımı göğsüne yapıştırdı, kolunu belime sıkıca doladı, eli hala elimdeydi ve beni bırakmadı.

"Bu gece ne içiyorsun, tatlım?" diye sordu, ağzını kulağıma yaklaştırdı ve derin sesi cildime değince titrememe neden oldu, bu da beni çok sinirlendirdi.

Başımı çevirdim ve o da hareket edebilmek için başını kaldırdı.

Parmak uçlarımda yükselip kulağına yaklaştım ve "Ne içmemi istersin?" diye cevap verdim.

Refleks olarak kolunu belime daha sıkı doladı, başını kaldırdı ve kırmızı ışıktaki yüzümü süzdü.

Sonra açıkça sinirli bir şekilde başka yere baktı ve çenesini barmene doğru salladı. O anda belki de biraz abarttığımı düşündüm.

Yüzünü bana doğru eğdi, alnı alnıma değdi, ağzı nefesim kadar yakındı.

"Votka içtiğinde seni en çok seviyorum," dedi. Sözleri, midemi bulandırmayan ama yine de acı veren bir anıyı çağrıştırdı.

Önceki gece bana ne oldu bilmiyordum. Bu tamamen doğru değildi. Biliyordum.

Sarhoştum ve tüm çekingenliğim yok olmuştu.

Sarhoşken en dürüst davrandığını söylerler, bu da bana günümü endişelenerek ve kendime kızarak geçirmem için başka bir neden verdi. Ve dün gece, ilk kez, kan dökülmeden önce onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkardım, kan dökülmesinden bahsetmiyorum bile, ki bunu inkar edemem, *inanılmazdı*.

Son martinimi içtiğimde, Edwina ve Stephanie'nin onun ne kadar harika bir adam olduğunu, cariyeleriyle birlikteyken ve onları serbest bıraktıktan sonra onlara ne kadar cömert davrandığını anlattıklarını dinlemiştim. Görünüşe göre, onlara sadece bakmakla kalmamış, çoğunu, hatta artık yaşlı ve zayıf olanları bile hâlâ görüyordu. Onun muazzam cömertliğinin kanıtları etrafımda, kıyafetlerde, evde, hizmetçide dağınık haldeydi.

Moda defilesinin bir anında, Lucien Vault'tan Neden Nefret Ediyorum kitabını unutmuş, onunla ilgili sadece iyi yanlarını hatırlamıştım. Ağzının kenarlarında beliren gülümsemeyi. Benim onu izlediğimi fark ettiğinde gözlerinin kısılmasını

ve gördüğüm şeyi beğendiğimi anladığında gözlerinin kısılması. En kötü özelliklerimi eğlenceli bulması. Bazen nazik ve sabırlı olabilmesi. Öpüşüşü.

Eve geldiğinde gösterdiği iyi yanları, sarhoş zihnimde onun hakkında yanıldığımı pekiştirdi.

Ta ki o, benim haklı olduğumu kanıtlayana kadar.

Yüzünü benden çevirdi ve beni düşüncelerimden kopardı.

Onun bara tekrar bakıp "İki martini, votka, zeytin" sipariş etmesini izledim.

Bundan sonra Lucien, içkilerimiz gelene kadar sessiz ve hareketsiz kaldı. İçkiler geldiğinde barmene faturayı uzattı. Ben içkimi aldım ve o da yerimizi değiştirdi. Lucien çoğunlukla yanını, ama aynı zamanda sırtını da bara dönmüştü. Ben odaya dönmüştüm, sırtım hala onun göğsüne sıkıca yaslanmıştı, vücudum onun kolunun kıvrımında rahat, sahiplenici, hatta koruyucu bir şekilde tutuluyordu.

Ağzı kulağıma yaklaştı ve hiçbir şeyden bahsetmeden, "Breed ve Wats asılı duruyorlar" diye mırıldandı.

Sormamıştım ama merak ediyordum. Kafamı ona doğru çevirdim ve o anda ifadesinin temkinli ve dikkatli olduğunu gördüm.

Evet, çok ileri gitmiştim. Kahretsin.

Gece için saçımı yaparken (Edwina yapmak istedi ama bu sefer ben kararlıydım), planımı yaptım.

Bana ders vermek mi istiyordu?

Ben de *ona* birkaç ders verecektim. Ama kendimi kaptırmıştım.

Bunu düzeltmeye karar verdim.

"Askılar?" diye sordum.

O da başını salladı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye devam ettim.

Odaya baktı. Bu, benim de aynısını yapmamı beklediği bir hareketti ve ben de öyle yaptım. Odaya döndüğümde, ağzı tekrar kulağıma yaklaştı. "Onlar burada olmak istiyorlar."

Ondan istediğini hissettiğim gibi öne doğru bakmaya devam ettim ve "Hiç buraya geldiler mi?" diye sordum.

"Hiç olmadılar ve asla da olmayacaklar," diye cevapladı. "Ama pes etmiyorlar. Vampirler ve kültürümüz, özellikle de Ziyafetler konusunda takıntılılar.

sağlıksız bir şekilde takıntılılar. Kendilerini hizmetkar yaptılar, kimse onlara bahşış vermedikçe ücretsiz çalışıyorlar."

Breed ve Wats için çok üzüldüm, bir şeyi bu kadar çok istemek, bu kadar yakın olmak ama asla istediğini elde edememek.

"Vampirleri nasıl biliyorlar?" diye sordum, çünkü bu hayatı yaşayanlar dışında kimsenin bilmediğini sanıyordum.

"Bizi hissediyorlar," diye cevapladı Lucien. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Çok az ölümlü bunu yapabilir. Ve bunu yapanlar her zaman takıntılı olurlar."

Bunu ilginç buldum.

"İnsanlar onlara bahşış veriyor mu?"

diye sordum. "Nadiren."

"Neden?"

"Pis, terbiyesiz ve dağınıklar. Çoğu vampir, hayattaki en güzel şeyleri elde etme kapasitesine sahiptir ve bunu her zaman yaparlar. Daha azına razı olabileceklerini hatırlatan şeylere tahammül edemezler." O devam ederken vücudumun gerildiğini hissettim. "Ve onlar takıntılıdır, Leah. Fanatiklerdir. İnsanları rahatsız ederler, vampirleri ama özellikle ölümlüleri. Davetsiz oldukları gibi, istenmedikleri de vardır."

Odanın karşısına baktım, hayatın en güzel şeylerini elde edebilecek kadar zengin olan, ama neredeyse hiçbir şeyi olmayan, o kadar da güzel olmayan insanları tolere edemeyen güzel insanları gözlemledim.

Sonra Lucien'in anahtarlarını Wats'a attığını ve Wats'ın fanatik bir şekilde yalakalık yaptığını hatırladım.

"Onlara bahşış veriyor *musun*?" diye fısıldadım, sesim çok alçak olduğu için beni duyamayacağını düşünerek ve onun bir vampir olduğunu unutarak, tabii ki beni duyacaktı.

"Her zaman," diye cevapladı Lucien ve ben boynumu çevirip ona baktım.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım, onun cevabının, ki bu doğru cevaptı, benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmeden.

Gözleri yüzümde dolaştı ve ben de gardının yumuşadığını gördüm.

"Gerçekten, evcil hayvanım. Cosmo ve ben olmasaydık, onlar yemek yiyemezdi."

İznim olmadan vücudum onun vücuduna yaslandı ve tekrar öne döndüm.

Kolları belimi daha sıkı sardı ve ağzı tekrar kulağıma yaklaştı. "Ancak bu, bizim türümüz arasında pek popüler olmamızı sağlamıyor."

"Siktir et onları," diye mırıldandım kendimi durduramadan ve boğazından çıkan kahkaha sesiyle vücudunun titrediğini hissettim.

Otomatik olarak, tüm varlığım onun kahkahasına uyum sağladı. Dün sabahtan beri duymadığım bir şeydi bu. Beni besleyen bir şeydi, çikolata ya da başka bir yasak lezzet gibi değil, temel bir besin gibi.

Bu düşünceyle boğazımın korkudan düğümlendiğini hissettim.

Onunla birlikte olduğum tüm zaman boyunca, insan kanı içen, benden (hatta tanıdığım herkesten) çok daha güçlü olan, bana zarar veren, beni küçük düşüren ve bedenimi bana karşı kullanan bir vampirle birlikte olduğum halde, o anda hissettiğim kadar korku hiç hissetmemiştim.

O da bunu hissetti ya da sezdi, çünkü kulağıma yaklaşıp "Leah?" diye sorduğunda bunu anladım.

O zaman fark ettim. Başka bir şey. Geldiğimizden beri bilincimin sınırında oynayan bir şey.

Aslında iki şey.

İlki gerçek olmaktan çok bir tür alt akıntı gibiydi.

Gözler. Kulaklar. Duyular. Dikkat. İnsanlar gizlice bizi izliyor, dinliyorlardı, muhtemelen bazıları vampir olduğu için, sözlerimizi duyuyor, benim parfümümün onun odunsu kolonyasıyla karıştığı kokuyu alıyorlardı.

Bu kalabalığa yeni katılmış biri olarak tek merak konusu ben değildim.

Lucien de öyleydi. Aslında, çoğunlukla Lucien gibi görünüyordu. Sanki film yıldızlarıymışız gibi...

Hayır.

Sanki o çok ünlü bir film yıldızıymış, ben de onun koluna takılan bir süs gibiydim ve sıradan insanlar arasında normal bir kulübe gitmiştik.

İkincisi, Seçim'de hissettiğim şeydi. Garip, uyuşturulmuş gibi hissetmek. Stephanie'nin açıkladığı gibi, o beni takip ediyor, işaretliyordu.

"Beni işaretliyor musun?" diye fısıldadım.

Belime doladığı kolu yukarı kaydı, eli göğsümün yanında durdu, başparmağı elbisenin üzerindeki deriyi okşadı.

Başının hareket ettiğini hissettim, ağzı artık kulağımda değildi ama dudakları boynuma değiyordu.

"Evet," diye cevapladı.

Şimdi bir gösteri izleyen seyircileri unuttum, hafifçe ona döndüm ve başı yukarı kalktı.

Yüzüne yaklaştım ve "O nedir?" diye sordum.

O gecikmeden cevap verdi. "Kendimi sana ayarladım."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Bu ne demek?" diye sordum.

"Kalbinin sesini duyabildiğimi biliyorsun, değil mi?"

diye sordu. Başımı salladım.

Devam etmeden önce tereddüt etti, "Aklını kontrol edebildiğimi biliyor musun?"

Yutkundum, sonra tekrar başımı salladım ve sordum: "Aklımı mı okuyorsun?"

"Sen bana zihninle konuşmadıkça zihnini okuyamam." Vay canına.

Bu çok rahatlatıcıydı.

"Peki ne yapıyorsun?"

"Seni bana, beni de sana uyarladım. Aynı zamanda duyularımı sana uyumladım, böylece attığın her nefes, yaptığın her küçük hareket, sen yapmadan önce neredeyse biliyorum."

Anlamadım ama her neyse, beni çok korkutuyordu! "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, kalplerimizin birlikte attığı anlamına geliyor. Senin hareketlerini önceden tahmin ettiğim anlamına geliyor. Bu odadaki vampirler, bunu duyup hissedebiliyorlar, bu da senin benim olduğumu söylüyor."

"Bunu zaten bilmiyorlar mı?" "Evet."

"O zaman bu aşırıya kaçmıyor mu?"

Nedense yüzü sertleşti ve "Hayır" diye cevap verdi.

"Beni kucaklamanın bu mesajı yeterince vermediğini mi düşünüyorsun?"

"Seni kucaklamak, ölümlülere verdiğim bir mesaj."

Bu cevaba şaşırdım. "Onların neyi umurunda?"

"Onların umursaması umurumda değil. Ben umursuyorum. Ama bu, benim buraya yemek yemeye gelmediğimi gösteriyor.

Buraya oynamaya gelmedim. Buraya sevişmeye gelmedim. Buraya seninle olmak için geldim." Aman Tanrım.

Bu ne anlama geliyordu?

Sormadım çünkü bilmek istemiyordum.

Ve o bunu söylediğinde neden kalbim bir an durdu?

Kendime bile cevap vermedim.

Bunun yerine, çok daha aptalca ve kesinlikle daha tehlikeli bir soru sordum.

"Bunu tüm cariyelerine yapıyor musun?"

Sonra çok aptalca, çok ama *çok* tehlikeli sorunun cevabını aldım. "Başka bir cariyeye hiç yapmadım."

Ağzımın açık kaldığını hissettim. Ona bakakaldığımı ve etrafımda seyirciler olduğunu biliyordum. Ama şoktan başka bir şey düşünemiyordum.

Sonunda, "Neden ben?" diye
ciyakladım. "Sen Leah'sın."

O bunun bir cevap olduğunu düşünüyordu. Ben aynı şekilde düşünmüyordum ama içgüdüsel olarak bunun cevabını da bilmek istemediğimi hissettiğim için konuyu daha fazla zorlamamaya karar verdim.

Gerçekten cevabı bilmek istesem de.

Gözlerim odanın içinde dolaştı ve tekrar ona döndü. "Başka kimse yapıyor mu?"

"Hayır."

"Burada cariyeleri olan başka vampirler yok mu?" "Evet, var."

"Ama onlar bunu yapmıyor mu?" "Hayır, Leah."

"Neden yapmıyorlar?"

"Çünkü yapamıyorlar."

Martini kadehinin parmaklarımdan kayıp gittiğini hissettim ama kadeh elimden düşmeden önce onun kadehin sapından yakaladığını fark etmedim. Ayrıca, kadehi ve kendi kadehini bara koyduğunu ve beni tamamen kendine doğru çevirip kollarına aldığını da fark etmedim.

Başımı geriye eğip ona baktım, ellerimi göğsüne koydum ve ona baktım.

Sonra sordum, "Neden başka kimse bunu yapamıyor?"

"Çok az vampir hipnotize etme yeteneğine sahiptir. Bunu yapabilenler de benim sahip olduğum kontrol gücüne sahip değildir. Hiçbiri, ya da benim bildiğim kadarıyla hiçbiri, benim yeteneğimin gücüne yaklaşamaz."

Aman Tanrım!

"Bu delilik," diye fısıldadım.

"Bir bakıma haklısın. Yaptığım şey çok sıra dışı." "Aynen öyle!" diye bağırdım.

Benim patlamama gülümsedi. Onun gülümsemesini görmezden geldim.

"Bu yüzden mi herkes sana film yıldızıymışsın gibi bakıyor?" diye patladım, o da başını eğdi ve beni uzun bir süre meraklı gözlerle inceledi.

Sonunda sordu, "Bunu fark ettin mi?"

"Fark etmemek zor."

Bara yaslandı ve beni de kendine doğru çekti, böylece parmak uçlarımda durdum, vücudum onun vücuduna yapıştı. Elini kaldırdı ve saçımı

saçımı okşadı, sanki yüzlerce gözün ve vampirlerin devasa duyu algısının odağında değilmişiz gibi.

Sonra konuştu. "Bu da onun bir parçası." "Diğer parçası ne?"

Elini saçlarımın arasına daha da soktu ve ağzını ağzıma yaklaştırdı. "Onu sonraya bırakalım, olur mu?"

Hayır, bırakmayız demek istedim.

Ama çok daha uysal, itaatkar ve umarım sinir bozucu Leah bir açıklama talep etmezdi.

Ve zaten, buna fırsatım olmadı. Beni öptü.

Bunu da, yalnızken yaptığı gibi yaptı.

Başka bir deyişle, derin, ağzı açık, dillerin birbirine dolandığı, nefesimi kesen, bacaklarımın arasında ateşli bir öpücüktü.

Dahası, bu öpücükte farklı, daha iyi, daha yoğun, neredeyse ezici ama gerçekten iyi bir şekilde farklı bir şey vardı. Sezgisel olarak bunun beni işaretlediği için olduğunu biliyordum. Bunun bedenlerimizin uyum içinde olması nedeniyle olduğunu biliyordum. Nasıl olduğunu bilmiyordum ve bunun ne anlama geldiğini anlamıyordum, sadece bunun beni ruhumun derinliklerine kadar sarsacak şekilde fiziksel olarak etkilediğini biliyordum.

Başını kaldırdığında, parmak uçlarımın ötesinde, doğrudan ayak parmaklarımın ucunda asılı kaldığımı fark ettim. Önüm onun önüne derinlemesine bastırılmıştı, bir elimdeki parmaklar omzuna kıvrılmış, diğer elim ise ısrarla boynunun arkasına dolanmıştı.

"Öpüşüşünü çok *seviyorum*," diye tekrar homurdandı, sanki kalabalık, titreyen bir vampir kulübünde değilmişiz gibi. Neredeyse vahşi sayılabilecek homurtusu içimi sardı, ayak parmaklarım kıvrıldı.

O anda hissettim, vızıltı, bize odaklanmış olan alt akım değişmiş, yoğunlaşmış, coşkuya dönüşmüştü. Artık üzerimizde gözler hissediyordum ve bunların gizli olmadığını biliyordum.

Tehlike bilincime nüfuz ederken, yüzüme bir sıcaklık çarptı. "Bir terslik var," diye fısıldadım.

Yüzünde yine o meraklı ifade belirdi, beni inceledi ve "Evet" diye cevap verdi.

"Ne oldu?"

Gözleri kalktı ve odanın diğer tarafına doğru kayd.

Ben kayıtlı sabırsızlık, hayal kırıklığı sonra taş gibi kayıtsızlık ifadesinde ifadesinde, cevap vermeden önce, "Artık uslu durmamın zamanı geldi, evcil hayvanım."

Bu hiç mantıklı gelmedi ama başka bir soru soramadan, bizi tekrar orijinal pozisyonlarımıza getirdi ve elinde benim bardağımla önüme geldi.

Bardağı aldım, dudaklarıma götürdüm ve çoğunlukla ihtiyacım olduğu için sağlıklı bir yudum aldım.

Daha büyük bir yudum almalıyım, çünkü ağzı kulağıma geri geldi ve "Dans etmek ister misin?" diye sordu.

Gözlerim kıvrılan dans pistine kaydı ve bacaklarım titredi.

İşte oradaydı. İtaatkar Leah olmak için, gerçekten yapmak istemediğim bir şey yapmak zorundaydım.

"Sen istersen." Onun isteği benim emrimmiş gibi saygılı ve itaatkar görünmeye çalıştım, ama bunu başarabildiğimden emin değildim.

Sırtımda onun kıkırdamasıyla vücudunun hareket ettiğini hissettiğimde korkularımın doğru olduğu ortaya çıktı.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, Leah."

Değil miydik?

Vay canına, *bu* bir ilkti.

Dans pistinde dalgalanan bedenlere bakarak, Lucien'in güçlü vücudunu onların arasında hayal etmeye çalıştım ama başaramadım ve yutkunduktan sonra sordum, "Şey, sen, şey, dans eder misin?"

"Halka açık yerlerde dans etmem. Ama özel olarak dans ederim."

Boynumu çevirip ona baktım. "Özel olarak mı?"

Gülümsedi. "İç şunu, canım, sana The Feast'i göstereyim."

Kaşlarımla çatıldığını hissettim. "The Feast'te olduğumuzu sanıyordum."

Parmakları bileğimi kavradı ve bardağımla dudaklarıma götürdü. "İç" diye emretti.

İçtim ve o bardağımla aldı, kendi bardağının yanına koydu ve sonra elimi tuttu.

Yine kalabalığın içinden geçerek ilerledi, eli benim elimi sıkıca tutarak beni kendisine bağladı. Bu sefer kalabalık daha da sıkışmış gibiydi, gözler artık başka yöne bakmıyordu, merak artık açıkça ortadaydı.

Lucien bunu ya görmezden geldi ya da fark etmedi (muhtemelen ilki). Beni arka duvara götürdü, orada gölgeli bir salona açılan açık bir kapı vardı. Aşırı gelişmiş bir kapı görevlisi gibi görünen biri kapının hemen dışında duruyordu.

Lucien tereddüt etmeden ve kapı görevlisine bakmadan beni içeriye yönlendirdi.

Salon uzun ve kıvrımlıydı, köşelerle değil, virajlarla bu tarafa ve o tarafa dönüyordu. Hiç kapı yoktu, bu bana çok garip geldi. Gölgesi, ürkütücü ve tuhaf bir şekilde tehditkardı ve Lucien olmasaydı, oraya asla girmezdim. İlerledikçe ve kıvrımı takip ettikçe müzik ve uğultu yavaş yavaş kesildi.

Sonunda, kulüp arkamızda yumuşak, neredeyse belirsiz bir uğultu olarak kalırken, gerçek bir köşeyi döndük.

Ve bir ziyafetle karşı karşıya kaldım. İlk içgüdüm başka yere bakmaktı.

Ama bu bir araba kazası gibiydi ve ne kadar istesem de yapamadım.

Burası tamamen farklıydı, gece ile gündüz gibi. Duvarlar çimentodan değil, koyu, zengin bir kırmızıya boyanmıştı. Zemin kalın halılar ve yastıklarla kaplıydı. Bazı yastıklar çift kişilik yatak büyüklüğünde devasa yastıklardı. Bazıları daha küçüktü. Hepsi farklı zengin tonlarda kadifeyle kaplıydı: erik, kırmızı, safir, yakut, orman yeşili, şarap ve kan kırmızısı. Duvarda, yoğun oyma, koyu renkli ahşap çerçeveli devasa aynalar vardı ve yastıklar, duvarlar ve zemindeki hareketleri yansıtıyordu.

Beslenme ve bolca beslenme.

Çift kişilik yatak büyüklüğündeki bir yastığın üzerinde, manken gibi çarpıcı bir kadın vardı, alabaster teni dekolte siyah elbisesiyle ortaya çıkmıştı. Üç vampir ona yapışmıştı. Biri boynuna, biri ayak bileğine ve biri de göğüs dekoltesine, göğsünün yanından emiyordu.

Bakışlarım, bu ham, acımasız şehvet karşısında dehşete kapılmış bir şekilde dolaşıyordu. Her yerdeydi. Ondan kaçamazdım.

Gözlerimi o manzaradan ayırıp güvenli bir yer bulmaya çalıştım ama aynada bir görüntü yakaladım, Lucien kadar büyük bir vampir, minik bir kadını duvara yapıştırmıştı. Kadının başı omzuna düşmüş, kolları gevşemişti. Lucien, kadını koltuk altlarından tutarak ağzına doğru çekiyordu, kadının ayakları yerden kesilmiş, bacakları sallanıyordu. Kadının yüzü, Lucien'in ağzından akan kan boynuna damlarken, ecstasy dolu bir ifadeyle bakıyordu.

Gözlerimi nereye dikebileceğimi bilemeyince, Lucien'e döndüm ve yüzümü onun kocaman göğsüne gömdüm. Ellerimi kaldırıp parmaklarımı yakasına doladım, kumaşı yanaklarıma çekerek kazara bile olsa hiçbir şeyin gözüme girmesini engelledim.

Kollarını bana doladı, bir eli çıplak sırtımdan yukarı doğru kayarak saçlarımın altına girdi ve boynumda sıcaklığını hissettirdi. Ağzı başımın üstüne gelebilsin diye vücudunu eğdiğini hissettim

ve yüzüm ve gövde mi ona **d o ğ r u** eğdim.

Sessizce sorduğunda sesi alçaktı, "Güzel olduğunu düşünmüyor musun?"

Aman Tanrım.

Bunu *güzel* mi bulmuştu?

Aklıma bir düşünce geldi ve panik içinde başımı geriye attım, o da çarpışmayı önlemek için başını yukarı kaldırdı.

"Burada benden beslenme," diye yalvardım.

Vücudunun sarsıldığını hissettim, sonra gözlerini kısarak "Anlamadım?"

diye sordu. "Lütfen. Ne dersiniz yaparım. Sadece burada benden beslenmeyin."

"Leah..."

Yaka yakasını sertçe salladım ve parmak uçlarımda yükselerek ona daha da yaklaştım, o kadar heyecanlıydım ki sözlerimi ölçüp biçemedim. "Bana söz ver, Lucien. Dün gece olanlar özel bir şey, aramızda kalması gereken bir şey, herkesin görebileceğı bir aynada yansıtılmaması gereken bir şey."

Sözlerim üzerine yüzü yumuşadı, parmakları başımın yanındaki saç çizgime geldi ve içeri kayd, durdu, kıvrıldı ve beni orada tuttu, sonra fısıldadı, "Tatlım _"

Az önce tanık olduğum şey beni çok sarsmıştı, nasıl bir his olduğunu biliyordum, dün geceki ecstasy'mi o kadının yüzünde görmüşüm, onun hareketlerini algılayamadım. Ya da ses tonunu. Ya da dün gece ve bu sabah kullandığı sevgi dolu sözcükleri, her iki olayın sonucu ne olursa olsun, acı verici derecede tatlı bulmuşum.

Bu çok aşağılayıcıydı. Ya da bana yapsa öyle olurdu. "Lütfen," diye fısıldayarak yalvardım.

"Burada senden beslenmeyeceğim," diye mırıldandı ve onun rızasıyla rahatlamam o kadar büyüktü ki, vücudum onun üzerine yığıldı. Kollarımı ona sıkıca doladım ve yüzümü göğsüne dayadım.

O tekrar eğildi, sözleri başımın üstündeki saçları okşadı. "Seni buradan götürmemi ister misin?"

Başımı salladım, yanağım göğsüne sürtündü ve hala kafamın diğer tarafındaki saçlarımda olan eli, güven verici bir şekilde gerildi, sonra kayd.

Elimi tuttu ve oradan uzaklaştık, olay yerini geride bırakarak hızla koridordan geri döndük.

Kalbim deli gibi atıyordu. Panik halim geçmeden bunu hissettim. Aslında o kadar hızlı atıyordu ki, sesini duyduğumu sandım.

Sonra ne yaptığımı fark ettim ve yeni bir panik dalgası beni sardı.

Panik o kadar güçlüydü ki, elini çektim, ayaklarımla yere sağlam bastım ve durdum.

Lucien de benimle birlikte durdu ve bana baktı. "Leah..."

Onu yine keserek, "Benim prenses gibi davrandığımı düşünmeni istemiyorum," dedim.

Cevap vermedi. Sadece bana baktı.

Bir adım daha yaklaşarak devam ettim ve başımı geriye eğip ona baktım. "Çok güzeldi. O tür şeyler her zaman güzeldir. Ama aynı zamanda çok samimidirler. Özellikle o çok samimiydi. Ve açık sözlüydü. Kimsenin beni öyle görmesini istemiyorum."

"Leah..." diye başladı ama ben konuşmaya devam ettim.

"Bu özel bir şey ve onlar..." Arkama baktım, vurgulamak için kolumu koridora doğru uzattım, sonra ona döndüm. "Verip paylaşmak ve... her neyse... ama bunu başkalarının önünde yaparsan, onu başkasına vermiş olursun ve artık sadece senin olmaz. Ve ben seninim, bunu sen kendin söyledin, ve kimsenin bana sahip olmasını istemiyorum, benim küçük bir parçama bile, kimseye, sadece sana."

O kadar paniklemişim ki, ona açıklamamı yapmak için çaresizdim, onun beni tutucu ya da daha kötüsü, onun kültürünü karalayarak onu kırmak istemiyordum, ne dediğimin farkında bile değildim.

Üstelik, öyle çıkmasını istememiştim. Ama öyle çıktı.

Ve Lucien bunu belli bir şekilde algıladı.

Bunu biliyordum çünkü bir saniye önce elimi onun elinde tutuyordum.

Bir saniye sonra duvara yaslanmışım, vücudu benimkine bastırılmıştı, eli saçlarımda başımı geriye doğru çekiyordu, bu hareket sadece boynumda değil saçlarımda da acı veriyordu ve ağzı ağızımdaydı.

Bu, daha önce paylaştığımız öpücükler gibi değildi. Bu öpücük talepkar, acı verici, sahiplenici, damgalayıcı ve inkar edilemez bir şekilde vahşiydi.

Ve bu beni bir ucube yapabilir, ama ben her saniyesini sevdim.

Ağzı ağızımdan ayrıldı ve nefes bile alamadan, "Sen benimsin?" diye sordu.

Bir şey, herhangi bir şey kurtarmaya çalıştım, "Ben öyle

demek istemedim..." Beni hırıltıyla susturdu. "Sen

benimsin."

Şimdi neye bulaşmışım? "Lucien..."

Kolunu belime doladı ve o kadar sıkı sardı ki, beni vücuduna o kadar sıkı bastırdı ki, nefesim kesildi.

"Tamamen. Lanet olası. *Benim*," diye sertçe fısıldadı.

Bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim ve bunun sadece onun vahşi beyanından kaynaklanan korku olmadığını, aynı zamanda hissetmek istemediğim çılgın bir arzu olduğunu da biliyordum.

"Lucien, nefes alamıyorum," diye içtenlikle inledim ama onun dikkatini kaybetmişim.

Başı yana doğru döndü ve ağzı sıkılaştı, hemen ardından beni bıraktı. Neredeyse yere yığılacaktım ama eli tekrar elimi kavradı ve hızla kulübe doğru yürümeye başladı. Kısa bir süre sonra koridorda bize doğru gelen bir çift gördüm ve Lucien'in onların yaklaştığını duyduğunu anladım.

Yaklaştıkça, bir erkek ve bir kadın olduklarını fark ettim. İkisi de o kadar güzeldi ki, hangisinin vampir olduğunu ya da ikisinin de vampir olup olmadığını (ya da olmadığını) bilmiyordum.

"Lucien," diye seslendi adam birkaç metre öteden.

"Jordan," diye cevapladı Lucien.

Lucien'in konuşmak istemediği belliydi.

Jordan'ın da konuşmak istemediği belliydi, çünkü durdu ve yanındaki çarpıcı kızıl saçlı kadını da durdurdu.

Kadının bakışları Lucien'in üzerinde gergin bir şekilde dolaştıktan sonra bana bir kez daha baktı ve şok edici bir şekilde, tam önümde, kibirli kaltak dudaklarını kıvırdı.

Ben de aynı şekilde karşılık verdim, ama dudaklarımı kıvrımadan.

Bunun yerine, Lucien durduğunda, ona doğru yaklaştım. Bu tek başına amacımı yerine getirecekti, ama Lucien daha da iyisini yaptı.

Kolunu omuzlarıma doladı, saçımı okşayarak önüme düşmesini sağladı ve düşünmeden bir tutamını tutup parmağında çevirmeye başladı. Loş ışıktaki bile, kadının gözlerinin Lucien'in eline odaklandığını ve yüzünün solduğunu gördüm.

Ona "işte bu kadar" diye sırtımdan kendimi zor tuttum.

Lucien'e baktım ve gözlerinin Jordan'da olduğunu gördüm. Jordan'a baktım ve Jordan'ın gözlerinin bende olduğunu gördüm.

"Demek bu Leah," dedi Jordan. Ne?

Beni nasıl tanıdı?

"Öyle," diye onayladı

Lucien.

Jordan da beni baştan aşağı süzdü. Bunu yaptıklarında, salondaki hava gerginleşti ve bunun sebebi Lucien'in yaydığı düşmanlıktı.

Kızıl saçlı adam bir adım geri attı, vücudum istem dışı gerildi ve Jordan'ın bakışları Lucien'e yöneldi.

"Sakin ol, Lucien," dedi Jordan alçak ve uzlaşmacı bir sesle.

"Bana sakın ol deme, Jordan," dedi Lucien alçak, uzlaşmacı olmaktan uzak bir sesle.

"Arkadaşların arasındasın," dedi Jordan ve yanılıyor olabilirim ama sözlerinin benim için açık olan anlamından daha derin bir anlamı var gibi geldi.

"Bu sınanabilir," diye karşılık verdi Lucien. "Ya geçerim ya da yanarım," dedi Jordan.

Göz göze geldiler ve kızıl saçlı adamla ben, sadece izlemek ve birbirlerini parçalamamalarını ummaktan başka bir şey yapamadık.

Jordan, maço vampirlerin bakışma yarışını bozdu ve tekrar bana baktı. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum ama ona bunu söyleyemezdim.

"Onun buna değer olduğunu görebiliyorum," diye mırıldandı, gözleri Lucien'e geri dönerken, sözleri kızıl saçlı kızın yüzünü buruşturdu, keşke bunun hoş olmadığını söyleyebilseydim, ama bu onu çok sevimli gösteriyordu.

Bilmek istediğim ama sormadığım şey, benim ne kadar değerli olduğumdu. Sanki şifreli konuşuyorlardı!

Lucien, Jordan'a cevap vermedi. Bunun yerine kızıl saçlı kıza baktı.

"Cecile," diye mırıldandı.

"Lucien," diye fısıldadı kız, nefesi kesilmiş bir sesle.

"Lucien, onu serbest bıraktın, hatırladın mı?" dedi Jordan, sesi neşeli ama sözleri mideme bir tekme gibi geldi. Kızıl saçlı kız da aynı şeyi hissediyor gibiydi ve bu bakış hiç de sevimli değildi. Acı çekiyordu.

O benden önce kendine geldi, lanet olsun bu kadına. "Hatırlıyorum," dedi.

Jordan bana döndü. "O her zaman en iyilerini alır. Neyse ki, bazen geri kalanlarımız artıkları toplayabiliriz."

O anda herkes gerildi.

Ben, birdenbire kadın kardeşlerime karşı bir dostluk hissi duydum. Lucien, çünkü o bir pislik olabilirdi ama ben onun bir beyefendi olduğunu düşünüyordum. Cecile, çünkü onun hakareti hiç de örtülü değildi.

"Belki de gitmelisin," dedi Lucien dişlerini sıkarak.

Jordan, benim için açıkça yeni bir vampir türü olan, *deli* türünden biri, kesin bir tehlike (yani Lucien) karşısında sırtıttı. "Belki de gitmeliyim." Gözleri yine bana döndü. "Leah, benim için bir zevkti."

Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden sadece çenemi kaldırdım. Bu, sırtışıını bir gülümsemeye dönüştürdü, Lucien'e başını salladı ve Cecile'in kolunu tutup yanımdan geçmek için harekete geçti.

Lucien de hareket etti. Kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanında tuttu, bizi çevirdi ve elini uzatarak Cecile'in kolunu kavradı.

Jordan ve Cecile durdu.

"Cecile eve gidiyor," dedi Lucien ve Jordan'ın gözleri Lucien'in eline, sonra da Lucien'e dikilince ağzımın açık kaldığını hissettim.

Neredeyse kurtulmuştuk ama şimdi, açıkça deli bir vampir olan Lucien tarafından engellenmiştik.

"Anlamadım?" Jordan, Lucien'e sordu.

"Sorun yok, Lucien," Cecile fısıldadı. "Bunu yapma," Lucien, Cecile'e sertçe dedi. "Sorun yok," diye tekrarladı.

Lucien elini indirdi ama yenilgiyi kabul etmedi. "Ailen kabul etmeyecek."

Yüzünün tekrar solduğunu gördüm.

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum," diye araya girdi Jordan, Lucien, Cecile ve benim oluşturduğumuz üçlüye yaklaşarak.

"Onun hattından üçünü seçtim, onu saymazsak, bu benim işim," diye cevapladı Lucien.

"Onu bir hafta önce serbest bıraktın," diye tersledi Jordan. "Yeterince eğlendin, artık çıkabilirsin."

Gözlerim Cecile'e çevrildi. Bu, Lucien'in son cariyesiydi.

Lucien'in cariyelerinden hiçbirisiyle tanışmak istemiyordum, ama *kesinlikle* onun *son* cariyesi olan muhteşem, narin kızıl saçlı kadınla tanışmak istemiyordum.

Neden hayatım bu kadar berbat?

Neden?

Ancak o anda Cecile'in hayatının daha berbat olduğunu düşündüm ve bu, daha önce dudaklarımı kıvırmış olmama rağmen ona acımamı sağladı.

Lucien, Jordan'ı görmezden gelerek Cecile'e odaklanmaya devam etti. "O koridordan geçersen neyi kaybedeceğini biliyorsun."

"Lucien..." diye başladı.

O, onun sözünü kesti. "Onu senden alacağım."

Gözleri yere düştü ve fısıldadı, "Biliyorum." "Eve git," diye emretti Lucien.

Gözleri kalktı ve yalvarırcasına "Lucien" diye tekrarladı. "Eve git."

Gözleri bana kayd, sonra tekrar Lucien'e döndü ve kolunu Jordan'dan çekip kurtardı.

"Özledim," diye fısıldadı.

"Sana bunu geri verecek birini bulacaksın ama burada değil," diye cevapladı Lucien. "Eve git."

"Bu saçmalığa inanmıyorum," diye tısladı Jordan.

Lucien'in gözleri Jordan'a kayd. "Janette besleniyor. Hatırladığım kadarıyla, o senin zevkine uygun."

"Onu *aldım*," diye karşılık verdi Jordan.

"Tekrar al," diye karşılık verdi Lucien.

Bir başka maço vampir bakışma yarışması başladı ve bu seferki çok daha tehlikeli ve kesinlikle ilkinden çok daha korkutucuydu.

çok daha tehlikeli ve kesinlikle ilkinden çok daha korkutucuydu.

"Şey..." diye araya girdim ve tüm gözler bana çevrilip altı kişi de (Lucien dahil) bana inanamayan bakışlar attığında, gerçekten deli olduğumu kanıtladım. "Sadece şunu söylemek istiyorum," diye Cecile'e baktım, yutkundum ve devam ettim. "Sen çok güzelsin. Muhteşemsin. Değişim berbat olabilir. İnan bana, biliyorum. Ama, yemin ederim, aramaya başladığın anda birini bulacaksın. Tek yapman gereken parmağını şıklatmak. Tabii, o ışık hızında hareket edemeyecek ve insan kanıyla beslenmeyecek ama ilişkilerde her zaman sorunlar olur. Haksız mıyım?"

Bir saniye boyunca tam bir sessizlik oldu ve belki de asla, asla, *asla* aşmamam gereken bir sınırı aştığımı düşündüm.

Vampir Çalışmaları derslerinde gerçekten dikkatimi vermeliydim. Şimdi hatalarımı anlıyordum.

Sonra Lucien'in vücuduna zorla çekildim, eli saçlarımda yüzümü göğsüne doğru itti, göğsü hareket ediyordu, derin ve garip bir şekilde sallanıyordu, ta ki ben ne olduğunu anlayana kadar. Ve ben ne olduğunu anladım, tam da o eğlenceli bir kahkaha atmadan önce.

Onun kucağında rahatladım ve omzumun üzerinden Cecile ve Jordan'a baktım.

Cecile kibirli küçümsemesini kaybetmişti ve bana hem şaşkın hem de üzgün ve kafası karışık bir bakışla bakıyordu.

Jordan da beni izliyordu, dudaklarında bir gülümseme vardı ve ayrıca, beni şaşırtan bir şekilde, eğlenmiş görünüyordu.

Cecile Jordan'a dönüp sessizce sordu: "Eve gidersem kızarmısın?"

Jordan iç geçirdi. "Bu bir kayıp olacak, canım, ama elbette, hemen eve git ve itibarını kurtar."

Cecile'in yüzünde minnettar bir ifade belirdi. Lucien'e, sonra da bana baktı ve dönüp koridordan uzaklaştı.

Jordan konuşurken gözlerim ona kaydı ve bana seslendiğini fark ettim.

"Bir sonraki ziyafette *görüşmek* dileğiyle. Bir dahaki sefere, diğer yöne doğru gidelim."

"Bunu bekleme," dedi Lucien kuru bir şekilde.

Jordan, "Hoşuna gitmedi mi?" diye sorarken gözlerini benden ayırmadı.

"Hiç hoşlanmadı," diye cevapladı Lucien.

"Yazık," diye mırıldandı Jordan. Ben titredim, Lucien kolunu sıktı ve Jordan elini kaldırdı, sonra ortadan kayboldu.

Aynen öyle.

Vin.

Bir saniye önce oradaydı, bir saniye sonra ortadan kayboldu.

Lucien beni vücudundan ayırdı ve beni koridorda yürüttü. Bu sefer elimi tutmadı ama kolunu omuzlarımın etrafında tuttu.

Merdivenlerin başında Breed bize kapıyı açtığı anda, Lucien ona bir banknot uzattı. Ne olduğunu görmeye çalıştım ama başaramadım.

Wats, bıraktığımız yerde arabanın yanında nöbet tutuyordu.

"Her şey yolunda efendim, kimse arabaya bakmadı bile," diye nefes nefese söyledi, eğilerek anahtarları Lucien'e uzattı. Lucien elini kaldırdı ve Wats anahtarları içine attı.

Lucien bana kapıyı tuttu ve Wats onun için yolundan çekildi.

Lucien kapımı kapattıktan sonra, Lucien'in Wats'ın bekleyen eline kaydırduğu yüz dolarlık banknotu gördüm. Ayrıca Wats'ın vücudunu sarsan heyecan titremesini de gördüm ve bunun Lucien'in onu neredeyse, ama tam olarak değil, dokunmuş olmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını hissettim.

Lucien onu tarihin en yüksek ücretli araba bekçisi yapmasıyla değil, Lucien'in ona neredeyse dokunmak üzere olmasıyla ilgili olduğunu hissettim.

Uzaklaşmıştık, Lucien kumaşı çekip çıkardıktan sonra elini tekrar uyluğuma koydu, ama bu sefer okşamadı, sadece sahiplenircesine elini oraya koydu.

Bir süre sonra, kendimi tutamadım ve "Bir soru sorabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki," diye cevapladı Lucien hemen.

Nefes aldım ve cesaretimi kaybetmeden sordum, "Cecile'e onu ondan alacağını söyledin. Neyi alacaksın?"

Yine tereddüt etmeden cevap verdi. "Evini, arabasını, parasını, onu tutmak için ona verdiğim her şeyi. Ölene kadar ona vermeye devam edeceğim her şeyi. Eğer düşerse, ki Leah, bilmen gerekir ki, serbest bırakıldıktan sonra Ziyafete katılan tüm cariyeler düşer, onu tutmayı bırakma hakkım var."

"Bunu yapar mısın?" diye fısıldadım.

"Bir saniye bile düşünmeden," diye cevapladı. "Mevcut ya da eski cariyelerim Ziyafetlere katılmazlar."

Kafam karıştı. "Ama *beni* Ziyafete götürdün."

Elini uyluğuma sıkıca bastırdı. "Görmek, izlemek, deneyimlemek, benimle birlikte olmak için, katılmak için *değil*."

Başımı çevirip ona baktım. "Hiç beslemeyecek miydin?"

Bana kısa bir bakış attı, sonra tekrar yola döndü ve kararlı bir şekilde "Asla" dedi.

Bu, bende aşırı bir rahatlama hissi yarattı.

Sonra bu kadar rahatladığım için aşırı bir korku hissettim.

Ardından, onun elini benim elimle kaplamak için aşırı bir istek duydum. Sonra zihinsel olarak kendime tekme attım.

Kısa bir süre sonra, şık, yüksek performanslı spor araba sakın bir şekilde kilometreleri yutarken, ben uykuya daldım.

Dokuzuncu Bölüm

Ders

Yeni yatak odamda uyandığımda, ilk kez tam olarak nerede olduğumu biliyordum.

Ama bir şeyler yolunda değildi.

Gözlerimi açtım ve önümde büyük, geniş yatağın boş olduğunu gördüm. Lucien orada değildi.

Sevinç ve hayal kırıklığı birbirine çarptı ve hiç hoşuma gitmeyen çok garip bir his uyandırdı.

Sonra zihnim önceki geceye geri döndü. Ziyafet'i ve gördüğüm her şeyi düşündüm.

Sonra Lucien'in davranışını ve bunun bende uyandırdığı çelişkili duyguları düşündüm. Özellikle onunla dışarı çıkmaktan hoşlandığımı. Eğlenceli bir randevu değildi ama ilginçti ve onun kolunda olmak garip bir şekilde heyecan vericiydi. Tam bir beyefendi gibi davrandı (en azından çoğunlukla) ve ben *uzun* zamandır (yani hiç) böyle bir şey yaşamamıştım. Beni güvende hissettiren sahiplenici ve koruyucu tavırlarından bahsetmiyorum bile, bu da kafamı karıştırmaya yetmedi, başka hiçbir şey yetmezdi.

Son olarak, Lucien bana öyle bir vampir olmadığını söyledikten sonra arabada uykuya dalmayı düşündüm...

Sertleştım, sonra yatak örtüsünü kaldırıp yarı çıplak vücuduma baktım ve örtüyü tekrar üzerime çektim.

Üzerimde sadece siyah, dantelli bir külot vardı. Arabada uyuyakalmıştım ve o lanet vampir beni yukarı taşımış, kıyafetlerimi çıkarmış ve yatağa yatırmıştı.

Yaptığı onca şeyin içinde, ki *çok* şey yapmıştı, uyurken kıyafetlerimi çıkarmak en kötüsüydü (en azından o anda öyle görünüyordu).

Sadece *ben*, istediğim kişiye vücudumu gösterebilirdim o ruh halinde *olduğumda* gösterebilirdim.

Tamam, dilini ağzıma soktuğunu (birden fazla kez), elini pantolonuma soktuğunu (yine birden fazla kez), kanımı emdiğini (yine birden fazla kez) ve zihnimi kontrol ettiğini (çok fazla kez, yani iki kez, ki bu iki kez fazla) iddia edilebilir.

Ama bu çok fazla ileri gitmekti.

Kafam patlamak üzereyken, yatak odasının kapısı açıldı ve Lucien içeri girdi.

Onu gördüğümde o kadar şok oldum ki, öfkem kayboldu ve daha iyi görebilmek için dirseğimin üzerine çıktım.

Soluk, eskimiş kot pantolon ve dar, uzun kollu beyaz tişört giyyordu. Onu hiç takım elbise dışında (ve tabii ki pijamaları dışında) giyinmiş görmemiştim.

Ve onu hiç koyu renklerden başka bir şey giyerken görmemiştim.

Onun kot pantolon ve tişört gibi sıradan kıyafetler giyen bir tip olduğunu düşünmemiştim.

Ve bu kıyafetler ona çok yakışmıştı. Hayır, harika yakışmıştı. Takım elbiseden bile daha iyi.

Olağanüstüydü.

Ağzım sulanmaya başladı.

Gözleri tembelleşti ve sırttı.

Onu çok sevdiğim o bakışı görünce kalbim bir an durdu, ama bir saniye sonra ondan nefret ettiğimi ve önceki gece kıyafetlerimi çıkardığını hatırladım.

"Uyandın," dedi, ben onu izlerken yatağın etrafında dolaşarak.

Planımı hatırladım ve itaatkar Leah anında devreye girdi. Oyun başlamıştı.

"Evet," diye cevapladım, battaniyeyi göğsüme sıkıca sarıldım.

Yanımda durdu ve bir anda beni yataktan kaldırdı, yatağın kenarına oturdu ve beni kucağına oturttu.

Onun anlaşılmaz hızına hala alışamadığım için, üstelik neredeyse çıplak olduğum için, bu beni çok korkuttu.

Neyse ki, kolları beni sarıyordu ve göğsünü göğsüne bastırarak çıplaklığımı gizliyordu.

"İyi uyudun mu, evcil hayvanım?" diye kulağıma yumuşak bir sesle sordu. Ben başımı salladım.

Dudakları boynuma doğru kayd ve "Güzel" diye mırıldandı. Sonra dudakları boğazıma doğru kayd.

Ağzı çok hoştu, fazla hoştu. O kadar hoştu ki, titrememi kontrol edemedim. "Bunu sevdim," diye boğazıma fısıldadı.

"Ne?"

Dudakları dudaklarıma yaklaştı, gözleri açıktı ve beni izlerken cevap verdi, "Kollarımda titrediğinde."

Buna ne cevap verdim?

Bilemedim, sadece "Oh" diye mırıldandım. Ağzının benimkine karşı gülümsediğini hissettim.

Onun bu nazik tavırları karşısında oyun oynamak istemiyordum. İsteğim, kendimi ona atmak, onun muhteşem görünümlü kot pantolonunu ve tişörtünü yırtıp atmak ve onunla istediğimi yapmakti.

Kontrol etmek için, "İyi uyudun mu?" diye sordum.

Başı birkaç santim geriye gitti ve bir elini kaldırdı, parmakları şakaklarımdan ve ensemden saçlarımı taradı, gözleri beni izlerken saçlarımı yüzümden çekip aldı.

Parmakları saçlarımın uzunluğu boyunca sırtımı okşadıktan sonra, kolunu tekrar bana doladı ve "Geçen hafta ilk kez iyi bir gece uykusu çektim" dedi.

Bu itiraf beni şaşırttı. Güçlü Lucien'in uykusunu kaçırarak bir şey hayal edemiyordum.

Bu beni o kadar şaşırttı ki başımı yana eğdim ve içten bir merakla sordum, "Neden iyi uyuyamıyorsun?"

Kollarını daha da sıkılaştırdıktan sonra cevap verdi: "İlk başta senin Kan Akıtma törenini beklemekten dolayıydı. Töreninden sonra ise yaranın çabuk iyileşmemesi nedeniyle endişeleniyordum. Sonra, sevgilim, yanında uyumakta zorlanmaya başladım."

Beynim bunun sevinç verici bir şey olduğunu hatırlatmasına rağmen kalbim sarsıldı. Tam olarak hoş olmayan bir başka duygu çatışması.

"Benimle uyumakta zorlanıyor musun?" Sorum bir fısıltıydı.

Eli çıplak sırtımda yukarı kayarak bir tutam saçımı yakaladı ve onu bükmeye başladığını hissettim. Bu da hoş bir duyguydu.

O bunu yaptığında her zaman öyleydi.

"Senin kokun, Leah. Sarhoş edici." Ağzı ağzıma yaklaştı ve dudaklarımı okşadı, sonra tekrar geri çekildi, ağzının köşeleri gülümsememle kıvrılırken devam etti, "Özellikle de tahrik olduğunda. Doğal kokun, seks kokunla karışınca çok güçlü oluyor." Vücudum kaskatı kesildi ve o sözünü bitirmeden önce kollarıyla beni sıktı, gülümsemesine karşı koyamadan, "İyi anlamda."

Onun kibirli, kendini beğenmiş gülümsemesini incelerken, omzuna karate vuruşu yapmayı kısa bir süre düşündüm.

Ancak, bu muhtemelen üzerine konan bir sivrisinek kadar etkili olurdu.
Bunun yerine, şefkatle sordum: "Yatmadan önce banyo yapmamı ister misin, sevgilim?"

Gözlerinin parladığını gördüm, bunun öfke mi yoksa eğlence mi olduğunu emin olamadım, sonra başını yana eğdi ve ağzı yine boynuma geldi.

"Sadece seninle birlikte yıkanırsam," diye cevapladı. Kahretsin. Bu iyi bir cevap oldu.

"Ne istersen," diye itaatkar bir şekilde cevapladım.

"Mm," diye mırıldandı, o kadar etkili bir şekilde ki, sesi tenimde kayarak beni titretti. "Bu fikir hoşuma gitti. Belki de sadece benimle birlikteyken banyo yapmana izin veririm."

Aman *Tanrım*.

Şimdi ne yapmıştım?

Başka seçeneğim yoktu. Kabul etmek zorundaydım.

Sesimi sabit tutmaya çalışarak, "Şimdi yapmak ister misin?" diye sordum. Dilinin boynuma dokunduğunu hissettim ve bu da beni titretti.

Sonra dedi ki, "Şimdi değil. Açım."

Ani bir elektrik akımı bacaklarımın arasına çarptı ve bana tarif edilemez bir mutluluk hissi verdi.

O beslenmek istiyordu. Ve ben de onun beslenmesini istiyordum. Bunu yaptığım için kendimden nefret ettim ama bunu inkar da edemedim.

"Aç mısın?"

"Evet," dedi boynuma yaslanarak ve sonra başını kaldırıp bana baktı.

"Bugün seçim senin, Leah, burada mı yoksa mutfakta mı?"

Mutfakta beslenmek mi istiyordu?

Gerçekten mi?

Bu delilikti! Ya Edwina içeri girerse?

"Mutfakta yaparsak, Edwina içeri girerse ne olacak?"

Kaşlarını çattı. "Sen benim için yemek pişirmeyi düşünmüyorsan, orada olması gerekecek."

"Senin için yemek mi pişireyim?" diye aptalca tekrarladım, bu fikri hem ilgi çekici hem de korkutucu buluyordum.

Yani, yemek yapmayı biliyorum. Lucien için yemek yapma fikri hoşuma gitmişti, ancak bu itiraf deliliğimi daha da kanıtlıyordu. Ya batırırsam? Bunu sık sık yapardım, özellikle de süslü bir şey denediğimde ve Lucien'in süslü olmayan yemekleri yediğinden şüphe duyduğumda.

Ve zaten, neden yemek pişirmekten bahsediyorduk?

Bu düşünceler kafamda dolaşırken beni inceledi ve sonra şöyle dedi: "Yemek *yapabilirsin*, Leah. İsteddiğini *yapabilirsin*. Burası senin evin, Edwina'nın değil. Yemek yapmak istediğini mi söylüyorsun?"

Oh. Anladım.

"*Kahvaltıdan* bahsediyorsun," dedim, zihnimde kendime bir tokat atmış gibi hissederek.

O, yine kibirli, kendini beğenmiş, hatta şimdiye kadar gördüğüm en kendini beğenmiş gülümsemesini takındı ve "Sen benim yemek vermek istediğimi sandın" dedi.

"Erm..." Kucağında kıvrandım, sonra neredeyse çıplak olduğumu hatırladım, ondan uzaklaşırsam üst bedenim açığa çıkacaktı ve buna hazır değildim, bu yüzden hareketsiz kaldım.

Onun büyük elleri kalçalarıma kaydı ve gerildi. "Beslenemem, evcil hayvanım. Bu geceye kadar olmaz."

Bu benim için yeni bir haberdi. "Beslenemez misin?"

Kafasını sallayarak, "Henüz bana alışmadın." dedi. Bu beni daha da karıştırdı.

"Değil miyim?"

Kendinden emin gülümseme geri geldi, sonra yüzü yine boynumda kayboldu. "Deneyebiliriz."

Aman Tanrım.

"Ama bütün gün zayıf kalırsın ve bugün Cumartesi. Bugün senin için planlarım var." Benim için planları vardı. Zayıf olmamı gerektirmeyen planlar.

Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum. "Planlar mı?"

Ellerinden biri başımın arkasına geldi ve bana tekrar baktı. "İlk olarak, başka bir ders, bu sefer beslenme hakkında."

"Tamam," dedim, hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışarak ama pek başaramadan.

O sırttı.

Lanet olası vampir!

Görevimi yerine getiriyormuş gibi görünmeye çalıştım. Zordu.

Yüzümü inceledi, sonra ayakta dururken kahkahayı patlattı ve beni ayağa kaldırdı.

Beni kendinden uzaklaştırmaya başladı ve kendimi açığa çıkarma düşüncesinden paniğe kapılan ben, omuzlarına yapıştım ve vücudumu ona bastırdım.

Başını eğip bana baktı.

"Leah?"

"Gözlerini kapat," kendimi durduramadan fısıldadım.

"Anlamadım?"

"Şey..." Bunu nasıl yapıp itaatkar olabilirim? "Lütfen gözlerini kapatır mısın, sevgilim?"

Belime koyduğu elleri sabırsızca beni sıktı. "Neden?"

"Neredeyse çıplağım," diye yumuşak bir sesle ve gereksizce açıkladım.

Elleri beni bir kez daha sıktı, bu sefer başını daha da yaklaştırarak beni vücuduna daha da yaklaştırdı.

"Dün gece seni gördüm,
canım." "Biliyorum."

Yüzü daha da yaklaştı.

"Çok güzel bir vücudun var, Leah."

Gözlerim yana kaydı.

"Bana bak," diye emretti.

Gözlerim tekrar ona kaydı.

"Benden saklanmanı istemiyorum," diye emretti. "Bu bir emir mi?" diye sordum, sadece emin olmak için.

"Sen öyle yapmadıkça değil," diye cevapladı.

Bu ne anlama geliyordu?

"Yani, gözlerini kapatmayacağını mı söylüyorsun?" "Hayır."

Gerçekten, tam bir pislikti.

Düşüncelerimi okumuş olmalıydı ya da, düşüncelerimle konuşmadığım sürece bunu yapamayacağına göre, yüzümden anlamış olmalıydı.

Bu yüzden konuşmaya devam etti, "Bunun neden sorun olduğunu anlamak istiyorum." "Çıplakım," diye açıkladım, yine gereksiz yere.

"Ve dün gece seni gördüm," diye tekrarladı, ses tonu bunun da gereksiz olduğunu düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu.

"Artık dün gece değil. Bu sabah." "Ve?"

"Güneş parlıyor," diye devam ettim.

"Güneş mi?" diye sordu.

"Evet. Ve ben uyanığım," diye devam ettim.

Elleri sırtıma kayarken, "Anlıyorum" diye mırıldandı. "Neyi anlıyorsun?"

Cevap vermek yerine sabırla, "Dilimi ağzına soktum," dedi.

"Evet, ama..."

"Ve kanın ağzımı doldurdu." "Evet, ama..."

"Ve ben de senin pantolonunun içine elimi soktum." Bunların hepsi tanıdık geliyordu.

Yine de.

"Evet, ama..."

"Ve parmağım senin..."

"*Evet!*" diye bağırdım, sözünü keserek. "Ama bu farklı!"

"Nasıl?"

"Öyle işte." "Bana

açıkla."

"Yapamam!"

O içini çekip şöyle dedi: "Çıplak sayılırsın ve kollarımda duruyorsun. Tenini hissedebiliyorum, kokunu alabiliyorum, saçlarına dokunabiliyorum. Bana yapışmışsın ve daha önce gördüğüm göğüslerini görmemden rahatsız olduğunu mu söylüyorsun?"

Bu, aptalca geliyordu.

Gözlerimi indirdim ve boğazına baktım.

"Bu aptalca geliyor," dedim küçük bir sesle. "Kendini bana göster, Leah."

Gözlerim tekrar ona döndü. "Ne?" diye fısıldadım.

"Yap," diye emretti ve bu kesinlikle bir emirdi. Sert çenesindeki ve gözlerindeki yoğunluktan bunu anlayabiliyordum.

Edwina'nın alışveriş listesinde kesinlikle çıkmak gazı olması gerektiğini düşündüm.

İtaatkar Leah olmak için elimden geleni yaptım ve belimdeki kollarını iterek bir adım geri attım. Beni bırakmadı. Kollarını bana dolamaya devam etti, bu yüzden sırtımı kamburlaştırmak zorunda kaldım.

Gözleri aşağıya indiği anda bakışlarımı kaçırdım. Bir saniye sonra tekrar ona doğru itildim, eli saçlarımda, başımı kavrayıp bastırarak yanağımı göğsüne dayadı.

Eğildi ve başımın üstündeki saçlarıma doğru konuşarak yumuşak bir sesle tekrar konuştu: "O kadar da zor değildi, değil mi?"

Aslında, zor değildi.

Ama ona bunu asla söylemezdim.

Bunun yerine, en açık ve uslu sesimle, "Hayır, sevgilim. Zor değildi" diye onayladım.

Vücudunun sertleştiğini ve saçlarımdaki elinin büküldüğünü hissettim, sonra "Beni dene, evcil hayvanım" dedi.

İyi, diye düşündüm.

Eli geri çekildi ve başımı da beraberinde çekerek ona bakmamı sağladı.

"Bundan hoşlandığım için şanslısın." Sesi bir uyarı gibiydi.

Harika. Bundan

hoşlanıyordu. Vay

be, ne şanslıydım.

"Bir bornoz giy, aşağıda buluşalım. Mutfakta kahvaltı yapacağız," diye emretti, sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve beni bıraktı.

Neredeyse tuvalete uçacaktım ve kapıyı çarpmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Ben bornozumu giyerken, kapalı kapının arkasından "Kahvaltıda özel bir şey ister misin?" diye seslendi.

"Ne istersen," diye cevap verdim ve kapıya dilimi çıkardım.

"Gördüm, Leah," dediğini duydum ve sesi artık beni deniyor gibi gelmiyordu. Eğlenmiş gibiydi.

Eğleniyor gibi görünmesi umurumda

değildi. Zihnim ve bedenim dondu.

"Ne?" diye sert dudaklarımla seslendim.

Kapı açıldı, ben sıçradım ve Lucien kollarını göğsünde kavuşturup kapı çerçevesine yaslandı.

"Gördüm," diye tekrarladı.

"Ama... ben sandım ki," diye kekeledim ve sonra nefes aldım, "sen kapıdan "

"Hayır, kapıların arkasını göremem. Sen benimle konuşuyordun." "Sana *işaret* ediyordum."

Sırıttı. "Aynı şey." Sessiz

kaldım.

Bu iyi bir haber değildi.

"Bu yeni oyun eğlenceli," dedi, beni *çok* korkuttu. "Diğerinden neredeyse daha iyi."

Masumiyetimi korudum. "Ne oyunu?"

Kafasını salladı, elini uzattı, boynumun arkasına doladı ve beni kendine çekerek başımın üstüne öpücük kondurdu.

Beni bıraktığında, "Ders zamanı. Aşağıda buluşuruz" dedi.
Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gitti.
Hâlâ açık olan yatak odasının kapısına
bakakaldım.
Sonra çığlık attım.
Ama sadece
zihnimde.
Ve Lucien yüzünden çığlık attığım için, onun duymadığını umuyordum.

* * *

Sabah işlerimi yavaşça hallettikten sonra aşağıya, mutfığa indim.
Edwina ocak başında duruyordu. Lucien ortalıkta yoktu.
"Merhaba Edwina," diye seslendim.
"Merhaba canım." Edwina omzunun üzerinden gülümsedi. "Dün gece
eğlendin mi?"
Burnumu kırıştırdım.
Gülümsedi, sonra başını salladı ve tiksintiyle mırıldandı, "Ziyafetler."
O yaptığı işe geri döndü ve ben kahve makinesine doğru yürüdüm.
"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordum, boş fincanını
uzanarak. "Lütfen."
"Ben de alayım Leah," dedi Lucien, mutfığa doğru büyük adımlarla
ilerlerken, ben de bakışlarımı zar zor kontrol ettim.
"Tabii ki, hayatım," diye mırıldandım kahve fincanlarının bulunduğu dolaba,
iki tane alırken.
"Sade, üç şeker," diye devam etti Lucien.
Üç şeker mi aldı?
Vampirlerin şeker hastalığına yakalanmaması gerçekten çok kötüydü ve o
anda bu düşüncenin ne kadar kaba olduğu umurumda değildi.
Lucien'in kahvesine üç büyük çay kaşığı şeker koydum, kendiminkine süt
ekledim, Edwina'ya tercihini sordum ve sonra kahveleri dağıttım.
Kupamı alıp taburelerden birine oturdum.
"Lucien tost üzerine haşlanmış yumurta sipariş etti, Leah. Sen ne istersin?"
diye sordu Edwina.
Lucien'e bakmaktan kaçındım ve "Lucien'in sipariş ettiği şeyden alayım"
diye cevap verdim.

Lucien'in bana döndüğünü hissettim ama onu görmezden gelmeye devam ettim.

Edwina, restoran kalitesinde devasa paslanmaz çelik ocakta meşgul bir şekilde çalışmaya devam etti ve "Sorun değil. Ne istersen onu yaparım" dedi.

Sonunda Lucien'e döndüm, "Ne yememi istersin, sevgilim?"

Lucien gözlerini bana dikti ama konuşmadı. Yüzümü dikkatli ve bekleyiş dolu tutmaya çalıştım, sanki sabah kahvaltımdaki kararı benim varlık nedenimmiş gibi.

Sonunda sordu: "Haşlanmış yumurta sever misin?"

"Poşet yumurtayı sevmemi mi *istiyorsun*?" diye nefes nefese sordum.

"Poşet yumurtayı sevip sevmediğini söylemeni istiyorum," diye karşılık verdi.

Kısa bir bakışma yarışması yaptık ama onun siyah gözleri beni çok etkiledi ve ben yüzümü çevirdim.

"Poşet yumurtayı severim," diye cevap verdim utangaç bir şekilde.

Lucien, Edwina'ya baktı. "O poşet yumurta yiyecek."

Edwina'nın bakışları Lucien ile benim aramda gidip geliyordu. Sonra dudağını ısırды (ve bunun bir gülümsemeyi saklamak için olduğuna yemin edebilirim) ve tekrar ocağa döndü.

Lucien kahvesinden bir yudum aldı. Ben de kendi kahvemi yudumlarken onu kirpiklerimin altından izledim.

"Alışveriş listesi tezgahın üzerinde, tam önündesin," diyordu Edwina. "Cumartesi ve Pazar öğleden sonraları ile Pazartesi günü bütün gün boşum. Yemek yapmak istediğin veya evde olması istediğin bir şey varsa yaz. Kahvaltıdan sonra markete gideceğim."

Marketlerde galonluk benzin (ya da alev makinesi) satılıp satılmadığını merak ediyordum ki Lucien lavaboya doğru yürüdü, kahvesini döktü ve kahve makinesine doğru yürüdü.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Edwina, herhangi bir televizyon şefinin böbreğini vereceği paslanmaz çelik kaşığı havaya kaldırarak ona dehşetle baktı. "Çok mu zayıf?"

Lucien kendine bir fincan daha doldurdu. "İyi. Ama Leah şekeri çok koymuş."

"Oh hayır, doğru yapmadım mı?" diye cıvıldadım, sanki çocukluğumdan beri sevdiğim kedimi birisi ezmiş gibi yıkılmış bir sesle.

Lucien bana döndü. "Bana itaatsizlik ettiğinde davranışının sana neye mal olduğunu hatırlıyor musun?"

Oh, çok iyi hatırlıyorum.

Hem de nasıl hatırlıyorum.

Dişlerimi sıktım ve başımı bir kez salladım.

"Kahvaltıdan önce daha fazlasını alabilirsin," diye devam etti Lucien. "Bunu ister misin?"

Lucien beni vücudum boşalmak için çılgılık atacak kadar tahrik edip sonra da beni tatminsiz bırakacak mıydı?

Hayır. Bunu istemiyordum. Kafamı salladım.

O sakın bir şekilde kahvesinden bir yudum aldı.

Edwina neyse ki hiçbir şey duymamış gibi davrandı.

Alışveriş listesini kendime doğru çektim ve okumaya başladım.

Aniden Lucien'in arkamda olduğunu hissettim, bana doğru eğildiğinde göğsünün ısısı sırtıma değiyordu.

Onun hakkında pek çok şeyi nefret ediyordum. Son zamanlardaki davranışları bunun en iyi örneğiydi. Ses duvarını neredeyse aşacak kadar hızlı koştuğu zaman da bir başka örnekti.

"Bu gece, benim için kızarmış tavuk yapmanı istiyorum," diye emretti. Aklım son Lucien ile yaşadığım aşağılayıcı karşılaşmadan arındı ve şaşkın bir şekilde boynumu çevirip ona baktım.

"Ne?"

Gözleri benimkilere takıldı. "Senin kızarmış tavuğun." Benim kızarmış tavuğum mu?

Elbette harika kızarmış tavuk yapardım. En iyisi. Bu benim tek gerçek yeteneğimdi.

Ama bunu o nereden bilebilirdi ki?

Tuhaf bir ürperti omurgamdan aşağı indi.

"Kızarmış tavuğumu nereden biliyorsun?" diye fısıldadım.

Çenesiyle masadaki kağıt defterini işaret etti ve soruma cevap vermedi.

Bunun yerine, "Malzemeleri yaz" diye emretti. "Nasıl...?"

"Sadece malzemeleri yaz, Leah." Ona

şaşkın şaşkın baktım.

Sonra düşündüm düşündüm benim tarifimi düşündüm gerekli en en tavuğu benim meşhur tereyağı sosumda bir gece boyunca marine etmek gerekiyordu.

Marine etme süresi olmadan bu kadar lezzetli olmazdı.

"Yapamam," dedim ona.

Gözleri kısıldı.

"Hayır, gerçekten yapamam. Marine etmek gerekiyor. En az..." Mikrodalgadaki saate baktım, saat neredeyse ondu, "sekiz saat marine etmek gerekiyor!" Sesim dramatik bir şekilde yükseliyordu ama ne diyebilirdim ki? Kızarmış tavuk konusunda itibarımı korumam gerekiyordu. Her kadın bunun ne kadar önemli olduğunu bilirdi. "Ve bu bile ideal değil. Daha azı hiç değmez. Sekiz saatim bile yok!"

Gülümsedi, ben de bunu yakından gördüm ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ama o ısrarcıydı.

"Malzemeleri bırak."

"Lucien!"

"Yarın akşam benim için yapabilirsin." Oh.

Doğru.

Yarın akşam bana bolca zaman kalırdı. Bunu yapabilirdim.

Malzemeleri yazdım.

Edwina, kızarmış domuz pastırması ile birlikte tost üzerine haşlanmış yumurta servis etti. Lucien üç yumurta yedi. Ben sadece iki tane yedim. Lucien'in "güzel vücudumdan" vazgeçmesi için mümkün olduğunca kilo almaya devam ettiğimden, bir (veya iki) yumurta daha istemek istedim, ama bir sabah için onun sabrını yeterince zorladığımı hissettim.

O yanıma oturdu ve biz yemek yerken Edwina mutfağı topladı ve ben de alışveriş listesine bir şeyler yazdım. Alev makinesini listeye eklemedim. Yatak odasındaki dizüstü bilgisayarın geniş bant bağlantısı olduğunda, ki bunun olmadığını önceki gün fark etmişim, internetten sipariş verebilir miyim diye bakacaktım.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Edwina tabakları masadan kaldırdı, yıkadı, bulaşık makinesine koydu ve Lucien ve ben kahvemizin son damlalarını yudumlarken tüm tezgahları sildi.

Bir hizmetçinin olması garipti.

Hiçliğin ortasında, dağınık bir malikanede yaşamak daha da garipti.

Eski hayatımda şehirde iki yatak odalı bir dairede yaşıyordum ve kariyerim açısından çok da kötü durumda değildim, ama hizmetçim yoktu. Medya Uzmanıydım, iki gün önceden haber verdiğim için bir daha asla iş bulamayacağım bir alandaki bir meslekti. Lucien hayatımın geri kalanında bana bakacağı için bu konuda endişelenmeme gerek yoktu, ama bu da başka bir kötü durumdu.

Dairemin konumu mükemmeldi. İhtiyacım olan her şeyi yürüyerek alabiliyordum. Barlar, paket servis pizzacılar, sinemalar, marketler. Dairem, bir mağarada yaşıyormuşum gibi hissetmeyeceğim kadar genişti ama çok da geniş değildi

temizlemek için tüm hafta sonu harcamak zorunda kalmayacağım ya da alışkanlığım olan çok fazla eşya biriktiremeyeceğim kadar genişti.

Neyse ki, Edwina biraz tuhaf olsa da onu seviyordum ve onun benimle yaşaması büyük evi daha az ürkütücü hale getiriyordu.

Yine de küçük evimi özlüyordum. On yıl boyunca orada yaşamıştım. Her santimetresini kendime ait hale getirmiştım.

Orayı seviyordum.

Bu düşünceyle, Edwina'nın ayrıldığını haber veren arka kapının kapandığını duydum (ayrıca "hoşça kal" diye seslendi) ve odaya geri döndüm.

"Ders zamanı, evlat."

Lucien'e baktığımda, o da tam o anda elimi tuttu. Beni tabureden kaldırdı ve rahat koltuklara doğru götürdü. Ben onun önünde dururken, o büyük, yumuşak kanepeye oturdu, sonra kalçalarımı tutup beni ayağımdan kaldırdı. Yan tarafa düştü, sırt üstü döndü, ben üstüneyken, kısmen yan tarafa düştü, sırtım kanepenin arkasına dayandı.

Dersim için neden kanepede birbirimize yapışık yatmamız gerektiğini bilmiyordum.

İtaatkar Leah da sormadı, sormak istemesine rağmen.

Sanki paylaşacağı bilgelik, vahşi ruhumu yatıştırıcakmış gibi, ona umutla baktım.

Gözleri yüzümde dolaştı.

Sonra fısıldadı, "Sen çok sevimlisin."

Yine mi? Can sıkıcı olmaya *çalışıyordum*. Ama işe yaramıyordu.

"Dersim?" diye sordum.

Gülümsedi.

Kalbim bir kez daha atladı.

Gülümsemesi kibirli bir hal aldı.

Zorlukla hayal kırıklığına uğramış homurtumu bastırdım.

O kahkahayı patlattı, kollarını bana doladı ve beni sıkıca kucakladı.

"Sarılacağız mı yoksa bana vampir bilgisi mi öğreteceksin?" diye sordum, sinirli olduğum kadar sinirli görünmemeye çalışarak.

"İkisini de yapacağız," diye cevapladı, kollarını gevşeterek ama bırakmadan.

Neyse.

Başımı tekrar kaldırıp ona baktım. Gözleri benimkilerle buluştu.

"Beslenme," diye başladı ve kendime rağmen ilgimi çektiği için kulaklarım dikildi. "Geçen gece seni öptüğümde ağzının karıncalandığını hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"O anesteziydi," diye açıkladı. "Vücudum beslenmeye hazırlandığında salınır. Seni daha sert, daha uzun ve daha sık öpseydim, ağzın uyuşurdu."

Bu hoşuma gitmedi. O iyi öpüşüyordu ve ağzım uyuşmuş olsaydı tüm eğlenceyi kaçırdım.

Konuşmaya devam etti. "Ayrıca, vücudum beslenmeye hazırlandığında, tükürüğümdeki iyileştirici özellikler serbest kalır. Yarayı hazırlarken cildine nüfuz ederler ve ben beslenirken yaraya sızarak, böylece ben beslenirken bile iyileşir."

Vampirlerle ilgili her şeyde olduğu gibi, bu da mantıklı geldi, ben de tekrar başımı salladım.

Lucien devam etti, "Bu iyileştirici özellikler kan dolaşımında kalır. Kanının yenilenmesine yardımcı olurlar. İlk kan alımdan sonra bile çalışıyorlardı. Hiçbir ölümlü, kan nakli olmadan o kadar kan kaybedemezdi, ama birkaç gün dinlendikten sonra normale döndün. Ne kadar uzun süre beslenirsem, kan dolaşımına o kadar fazla iyileştirici madde salınır ve o kadar çabuk iyileşirsin. Bir hafta içinde günde bir kez beslenebilirim. İki hafta içinde günde birden fazla kez beslenebilirim. Üç hafta içinde istediğim zaman beslenebilirim."

Bu da mantıklıydı.

Ancak, istediği zaman beslenebileceği fikri kafama takılmıştı. "Ne kadar beslenmen gerekiyor?" diye sordum.

"Herkes gibi. Günde üç kez."

Gözlerimin büyüdüğünü ve dudaklarımın açıldığını hissettim. Şokumun içinde, onun bakışlarının yüzümü taradığını gördüm ve nedense benim ifademi görünce yüzü yumuşadı.

"Yediğin yemekler bana besin sağlıyor," diye açıklamaya devam etti. "Tıpkı senin için olduğu gibi, benim vücudum da senin vücudun gibi buna ihtiyaç duyuyor. Ancak, ölümlülerin yemeklerindeki besinler vücudumun enerjisini sürdürmek ve işlevini yerine getirmek için yeterli değil. Bu nedenle, daha fazlasına ihtiyacım var."

"Ama her gün yemek yiyorsun," diye fısıldadım. "Evet."

"Şu anda bir günden fazla oruç tuttuğunu mu söylüyorsun?" "Evet."

Aman Tanrım!

Yıllar önce çılgın bir diyet yaparken oruç tutmayı denemiştim. Akşam yemeğine kadar dayanamamıştım. Bir günden fazla oruç tutmayı hayal bile edemiyordum!

"Aç mısın?" diye sordum.

"Bir hafta oruç tuttuğum kadar değil ama evet, açım."

Buna inanamıyordum. "Anlamıyorum. Kurallar neden vampirlerin cariyelerini değiştirdiklerinde onlara bunu yapıyor?"

"Kurallar sadece birinin serbest bırakılması ile diğerinin başlatılması arasında beslenemeyeceğimi söylüyor. Sen başlatıldığında, ben de Ziyafetlere katılmakta özgürüm."

Lucien'in Ziyafete gitme fikri midemi bulandırdı. Rastgele bir ölümlüden beslenmek. Ona dokunmak. Ona benim hissettiğim şeyi hissettirmek. Ona bana verdiği şeyi vermek (onu benden almadan önce).

Ama dün gece Ziyafette beslenmedi.

Yutkundum ve sordum, "Ziyafetlere, şey, aralarda gidiyor musun?"

"Normalde giderdim, ama seninle birlikteyken gitmedim." "Neden?"

Kollarını bana doladı. "En iyi şarabı tattığında, Leah, bir kadeh daha istersin ve onu almak biraz zaman alırsa, beklemekten memnun olursun. Limonata ne kadar tatlı olursa olsun, ne kadar susamış olursan ol, limonataya geçmezsin."

Bu, bana şimdiye kadar yapılmış en tuhaf iltifatı.

Aynı zamanda, bir şekilde, en derin iltifatı da.

Nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilemedim, bu yüzden "Oh" dedim.

Eli sırtımda yukarı kaydđ ve saçlarımla oynamaya başladı. "Dahası var."

Başımı yana eğdim, elini saçımdan çekmemek için.

Saçımla oynamasını sevmemem gerektiğini biliyordum ama sevdim.

O devam etti: "Zaman geçtikçe ve iyileştirici özellikler kan dolaşımında kaldıkça, sana başka şeyler de yaparlar."

Vücudumun gerildiğini hissettim. "Ne gibi?"

"Bu biraz zaman alır, yıllar sürer, ama vücudunu, organlarını, cildini, saçını, her şeyi yenilemeye başlarlar. Enfeksiyonlarla savaşmana yardımcı olurlar. Aldığın her türlü yaralanmanın hızla iyileşmesine yardımcı olurlar. Hatta hastalıkları da önlerler. Daha fazlası da var, ama basitçe söylemek gerekirse, özünde, geriye doğru yaşlanacaksın."

Onun sözleri üzerine nefesim kesildi. Sonunda, cariyeye olmanın bir avantajı! "şaka yapıyorsun," dedim, ama umarım şaka yapmıyordur.

"Hayır. Bunun gerçekleşmesi için, bir vampir cariyesini bir süre yanında tutmalı ve düzenli olarak beslemelidir. Bu sürecin başlaması en az bir yıl, bazen iki, hatta üç yıl sürer." Gözleri benimkilere kilitlendi ve sordu, "Annen ve teyzelerinin gerçek yaşlarından çok daha genç görünmelerinin nedenini hiç merak etmedin mi?"

Ben sadece bunun, kız kardeşim, ben ve tüm kuzenlerime zorla uyguladıkları sıkı cilt bakımı rejimi olduğunu düşünüyordum. Bunun vampir tükürüğünün yenileyici etkisi olduğunu bilmiyordum.

Ne garip.

Ne kadar

havalı!

Yüzümdeki ifadeyi okumuş olmalı ki, kıkırdadı. "Bunu sevdiğini görüyorum." Coşkulu tepkimi saklayamadım. "Sevmemek için ne var ki?"

Kıkırdaması kesildi ama yakışıklı gülümsemesi yerinde kaldı ve eli sahiplenircesine saçlarımı okşadı.

"Hiçbir şey. Sevilmeyecek hiçbir şey yok," diye mırıldandı.

Ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım ama hedefimden sapmamam gerektiğini hissettim. Bu dersi seviyordum, çok seviyordum.

"Kaç yaş gençleşeceğim?"

"Bu, Anlaşmamızın ne kadar süreceğine, ne kadar besleneceğime bağlı. İyileşmenin iyileştirici olduğunu belirtmek önemli. Çocukluğa dönüşü başlatmaz. Büyümeyi veya zihinsel kapasiteyi geri almaz. Hücre ve organ yaşlanmasını, belki daha fazlasını kaybedeceksin. Ama her zaman bir yetişkin olacaksın."

Bu gittikçe daha da iyiye gidiyordu. Tam olarak gençlik yıllarıma geri dönmek istemiyordum. İlk seferinde yeterince berbat geçmişti.

Altımdan kayarak yanıma geldi, böylece yüz yüze geldik. İfadesini yakaladım ve ciddiye dönmüştü.

"Devrimden önce," diye durakladı ve sordu, "En azından okuldan atılmadan önce Devrim hakkında bir şeyler öğrendin mi?"

Öğrenmiştim. Vampir Devrimi, bu cariyeye işi ile vampirleri yöneten kurallar ve yasaların başladığı yerd, ki bu da Vampir Çalışmaları ders programının başladığı yerd.

Kısaca, 1665'te vampirler, neredeyse tamamen Londra'da gerçekleşen, bir yıl süren (ve hatta daha uzun) kanlı bir savaşta isyan ettiler. Tarih bu olayı, Parlamento, Kral II. Charles ve Vampir Hakimiyeti'nin yayılmasına karar verdiği Büyük Veba olarak biliyordu. Oysa bu, vampirlerin kendi aralarında, ölümlülerle ittifak kuran bir vampir mezhebi ile savaşmasıydı. Vampirlerin *neden* isyan ettiklerinin ayrıntılarını tam olarak bilmiyordum, ama isyan ettiler ve bu hiç de hoş bir manzara değildi.

Ayrılıkçı mezhep kazandı.

Londra Büyük Yangını, vebanın sonunu haber vermedi. Bu, kontrolden çıkan ve Londra'nın büyük bir bölümünü yakan devasa bir vampir infazıydı. Aynı zamanda Vampir Devrimi'nin resmi olarak sona erdiğini ve Ölümsüzler ile Ölümlüler arasındaki Anlaşma Koşulları'nın başladığını da haber verdi.

"Evet," diye cevapladım Lucien'in sorusuna.

Beni kendine yaklaştırdı ve sesi alçaldı. "Devrimden önce, vampirlerin ölümlü eşler alması alışılmadık bir şey değildi."

Bu şok edici bir haberdı, çünkü derslerde dikkatimi verdiğim anlarda öğrendiğim bir diğer şey, vampirlerin sadece vampirlerle eşleştiği, yani sadakat yemini ettikleri idi, nokta, son. Ölümlülerle değil. Asla.

"Gerçekten mi?"

diye sordum.

"Evet."

"Vampirler ölümsüz olduğu düşünülürse, bu nasıl oluyor? Yani, sonsuza kadar genç olmak ve eşinin..." Sözümü yarım bıraktım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Anladığımı fark etti ve beni daha da kendine çekti. "Doğru, Leah. O zamanlar vampirlerin ölümlü eşlerini yüzyıllar boyunca hayatta tutmaları olağandışı bir şey değildi. İyileştirme gücü güçlüdür ve sürekli olursa, ölümlü için çok uzun bir yaşam anlamına gelir, hatta sonsuza kadar devam ederse ölümlüyü *ölümsüz* bile yapabilir. Beslenme durursa, bu özelliklerin ölümlünün vücudundan tamamen yok olması yıllar alır, bir süre yaşlanmazlar. Bir kez yaşlanmaya başladıklarında, normal yaşlanma süreci her zamanki gibi yeniden başlar."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, bu şaşırtıcı haber karşısında şaşkına dönmüştüm.

Lucien tepkimi görmezden geldi ve dersine devam etti. "Devrimden sonra, Ölümsüzler ve Ölümlüler Anlaşması kültürler arası birleşmeleri yasakladı. Bu tür birleşmeleri olan tüm vampirler, ölümlü eşlerini serbest bırakmakla yükümlüydü."

Ona yeniden, şimdi dehşetle karışık bir şaşkınlıkla baktım.

Buna inanamıyordum. Biriyle, belki yüzyıllar boyunca birlikte olmayı ve birdenbire ayrılmaya zorlanmayı hayal edemiyordum.

Bu durum gözlerimi yaşarttı. "Bu korkunç."

"Öyleydi," diye mırıldandı, ses tonu onun da aynı fikirde olduğunu açıkça gösteriyordu. "Ayrıca pek iyi sonuçlanmadı. Hepsi reddetti. Böylece Av başladı, bu da size derslerde öğretilmeyen tarihimizin çirkin bir parçası."

Bilmek istediğimi sanmıyordum.

Lucien yine de anlattı. "Tüm vampirler ve ölümlü eşleri avlandı. Her biri. Yakalandıklarında, ilişkilerini inkar edene kadar işkence gördüler. Çoğu durumda olduğu gibi, inkar etmedikleri takdirde idam edildiler."

Bunu sindiremedim. Çok korkunçtu. "İkisi de mi?" diye fısıldadım.

Başını salladı ama cevap verdi: "Bazen evet. Bazen sadece vampir, bazen de sadece ölümlü."

Gözlerimdeki yaşlar boğazımı tıkadı ve acı verici bir yutkunmayla onları geri çektim.

Lucien devam etti: "Yüzyıllar boyunca, bu sınırı aşmak isteyen tüm vampirler için güçlü bir ders olarak hizmet etti."

Elbette öyle olurdu!

"Bu dersi sevmedim," diye fısıldadım.

"Bu hoş bir ders değil, evcil hayvanım," diye kabul etti.

"Neden böyle bir şey yaptıklarını anlamıyorum!" diye sertçe karşılık verdim. "Neden böyle bir şey yaparsınlar ki?"

"Hem benim hem de senin türünün hayatta kalması için. Sensiz hayatta kalamayız. Ve bir vampir ile bir ölümlü üreyemez. Dahası, o zamanlar vampirler avlanarak besleniyorlardı. Ölümlüler kelimenin tam anlamıyla avdı ve vampirlerden çok korkuluyordu. Binlerce yıl boyunca vampirler açıkta değil, yeraltında yaşadılar, birçok ölümlü bizim varlığımıza bile inanmıyordu. Bizler, kırılğan ölümlü zihinlerin varlığına inanamayacağı kadar iğrenç, gerçek dışı canavarlar olarak görülüyorduk. O zamanlar birçok vampir durmaksızın besleniyor, kurbanlarını ölüyordu, bu yüzden korkulacak çok şey vardı. Bizler çoğunlukla gececilerdik. Tamamen avcıydık ve çoğumuz bu hayattan son derece memnunduk."

Tamam, beni korkuttuğunu söylemek güvenliydi.

Ya fark etmedi ya da umursamadı, çünkü devam etti.

"Sonra, Devrim'e yol açan bir duyarlılık değişimi oldu. Gölgede yaşamaktan bıkmış, sonsuz yaşamın avantajlarını gören ve bunları kullanmak isteyen vampirler vardı. Bu vampirler yüzyıllar boyunca büyük bir servet ve sofistike bir yaşam tarzı edindiler ve ölümlülerin dünyasında hareket etmeye başladılar. Yırtıcı vampirlerden çok daha medeni hale geldiler, hatta şimdi cariyeler olarak adlandırılan kadınları, elbette sözleşme olmadan ve bir seferde bir taneyle sınırlı olmadan, yanlarına aldılar. Bu vampirlerin çoğunun birkaç cariyesi vardı, bazen onlarca cariyesi vardı."

"Bu konu derslerde işleniyor mu?" diye araya girdim ve Lucien soruma cevap olarak başını salladı ve hikayesini anlatmaya devam etti.

"Diğer vampirler avcı olarak yaşamayı tercih ediyorlardı ve daha fazlasını isteyen kültürümüzün bu büyüyen kesiminin yaşam tarzlarını tehdit ettiğini düşünüyorlardı. Ve haklıydılar. Devrim'in nedeni buydu. Hayattan daha fazlasını isteyen vampirler, ölümlülerle ittifak kurdular ve yırtıcı vampirlerle savaştılar. Devrim'den sonra Anlaşmayı düzenleyen Vampirler ve Ölümlüler Birliği, kültürlerimiz arasındaki etkileşimi düzenleyen kısıtlamalar olması gerektiğini düşünüyordu. Niyetleri sağlam, hatta adildi. Öncelik, Vampir Hak Talebini, yani ölümlülerin terimleriyle evliliği kolaylaştırarak avlarımızı ve türümüzü korumaktı. Vampirler bile çoğu zaman üreyemezler, bu zordur ama bir ölümlüyle imkansızdır. Türümüzün gelişmesi için bize bu emirleri dayattılar."

Aklımda milyonlarca soru vardı. Belki de bir milyon iki milyon. Gerekli olduğu için, bir tanesiyle başladım.

"Ölmediğiniz halde neden üremek zorundasınız?"

"Ölürüz. Bazen kazara, örneğin bir ev yangını gibi. Ama genellikle intihar. Sonsuz yaşam herkes için değildir." Şaşkınlıkla nefesimi tuttum ve Lucien yumuşak bir sesle devam etti, "Bu onurlu bir ölüm, Leah. Hiçbir şekilde kınanmaz. Sonsuz yaşam zorlayıcı olabilir." Ben de başımı salladım çünkü bu da garip bir şekilde mantıklı geliyordu. "Sonra kuralları çiğneyenler için, çoğunlukla avlananlar için infazlar var. Bu sık sık olmaz. Ve son olarak, vampirlerin kendi türlerine karşı sahip oldukları haklar var. Örneğin, bir cariyeye başka bir vampir tarafından kötüye kullanılırsa, onun vampiri intikam alabilir ve bu intikam suikast şeklinde olabilir."

Sonuncuyu zaten biliyordum. Stephanie bana, Lucien'in kendisi de iki kez böyle bir suikast gerçekleştirdiğini dahil olmak üzere, anlatmıştı.

O anda aklıma bir şey geldi. Bildiğim ama düşünmediğim bir şey. Kanımın sıcak lav haline geldiğini hissettiren, son derece rahatsız edici bir his.

Sormak istemiyordum, gerçekten istemiyordum, ama yine de kendimi sorarken buldum. "Sen ve senin, şey..." Bu kelimeyi söylemekten boğulmamaya çalıştım ve şans eseri başardım, "eşinin çocuğu var mı?"

Nedense onun bir eşi olduğunu düşünmekten nefret ediyordum. Esasen, bir yerlerde benim asla sahip olamayacağım düzeyde ona sahip çıkacak bir eşi vardı. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum ve bu beni en çok korkutuyordu.

O başını salladı ama ben rahatlamadım. Sonraki sözleri, o kadar rahat ve dikkatsizce söylenmişti ki, bu hissi daha da pekiştirdi.

"Katrina'dan değil, hayır. Uzun zaman önce iki ayrı evlilikten bir oğlum, Julian, ve bir kızım, Isobel, oldu, ikisi de İngiltere'de yaşıyor."

Aman Tanrım!

Lucien babaydı.

Bu kavramı kafamda hiç oturtamadım.

Gözlerimi ondan ayırarak sordum: "Onlarla konuşuyor musun?" "Sık sık."

Gözlerimi ondan uzak tutmaya devam ettim.

"Yakın mısınız?" "Çok."

"Onların anneleriyle de... iletişim halinde misin?"

Neden bu soruları soruyordum?

Cevap vermekte tereddüt etmedi. "Isobel'in annesi otuz yıl önce intihar etti."

Gözlerim tekrar onun yüzüne döndü ama orada hiçbir ifade yoktu, ne üzüntü ne de pişmanlık.

Devam etti: "Hala Julian'ın annesi Cressida ile konuşuyorum ve bazen görüşüyorum."

Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Harika başlayan ama sonra kötüye giden bu konuşmayı ve dersimi bitirmek umuduyla, başka soru sormadım ve sadece "Tamam" dedim.

Lucien bir an yüzümü inceledi.

Sonra sessizce sordu, "Yeterince dinledin mi, evlat?"

Yeterince dinlemişim.

Tanrım, yeterince
dinlemişim. Başımı
salladım.

"Sorun var mı?" diye sordu ve ben başımı salladım.

Bu bir yalandı. Hâlâ milyonlarca sorum vardı ve o anda hiçbirinin cevabını duymak istemiyordum. Listenin başında *Katrina'nın* varlığı vardı. Kim olduğu. Nerede olduğu. Benim hakkımda ne düşündüğü. Ne kadar süredir birlikte oldukları ve neden Lucien geceleri benim yatağında yatıyordu, kıyafetleri benim giyinme odamdaydı, vücudu şu anda benim için sağladığı kanepede benimle birlikte yatıyordu.

Ama *bunların* hiçbirinin cevabını *kesinlikle* istemediğimi biliyordum.

Beynimdeki bu yeni karmaşayı çözmeye çalışırken, başını kaldırdı ve yüzü boynumda kayboldu. "Tamam, tatlım. Ders bitti."

Titredim, çünkü derin sesi boynumun hassas derisine değiyordu ve bu hoş bir duyguydu. Ayrıca, konuşmayı bitirdikten sonra, diliyle beni orada tattı ve bu daha da hoş bir duyguydu. Son olarak, bana "tatlım" dedi ve bunu yapması hoşuma gitti.

Kendimi korumak, vücudumun ihanet eden tepkisini sona erdirmek ve durumu biraz kontrol altına almak için, "Giyinebilir miyim?" diye sordum.

"Hayır."

Gözlerimi kırdım.

"Hayır mı?" diye sordum ve sesim nefes nefese çıkmıştı.

Ağzı boynumdan çeneme doğru ilerleyerek dudaklarıma ulaştı.

"Hayır. Bugün çoğu zaman çıplak kalacağına karar verdim."

Ne? Zihnim çığlık attı.

"Ne?" diye fısıldadı ağzım.

Dudaklarımdan gülümsediğini hissettim. "Çıplak olacaksın. Belli ki dersini almış ve beni dinlemeye karar vermişsin. Bu bir ödülü hak ediyor." Sesini alçaltarak bana şöyle dedi: "Ve bütün günümü sana bu ödülü vermekle geçireceğim."

Aman Tanrım.

Şimdi ne yapmıştım?

Başlattığım oyun kötü bir hal almıştı. Ve bunun nedeni, onun bu oyunu benden çok daha iyi oynamasıydı.

Lanet olsun vampir!

"Lucien..." diye başladım ama eli çıplak uyluğuma çarptı, cüppemin altına girip yukarı doğru kayarak kalçamı avuçladı.

Elinin hareketine odaklanmamı keserek, "Öp beni, evcil hayvanım" diye talep etti.

"Seni öpmek mi?" diye fısıldadım.

"Dilini ağzımda istiyorum." Aman

Tanrım.

"Lucien..." diye tekrar başladım ama beni kesip sözümü kesti.

"Bana itaatsizlik mi edeceksin?" Sesi nazik bir tehdit ya da belki de bir meydan okuma gibi geliyordu.

Şimdi ne yapacaktım?

Seçeneklerim, itaatkar Leah olup onu öpmek ya da gerçek Leah olup muhtemelen ceza almaktı.

Mahvolmuştum!

"Biz..." Yine başladım ama yine sözüm kesildi. "Öp beni, Leah."

"Sadece iki saniye ver..."

Eli kalçalarımı kendine doğru bastırdı ve sertleştiğini hissedebiliyordum. Vücudum, onun sertleşmesinden hoşlandığımı, sadece yanında yatıp konuşarak onu sertleştirebileceğimi algıladı.

Vücudum bunu algılamış olabilir, ama zihnim tamamen ve tamamen korku algılamıştı.

Gözlerinin karardığını ve yoğunlaştığını gördüm. Sonra homurdandı, "Dediğimi yap yoksa..."

Bu sefer *onu* kesip onu öptüm.

Dilim onun diline dokunduğu anda, her zamanki gibi, neden buna karşı koyduğumu merak ettim. İkimizin de başları zıt yönlerde eğildi. Dillerimiz üstünlük için mücadele etti, aldı, aldı, aldı, çok açtı, aynı zamanda o kadar çok verdi ki, vücudum onun öpücüğünün armağanıyla tükendiğini hissettim.

Muhteşemdi.

Sırtım kavislenerek gövdem onu sıkıca sarıp maksimum temas aradı ama o çekildi. Eli aramızda hareket ederek bornozumun kravatını çekip kenara itti. Eli belimden sırtıma kaydı, bastırdı, hassas çıplak gövdeyi onun iri, sert, tişörtle kaplı göğsüne yapıştırdı.

Harika bir duyguydu.

Ağzı ağzımdan ayrıldı ve boğuk bir sesle, "Bacağını belime dolan. Kokunu almak istiyorum" dedi.

Onun isteği karnımın kasılmasını ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgasının yükselmesini sağladı.

Söyleneni yaptım, dudağımı ısırarak, hem arzu hem de utanç hissettim, tüm bunlar ona, yaptığımız şeye, onu bu kadar çok hor görmeme rağmen ona bu kadar güçlü tepki vermemin ne anlama geldiğine dair korkuyla karışmıştı.

Baldırım onun kalçasına dolandığında, gözleri odaklanamadı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve hala bulanık olan bakışları benimkilere takıldı. "Ağzımı sana değdirmek, dilimde senin tadını hissetmek, o kokunun dünyamı ele geçirmesini bekleyemiyorum."

Bu, şimdiye kadar aldığım en tuhaf, ama en derin ikinci iltifatı.

Bunu sindirecek vaktim olmadı. Beni öpüyordu, daha sert, daha talepkar, bir öncekinden daha güzel.

Elleri üzerimde dolaşıyordu, benim ellerim de onun üzerinde, tişörtünü yukarı çekerek tenlerimizin birbirine değmesini sağladım.

Vücudu dokunuşlarımda altında muhteşem hissettiriyordu. Sert, ipeksi, güçlü, iri, belirgin.

Ağzı benimkinden ayrıldı ama dudakları yanağımdan aşağı kayarak çenemden boynuma, aşağıya doğru lezzetli bir yol çizdi ve beni titretmeye başladı.

"Göğsünü bana sun," diye emretti, ağzı göğsümdeydi ve ben kendi şehvetli sisimin içinde o kadar derindeydim ki, sorusu kafamı karıştırdı.

"Anlamadım?"

Dudakları uzaklaştı ve başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu.

"Bana göğsünü sunmanı istiyorum."

Emri, heyecanımı bir anda söndürdü. Ne demek istediğini anlamadım. Dün gece vampirin yaptığı gibi benden beslenecek miydi? Yoksa başka bir şey mi yapacaktı?

Her ikisini de istiyordum. Her ikisi de beni korkutuyordu. Yutkundum.

Gözleri yüzümü taradıktan sonra yumuşak bir sesle sordu: "Bu ne?" Ona baktım ve garip bir şekilde umutlu görüldüğünü fark ettim.

"Belki bu benim için biraz hızlı oluyor," dedim. Ve başarısız oldum.

Yüzündeki ifade değişti, kızgın ya da sabırsız değil, memnun görünüyordu. Çok memnun.

Hatta, inanılırsa, rahatlamış.

Ve heyecanlı. Ya da *daha* heyecanlı.

"Beni reddediyor musun?" diye fısıldadı, sanki reddetmemi umuyormuş gibi. "Şey..."

"Bana göğsünü sun, Leah," diye tekrarladı.

"Şey..."

"Elinle tutup bana sun."

"Eskisi gibi, doğal bir şekilde devam edemez miyiz?" diye önerdim.

O başını salladı ve kolları beni sardı, şiddetle gerginleşerek beni kendine doğru çekti.

"Bugün, bütün gün sürerse, yarın sürerse, gelecek ay sürerse, bana itaat etmeyi öğreneceksin. İsteddiğimde bana istediğimi vermeyi öğreneceksin

istediğimde bana vermek. İsteddiğimde bana arzuladığım şeyi sunmayı öğreneceksin. İsteddiğimde bana kendi özgürlüğün için yalvarmayı öğreneceksin."

Sinirimin yükseldiğini hissettim. Gerçekten, o *tam* bir pislikti. "Sanmıyorum ki..."

"Göğsünü ver bana, evcil hayvanım." "Lucien, cidden."

"*Yap şunu!*" diye bağırdı, sesi tehlikeli bir hal aldı, sabrı tükeniyordu.

İtaatkar Leah ortadan kayboldu ve Gerçek Leah öfkeyle baktı.

"İstiyorsan al! Ben sana *hiçbir şey* vermeyeceğim," diye bağırdım.

Bana doğru yuvarlandı, devasa ağırlığıyla beni kanepeye ezdi ve nedense, her zamanki kavgamızın ortasında olsak da, sabrının azaldığı konusunda yanıldığımı fark ettim.

Bu bir sınavdı. Benim başarısız olduğum bir sınav.

Onun kazandığı bir savaş. Ve zafer kazanmış gibi görünüyordu.

"Bunu söylemeni umuyordum," diye mırıldandı.

Harika!

Sonra başladı, itaatsizliğimin cezası – elleri üzerimde, ağzı her yerimde, sert, sıcak, açgözlü, benim tepkimi istiyor ve fazlasıyla alıyordu.

Beni ateşe verdi. Direndim ama kazanamadım. Savunmam zayıftı ve dakikalar içinde çöktü.

Onun tişörtünü yukarı çektim ve o kontrolü ele aldı, benden uzaklaşarak tişörtü başından çıkarıp bir kenara attı. Tüm o lezzetli teni ortaya çıkınca, beni parçalayacak kadar yoğun bir arzu tüm vücudumu sardı. Ağzım dokunabileceği, tadabileceği, yalayabileceği, ısırıp emebileceği her yeri aradı ve onun tadını sevdim.

Hayır, ona *bayıldım*.

Tekrar öpüştüğümüzde, parmaklarım saçlarına dolandı ve onu bir daha asla bırakmayacağım gibi kendime çektim.

Öpüşmemizi kesip ağzını vücudumun her yerine gezdirdi, bornozu açarak beni ona sergiledi ve ben saklanmaya çalışmadım. O keşfederken, baştan çıkarırken, bir tepki beklerken, tepki geldiğinde onu kabul ederken ama ilk tepkiyi geri vermezken, parmaklarımı saçlarında tuttum. Göğüs uçlarıma üfledi, sertleştiler, güzel bir acı ile zirveye ulaştılar. Dili cildimi süpürdü, göğüslerimin şişkinliklerinin altından, karnımın ortasından, göbek deliğimin etrafından, daha aşağıya, siyah dantel külotumun kenarını okşayana kadar.

Sonra ağız bacaklarımın arasında, külotumun üzerinde, bir anlığına, sıcak ve sert bir şekilde emdi.

Zevk içimi yakıp kavurdu, ruhumu sarsarak kalçalarımı yukarı doğru kaldırdı, içgüdüsel olarak daha fazlasını talep ettim.

Ağız kayboldu ve birdenbire vücudu tekrar benim üzerime geldi, dudakları ağızma değdi, benim tadı onun dudaklarında hissediliyordu.

"Bacaklarının arasında ağızımı mı istiyorsun?" diye homurdandı, sesini bile, arzuyla sertleşmiş, vücudumda titreyerek beni kıvrandırdı.

İstiyordum. Ağızının bacaklarımın arasında olmasını istiyordum. *Onu* içimde istiyordum, dilini ya da oraya koymayı seçtiği başka bir şeyi.

Cevap vermedim, bunun yerine ağızına doğru nefes nefese kaldım. "Beni istiyor musun?" diye ısrar etti.

"Lucien..." Sesim, serbest bırakılmak için nefes nefese bir yalvarış gibiydi. "Bana yalvar," diye talep etti.

Vazgeçmek, teslim olmak, istediğimi almak çok kolay olurdu, bunun şimdiye kadar sahip olduğum en iyi şey olacağını bilerek. Kendimi alçaltmak ve sonuçlarıyla sonra ilgilenmek çok kolay olurdu.

Ama yapamazdım. Eğer yaparsam, kendimi, tüm benliğimi kaybedeceğimi biliyordum. Kötü özelliklerimi, inatçılığımı, sabırsızlığımı ve bazen beceriksiz aptallığımı ve iyi özelliklerimi de, sadakatimi, mizah anlayışımı ve şefkatimi. Artık kendime tutunamayacaktım. Onu ona verecektim ve onun ona iyi bakacağına güvenmiyordum.

Ve biliyordum ki, onu güvende tutsa bile, uzun süre tutmayacaktı. Cecile ve sayısız diğer cariyeleri yaptığı gibi beni de serbest bırakacaktı. O zamana kadar, benim tüm benliğim yok olacaktı. O, yüzyıllar boyunca onu elinde tutacaktı, muhtemelen böylesine değerli bir hediyeye sahip olduğunu umursamadan, ama benim için her şey kaybolmuş olacaktı.

Bunları açıklamak ya da onun istediği talebi yerine getirmek yerine, ona başka bir tür yalvarışta bulundum. "Bana bunu yaptırma."

Yüzü sertleşti. "Sana bu dersi öğretmek için sonsuz zamanım var, evcil hayvanım."

"O kadar uzun süre dayanamazsın. Vazgeçeceksin," dedim ona, vücudum hala onun dokunuşunu arzulayarak, altında kıvrınarak.

Sözlerime, hem eğlenmiş hem de şaşırılmış gibi baktı.

Başını yana eğdi ve "Sence bu doğru mu?" diye sordu.

Bir kez olsun dürüst davranarak başımı salladım. "Sen bir vampirsin ama aynı zamanda bir erkeksin. Başka bir yerde bunu tatmin etmen gerekecek ve bunu yapacaksın. Sonunda benden sıkılacaksın."

Gülümsedi ve bu hoşuma gitmedi. Kendini beğenmiş bir gülümsemeydi ve bunun benim için çok kötü şeyler önceden haber verdiğini düşündüm.

Yanılmamıştım.

"Oh, senden bıkmayacağım, Leah. Ama haklısın. Beni zorlarsan, başka bir yerden alacağım."

Başka bir yerden bir şeyler alacağı düşüncesi, içimi farklı bir sıcaklık kapladı ve arzumu bir acı dalgasıyla silip süpürdü. Bu beklenmedik bir şeydi, sadece tepki değil, aynı zamanda onun dayanılmaz yoğunluğu da.

Bu keskin duygunun etkisi geçmeden, başını kaldırdı. Burun deliklerinden derin bir nefes aldı ve gözlerini kısarak bir şeye odaklandı, ama o şey ben değildim, yakınımıdaki bir şey de değildi.

Tehlikeyi anında hissettim.

Şu anki durumumuzu unutarak, "Lucien, bir sorun var," diye fısıldadım.

Gözleri benimkilere kilitlendi.

Nedense sözsüz bir şekilde iletişim kurarak, doğrudan beynime cevap verdi: "*Evet, evcil hayvanım.*"

Başka bir cevap vermeden, vücudu benimkinden ayrıldı ve uzaklaştı. Gergin duruyordu, güçlü kasları daha belirgin hale gelmişti. Vücudunu tutuş şekli tehditkar, hatta ürkütücüydü. Vampir hızıyla hareket etmek istediğini hissedebiliyordum, ama kendini yavaş gitmeye zorluyordu.

Kendimi kaldırıp onu takip ettim, bornozumu kapatıp sıkıca bağladım. Kapı zili çaldı ama o, zil çalarken kapıyı açıyordu bile. Beş adım ötede durdum.

Orada bir kadın duruyordu. Parlak siyah saçları, buz mavisi gözleri, olağanüstü güzelliği, açık seksapeli... Onu görünce şaşkınlıkla nefesimi tutamadım.

Bu bir hataydı.

Nefesimi tuttuğumda, Lucien'e sabitlenmiş gözleri bana doğru kaydı. O da burnundan nefes aldı.

Bir anda, yüzü ilkel bir öfkeyle buruştu. Bir sonraki anda, saldırıya geçti.

Hedefi?

Ben.

Onuncu Bölüm

Yüzleşmeler

Bana doğru uçu ve bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum.

Bir çizgi, bir bulanıklık gibiydi, ölümlü gözlerim onun vücudunun hatlarını ayırt edemedi.

Yaklaşamadı.

Benden bir metre uzakta, net bir şekilde görünür hale geldi.

Bunun nedeni, Lucien'in kolunu beline dolaması ve onu durdurmasıydı.

Sonra Lucien döndü ve neredeyse bulanık, tam güçle, çok korkutucu olmasaydı hayranlık uyandıracak kadar güçlü bir fırlatma yaptı. Yine bir çizgiye dönüştü, muazzam bir hızla geriye doğru gitti ve duvara çarptı. Arkasında bulunan sıva, vücut şekline benzer bir şekilde çöktü, beyaz toz ve boya parçaları etrafına yağarken, o zarif bir çömelme pozisyonuna düştü, tamamen yarasızdı.

Başı geriye doğru savruldu, öfkeli gözleri bana sabitlendi. Bir anlık gecikmeyle, yine bulanık bir saldırıyla bana doğru atladı. Ve yine durduruldu, bu sefer tüm vücudu hala bana doğru sallanıyordu.

Başı ve boynu hariç, tüm vücudu.

Lucien onu boğazından tutmuştu. Tek eliyle boğazını tutarken, kol ve sırt kaslarını gerdi, iki adım attı ve onu başka bir duvara çarptı, daha fazla sıva kırıldı, daha fazla enkaz düştü.

Lucien ona yaklaştı ve parmaklarının sıkıldığını gördüm.

"Az önce ölümcül bir hata yaptın Katrina," dişlerini sıkarak söyledi.

Onun öfkesi, Katrina'nın öfkesine eşitti, belki de onu aşıyordu. Bunu biliyordum çünkü çenesi o kadar sert çalışıyordu ki, kasları şişmişti.

Sadece az önce tanık olduğum şeyden değil, Lucien'in karısı tarafından saldırıya uğramak üzere olduğumdan da donakaldım.

Onun karısı!

Ve o muhteşemdi. O, hayatımda gördüğüm en güzel yaratıktı. Beni paramparça etmek istese bile bunu kabul etmek zorundaydım.

Öfkeli bakışları benden Lucien'e kaydı.

"Onu becerdin. Kokusu burnuma geliyor." Sesi derin, boğuk ve baştan çıkarıcıydı. Boğuktu çünkü kocası onu boğazından tutmuştu,

sadece öyleydi.

"Onunla yatmadım," diye Lucien doğruyu söyledi ve o anda bunun gerçekten doğru olduğu için Tanrı'ya şükrettim. Sonra, deli bir vampir olduğunu gösteren daha fazla kanıt sunarak, Lucien "Henüz" diye bitirdi.

Yumruklarını yanındaki duvarlara vurarak alçıpanı parçaladı, sonra vücudu serbest kalmak için çılgınca sallanmaya başladı.

Gecikmeli bir kendini koruma çabasıyla, birkaç adım geri attım.

Sakin ol, evcil hayvanım. Onun sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Güvendesin. Lucien'in sesi kafamın içinde yankılandı ve bu sadece onun sesiydi, bir emir değildi, bedenim benim iradem altındaydı.

Yine de hareket etmeyi bıraktım.

Aniden, Katrina başının tepesinden ayak parmaklarına kadar gerildi. Başını geriye eğdi ve kulaklarımı acıtan çılgın bir çığlık attı, sanki pencereleri bile salladı.

Bağırması bittiğinde, gözleri bana dikildi.

"Onu öldüreceğim," diye bağırdı.

Vücudum gerildi ama hareketsiz kaldım.

Lucien'in sesi hırıldıyordu. "Ona dokunursan, lanet olsun Rina, bundan sonra ona bakarsan bile, *yanarsın*."

Bakışları Lucien'e kaydı ve tehdidini değiştirdi. "O zaman *seni* öldüreceğim."

Anında, benim şok ve çaresizliğime rağmen, onu bıraktı ve geri adım attı. Elleri yanlarına indi ve tek kelimelik bir davet yaptı.

"Dene."

Öfke dolu bir kükreme boğazından çıktı ve Lucien'e saldırdı. Bu, net olarak görebildiğim tek şeydi.

Çok hızlıydılar, çok güçlüydüler, tüm hareketleri bulanıktı. Arada sırada Lucien onu yere yatırır ve odaklanabilirdim ama o kaçardı ve hareketleri yine belirsiz hale gelirdi.

Salondaki masa devrilmiş, üzerindeki vazo parçalara ayrılmış, hareket ederken parçalar çılgınca etrafa saçılmıştı.

İki adım daha geri çekildim, merdivenlere doğru, Lucien'in sesini yine beynimde duyduğumda, *"Sakin ol, evcil hayvanım."*

Hareketsiz kaldım. İstemiyordum. *Neden yaptığımı bile bilmiyordum.* Sadece yaptım.

Görmesem de bunun acımasız, hatta vahşi olduğunu biliyordum. Çıkardıkları sesler, onun acı ve eforla çıkardığı homurtular, Lucien'in sadece eforla çıkardığı homurtular,

yumrukların ete çarpma sesleri, bedenlerin çarpışma sesleri, hepsi havayı yırttı.

Son birkaç haftada çok fazla korku hissetmiştim ama hayatım boyunca o anda hissettiğim kadar dehşete kapıldığım olmamıştı.

Bunun nedeni, olağanüstü acımasız bir şeye tanık olmamdı.

Ayrıca, ne kadar belirsiz olursa olsun, Lucien'in karısını dövdüğünü görüyordum.

Eğer bana da öyle davranırsa, beni saniyeler içinde öldürür.

Vücudum titremeye başladı ve kaçmak istedim, gerçekten istedim, ama korkum beni olduğum yere iviledi.

Sonunda Katrina odak noktasına geldi, vücudu kapıya çarparak ağır ve sağlam yapısını salladı.

O durdu, Lucien de ona karşı durdu ama hafifçe yana döndü. Göğsünde ve boynunda kanlı, öfkeli çizik izleri görebiliyordum.

Katrina çok daha kötü durumdaydı, burnu kanıyordu, dudağı kesilmişti, boynunda ve bileklerinde kızgın kırmızı izler vardı.

Lucien'in ona yaptıklarını görünce, şiddetli bir titreme vücudumu sarstı ve neredeyse dizlerimin üzerine ökmeme neden oldu.

"Bu sabah boşanma belgelerini aldım," dedi ona, elinin tersiyle burnunun altını silerek kanı yüzüne yayarken.

Sözleri kafamı karıştırdı.

"Öyle mi?" diye umursamazca karşılık verdi.

Kadının yüzü öfkeyle buruştu. "Beni *bir ölümlü* için terk mi edeceksin?" şaşkın ve korkmuş gözlerim Lucien'e kaydı.

"Ona bak, Rina, o sıradan bir ölümlü değil," dedi Lucien keskin bir sesle.

Katrina bana bakmadı, bunun yerine "Evet, unutmuşum. O *hayatın* ta kendisi," diye tersledi. Bu ne anlama geliyordu?

Hiçbir şey!

Lucien ona tehlikeli bir adım attı ve ben onun korkup cesaretinin kırıldığını gördüm, o bana öğrettiğinden çok daha hızlı dersini almıştı.

"Onu gördüğün anda seni kaybettim," diye suçladı, sesi küümlerek.

"Sen beni İddia'dan iki saniye sonra kaybettin ve bunu biliyorsun," diye sertçe cevap verdi. O, bunun ne anlama geldiğini açıkça bildiği için irkildi.

Onun için irkildim. Ona acımamak zordu. Acınası değildi, sadece kırılmıştı. Bakışları bana kaydı ve gözleri kısıldı.

"Bundan zevk alıyor musun?" diye sordu, sesi alaycı bir tonla doluydu.

Hayır, zevk almıyordum.

Lucien, "Bana bak, Rina, Leah'a bakma. O artık senin için yok," diye bağırınca cevap vermekten kurtuldum. O hemen itaat etmediğinde, "*Bana bak lan!*" diye gürledi.

O baktı, ben de baktım, *herkes* bakardı.

"Onu koru, Lucien," diye fısıldadı, sesi rahatsız ediciydi, o kadar rahatsız ediciydi ki içimi bir ürperti kapladı.

"Ona dokunursan, yanarsın." Lucien'in sesi de en az onunki kadar rahatsız ediciydi, hatta daha da fazla.

Katrina'yı tanımıyordum, tehdidi boş olabilir. Lucien'i tanıyordum, onun tehdidi boş değildi.

"Evet, ama anlamıyorsun Lucien. Yanmaktan mutluluk duyacağım çünkü yanarken, senin değerli *hayatın* olmadan sonsuzluğa mahkum olacağımı bileceğim."

Lucien'in vücudu daha önce olduğu gibi gerildi, kasları keskin bir şekilde belirginleşti, tehditkar ve sinir bozucu bir hal aldı.

Nefesimi tuttum. Sonra arka kapının açıldığını duydum.

"Yoo hoo!" diye bağırdı Edwina. "Garaj yolunda bir araba var! Bizim... oh!"

Edwina konuşmayı kesti. Arka kapı, dört odaya açılan geniş bir koridorun sonunda ön kapıya doğrudan bakıyordu. Edwina beni göremezdi ama muhtemelen Lucien ve Katrina'yı görebiliyordu. Katrina'nın yüzünün kanlar içinde olduğunu söylemeye gerek bile yok, havadaki gerginliği hissetmek için ekstra duyuşsal algıya sahip olmaya gerek yoktu.

"Kaybeden ata oynadın, Edwina," dedi Katrina, hiçbir şeyle alakası olmayan bir şekilde. "Herkes Leah'ı biliyor. Lanet *olası bir* ziyafette, herkesin *gözü önünde* onu barda öptü."

Bu da kafamı karıştırdı ve çok uzak olmayan bir yerden Edwina'nın şok olmuş nefesini duydum, bu yüzden onun şaşırdığını anladım ve bu da kafamı daha da karıştırdı.

"Konsey soruşturma yapacak," diye devam etti Katrina ve Edwina'nın merdivenlerin yanında görüldüğünü gördüm.

Yüzü solgundu.

"Soruşturma mı?" Edwina, benim dilimin ucunda olan soruyu sordu.

"Biliyorsun ki yapacaklar," dedi Katrina, gözleri Lucien'e kayarken. "Bunu sağlayacağım."

Lucien, onu rutinine dahil eden, biraz sinir bozucu bir sokak sanatçısını izliyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu.

"Bir tehdit daha," dedi alaycı bir sesle.

"Onları senin lanet olası garaj yolundan arayacağım. Feasts'te onu öpüyorsun. Onun yanına taşındın. Niyetin..." Katrina karşılık verdi ve Lucien onu keserek sözünü kesti.

"Buyur," dedi ve Katrina'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra bana döndü.

"Aklını kaçırmışsın," diye fısıldadı bana, oysa Lucien'le konuşuyordu. Bakışları geri dönerek, onu bir an inceledikten sonra aniden dudaklarını kıvırdı. "Gerçi şaşırmamam gerek, sen her zaman tatlı kokulu amcıkları sevmişsindir."

Ben nefesimi tuttum. Edwina nefesini tuttu. Lucien hareket etti.

Onu kapıya doğru itti, güçlü vücudu onu görüş alanımdan çıkardı.

Edwina'ya gergin bir şekilde baktım. Edwina da bana gergin bir şekilde baktı. Sonra bana titrek bir gülümseme attı, ben karşılık vermedim ve ikimiz de sahneye geri döndük.

"Konsey bana bunu verecek," diyordu Lucien. "Asla," diye cevapladı Katrina.

"Borcumu tahsil edeceğim," diye duyurdu Lucien.

Katrina'nın keskin bir nefes aldığını duydum. Lucien'in sırtına sabit bir şekilde bakan Edwina'ya baktım, yüzünde şok ifadesi vardı ve en azından bunun ne anlama geldiğini bildiğini anladım.

Neler olduğunu hiç anlamıyordum. Hiçbirini.

"Yine de izin vermeyecekler." Katrina artık o kadar emin görünmüyordu. "Bana borçlular," diye karşılık verdi Lucien.

"Öyle, ama bir ölümlü için mi?" Katrina karşılık verdi. "Bunu düşünmezler bile.

Senin için bile."

"Başka seçenekleri yok," dedi Lucien.

Bir an tereddüt etti, sonra sesinde tuhaf bir anlayışla Katrina, "Bunu duymuştum ama senden beklemiyordum. Onun kokusu seni deli etti." dedi.

Lucien cevap vermekte tereddüt etmedi. "Öyleyse, deli olduğum için mutluyum."

O gün aldığım en tuhaf, ama en derin anlamlı üçüncü iltifatı, her ne kadar neler olduğunu hiç anlamasam da. Ayrıca, karısını cariyesinin salonunda dövüp, cariyesine bunu izlemesini emreden Güçlü Vampir Lucien'den artık iltifat almak istemediğimi de hissediyordum.

"Sen savaş istiyorsun," diye fısıldadı Katrina.

"Hayatımı geri istiyorum," diye cevapladı Lucien. "Bunu elde etmek için savaşmak gerekiyorsa, savaşmak istiyorum."

Um...

Savaş
mı?

"Senin tarafında savaşmayacağım," dedi Katrina, sesinde yine cesaretle, sözleri bir meydan okuma gibi.

"Bunu beklemiyordum," diye cevapladı Lucien.

Onu tamamen göremiyordum ama vücudunun bazı kısımlarının sanki vurulmuş gibi seğirdiğini gördüm.

"Beni pek önemsemiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Son otuz yıldır düşünmüyorum," diye cevapladı Lucien, açıkça acımasızca.

Kadın onun önünden çekildi ve artık onu görebiliyordum. Gözleri bana, sonra tekrar Lucien'e baktı.

"Onun için üzölmeye başlıyorum," dedi Katrina.

"Acımamalısn. O senin sahip olmadığın her şeye sahip," diye yanıtladı Lucien.

Bu canımı yaktı. Onun irkildiğini görebiliyordum ve acısını hissediyordum. Her kadın hissedirdi.

O acımasız ve kalpsizdi ve dürüst olmak gerekirse, ondan daha fazla nefret edebileceğimi hiç düşünmemiştim ama o anda nefret ettim. Bu delilikti, karısı bana fiziksel zarar vermeye çalışmıştı ama ona acıyordum, elimde değildi.

"Beni bu kadar nefret etmen için ne yaptım?" diye fısıldadı.

"Sen de, diğerleri gibi, beni kafese kapatmaya çalıştın. Buna tahammöl edemem, Rina, bunu biliyordun. Bu konuda ne hissettiğimi biliyordun ama yine de yaptın."

"Seni sevdim." Hâlâ fısıldıyordu.

Onun yumuşak sözlerine rağmen Lucien soğuk kalmaya devam etti. "Aşk seni sıcak tutan bir battaniyedir, seni hapseden ve boğan bir battaniye değildir. Sen bu dersi hiç öğrenmedin, Rina. Kaç kez açıklasam da hiç dikkat etmedin. O battaniyeyi sürekli kafamın üzerine çekip durdun."

Sessizce yenilgiyi kabul eden bir tavır takındı ve bu o kadar yürek burkucuydu ki, Lucien'in yumuşayacağını düşünerek gözlerimi ona çevirdim.

Ama yumuşamadı. Hatta, onu içine alırken, dudakları küçümseyen bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Nedenini bilmiyordum, nefret mi, bu adamın hayatımda büyük bir rol oynayacağı için gelecekteki hayatımdan duyduğum korku mu, yoksa her ikisi mi?

O benim kalbimi duydu. Bunu biliyordum çünkü gözleri bana kaydı, yüzündeki küçümseme kayboldu ve kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Edwina," dedi Katrina yumuşak bir veda ile ve ben Lucien'den gözlerimi ayırdım ama odaklanamadan ya da Edwina cevap veremedi Katrina gitmişti.

"Alışverişi hallet," dedi Lucien Edwina'ya. Ona baktığımda, kararlı adımlarla bana doğru geldiğini gördüm.

Ben geri adım atmaya başladım.

"Bu dağınıklığı temizle," diye talimatlarına devam etti Lucien, geniş ve kararlı adımlarla yaklaşırken, ben de iki kat hızla geri çekilmeye başladım. "Giderken veda etmene gerek yok," diye Edwina'ya verdiği talimatları bitirdi Lucien.

Bu uğursuz sözler üzerine, merdiven sahanlığında döndüm ve koşmaya başladım.

Bir saniye içinde kollarında buldum kendimi, bir saniye sonra yatak odasıydık ve ben yatakta zıplıyordum.

Lucien üzerimde dikiliyordu, yumrukları belinde, gözleri karanlık ve parıltıyordu. "Benden kaçıyor musun?" Sesi tehlikeliydi.

Korkum, öfkemin alevlenmesinden biraz daha yavaş bir hızla tırmanıyordu.

"Aşağıda sana güvenmiştim." Bu beş kelime bir suçlamaydı.

Başını yana eğdi. "Peki, tam olarak nasıl bu güveni ihlal ettim, evlat?"

"Bana kalmamı söyledin," dedim. "Evet?"

"Kaldım."

"Ve?"

"Bana açıklamama gerek yok ki!" diye bağırdım.

"Korkarım ki var," diye karşılık verdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi yumruk yapıp yanıma indirdim ve ona doğru eğildim.

"Az önce karını benim önümde dövdün!" diye bağırdım.

"Bu ilk kez olmadı ama neyse ki son kez oldu," diye kayıtsızca cevap verdi.

Derin bir nefes aldım, dehşetle geri çekildim ve yere düştüm.

"Beni iğrendiriyorsun," diye tısladım, her kelimesinde ciddiymdim.

Vücutu yine o tehditkar, sinir bozucu değişimi gösterdi, kasları keskin bir şekilde belirginleşti.

"Seni iğrendiriyorum?" diye fısıldadı.

O benim korkumu biliyor olmasına rağmen, onun tavrını görmezden geldim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, bu sefer gerçekten duyabiliyordum.

Ben duyabiliyorsam, o da duyabilirdi.

"Evet," mantığımdan çok cesaretimle karşılık verdim.

"Az önce neye tanık olduğunun farkında bile değilsin." Sesi hâlâ alçak, öfkeli bir fısıltıydı.

"Biliyorum ve mide bulandırıcıydı."

Birdenbire öfkesi odayı doldurdu, boğazımı tıkadı, ciğerlerimi genişletti ve üzerime eğildi, yumruklarını kalçalarımın yanındaki yatağa dayadı.

Yatağın üzerinde geriye doğru süründüm.

O da daha hızlı bir şekilde, vücudumla birlikte sürünerek peşimden geldi.

Başım başlığa çarptı ve o geri çekildi, sadece ayağa kalkacak kadar, bacaklarımı kullanarak beni yatağın ortasına, bacaklarının arasına çekip sonra ağırlığını üzerime bıraktı.

"Başka bir korkunç özelliğini daha gösterdin, evcil hayvanım." Hala korkutucu fısıltısını kullanıyordu.

"Bu ne peki?" diye karşılık verdim. "Hepsini gördüğünü sanıyordum."

"Hemen yargıya varıyorsun, ilk soruyu bile sormadan," diye karşılık verdi.

"Peki, sözde sevgilinin önünde karının burnunu kanatmanı nasıl açıklayabilirsin? Ha? Aynı ortamda onu küçük düşürmeni? *Karın* varken sevgili istemeyi? Biraz utanç verici bir ses çıkardım ama çok öfkeliydim, umursamadım. "Şaşırmamalıyım. Beni birden fazla kez alçaltmaya zorladın. Neden sana güvendim ve kaçmadım, böylece buna tanık olmak zorunda kalmadım... *Asla... bilemeyeceğim.*"

Vücutu sertleşti ve gözleri benimkilere delici bir şekilde baktı. Bu, sonsuza kadar sürmüş gibi geldi.

Sonra burnundan keskin bir nefes aldı.

Konuşmasını bitirdiğinde, aradığı sabrın onu terk ettiğini hissettim.

Yanılmamıştım.

"Senin için her şeyi riske attım," dedi bana sessizce.

"Evliliğini mi?" Sesim asit gibi damlıyordu. "Onu çok da önemsedğin görünmüyordu."

Sanki ben konuşmamışım gibi.

"Her şeyi," diye tekrarladı. "Peki karşılığında ne aldım?"

Çok kötü bir durumda olduğumu anlamaya başlamıştım.

Birincisi, Lucien öfkeyle karısını dövüp parçalayabilirdi ve bunu yapmıştı da. İkincisi, bana da aynısını yaparsa, hayatta kalamazdım. Üçüncüsü, sebebi ne olursa olsun, öfkeliydi, hayır, çılgına dönmüştü. Hayatımda daha önce hiç kimseden görmediğim bir öfkeydi bu. Ve son olarak, onunla savaşılamazdım. Bana yapmaya karar verdiği her şeye karşı kendimi savunmamın hiçbir yolu yoktu.

Korku beni felç ederken, vücudumdaki tüm dokular taş kesildi.

"Bugün verdiğin en akıllıca cevap bu," dedi Lucien ve başımın belada olduğunu anladım.

Gülümsemi ve bu, onun yakışıklı gülümsemelerinden biri değildi. Bu, daha önce hiç görmediğim bir gülümsemeydi.

Acımasızdı.

Gülümsemesi kayboldu çünkü yüzü boynuma gömüldü.

"Şimdi beni dinle, Leah. Seni mahvedeceğim. Anladın mı?" diye yemin etti, sesi tenimde gürlledi.

Anlamadım ama aynı zamanda anladım.

Devam etti, "Ve şu anda, her şeyi riske attığım şeyin tadına bakıyorum." Başını kaldırdı ve yüzü çok yaklaştı, o kadar yaklaştı ki, nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. "Ama merak etme, evcil hayvanım, bunun için yalvarmak zorunda değilsin."

Oh hayır.

Vücudum çılgınca hareketlerle çırpınmaya başladı, kaçmak için boşuna bir çaba. Bunun hiçbir etkisi olmayacağını biliyordum ve öyle de oldu.

Cüppem bir saniye içinde yok oldu. Külotum, onun kolunun bulanık hareketiyle bacaklarımdan aşağı kaydı. Büyük elleriyle bacaklarımı ayırdı ve ben çığlık atmak için ağzımı açtım.

Ağzı bana dokunduğunda çığlık boğazımda kaldı.

Ağzının üzerimde hareket etmesinin ani şoku çığlığımı bastırdı. Bariz yeteneği mücadelemi bastırdı. Uzun bir hayat yaşamıştı ve bu süre içinde bir kadının bacakları arasında ne yapması gerektiğini *çok iyi* öğrenmişti.

Aslında, bunu bir sanat haline getirdiği oldukça açıktı.

Vücudumu saran zevke karşı içgüdüsel bir tepki olarak, kalçalarım onun ağzına doğru yükseldi.

Nazik değildi. Açgözlüydü. Dudakları, dili, emişi, hepsini kullandı. Parmaklarım örtüye kıvrılırken, boynum kavislendi ve boğazımdan saf zevk inlemeleri çıktı.

Elleri uyluklarımın arkasından dizlerime kadar çıktı ve dizlerimi yanlarıma gelene kadar yukarı itti.

Bu ona daha iyi erişim sağladı ve o da bunu kesin avantajına kullandı.

Çok yakındım, çok yakındım, tam oradaydım ve bu, şimdiye kadar yaşadığım her şeyin ötesinde olacaktı. *Herhangi* bir kadının şimdiye kadar yaşadığı her şeyin ötesinde (tabii Lucien ile birlikte olmamışsa).

Ellerim yorganın üzerinden kafasına gitti ve ben uçurumun kenarına yaklaşırken onu bana doğru çektim.

Ağzı kayboldu ve ben geri çekildim.

"*Hayır!*" diye bağırdım, onun iri vücudu üzerime çöktü ve güçlü eli bacaklarımın arasına girdi, beni sıcak tuttu ama baskı uygulamadı, bu acımasız bir alaydı.

"Şimdi yalvar, Leah," dedi ağzıma karşı.

Zorlukla gözlerimi ona odakladım ve "*Senden nefret ediyorum!*" diye bağırdım.

Bir anlığına ortadan kayboldu, ama sonra ağzı tekrar bana döndü. Vücudumun tepkisi üzerinde kazandığım avantaj saniyeler içinde kayboldu. Bu sefer, ben yükselen arzumla mücadele ederken o benimle alay etti. Kaybettiğimde, beni peşinden koşturdu. Beni kıvrandırmaya yetecek kadarını verdi. Ve parmaklarım yenilgiyle saçlarını kavradığında, bana hepsini tekrar verdi.

Sonra, tam da altın anında, üzerime çıktı ve beni tekrar kapladı.

"Yalvar," diye emretti.

Tüm gücümü kullanmam gerekti ama ona odaklandım. "*Cehenneme git!*"

Sırt üstü yuvarlandı, beni de yanında götürdü, vücudunun üzerine çekti, bacaklarımı açtı ve beni ağzının üzerine çömeltti. Ellerini kalçalarımın sıkıca koydu, beni aşağı çekti ve devam etti.

Bu çok lezzetliydi. İlahi bir şeydi. Ekstazydi.

Başlığı tuttum ve boğazımın derinliklerinden inledim, artık çıkardığım seslerin farkında değildim. Kalçalarımı ağzıma doğru salladım. O da onları aşağı çekti, daha derine girdi, dilini yeni ve şaşırtıcı şekillerde kullandı. Beni yine oraya, o muhteşem yere götürdü ve tam

ben gelmek üzere olduğumu hissetmeden önce, beni ağzından uzaklaştırdı ve vücuduna doğru çekti.

"Bana yalvar, Leah." Sesi boğuktu ve neredeyse bir yalvarış gibiydi.

Bir kolunu belime sıkıca doladı, kıvranan bedenimi kendine sabitledi. Diğer eli bedenlerimiz arasında çalışıyordu ama ben onun ne yaptığını fark edemeyecek kadar kendimden geçmişim. Cildimin her santimetresi dayanılmaz derecede hassaslaşmıştı. Etrafımızdaki havanın bile acı verici bir zevk verdiğini hissedebiliyordum.

Elleri dizlerimin arkasına gitti ve onları yukarı doğru çekti. Onun üzerine oturmuştum ve bir an için onun sert, sıcak ucunun içime girdiğini hissettim.

Zaferle kalçalarımı aşağı doğru ittim ama o benden daha hızlıydı. Ben yarım santim bile ilerleyemeden beni belimden yakaladı.

Başımı kaldırdım ve gözlerim onun gözlerine kaydı.

"Sikimi içinde mi istiyorsun?" diye sordu, sesi kısılmıştı.

İstiyordum. Oksijenden daha çok istiyordum.

Sessiz kaldım.

O milimetre kadar yukarı çıktı ve ben göz kapaklarımın yavaşça kapanarak kendimden geçtiğimi hissettim. Sonra durdu ve gözlerim birden açıldı.

"Yalvar bana, evcil hayvanım," diye fısıldadı, sesi artık işkence çekiyordu. Sesim çıkmadı, bu yüzden başımı salladım.

"Yalvar bana," diye sertçe emretti. "Hayır," diye fısıldadım.

"Beni istiyorsun," dedi.

Ona baktım ve başımı salladım. "O zaman bana yalvar."

İçimde var olduğunu bile bilmediğim bir güç buldum, ellerine karşı direndim, vücudum beynimin taleplerine karşı gerildi ve inanmadım, o da bana izin verdi.

Küçük ama sert, kalın ve inanılmaz derecede muhteşem olan parçasının içimden kayıp çıktığını hissettim.

Onu çıkardığımda, onu değil, *kendimden* bir parça kaybetmiş gibi hissettim.

Yine de, sonuna kadar inatçıydım (ve şimdi bunun için kendimden nefret ediyorum), gözlerimi onun gözlerine kilitledim ve "Beni kıramayacaksın" dedim.

Kollarını bana doladı, beni kendine sıkıca çekti, yenilgiyi kabul ederek vücudumun arzuladığı şeyi bana vermesini umuyordum.

Bunun yerine, bizi yan yatırdı, kolları hala beni sıkıca sarıyordu ve saçlarımın üstüne elini koyarak, "Beni zorladın, Leah" dedi.

Korku içimi kapladı çünkü, saklamaya çalışmadan, sesi pişmanlıkla doluydu ve ben nedenini bilmiyordum. Daha da kötüsü, neyi pişman olduğunu bilmesem de, her ne olursa olsun, benim daha çok pişman olacağım bir şey olduğunu hissediyordum.

Konuşmaya devam etti. "Gidiyorum ve döndüğümde, kendine dokunduğunu görürsem, bir hafta boyunca az önce yaşadığını yaşayacaksın ve sesin kısılana kadar bana yalvarabilirsin ama ben yapmayacağım. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," diye mırıldandım, yüzümü bastırdığı göğsüne.

Hareket etmek istercesine gerildi ve ben onun gitmesini istemedim. Beni tiksindirdiği, korkuttuğu ve ondan nefret ettiğimi unuttuğum için değil, sadece ağzı bacaklarımın arasında ve başka zamanlarda bunları unutabiliyordum, ama herhangi bir hareket vücudumu parçalanacakmış gibi hissettirdiği için.

O iç çekmeden hemen önce vücudunun gevşediğini hissettim.

Sonra sordu, "Neden benimle kavga ediyorsun, tatlım?"

Cevap vermedim. Cevap vermek, ona bir parçamı emanet etmek anlamına geliyordu ve bana yaptıklarından ve lanet *karısına* yaptıklarından sonra, onun güvенеbileceğim biri olmadığını biliyordum.

Asla.

Ne kadar nazik görünse de. Şu anda olduğu gibi.

Ya da bana tatlım dediğinde. Ya da sanki yüzyıllar boyunca tanıdığı en komik insan benmişim gibi güldüğünde.

Devam etti, "Bunun iyi olacağını bilmelisin."

Oh, bunu biliyordum.

Yine de cevap vermedim.

Yine iç geçirdi ve "Anlamıyorsun" diye mırıldandı. Hayır.

Anlamadım.

Anlamadım.

Anlamadım.

Ve anlamak da istemiyordum. Hâlâ konuşmuyordum.

"Sevgilim, bana boyun eğdiğinde her şey çok daha iyi olacak. Sana söz veriyorum. Sadece burada, yatakta değil, her şeyde, ikimizin arasında olan her şeyde. Sana söz veriyorum Leah, sana güzel bir şey vermeye çalışıyorum. Açıklayamam, hissetmelisin. Ama hissetmek için bana güvenmelisin."

Bunun olma
ihtimali yoktu.

Hala
konuşmuyordum.

Bir süreliğine o da konuşmadı.

Sonra, sanki benimle konuşmuyormuş gibi (ki konuşmuyordu), "Zorluk isteyen bendim. Kafamı muayene ettirmem lazım" diye mırıldandı.

Bunu da anlamadım.

Anlamadığım çok şey vardı. Ama
sormadım.

Ve asla sormayacaktım. Asla, asla, *asla*.

Nazikçe benden uzaklaştı. Onun sert sıcaklığının kaybı, hassas çıplaklığımı bir tokat gibi vuran soğukluk anlamına geliyordu. Kot pantolonunu düzeltti ve beni çarşafın altına soktu, hareketleri bulanıklaşmıştı, Speedy Vamp olduğu zamankinden bile daha hızlıydı.

Belli ki benden bir şeyler saklıyordu.

Saçımı omzumdan çekti ve ben, onun dokunuşuna izin vermeme rağmen, onun hareketinden kaçmak için yüzümü yastığa gömdüm.

"İnatçı," diye mırıldandı ama sesinde hayal kırıklığıyla karışık bir gurur olduğunu yemin edebilirim.

Bunu da anlamadım.

Sonra gitti ama beş dakika içinde geri döndü, bu sefer takım elbise giymişti.

Yatağın kenarına oturdu ve o bana bakarken ben de ona dik dik baktım.

"Bir süredir, bir şekilde, A Feast'e katılmayı pek istemiyordum," dedi ve vücudum taş gibi sertleşti.

A Feast'e gidiyordu.

İstenmeyen, istenmeyen ama inkar edilemez bir ıstırap içimi yakıp kavurdu, sıcak ve keskin.

Öne eğildi ve dudaklarıyla yanağımı okşadı. "İyi günler, evcil hayvanım, iyi uykular."

Aman Tanrım!

Eve bile gelmeyecekti.

Zihnim çılgılık atsa da, ağzım ve vücudum hareket etmedi.

O yaptı. Bir anda ortadan kayboldu.

Senden nefret ediyorum, diye fısıldadı beynim.

Seni duydum, tatlım, diye fısıldadı o da. Sevgi dolu sözleri damga gibi içime işledi.

Biliyorum, dedim ona.

İnatçısın, dedi bana.

Zihnimi kapattım, yüzümü yastığa gömdüm ve ağlamadığımdan emin olmak için tüm gücümü kullandım.

Uzun bir mücadelenin ardından, sonunda bir şeyde başarılı oldum. Boş bir zaferdi.

On Birinci Bölüm

İhanet

Lucien'in gözleri kalabalık dans pistini taradı ve onu gördü.

Bu özel şölene sık sık katılmasa da, onu daha önce görmüştü. Her seferinde onu cezbetmişti: uzun, koyu sarı saçları, mavi gözleri, kıvrımlı vücudu, baştan çıkarıcı kokusu.

Bu gece, Leah'ın dün gece giydiği elbiseye çok benzeyen siyah bir elbise giydiği için özellikle onu baştan çıkarmıştı. Aynı kalitede değildi ama yeterince yakındı.

Onunla ilgili her şey aynı kalitede değildi ama yeterince yakındı.

Leah'ı hatırlattığı için dikkatini çektiğini biliyordu. Bu yüzden onu hiç almamıştı. Sık kullanılan bir taklidi değil, gerçeğini bekliyordu.

Ama bu gece, o da iş görürdü.

Gözleri onun gözlerine takıldı ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi, açık ve istekli bir davet. Onun istediği gibi davranabileceği açıktı ve bu Ziyafet, onun istediği gibi, çok az sınır vardı.

Gözlerini kaçırarak, tiksintisini belli etti.

Hevesli ve istekli olmak, onun istediği şey değildi. Ruh, kişilik, tutku, meydan okuma, korku, meydan okuma, işte bunlar onun istediği şeylerdi.

Yüzyıllar sonra nihayet bunların hepsine, büyük bir kısmına sahip olmuştu. Sadece bunu aşırı derecede çıldırtıcı buluyordu.

Ve dayanılmaz derecede sinir bozucu.

Lucien, cariyelerinin tadını özellikle sevse de, ve tabii ki Leah'ın tadını özellikle sevse de, sık sık Ziyafetlere katılırdı. O, sağlıklı bir iştahı olan bir vampirdi ve Ziyafetler, bu iştahında çeşitlilik sağlamasına olanak tanıyordu.

Ancak, son birkaç yüzyılda, bunlardan bıkmıştı.

Ziyafetlere katılan tüm ölümlüler Konsey'e kayıtlıydı. Güvende, sağlıklı, istekli, iyi yetiştirilmiş, varlıklı ailelerden geliyorlardı ve zamanları sınırlıydı. Ziyafetlere katılmak için iki yıl süreleri vardı, istedikleri herhangi bir Ziyafete, emekli olmadan önce katılabilecekleri kadar çok sayıda.

Düşmüş cariyeler ise farklı bir hikayeydi. Onlar Ziyafetlere geliyorlardı ve mirasçı ailelerine saygıdan dolayı, isteksizce katılmalarına izin veriliyordu, ancak kayıtlı değillerdi. Ancak Konsey onları takip ediyordu ve birkaç yıl sonra düşmüş cariyeler sonunda yasaklanıyordu.

Vampirlerin bir Ziyafette, paylaşmak istemedikleri, olağanüstü derecede keyif aldıkları bir tat aldıkları zamanlar olurdu. Böyle bir durumda, Konsey'e dilekçe verebilirlerdi. Konsey, ölümlüyü uygun bulursa, aileye işe alım için başvurulurdu. Kabul edilirse, o ölümlü vampirin cariyesi olabilirdi. Ancak, o yeni cariyenin soyu da sonsuza kadar bu yaşamda kalırdı.

Ölümlüler asla reddetmezdi. Oradaki her ölümlü, kendi beslenmesinin ve soyunun geleceğinin güvence altına alınması için bu hayata kabul edilmeyi umardı.

Bir vampirin bu dilekçeyi vermesi nadiren olurdu, ancak Konsey bunu teşvik ederdi. Seçimlerde daha fazla seçenek olması, vampirleri daha mutlu ederdi.

Cariye soyları bu durumdan nefret ederdi, çünkü daha fazla seçenek, kendi soylarının seçilme şansının azalması anlamına geliyordu.

Odadaki kalabalığı gözden geçiren Lucien, böyle bir ölümlü için dilekçe vermeyi hayal bile edemiyordu. Her ne kadar Ziyafetleri çeşitli düzeylerde seviyor olsa da, özellikle de kardeşleriyle birlikte, saklanmadan, sır saklamadan kendileri olabilecekleri bir yerde olmaktan hoşlansa da, onların çektiği ölümlülerden hoşlanmıyordu. Onlar, pratik olarak, para alışverişi olmayan fahişelerdi. Doğal olarak onlardan besleniyordu, ama hiçbir zaman Bir Ziyafet'ten seçilen bir sıradan seçim yapmamıştı. Böyle bir ölümlüyle bir Anlaşma yapma fikri Lucien'e iğrenç geliyordu.

Stephanie ona bu tavrının endişe verici derecede üstünlükçü olduğunu söyledi, ama o umursamadı.

Dans pistindeki kadın ve düşüncelerinden kafasını uzaklaştırmak için martini'sini yudumlamaya başladı ve bardağın boşaldığını fark etti. Odaya dönük pozisyonundan bara doğru döndü, barmenin dikkatini çekti ve çenesini kaldırdı. Barmen siparişini kabul etti ve başka bir martini hazırlamaya başladı, hazırladığı içkileri tezgahın üzerinde yarım bırakarak.

Lucien, içkileri bitmiş olan üç kadına baktı. Ölümlüler. Hepsi ona bakıyordu. Hepsi ona gülümsüyordu. Hepsi sarışının ona attığı gülümsemeyle gülümsüyordu.

Gözleri tiksintiyle üzerlerinde dolaştı ve gülümsemeleri titredi, biri soldu ve yüzünü çevirdi. Lucien de öyle yaptı.

Ve düşünceleri anında Leah'a gitti.

Onu zihninden uzak tutmak zor olmuştu ama son on saatte, çoğunlukla çalışarak bunu başarmıştı.

Servetlerini biriktiren ve onları yöneterek ve faizleriyle geçinerek sonsuzluklarını mutlu bir şekilde yaşayan birçok vampir vardı.

Lucien öyle bir vampir değildi.

Hayatındaki diğer her şeyin aksine, işi hiçbir zaman bir meydan okumadan ibaret değildi. Her zaman denenmesi, test edilmesi ve fethedilmesi gereken yeni bir dağ vardı. Yeni icatlar, yeni teknolojiler, yeni stratejiler ve kazanılacak daha fazla para. Bu olmasaydı, çoktan deliye dönmüş olacaktı.

Barmen martini'sini servis etti. Lucien parasını ödedi, odaya dönüp bakmadan düşüncelerini Leah'a yöneltti.

Onunla yüzleştiklerinden beri öfkesi oldukça yatışmıştı. Yine de, onun kendisini "iğrenç" bulduğunu söylemesi düşüncesi hala dişlerini sıkmasına neden oluyordu.

Ancak Lucien, Leah'ın erkek ve kadın vampirlerin kendi türünden çok farklı olduğunu bilmediğini kabul etmek zorundaydı. Kadınlar erkekler kadar güçlü ve yetenekliydi, hatta çoğu erkeklerden daha da fazlasıydı. Örneğin, şiddetli ve kurnaz bir savaşçı olarak bilinen Stephanie.

Ayrıca Leah'ın vampir eşlerinin yaşam tarzını bilmesinin imkânsız olduğunu da kabul etmek zorundaydı. Okuldan atılmasaydı, Vampir Çalışmaları dersinde bile bu konu işlenmezdi.

O, vampirlerin, özellikle de eşlerin, eşit güçleri ve kültürleri nedeniyle, içten sohbetler yaparak veya danışmanlık alarak anlaşmazlıkları çözmediklerini bilmesinin imkânı yoktu.

Onlar meydan okudular, sonra kurlsız ve sınırsız bir fiziksel mücadeleye girdiler.

Bu, vampirlerin en güçlüsünün, en hızlısının, en zekisinin ve en akıllısının kim olduğunu belirleme avantajı sağladı.

Eşler söz konusu olduğunda, bu durumun ek bir faydası da, çoğu zaman fiziksel düelloların çok daha zevkli sonuçlara yol açmasıydı.

Ayrıca Leah'ın Katrina ile olan geçmişini bilmesinin imkansız olduğunu da kabul etmek zorundaydı. Sık sık ve yanlış yönlendirilmiş kıskançlık öfkeleri.

Bazen günde bir düzineye varan telefonları. Kontrol etmek için, diyordu. Aslında kontrol etmek için demek istiyordu. Sürekli şüphelenmesi, eşyalarını karıştırması, telefon görüşmelerini dinlemesi. Ve sonra, nadiren de olsa,

Lucien'in hoşuna gitmeyecek kadar sık olan, Lucien'in katıldığı bir ziyafete gelmesi v a r d ı . Bunu iki kez yapmıştı. Sonra bu alışkanlığından vazgeçmesi için burnunu kanatmaktan daha fazlasını yapmak zorunda kalmıştı.

Ayrıca kadının uyluk kemiğini ve beş kaburgasını kırmıştı, hepsi bir saat içinde iyileşmişti ve tabii ki bu daha zevkli bir şeye yol açmamıştı. Bu olay, kadın onun özel odasına girip, o *yemek yerken* yanına geldiğinde meydana gelmişti. O sırada, sahte bir şehvetle, ölümcül lokmayı paylaşımlarını önermişti. Böyle bir eylemin onları birbirlerine daha da yakınlaştıracakını söylemişti.

Katrina, onun paylaşmayı sevmediğini biliyordu.

Bu iki olayda, adamın A Feast'te bile ihtiyaç duyduğu mahremiyetine de izinsiz girmişti. Leah'a özel olarak "dans ettiğini" söylerken ciddiydi. Sadece beslendiği ölümlüyü paylaşmakla kalmıyor, deneyimi de paylaşmıyordu. Bu nedenle her zaman özel bir oda tutar, grubu beslenmeyi başkalarına bırakırdı. Diğer ölümlülerin, hatta vampirlerin bile, onu yemek yerken izlemekten zevk alması fikrinden hoşlanmazdı.

Ve onlar da bunu yapardı, o da ilgi odağı olurdu. Her zaman öyleydi.

Bunu özel bir aktivite olarak gördüğü için değildi. O da başkalarının beslenmesini izlemekten zevk alıyordu. Leah'a bunun güzel olduğunu düşündüğünü söylediğinde de ciddiydi.

Bu sadece onun doğasıydı.

Sadece bir beslenme için olsa bile, o ölümlü sadece ve sadece ona aitti ve kelimenin herhangi bir anlamıyla, onu paylaşmazdı.

Ve son olarak, Leah onun kendisi için neyi riske attığını bilmiyordu. Onu her şekilde elde etmek, kendi kültürünü, halkının yaşam tarzını ve Leah'ın yaşam tarzını sorgulamak ve kendi hayatını tehlikeye atmak anlamına geliyordu.

Tüm bunları kabul etmek zorunda olsa da, işin aslı, o sormamıştı.

Tek bir soru bile sormamıştı.

Kendi kültürünün kabul edilebilir davranışlarına göre onu yargılayarak, onun kültüründe farklılıklar olabileceğini hiç düşünmeden, anında onun hakkında en kötüsünü düşündü.

Sadece bu da değil, onu Katrina'nın ölümcül olabilecek saldırısından kurtarmıştı.

Ayrıca, kendi eşine göre Leah'ı tercih ettiğini çok açık bir şekilde göstermişti. Bu, vampir dünyasında hiç duyulmamış bir şey değildi, ama onun deneyimine sahip herhangi bir kadın, Leah'ınkinden çok farklı bir tepki verirdi.

Bütün bunlara ek olarak, dolabındaki kıyafetleri, yatağındaki bedeni, başının üzerindeki oldukça lüks çatı ve ona sağladığı zengin

gardırobuna ek olarak, ona sürekli koruma, bölünmemiş ilgi ve cömertliğini açıkça göstermişti.

Leah'ın tepkisine bakılırsa, bunların hiçbiri onun inatçı beynine girmiş gibi görünmüyordu.

Lucien, Leah'ın bu önemli dersleri öğrenmesinin zamanının geldiğine karar verdi. "Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi Cosmo, yanına gelerek gülümseyerek Lucien'in düşüncelerinden kopardı.

"Aynı şeyi ben de söyleyebilirim," diye cevapladı Lucien. "Bu normalde senin tarzın değil."

Cosmo, barmene "Votka, buzlu" diye mırıldandı ve dikkatini tekrar Lucien'e çevirdi. "Seninkine de değil." Sonra etrafına bakarak sordu, "Leah nerede? Tuvalette mi?"

"Evde," diye cevapladı Lucien ve Cosmo başını ona çevirdi. "Evde mi?" diye tekrarladı.

"Evde," dedi Lucien kesin bir şekilde. "Yeni hayatına alışmakta biraz zorlanıyor. Kendini toparlaması için ona biraz zaman tanıyorum."

Cosmo başını geriye attı ve kahkahayı patlattı. Lucien, arkadaşının hiçbir şeyin komik olmadığını düşünerek onu izledi. Cosmo içkisini ödeyip bir yudum alırken kahkahası kıkırdamaya dönüştü.

"Yeteneğini kaybediyorsun dostum," dedi Cosmo, gözleri kalabalığı tararken dikkatini konuşmaya vermişti. "Bir hafta oldu. Eskiden bir hafta içinde onları kendine bağlardın."

"Belki de, yüzyıllar geçtiği için, pratik yapmadığım içindir."

"Belki?" Cosmo hâlâ geniş bir gülümsemeyle gülümsüyordu. "Ya da belki de sana denk birini buldun."

"O kırılacak," dedi Lucien alçak sesle, her kelimesinde ciddiydi ve içinden bir yudum aldı.

Ve kırılacaktı.

Onun ağladığını duyduktan ve daha sonra parçalanmış iç çamaşırını keşfettikten sonra, kısa süreliğine de olsa, onun çoktan kırıldığını düşünmüştü.

O gün, sadece onun oyun planının değiştiğinin teyit edilmesi, onu canlandırmakla kalmamış, aynı zamanda rahatlatmıştı da.

Aslında, rahatlama hissi o kadar güçlüydü ki, biraz endişe vericiydi. Sanki onun kırılmasını *istemiormuş* gibiydi. Sanki onu evcilleştirmek istemiormuş gibiydi. Sanki onun kontrolüne boyun eğmesini, taleplerine anında uymasını istemiormuş gibiydi, ki bunların hepsi onun iyiliği ve zevki için olacaktı, o

Bunu anlamamasına rağmen. Sanki ona, kendi bakımına emanet ettiği hayatının, hayal edebileceğinden çok daha güzel bir şekilde çiçek açacağını göstermek istemiymiş gibi.

Sanki her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyordu; sürekli kavgalar, irade mücadeleleri ve onun tuhaf tatlılığı ve muazzam mizahıyla serpiştirilmiş tartışmalar.

Bu çok saçmaydı.

"Peki, sence ne kadar sürer?" diye sordu Cosmo. "Belki Stephanie ve ben bahis oynayabiliriz. Eğlenceli olur."

Lucien bara yaslandı ve cevap vermedi.

Cosmo yılmadı. "Maggie ile üç hafta sürmüştü. Sence Leah, Maggie'nin rekorunu kıracak mı?"

"Bu gidişle," dedi Lucien yavaşça, "senin ya da Stephanie'nin bahsinizi kazanmanız için bir sonraki yüzyılı beklemeniz gerekecek."

Cosmo yine kahkahaya boğuldu, ama Lucien'in aklı, konuşmalarında rahatsız edici bir şeye takıldı.

Cosmo, Maggie'den bahsetmişti ve yüzlerce yıldır ilk kez, onun adının geçmesi, karnında bir bıçak saplanmış gibi hissettirmemişti.

Sekiz yüz yılı aşkın süredir zihninde net bir şekilde sakladığı anılarını taradı.

Maggie'nin evcilleştirilmesini hatırladı. O ana kadar ve o andan sonra hayatının en tatlı anı olmuştu. Boyun eğmesi, ona güvenmesi, hayatını onun koruması için onun ellerine teslim etmesi. Ona ödül vermişti ve Maggie hemen çiçek açmıştı. Hâlâ onun altında olduğunu hissedebiliyordu, bacaklarının kendiliğinden açıldığını, vücudunu kendi vücuduna kabul ettiğini, ağzında kanının tadını, burnunu dolduran kokusunu.

Gülümsemesini görebiliyor, kahkahasını duyabiliyor, teninin tadını alabiliyor ve uyurken ona yaslanan sıcak vücudunu hissedebiliyordu.

Maggie ile geçirdiği her saniye beynine kazınmıştı, hiçbirini unutmamıştı ve hiçbirisi daha az tatlı değildi.

Sadece, onun kaybının anısıyla birleşen tanıdık acı kaybolmuştu.

"Lucien?" Cosmo seslendi ve Lucien arkadaşına odaklandı. "Maggie," diye mırıldandı Cosmo, yüzünde endişe belirdi ve yumuşak bir sesle devam etti, "Üzgünüm, bu ikinci kez..."

"Endişelenme," Lucien onu keserek, keşfini paylaşmaya niyetli olmadığını belli etti.

Cosmo başını salladı, bir yudum daha aldı, gözleri kalabalığa takılıydı ve yıllar boyunca bolca pratik yaparak öğrendiği gibi konuyu kapattı.

"Katrina'nın sorun çıkardığını duydum," dedi Cosmo ve Lucien iç geçirdi. "Severance'ı dosyaladım," dedi Lucien.

"Biliyorum. *Herkes* biliyor. Telefonu kulağına yapışmış gibi, çok meşgul olduğu kesin."

Bu Lucien'i şaşırtmadı. Onu rahatsız etti ama şaşırtmadı.

"Bugün Leah'a saldırmaya çalıştım," dedi Lucien. Cosmo'nun keskin bir nefes aldığı duydu ve Cosmo'nun gözlerinin kendisine döndüğünü hissetti.

"Lütfen şaka yaptığını söyle," diye fısıldadı Cosmo.

"Yapmıyorum."

Cosmo ona bakmaya devam etti. "Bu nasıl oldu?" diye sordu Cosmo, hala şok olmuş gibi konuşuyordu.

Ne olduğunu tahmin ediyor olsanız da, bir arkadaşınızın cariyesini ziyaret etmek doğru bir davranış değildi.

Cariyeler kutsaldı. Vampirlerinin koruması altındaydılar ve sadece vampirlerinin izniyle diğer vampirlerin yanına gidebilirlerdi. Zarar verme niyetiyle olsun ya da olmasın, birinin kapısına gitmek sadece yapılmaması gereken bir şey değil, aynı zamanda yasaya da aykırıydı. Cariyeye zarar vermeye çalışmak, ölümcül bir intikamın gerekçesiydi.

Katrina muhtemelen Lucien ile yüzleşmek için gelmişti ve Leah onun öfkesinin önüne çıkmıştı.

Lucien'in tüm vampirleri yöneten yasalara aykırı davranması önemli değildi. Önemli olan Leah'ın güvenliğiydi. Katrina'nın davranışı kınanacak bir davranıştı ve Lucien kendi başına yasayı çiğniyor ve bunu alenen gösteriyor olsa da, Katrina onun eşi olsa bile, onu avlayıp yakma hakkı vardı.

"Bu sabah kapımıza gelip kavga çıkarmak istedi," diye cevapladı Lucien arkadaşının sorusunu.

"Ve Leah'a saldırdı mı?"

"Evet, denedi. İki kez."

Cosmo düşük bir ısıklık çaldıktan sonra sordu, "Tanrım, ne yapacaksın?"

"Eğer sadece bir baş belası olmaya devam ederse, öfkesini yakıp kül etmesine izin vereceğim ve yoluma devam edeceğim, ki onun da öyle yapmasını bekliyorum. Eğer Leah'a bir daha yaklaşırsa

, başka bir şekilde öfkesini söndürmesini sağlarım," diye cevapladı Lucien sakın ama ölümcül bir ciddiyetle.

"Konsey'in tüm bunları duyduğunu biliyorsun. Sadece Katrina'dan değil, dün gece Leah'ı öptüğünde orada olan Nestor'dan da," dedi Cosmo.

Lucien buna da şaşırmadı, çünkü Nestor'un onları izlediğini görmüştü.

"Konsey ile konuşmaya hazırım," dedi Lucien.

Cosmo, içkisini bara bırakıp arkadaşına doğru dönerek ona yaklaştı.

Duyulmamak için zihnini kullanarak iletişim kurdu, Cosmo'nun da sahip olduğu bir yetenek, ve sordu, *Peki onlara ne diyeceksin?*

Bana borçlular, Leah'ı bana verecekler, diye cevapladı Lucien.

Evet, öyle olacaklarına inanıyorum. Borç çok uzun süredir ödenmedi ve bu durumdan rahatsızlar. Ancak, bunu ve bunun başkalarına vereceği izlenimi sevmeyecekler. Anlaşma imzalandığından beri bu türden tek bir istisna olacak. Ve bunu sadece beslemek ve sevişmek niyetindeysen yapacaklar. Onu eşin olarak almana karşı çıkacaklar, dedi Cosmo ve Lucien başını çevirip arkadaşına şaşkınlıkla baktı.

Onu eş olarak almayı düşündüğümü de nereden çıkardın? Herkes senin niyetinin bu olduğunu düşünüyor.

Kesinlikle öyle değil, dedi Lucien sertçe.

Ve öyle de değildi. Ancak, Lucien alaycı bir şekilde düşündü, onu kırmak sonsuza kadar sürebilir, ki bu da aynı şey olurdu.

Umarım ciddi olursun, Lucien. Cosmo düşüncelerini böldü. *Çünkü böyle bir şey denersen, bu sadece savaş anlamına gelmez, avlanma anlamına da gelir. Sana işkence edecekler, ki sen buna katlandın, ama Leah'a da işkence edecekler...*

Leah'ın işkence gördüğünü, pürüzsüz tenine kızgın demirlerin dayandığını, tırnaklarının kökünden söküldüğünü, güzel vücuduna asit damlatıldığını düşününce, Lucien'in karnı sanki tekme yemiş gibi şiddetle sallandı.

Yanan siyah gözleri Cosmo'nun yeşil gözleriyle kilitlendi. *Onu beslemek ve sismek niyetindeyim. Onu evcilleştirmek niyetindeyim. Ve onu istediğim gibi elde etmek niyetindeyim, evcilleştirmeden sonra ne kadar sürerse sürsün. Eş olarak değil, sonsuza kadar değil,* dedi Lucien açıkça ve devam etti. *Cosmo, beni dinle. Aksi*

. *Konsey soruşturma yapmaya niyetliyse, beni soruştururlar, Leah'ı değil.*

Cosmo arkadaşını inceledi ve başını salladı.

"Bu dedikoduyu Katrina mı başlattı?" diye sordu Lucien yüksek sesle. Eğer öyleyse, o gece onu avlayacaktı, başka bir aptallık yapmasını beklemeyecekti.

"Nereden çıktığını bilmiyorum," diye mırıldandı Cosmo, sarsılmış bir halde, Lucien'in söylentiye yalanlamasından değil, Leah'a zarar gelmesine karşı gizlemediği tepkisinden dolayı.

Birincisi, Lucien, konuştuğu kişiye ve etrafındaki herkese tamamen güvenmedikçe açık tepkiler vermezdi. Bu da, A Feast'teki yüzlerce gözün altında olmadığı anlamına geliyordu.

İkincisi, çünkü tepkisi, cariyesi için basit bir evcilleştirme arzusunun ötesine geçen duygularını ele veriyordu.

Bu tanıdık bir duyguydu. Cosmo, Lucien'den daha önce de bu duyguyu yaşamıştı. Lucien, Maggie'yi eş olarak seçtiğinde, onunla sonsuza kadar yaşayacağını umuyordu, ancak Devrim sırasında Maggie düşmanları tarafından yakalandı, işkence gördü ve idam edildi.

O zamanlar bunu bilmiyorlardı, ama bu Lucien için bir nimet olmuştu. O ve Maggie, Av sırasında öleceklerdi. Cosmo, ruhunun derinliklerinde, ikisinin de birbirini ele vermeyeceğini biliyordu. Dahası, Maggie'nin öldürülmesi Lucien'i o kadar öfkeliendirmişti ki, savaş sırasında durdurulamaz bir ölüm makinesine dönüşmüştü. Kontrolcü ve stratejik olsa da, yine de son derece başarılı ve olağanüstü ölümcül bir makine. Maggie'nin intikamını almak onu Devrim'in kahramanı haline getirmişti. Büyüleyici yetenekleri ve eşsiz serveti de eklenince, yüzyıllar sonra artık bir idol olmuştu.

Maggie bunu görebilseydi, gülerdi.

O zamanlar Lucien mütevazı bir servetle yetinmişti (bir vampir için, bir ölümlü için, o muazzam derecede zengindi).

Ve Maggie'den fazlasıyla memnundu.

Bir kahraman ve kesinlikle bir idol olmak, onun arayacağı bir şey olmazdı, ama olmadı. Ayrıca, başka seçeneği olmasa da, izin vereceği bir şey de değildi.

Onları sonsuza kadar sadece ikisiyle birlikte basit hayatlarına döndürmenin bir yolunu bulurdu. Çocuk sahibi olma umudu yoktu ama hastalık yoktu, ölüm yoktu,

sadece Maggie'nin sık kullandığı kuru mizahı, mükemmel aşçılık becerileri, parıldayan gri gözleri ve Lucien'in tam bağlılığı vardı.

İlk kez değil, muhtemelen son kez de olmayacak şekilde, arkadaşı ve kaybı için duyduğu üzüntü Cosmo'nun ses tonunu yumuşattı.

"Belki de beslenmelisin," diye önerdi Cosmo.

Lucien tereddüt etmedi. "Harika bir fikir," diye mırıldandı.

Lucien'in gözleri dans pistindeki sarışına kaydı. Zihni onun zihnini aradı ve ona seslendi.

Bana gel.

Kız ona sırtını dönmüştü ve Lucien, kızın vücudunun seğirmesini izledi, sonra kız dönüp gözlerini Lucien'in gözlerine dikti.

Şaşırmış, hatta endişeli görünüyordu. Başkasının sesini kafanın içinde duymak, sıkça rastlanan bir şey değildi.

Sonra endişesi eridi ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle gülümsedi. Tereddüt etmeden, kalabalığın arasından ustaca sıyrılarak ona doğru ilerledi.

Lucien, onun hareketlerini izlerken bir karar verdi. Onu kendine gelmeye zorlamadı, The Den'e giden labirentin girişinde onunla buluşmak niyetiyle hareket etti.

Bu işi bitirip Leah'ın yanına dönmek istiyordu.

Yarın akşam beslenmek ve onu evcilleştirmek için bir girişimde bulunmak üzere geri dönmeyi planlamıştı. Ancak, ona talimat vermek yerine, açıklama yapmak için onunla konuşmaya karar verdi. Ve bunu gecikmeden yapmaya karar verdi.

Belki bu, onu etkilemek için yeterli olurdu ya da en azından onu alması için yalvarmasına yetecekti.

Bütün gün vücudu, Leah'ın ipeksi, ıslak, sıcaklığına gömülme ihtiyacının karşılanmadığını ona hatırlatmıştı. Penisine onun hissini bile tattırmak bir hata olmuştu. Gün boyunca bu düşünceleri bir kenara bırakmak için büyük bir irade gösterisi gerekmişti. Ondan ne kadar az şey almış olursa olsun, aldığı şey mükemmeldir.

Sarışın kadın onun yanına geldiğinde "Lucien" diye fısıldadı.

Lucien onu selamlamadı, ona dokunmadı.

Koridora doğru yürüdü, onun da onu takip edeceğini biliyordu. Kız da öyle yaptı.

Bu koridor, bu Ziyafet'in Yuvası'na ya da beslenme odasına uzanmıyordu. Bunun yerine, ortasında Yuva'nın bulunduğu bir labirentti. Her vampir bu düzeni biliyordu, ama ölümlülerden hiçbiri bilmiyordu. Bir ölümlü, ancak bir vampirin davetiyle onun eşliğinde Yuva'ya gidebilirdi. Eğer bu özel Ziyafet'te beslenmeye dalmak umuduyla dolaşırlarsa, saatlerce, hatta günlerce kaybolabilirlerdi.

beslenmeye katılmak umuduyla geri dönerse, bu özel Ziyafette saatlerce, hatta günlerce kaybolabilirdi.

Lucien hızlı ve emin adımlarla ilerledi, onun yetismeye çalıştığını hissederek, yönünü bulmasına izin vermedi ve birkaç dakika içinde The Den'e vardılar.

Lucien'in gözleri hemen onu fark eden ve başını başka bir kapıya doğru sallayan hizmetçiye gitti. Lucien, arkasında onu hissederek, Leah'inki kadar lezzetli olmayan kokusunu koklayarak, yerdeki cesetlerin arasından yolunu buldu.

Kesinlikle limonata. Ve iyi bir limonata da değil.

"Efendi Lucien," diye mırıldandı uşak, anahtarı sokup The Den'e açılan yarım düzine kapıdan birini açarken.

"Clive," Lucien selamını karşıladı ve küçük odaya girdi.

Zengin renklerle dekore edilmiş, rahat ve davetkar mobilyalarla donatılmış, dinlenmek için tasarlanmış, yumuşak, pelüş kumaşlarla kaplı, diğer odalardan farksız bir odaydı. Lucien, Leah'ı dün gece ziyaret ettikleri odadan başka bir odaya götürmeyi planlamıştı, beslenmek için değil, başka zevkli aktivitelerle uğraşmak için. Ancak, onun aşırı tepkisi onu bundan alıkoydu. Hayal kırıklığına uğramıştı, ama

Leah açıklamaya başlayana kadar. Sonra çok sevinmişti.

Kapı arkalarından kapandı ve Lucien kadına döndü. "Ben Kitty," dedi nefes nefese bir sesle.

Lucien bir an ona baktı, sonra dürüst ve tarafsız fikrini söyledi. "Ne kadar saçma bir isim."

Kadın hem şaşkınlık hem de, Lucien'in hemen fark ettiği gibi, aptallıkla gözlerini kırptı. Lucien'in ciddi mi yoksa alay mı ettiğini anlayamadı ve mavi gözlerinin arkasında dönen çarkları görünce, bunu anlamak için onunla geçirmeyi planladığından çok daha uzun zaman gerekecekti.

"Buraya gel," diye emretti ve kadın zorlu düşünme çabasını bırakıp öne doğru adım attı.

Birkaç santim uzaklıkta durduğunda, parmak uçlarına yükselerek eğildi. "Bilmelisin ki, istediğin her şeyi yaparım." Tereddüt etti ve ona biraz etkili ama açıkça çalışılmış çekici bakışını attıktan sonra, "*Her şeyi*" diye vurguladı.

"Bana her şeyi vereceksen, lütfen konuşmama iyilik yap." Ona tamamen farklı, çok etkili bir bakış attı ve "*Hiçbir şey*" diye vurguladı.

Kız tekrar gözlerini kırptı, yüzünde şaşkınlık belirdi ve Lucien işini bitirmişti.

Bir saniyeden az bir sürede, onu kollarına aldı, diliyle boynunu yaladı ve uzun saçlarından sertçe başını geriye çekti. Sonra onu parçaladı, kanı ağzına fişkırdı.

Onun heyecanını hemen kokladı.

Ne karnındaki ağrı ne de penisinde hissettiği zonklama yatışmıştı.

Kadının başı geriye doğru yuvarlandı, bu da ona daha iyi erişim sağladı ve kadının kendi yarasını daha da açtı, ki bunun da pratik edildiğinden emindi.

Kızın kolları onu sarmaya başladı ve adam, kanamayı durdurmak için dilini yaraya sürmeden başını kaldırdı. Kan, kızın boğazından aşağı akarak elbisesini lekeledi.

"Bana dokunma," diye homurdandı. Gözleri onun gözlerine takıldı ve ağzı yaraya dönmeden önce belirsizlik gördü.

Anlaşmalarının bu erken aşamasında Leah için sağlıklı olabilecek miktarın ötesinde beslendi, ama bu kadını nereye kadar götürebileceğini biliyordu. Davet edildiğinde The Den'e girdiğinde, herkesin beslenmesine açık hale gelerek yenilenmiş olacaktı.

Sonra dilini yaranın üzerinde gezdirdi, kanama durdu ve deri birbirine yapışmaya başladı. Kollarını ondan çekti, kız onun önünde dizlerinin üzerine çöktü ve o kapıya doğru hareket etti.

"Bu kadar mı?" diye fısıldadı Leah, elleri Lucien'in kalçalarını tutmak için uzandı, başı geriye eğildi, gözleri yalvarırcasına, Lucien'e sadece beslenmekten daha fazlasını sunma konusundaki çaresiz ihtiyacı yüzünden okunuyordu.

Gözleri kadının göğüs dekoltesine düştü ve düşüncelerine rağmen vücudu tepki verdi.

Onu kötüye kullanmıştı. A Feast'teki ölümlülerle bile daha iyi davranıyordu. Hatta Wats ve Breed'le bile daha iyi davranıyordu.

Leah ve ona karşı duyduğu hayal kırıklığını bu yaratık üzerinde çıkarıyordu ve bu affedilemez bir şeydi.

Bu nedenle, sorduğunda ses tonu yumuşadı: "Ne istersin, evcil hayvanım?"

Gözleri onun pantolonuna kaydı, sonra tekrar gözlerine döndü. "Bana vermek istediğin her şeyi," diye fısıldadı.

Lucien, Leah'ı, onun inatçılığını ve ikisinin de önlerinde bekleyen muhtemel haftalarca sürecek işkenceyi düşündü.

Lucien bir vampirdi. Vampirlerin eşlerine sadık olmaları beklenmezdi, bu da Lucien'in Katrina'ya karşı bir başka hayal kırıklığıydı, hele ki inatçı cariyelerine karşı hiç beklenmezdi.

Sonra ceketini çıkardı.

"Ayağa kalk ve elbiseni çıkar," diye emretti.

Katrina hemen söyleneni yaptı ve Lucien, Leah'a dönmek için karar verdiğinden çok daha geç kaldı.

* * *

Eve vardığında şafak sökmesine bir saat vardı.

Mutfığa girdiğinde, televizyonun sesini duydu ve oturma odasından gelen yanıp sönen ışıkları gördü.

O yöne doğru ilerledi, odaya girdi ve ses seviyesi düşük olan bir gece yarısı filmi izlendiğini gördü.

Leah kanepede yan yatmış uyuyordu, elleri dua pozisyonunda yanağının altında duruyordu. Sessiz renklerle parlak pastel renklerin karıştığı paisley desenli bir pijama altı ve pantolonun renklerinden biri olan robin yumurtası mavisi dar bir kaşkorse giyiyordu.

Masum ve sevimli görünüyordu, ikincisi bazen böyleydi, ilki ise sadece uykusunda böyleydi.

Kahve masasının üzerinde ve bir kısmı yere dökülmüş halde, bir yemek ziyafetinin kalıntıları duruyordu. Mikrodalga popcorn, açılmış cips paketleri, kurabiyeler, şeker kağıtları ve yarısı yenmiş, şimdi tamamen erimiş küçük bir kutu dondurma.

Lucien, bu geceki A Feast gibi özel durumlar hariç, abur cubur yiyen biri değildi. Kesinlikle lezzetli, özenle hazırlanmış bir tatlı.

Kimyasal maddelerle doymuş tuzlu yiyecekler ve diyabetik komaya neden olan tatlıların cümbüşü, asla.

Bununla ilgili olarak, uygun bir zaman bulursa, muhtemelen önümüzdeki on yıl içinde, onunla konuşmaya karar verdi.

Onu kaldırdı ve dün gece olduğu gibi, kız uyanmadı. Sadece ona yaslandı, şakakları omzuna, alnı boynuna değiyordu.

Ölümlülerin yavaşlığıyla yürüdü, kokusunu tatmak için zaman ayırdı. Gözleri onun profilinde dolaştı, kolları yumuşak vücudunu kendine daha yakın çekti, bu gece onun zavallı akrabasını birkaç kez doyurduktan sonra, onun her şeyinden zevk aldı. Bu zevk, ona anlamasını sağlarken ve onu evcilleştirirken çok daha sabırlı olma kararını güçlendirdi.

Dikkatlice örtüleri geri çekti ve onu yatağa yatırdı. Hızla giysilerini çıkardı ve ona katıldı.

Sonra eve dönerken arabada karar verdiği şeyi yaptı. Bunun Leah'ı sonsuz derecede daha uysal hale getireceğini düşündü.

Gecikmeden, elleri onu aradı, biri göğsüne, diğeri doğrudan pijama altının içine girdi. Ağzı kulağının altındaki boynundaki cilde gitti ve dilini kullanarak onu tattı.

Parmakları işini yaptı ve Leah yumuşak, alçak bir iniltiyle uyandı.

"Lucien?" diye fısıldadı, sesi uyukulu, tatlı ve tamamen savunmasızdı.

"Evet, tatlım."

Nefes aldı, vücudu hareketsiz kaldı, sonra kaçmak istercesine sıçradı.

Lucien bunu bekliyordu, onu olduğu yerde tuttu ve işine devam etti.

"Lucien!" diye bağırdı, sesinde daha önce duymadığı bir keskinlik vardı.

Göğsündeki eli çenesine doğru kaydı, kendi başını kaldırırken onun başını da çevirdi. Onun ağzını öptü, parmağı onun içine girerken dili de içeri kaydı.

Tanrım, o muhteşem hissediyor ve tadı muhteşemdi.

Bu düşünceyle, hayal kırıklığına rağmen, bir süre Leah dışında başka bir yemek ya da başka bir şey yemeyeceğine karar verdi.

Belki yıllarca.

Onun sürprizine, kız öpüşmeyi kesmek için başını yastıklara geri attı.

Öpüşmeyi kesmesi nadirdi. Çok nadirdi. Genelde o bağlantıya onun kadar açtı. Hatta daha da fazla.

Dudakları açıldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve o, Leah'da daha önce hiç görmediği bir yoğunlukla parıldayan gözlerini izledi, bu da şaşırtıcıydı. Reaksiyonlarını gizlemiyordu ve olağanüstü tutkuluydular.

"Sen..." diye başladı ve o parmağını çekti, onu buldu, baskı uyguladı ve daireler çizdi.

Konuşmayı kesti, yüzü yumuşadı ve gözleri dalgınlaştı. "İşte böyle, tatlım,"

diye mırıldandı, ağzıyla onun ağzını kapattı, başı

geriye doğru eğildi ama kalçalarını onun eline doğru itti. Öpüşmeyi bırakıp daha samimi bir şey yapmaya karar verdi. Dudaklarını boğazına götürdü, dilini cildinde gezdirdi ve orayı ısırdı, küçük bir yara açıldı ama kan akmadı.

Emmesi gerekiyordu. Ve öyle yaptı.

O da tahmin ettiği gibi bundan hoşlandı.

Onun inlemesini duydu ve vücudu onun vücuduna eridi. Küçük yaradan kanı emdi, onun uyarılmasını ölçülü, kontrollü artışlarla artırdı. Eli tekrar göğsüne gitti, parmakları meme ucunu yuvarladı ve kızın başı omzuna düştü.

Kızın kalçalarını sallamaya başlayıp elini sürmeye başladığında, onun kendisine ait olduğunu anladı.

Kadının hareketleriyle penisinin sertleştiğini hissetti, zihni kadının onu sürmesi ve alternatif olarak, en az onun kadar zevkli olan, kendisinin kadını sürmesi hayalleriyle doldu.

Yarayı dikkatlice daha da açtı ve kanını daha derin bir şekilde emdi.

Kadın nefesini tuttu, vücudu gerildi, adam bir parmağını içeri soktu, sonra bir tane daha, ikisi de derinlemesine okşarken, başparmağı kadının etrafında daireler çiziyordu. Kadın'ın kalçaları artık çaresizce hareket ediyordu, nefesi hızlanmıştı.

Dili yarayı sardı ve başını kaldırıp kızın yüzüne baktı. Onun doruğa ulaşmasını görmek istiyordu.

Hayal kırıklığına uğratmadı.

Kadının boynu zarıfçe kavislendi, yüzü muhteşem bir şekilde kızardı, gözleri yavaşça kapandı ve dudakları sessiz bir iniltiyle açıldı, sıcak, ıslak kılıfı onun parmaklarını derinlerde sıkıca sardı.

Tanrım, o sadece muhteşem değildi. O kadar çarpıcıydı ki, nefesini tuttu, bağırsaklarında, ciğerlerinde ve penisinde hissetti, onun orgazmını izledi.

Başparmağıyla kadının orgazmını daha da ileriye götürdü. Kadının parmakları protesto edencesine erkeğin bileğini kavradı, sonra onu hapsetti, kadın bir nefes daha aldı ve titreme onu sardı.

Hareketlerini durdurdu, bir eliyle göğsünü kavradı, başparmağını durdurdu ama diğer eliyle parmaklarını içinde tutmaya devam etti. Bir kez, sonra tekrar titredi, sonra tekrar titredi, sonra sakinleşti, bitkin düştü, vücudu ağır ağır ona yaslandı.

Onu sıkıca tuttu, yüzünü kadının başının arkasındaki saçlarına gömdü, hızla atan kalbinin sakinleşmesini dinledi ve kokusunu içine çekerek duyularını onunla doldurdu.

Bir süre sonra, elini göğsünden çekip karnına doladı, parmakları yavaşça içinden çıkarken onu kendine çekti ve bacaklarının arasına elini koydu.

Başını kaldırdı ve artık pembeye dönmüş yaraya dudaklarını değdirdi. "Nasıl hissediyorsun, evcil hayvanım?" diye fısıldadı.

Kız hareket etmedi, konuşmadı.

Kafasını kaldırıp kızın profiline baktı. Gözleri kapalıydı, başı hafifçe öne eğilmişti.

"Leah? Uyuyor musun?"

Konuştığında gözlerini açmadı ve sesi hem çok sessiz hem de tamamen cansızdı.

"Bunu bana sen yaptın ve cildinde onun parfümünün kokusunu alabiliyorum." Adamın vücudu dondu ve kız konuşmaya devam etti. "Ve beni öptüğünde, ağızımda onun kanının tadını alabildim."

"Leah..."

Kız onu keserek sözünü bitirdi. "Beni evimden ve hayatımdan zorla çıkardın. Arkadaşlarımı ve işimi bırakmama neden oldun. İnisiyasyonum sırasında bana hayatımda hiç hissetmediğim kadar acı çektirdin. Zihnimi ve bedenimi kontrol ettin. Beni aşağıladın. Bugün güvenimi boşa çıkardın. Bu gece *beni* aldattın."

"Leah –"

"Sen kazandın," diye fısıldadı ölü gibi bir sesle. "Seninle savaşamam, Lucien.

Sen kazandın."

Ona sabırlı olacağına dair yeminini hatırlayarak, onu sırt üstü çevirdi ve onu daha iyi görebilmek için dirseğiyle kendini kaldırdı.

"Sen benim halkımın yaşam tarzını anlamıyorsun, evcil hayvanım..."

Leah'ın yaptığı bu hareket, yenilgiyi kabul ettiği anlamına geliyordu ve bu, Leah'ın yaptığı zaman çok çirkin görünüyordu.

"Lütfen bana bir şey ver. Sadece bir şey." Gözlerini açtı ve Lucien, onların da ölü olduğunu görünce paniğe kapıldı. "Bana evcil hayvanım deme ve lütfen, bir daha asla bana tatlım deme."

"Leah..."

"Yeniden uyuyabilir miyim?" diye sordu, samimi, sahte olmayan bir düşünceyle.

Daha önce verdiği sözüne rağmen, öfkesi artıyordu ve onunla birlikte, onun attığı iç çamaşırlarını gördüğünde hissettiği duygu da artıyordu.

"Leah, A Feast'e katılmak benim hakkım."

Kız başını çevirip onun omzunun üzerinden baktı. "Biliyorum. Elbette hakkın var," dedi yorgun bir sesle. "Her şeyi yapmaya hakkın var."

Farklı bir taktik denemeye karar verdi ve elini kadının çenesine götürdü.

Nazıkçe, "Bu gece sana bir şey vermek istedim, tatlım," dedi.

O sevgi sözcüklerini söylediğinde, kız sanki ona vurmuş gibi başını çekerek irkildi.

Bu tepki karşısında, garip, iğrenç bir duygu öfkesini ele geçirdi ve bundan hoşlanmadı. Acı gibi hissediyordu. Kıvrılan, yakan bir acı ve hızla büyüyordu.

Sabrını kaybetti ama öfkesine sıkı sıkı tutundu. Aksi takdirde acı dayanılmaz hale gelmeye başlayacaktı.

"Leah, lanet olsun, bana bak."

Tereddüt etmeden baktı.

"Bunu konuşmamız gerek," diye devam etti.

Leah başını salladı ve "Neden? Söz veriyorum uslu olacağım, dediğini yapacağım. Ne istersen yapacağım. İstedğin bu değil mi?" diye sordu.

Hayır, lanet olsun, istediği bu değildi.

O, Leah'ın güvenini, gücünü ve hakimiyetini kabul etmesini istiyordu, bunu ona karşı kullanmak için değil, onu güvende tutmak, korumak, beslemek ve gelişmesini sağlamak için.

"Anlamıyorsun," dedi ona.

"Anlamamı mı istiyorsun?" diye sordu. "Evet, tabii ki istiyorum."

Gözleri onun gözlerine kilitlendi, gözleri hala cansızdı. "O zaman elbette dinleyeceğim.

Ne istersen, Lucien."

Kör edici bir öfke onu sardı. O anda, Leah'a mı yoksa kendine mi kızgın olduğunu bilmiyordu. Bu öfke, tuhaf ve kıvrımlı bir acıyla karışmıştı ve odayı parçalamamak için tüm gücünü kullanması gerekti.

Onu bekleyerek izledi ve burnundan nefes aldı.

Bu gece bununla başa çıkacak kadar kontrolü olmadığını biliyordu. Sakinleşmesi ve bunu mantıklı bir şekilde ele alması gerekiyordu, salonu pencereden dışarı atmak istediği bir anda değil.

"Yarın konuşuruz."

Leah başını salladı ve "Yeniden uyumama bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Burnundan bir nefes daha aldı ve öfkesini kontrol etmeye çalıştı, neyse ki başarılı oldu.

"Uyumak için bana izin istemene gerek yok."

Kız yine başını salladı, "Tamam" diye fısıldadı, sonra yanına döndü, ellerini yine yanağının altına koydu ve gözlerini kapattı. "İyi geceler, Lucien," diye yastığına söyledi.

Öfkesini kontrol edemedi ve homurdandı. Kızın gözleri birden açıldı ve başını ona doğru çevirmeye başladı, ama adam kollarını ona sıkıca dolayarak yüzünü kızın boynuna gömdü.

"Sen beni mahvediyorsun, evcil hayvanım," diye mırıldandı, onun sıcak, yumuşak vücudunda, o kıvrılan acıyı bastırabilecek herhangi bir şeyde teselli arıyordu.

Kızın hareketsiz kaldığını hissetti, sonra kız gevşedi ve yumuşak bir sesle, "Seni yeniden yapabilir miyim, bilmiyorum," dedi.

Onun sözleri o kadar saçmaydı ki, öfkesi rağmen, boynuna gülümsedi.

O konuşmaya devam etti. "Ama seni yeniden yapmak için, önce kendimi nasıl yeniden yapacağımı bulmam gerek ve o gemi çoktan yola çıktı."

Gülümsemesi kayboldu ve kız başını öne eğdi, boynuna erişimini reddetmek için değil, uykuya dalmak için.

"En iyisi bu," diye fısıldadı, o da başını kaldırıp onun yorgun yüzüne baktı. "Kişilik kusurlarımla herkesi deli ediyordum. Kate teyze çok sevinecek."

Onun sözleri, yakıcı acıyı oldukça şiddetlendirdi. "Leah, konuşmayı kes," diye emretti Lucien.

"Tamam," dedi, sonra gözleri açıldı ve yana doğru baktı ve "Konuşuyorsun. Üzgünüm. Hayır, demek istediğim... üzgünüm!" dedi. Sonra dudaklarını birbirine bastırdı ve yüzünü yastığa çevirdi.

Lucien gülmeli mi, bağırmalı mı bilemedi. Tek bildiği, Kitty'nin çok kötü bir fikir olduğuydu.

Onun arkasına uzandı, onu vücuduna daha da yaklaştırdı, Leah direnmedi ve yüzünü onun kalın, yumuşak saçlarına gömdü.

Leah'ın daha önce kırılmış olduğunu düşünmüştü ama yanılmıştı. Derin bir nefes aldı ve yarının ne getireceğini göreceğine karar verdi.

Onun uyuduğunu anladığında, onu uyandırmamak için dikkatlice uzaklaştı ve duş aldı.

Onikinci Bölüm

Anlaşma

Uyandığımda, Lucien'in pürüzsüz, belirgin göğsünden başka bir şey göremedim. Çünkü yanağım onun göğüs kaslarına yaslanmıştı. Onunla nasıl öyle sarılmış uyuduğumu asla bilemeyecektim. Ben sarılmayı seven bir kız değildim.

Önceki gece ve dünün anıları beynimi doldurdu ama acıya rağmen, ya da belki de acının etkisiyle, otomatik olarak onun sert sıcaklığına daha da yaklaştım.

Dün, çok uzun ve çok soğuk bir duş aldıktan sonra, bulabildiğim her kırılabilir şeyi kırmaktan zar zor kendimi alıkoyduktan sonra, kendimi yapacak hiçbir şeyin olmadığı devasa, dağınık bir evde buldum. Yanımda getirdiğim tek kitabı bitirmiştim. Arkadaşım yoktu. Telefonum yoktu. Araba anahtarlarım yoktu. Kitaplarım yoktu. İnternetim yoktu. Yapacak temizlik yoktu. Kirli çamaşır yoktu. Ütüleyecek çamaşır yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Edwina'dan birkaç dergi almasını istemem gerektiğini çok geç fark ettim. Sadece televizyonum ve düşüncelerim vardı ve ikisiyle de vakit geçirmek istemiyordum.

Yıllar boyunca (bolca deneyimleyerek) televizyonda nadiren izleyecek bir şey olmadığını öğrendiğim için televizyondan uzak durdum. Ayrıca televizyonun önünde oturduğumda genellikle esrarkeş gibi yemek yedim, bu yüzden yürüyüşe çıkmaya karar verdim.

Bu çok aptalca bir fikirdi, çünkü kokuşmuş iPod'umu unutmuştum. iPod'unuz olmadan yürürken, düşünmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Geri dönmek için çok tembel olduğumdan, yoluma devam ettim ve yürürken aklıma bazı şeyler geldi.

Örneğin, Katrina'nın Lucien'i yaraladığı gerçeği. O anda panik içinde olduğum için bu benim dikkatimi çekmemişti, ama geriye dönüp baktığımda, çizikler çirkin ve vahşiceydi. Derisi yırtılmıştı. Katrina sadece kendini tutmamış, aynı zamanda biraz da olsa intikamını alacak güce ve hıza sahipti.

Ve kavgalarına hiçbir şekilde şok olmuş gibi tepki vermemişti. Sanki bu her zaman olan bir şeymiş gibi.

Lucien'in "Dene" diye kışkırtması bile, geriye dönüp bakınca, sanki ilk kez söylemiş gibi değil, birçok kez söylemiş gibi geliyordu.

Ve çok kez.

Katrina saldırmaktan çekinmemişti.

Katrina Lucien'e saldırmıştı, tersi değil.

Bana da saldırmıştı, Lucien beni bundan (kolayca) korumuş olmakla kalmamış, aynı zamanda (çok) öfkelenmişti.

Sonra onların konuşmaları vardı, Katrina benim Lucien için "hayat" olduğumu söylüyordu. Bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, önemli bir şeylerin olduğu idi. Anlamadığım, anlamak *istemediğimi* kendime söylediğim, ama yine de olan bir şey.

Katrina gitti ve Lucien onun peşinden gitmedi. Bildiğim kadarıyla, bana dönmeden önce ona ikinci bir kez bile bakmadı.

Tüm bunlar beni açıkça rahatsız etti, hatta normalden daha fazla rahatsız etti.

Çünkü Lucien'in haklı olduğundan korkuyordum. Hemen sonuca varmıştım.

Birçok kötü özelliğim vardı ama asla yargılayıcı biri olmamıştım. Yargılayıcı insanlardan *nefret ederdim*. Onlar en kötüleriydi.

Ama Lucien'in yanında olduğumdan korkuyordum.

Katrina'nın sözlerine bakılmaksızın, Lucien'in ona "kıdem tazminatı belgelerini" (kıdem tazminatının ne anlama geldiğini anlamak zor değildi) benim yüzümden değil, çok daha uzun süredir devam eden bir şey yüzünden gönderdiği açıktı.

Ve ne kadar engellemeye çalışsam da, aşkın seni sıcak tutan bir battaniye olduğunu söyleyen onun derin sesi kafamda tekrar tekrar çınlıyordu.

Bunu, bir yerde okuduğu ve beğendiği bir alıntıymış gibi ya da aşkın ne olması gerektiğini açıklıyormuş gibi *söylemedi*. Bunu, daha önce hissetmiş gibi, bunun bir gerçek olduğunu *biliyormuş* gibi söyledi.

Bu beni büyüledi, korkuttu ve nedense çok üzdü, çünkü ona bu dersi veren Katrina değildi.

Lucien'in bana verdiği ev, büyük bahçesi, tertemiz bahçesi ve havuzu (evet, havuzu, küçük bir havuz evi de var) dışında ormanlarla çevriliydi. Geldiğim gün evi incelerken, ormana giden bir yol fark ettim ve o yoldan gittim.

Yargılayıcı bir insan olduğumu ve muhtemelen Yüce Lucien'e bir özür borçlu olduğumu fark ettiğimde (ki bu çok kötüydü), dolambaçlı, ormanlık yol bir göle çıkıyordu.

Ve ne göl ama.

Kocaman bir göldü. Hava sıcak ve güneşliydi, hafif bir esinti vardı ama sonsuza dek uzanan cam gibi pürüzsüz su yüzeyini bozmuyordu, etrafındaki ormanlık tepeler mavi, bulutsuz gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Muhteşimdi.

Tepelere, suya giden patikalar veya merdivenlerle yerleştirilmiş büyük, güzel evler vardı. Ancak çok fazla değillerdi. Beş tane saydım.

Gerçekten çok özel gayrimenkullerdi.

Yolun sonunda uzun, geniş ve sağlam bir iskele görebiliyordum. Tabii ki çürümüş ve bakımsız değildi. O, lüks bir sürat teknesi (veya küçük bir yat) bağlayabileceğiniz türden bir iskelesiydi.

İskelenin sonuna kadar yürüdüm ve güneşin altında oturarak gölün sakin güzelliğine bakarken, Lucien'in tüm cariyelerine bu kadar lüks yerler sağladığını merak ettim. Eğer sağladıysa, bu ona çok pahalıya mal olmuş olmalıydı. Hala hayatta olan düzinelerce cariyesi olmalıydı. Sağlamadıysa bile, bu yine de ona çok pahalıya mal olmuştu.

Her halükarda, *bana bunu* sağladığı gerçeği değişmiyordu.

"Mahvoldum," dedim göle.

Göl, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, cevap vermedi.

Suya bakarak oturdum ve Nazik, Cömert Lucien'i ya da, dürüst olmak gerekirse, küçük, yanmaz bir kasa olsa bile, Neden Lucien'i Seviyor *Olabileceğim* Kasasını açmam gerektiğini düşünmemeye çalıştım. Ayrıca, belki de aptal kendimi bu karmaşaya sokan birçok kötü özelliğimi de düşünmemeye çalıştım.

Bir vampirin cariyesi olmak ailemin mirasıydı. Bu, beş yüz yıldır sürdürdükleri bir işti. Aslında, bu gelenek yüzyıllardır devam ediyordu ve insanlar bundan *hoşlanıyordu*. Bu onların yaşam tarzıydı.

Ben kimdim ki bu geleneğe karşı çıkacaktım?

Cosmo'nun parası, Lana ve ben taşınana kadar annem, kardeşim ve benim giyinmemizi, beslenmemizi ve oldukça iyi bir şekilde barınmamızı sağlamıştı, bunu itiraf etmeliyim. Lana ve ben aynı babayı paylaşıyorduk, daha doğrusu aynı efendiyi paylaşıyorduk. Hatırladığım kadarıyla, babamız çok içerdi, çok bağırırdı ve annem, teyzelerimin desteğiyle onu evden kovdu. Sonra gitti, ilk birkaç yıl doğum günü kartları gönderdi, sonra vazgeçti. Altı yaşımdan beri onu görmemiştim.

Cosmo, anneme manikür, pedikür, üç yatak odalı bir çiftlik evi, tasarımcı çantaları ve teyzelerimle martini öğle yemekleri almaya devam etti.

Onunla ilk tanıştığımda ona teşekkür etmeliydim, ona soğuk davranmamalıydim. Ve sonra Lucien vardı.

Tabii ki o patolojik olarak kontrolcü ve baş belası biriydi, ama bu iki özelliği göstermediğinde başka özellikleri de vardı. Sarhoş olduğumda bana karşı davranışını (pislik haline gelmeden önce, hemen eklemeliyim) ve The Feast'teki davranışını (o zamanlar hiç pislik gibi davranmamıştı) düşünmeden edemedim.

Aslında, pislik, kontrolcü ya da baş belası olmadığı zamanlarda bana bakışı...

Bana bakıyordu...

Kahretsin, bana hayatımmışım gibi bakıyordu.

Sanki ben güzelmişim gibi. Sanki ben seksi olmanın ötesindeymişim gibi, her ne demekse, ama Lucien bana öyle bakıyordu. Sanki ben komik, ilginçmişim gibi ve o benim bir sonraki adımımı bilmiyordu, ama ne yaparsam yapayım, bir şekilde bundan zevk alacaktı ve bu yüzden bunu dört gözle bekliyordu.

Beni dört gözle bekliyordu.

Kimse *beni* hiç beklemiyordu.

Buna inanamıyordum.

Yıllarca beni cariyeye hayatından uzak tutacak bir erkek aradım. Seçimimden önce pek bir şey bilmiyordum ve şimdi de pek bir şey bilmiyordum. Bildiğim tek şey, vampirlerin, ölümlülerle ilişkisi olan Uninitiated'leri Seçime davet edemeyecekleri idi.

Bu nedenle, çoğu zaman bir ilişkim olmasını sağladım.

Bu da, on sekiz yaşında ilk Seçime katılmaya hak kazandığımdan beri sürekli bir ilişkiye girip çıktığım anlamına geliyordu.

Çaresizlikten, çünkü kendimi aptal olarak görmek istemiyordum ama durum büyük olasılıkla böyleydi, hep yanlış erkekleri seçmişim. Sonuncusu olan Justin, hepsinden daha da yanlıştı. Ve kendimi güvende tutmak için onlarla gerekenden daha uzun süre birlikte kaldım.

Belki, sadece belki (ve bu "belki"ye pek inanmıyordum), yanılmışım.

Bu da iki şey anlamına geliyordu.

Birincisi, yargılayıcı bir kaltak olduğum için Lucien'den özür dilemem gerekecekti. İkincisi, ona talimatlarını hızlandırmasını istemek zorunda kalacaktım, böylece yaşamam gereken hayatı daha iyi anlayabilecektim.

Sonra kararımı verecektim.

Tek bildiğim şey, Lucien ile aramızda ne olursa olsun, onun beni yıkmasına izin vermeyeceğimdi.

Onunla orta yolu bulacaktım.

Eğer o da buna razı olmazsa, başa dönecektik.

Açıkçası, gölün sükuneti bile Lucien'i düşünmemi engelleyemedi.

Kendimi toparlayıp patikadan geri yürüdüm. Eve vardığımda, marine sosunu hazırladım, tavuk göğsünü içine koydum ve buzdolabına koydum.

Sonra günün geri kalanını yemeğe boğulup televizyon izleyerek zihnimi uyuşturmaya karar verdim.

Odaklanamayan gözlerim netleşti ve Lucien'in göğsü ve tesadüfen Katrina'nın tırmalama izleri tamamen iyileşti, düşüncelerim dün geceye döndüğünde tekrar belirginleşti.

Onun başka birini beslemesine, onun parfümünü koklamasına neden böyle tepki verdiğimi bilmiyordum. Ama bunu inkar edemezdim. Öyleydim.

Son iki haftadır hissettiğim tüm nefret dolu duygular arasında, Lucien'in başka bir kadının kokusunu ve tadını taşıırken bana dokunması, açık ara en kötüsüydü.

Çünkü canımı yakıyordu. Çok. Fazla.

Bunun olmaması gerektiğini biliyordum, ona karşı hiçbir hakkım yoktu. Ama oldu.

Ve o zaman anladım. Anladım. Annemin gözlerinin derinliklerinde neden hep bu hüznün izi olduğunu anladım. Ve bana, onun halkının yaşam tarzını anlamadığımı söylediği anda, bu hayatı yaşayamayacağımı anladım.

Leah Buchanan olarak değil.

Vampir cariyelerinin önde gelen ailesinden bir Buchanan olmak zorundaydım. Sabırsız, sinirli, inatçı, olgunlaşmamış, *benim* gibi hiçbir şey olmamalıydım.

Sinir bozucu kuzenim Myrna gibi iyi, mükemmel, görevine sadık bir cariyeye olmak zorundaydım.

Yıllarca, iyi kız "seni ispiyonlayacağım" Myrna'yı taklit etmek zorunda kalacaktım.

Ve bu tamamen ve tamamen *berbat bir şeydi*.

Ama kendime, güzel evimde, güzel gölün yanında, güzel kıyafetlerimle ve, itiraf etmeliyim ki,

Lucien'in bana akıl almaz, vücudumu sarsan, *inanılmaz* orgazmlar yaşatacağına ve her zaman beni besleyeceğine inanmam gerekiyordu, ki bunu kabul etmeliyim ki, bu muhteşem bir şeydi.

Ve o istediği her şeyi yapacaktı, ki zaten yapacaktı. Sonra beni serbest bırakacak ve ben yoluma devam edebilecektim.

Ama o üzüntüyle olmazdı. Beni kendine sevdirecek (ya da daha kötüsü) ve sonra *bu* şekilde yıkmayacaktı.

Onu sevip sevmediğimi bile bilmiyordum ve onun bana dokunmasının verdiği acı, vücudumu hayatla titretiyor gibi hissettiriyordu, büyük, sağlam sıcaklığı beni sarıyor, kendimi değerli, kırılgan ve her şeyden önce güvende hissettiriyordu, ama *onun* kokusunu alıp tadını alabiliyordum, bu yeterince kötüydü.

Eğer onu gerçekten sevseydim, başım gerçekten belaya girerdi. Neyse ki onu sevmiyordum, umarım güvende olurum.

Bu düşünceyle, kalçama kıvrılmış eli sırtımda yukarı doğru kaydı ve saçlarıma dolandı.

"Uyanık mısın, evcil hayvanım?" diye sordu seksi, kaba, uyuklu bir sesle.

Titrememeye çalıştım ama başaramadım. Ayrıca, bana "hayvanım" demesinin kalbimi parçalıyor gibi hissettirmemesini sağlamaya çalıştım ama bunda da başarısız oldum. Sonra, dün geceki isimsiz, yüz­süz *kadına* da "hayvanım" dedi mi diye merak etmemeye çalıştım ama bunda da başarısız oldum.

Başımı salladım, yanağım onun tenine sürtündü. Eli saçımı kavradı ve hafifçe çekti. Ona baktım ve gözleri benimkilere takıldı.

"Acıktım," diye mırıldandı.

Kahvaltıda yumurta ve pastırma yemekten bahsetmiyordu, bu yüzden bacaklarımin arasında bir sıcaklık hissettim ve meme uçları sertleşti.

Gözleri tembelleşti ve "Buraya gel" diye fısıldadı.

Ben zaten "buradaydım" ama ne demek istediğini anladım. Yukarı kayarak vücudumu ona daha da yaklaştırdım, diğer kolu da bana destek olmak için geldi, beni daha da yukarı çekip üzerine çekti, böylece neredeyse üstüne çıkmış oldum.

Eli başımı yönlendirirken, dudaklarım onun dudaklarına değdi ve beni öptü.

Gözlerimi kapattım ve birdenbire çaresizce ağlamak istedim.

O gerçekten iyi öpüşüyordu ama bu bizim açık, üstünlük mücadelesi, aç, seksi düellomuz değildi. Bu, hoş ve harika hissettiren yumuşak, tatlı bir sabah öpücüğüydü.

O zaman yeni planımın kusurlarını görmeye başladım.

Dudakları benimkilerden ayrıldı, yanağıma, çeneme, sonra boynuma doğru ilerledi. Bacaklarım huzursuzca hareket ediyordu, çünkü vücudumda çok hoş bir sıcaklık hissediyordum.

Belimdeki eli sırtımdan omzuma kaydı, omzumun üzerinden geçip, sadece orta parmağını kullanarak bana fısıltı gibi yumuşak bir okşama ile dokundu, yavaşça, inanılmaz derecede yavaşça, kolumdan aşağı doğru ilerledi. Derimde tüylerimin diken diken olduğunu hissettim ve bunlar da gerçekten iyi türden tüylerdi.

"Beslenirken seni orgazm etmemi ister misin?" diye boynuma fısıldadı ve cevabım büyük bir *evetti*. Ama bana bunu sorduğuna inanamıyordum.

Bu bir tür test miydi?

"Nasıl gideceğini görebilir miyiz?" diye sordum ve sesim nefes nefese çıkmıştı.

Elini saçlarıma koyup başımı geriye doğru çekti, böylece yüzüme bakabilirdi. Diğer elinin parmakları bileğimi kavradı, yüzümü incelerken gözleri düşünceli, hatta belki biraz da temkinliydi.

"Eğer istediğin buysa," diye cevapladı ve ben başımı sallamaya başladım, o da devam etti, yakışıklı ağzında bir gülümseme belirdi, "ama nasıl sonuçlanacağını biliyorum."

Cevabımı beklemedi. Gözlerini benimkilere dikmiş halde, eliyle bileğimi ağzına götürdü. Dilinin bileğimdeki nabzıma dokunduğunu hissettim, o kadar şehvetli bir şekilde ki nefesim kesildi.

Uzun parmakları aşağı kaydı, avucuma kıvrıldı ve benim elimi onun çok daha büyük elinde küçülttü. Ağzı hareket etti ve ben sadece onun beslenmeye başladığını hissettim.

Bu hissin ne kadar güzel olduğunu açıklamak imkansız. Eğer hissetmemiş olsaydım, inanmazdım. Belki de başka bir varlığa besin, beslenme, hayat vermekle bir ilgisi vardı. Belki de dudakların kilitlenmesi ve emmesi idi. Belki de bedenlerin birbirine dokunması ve bunun yanı sıra hem fiziksel hem de duygusal, her ikisi de samimi olan diğer bağlantılardı.

Her neyse, *harika* bir duyguydu.

Siyah gözleri benimkini esir alırken, kanımı ağzına çekiyordu ve ben kıvranıyordum, ateş yükseliyor, ihtiyaç açlık haline dönüşüyordu.

Dilinin cildimi okşadığını gördüm ve sonra elimi bıraktı. Kendimi tutamadım, boğazımdan şikayetçi bir miyavlama sesi çıktığını hissettim ve duydum.

Gülümsedi, beni yuvarladı ve eli pijama altımın ipi üzerine gitti.

"Beslenirken senin de boşalmanı istiyorum." Bunu sanki bir tür şefkatli meydan okuma gibi söyledi.

Bana uyar. Hem de çok uyar.

"Tamam," diye fısıldadım.

Sırıltışı kibirli bir gülümsemeye dönüştü.

Yorganı kenara çekti ve bir göz açıp kapayıncaya kadar altım ve külotum yok olmuştu. Beni üzerine çekti, dizlerimi çekerek üstüne oturmamı sağladı, açık ve çıplak kalmıştım.

Bu çıplaklık beni son derece rahatsız etti.

Yaklaşık iki saniye boyunca.

Sonra beni öpmeye başladı ve eli bacaklarımın arasındaydı.

Bu öpücük açgözlü bir düelloydur, ikimiz de alıyorduk, bu da garip bir şekilde ikimizin de verdiği anlamına geliyordu.

Sonra hiçbir şey düşünmedim ve hissettiğim her şey güzeldi.

Ağzı boynuma doğru gitti. Kendi ağzımın karıncalandığını hissederken onun dilini hissettim.

Sonra beslenmeye başladı ve parmakları içime girdi, başparmağıyla beni manipüle etti ve bu hızla arttı. Kalbim hızla atmaya başladı, kan damarlarımdan kan akıyordu. Kafamı geriye eğdim ki ona daha iyi erişebilsin, kalçalarım onun eline doğru sallandı ve benden daha fazlasını talep etti ve hepsi çok iyiydi.

Hızla yükseldi, çok büyük bir şekilde yükseldi, gerçekleşmeden önce bunun çok etkileyici olacağını biliyordum.

Ama öyle olmadı. *Tükürüyordu.*

Doruğum daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Çok güzeldi.

Önceki geceden bile daha iyiydi, hayatımı değiştiren bir deneyimdi.

Nefesimi tuttum, sonra nefes almayı bıraktım, boynum geriye doğru eğildi, kalçalarım onun eline süründü ve beni saf, mükemmel, ayak parmaklarımı kıvrıtan, göğüslerimi şişiren, iniltiye neden olan bir mutluluk dalgası sardı.

Elini saçımda hissettim, başımı konumlandırıyordu ama zevk yavaşça azalana ve gözlerim yeniden odaklanana kadar onun izlediğini bilmiyordum.

"Güzel," diye fısıldadı, bakışları yüzümde yumuşaktı.

Evet, planımda kesinlikle kusurlar vardı.

Bu yüzden, bana bu kadar dikkatle bakan yakışıklı yüzüne bakmak zorunda kalmamak için, saçlarımdaki parmaklarına hafifçe bir çekiş yaptım. Kaçmaya çalışmadım, onun üzerine uzandım, alnım boynuna değdi, eli dikkatlice bacaklarımın arasından çıktı ve iki kolu da beni sardı.

"Hoşuna gitti mi, tatlım?"

Belli ki, bana sevgi sözcükleri söylememeyi bir iyilik olarak görmüyordu. Bunu boşvermeye karar verdim ve başımı salladım. Yani, cevap belliydi. "Güzel," diye mırıldandı ve kollarını daha da sıktı.

Vücudumun açıkta olduğunu fark ettim ve bundan pek hoşlanmadım, ama bir saniye bile geçmeden beni sırt üstü çevirdi ve üzerimize battaniyeyi çekti.

Başını eline koydu, dirseğini yastığa dayadı ve ağırlığını benim tarafıma kaydırды, ama ağır bacaklarını benimkilerle doladı. Diğer eli yukarı kalktığında ona baktım, parmakları boynumu kavradı, başparmağı artık uyuşmuş yarayı okşadı.

"Bugün ne yapmak istersin?" diye sordu sessizce.

Gözleri hem uyuşuk hem de uyanıktı, sanki az önce olanlardan hoşlanmış ama bundan sonra olacıklara hazırlıklı olması gerekiyormuş gibi. Bunu garip buldum ama onun sorusuna odaklandım.

Lucien bana o gün ne yapmak istediğimi mi soruyordu? Bu da başka bir test miydi?

Açıkçası, son testi geçmiştim ama şansımı denemek istemiyordum. Testlerde hep berbat olmuşum.

"Emin değilim," diye cevapladım. "Seçeneklerim neler?"

Cevabı hemen geldi. "Beni de içeren her şey."

Hiçbir erkek bir kadının istediği her şeyi yapmaz. Yapacağını söyleyebilir, ama sonunda bir şekilde bira içip, acı kanat yiyip, garsonların kısa şortlar ve dar tişörtler giydiği bir barda maç izlerken bulursun kendini.

"Şey..." Düşündüm, gözlerim yana kaydı. Vücudunun hareket etmeye başladığını hissettim, bu yüzden gözlerim geri kaydı ve onun sessizce güldüğünü, dudaklarının çekici bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldığını gördüm. "Komik olan ne?" diye sessizce sordum.

Kafasını salladı, cevap vermedi ve hala sırtarak, "Bugün ne yapmak istersin?" diye tekrarladı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim.

"Aklına ilk gelen şey ne?" "Şey..."

"Leah, düşün. İlk gelen şey."

"Şey..."

Sesi alçaldı, şehvetli ve eğlenceli, etkili bir kombinasyondur. "Zor değil tatlım."

"Kitaplar," diye patladım ve o yavaşça gözlerini kırptı. "Kitaplar mı?"

"Evet, kitaplar," diye cevapladım. "Eşyalarım henüz gelmedi ve telefonum, internetim, temizleyecek evim, arabam yok ve Edwina da gittiği için dün yapacak pek bir şey yoktu. Televizyonu sevmiyorum, hiç bir şey yok ve ne zaman televizyonun önüne otursam, midem dipsiz bir kuyu gibi yemek yemeye başlıyorum, bu yüzden gidip birkaç kitap almam lazım."

Yüzü değişti. Eğlence kayboldu, ifadesizleşti ve acaba fazla mı paylaştım diye düşündüm. Gözleri başka yere kaydı ve odaklanmadan yastığına bakmaya başladı. Bu sorun olmazdı, ama yanağındaki bir kasın seğirdiğini yakından gördüm.

Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmemiştim.

Erkeklerin genel olarak alışverişten, kitap alışverişinden bile hoşlanmadıklarını bir an için unutmuştum. Büyük, kötü erkek vampirler muhtemelen alışverişten hiç hoşlanmıyorlardı.

"Kitap almak zorunda değiliz," diye aceleyle devam ettim ve gözleri benimkilere dikildi, artık boş değil, düşünceli ve yoğun. Yine de devam ettim, "Biz..."

Beni kesip, "Üzgünüm, Leah" diyerek beni korkuttu. Bir saniye, durun bakalım.

Lucien üzgün müydü? Ve bunu itiraf mı etmişti? Bu sefer benim gözlerimi kırpmamın sırasıydı.

Sonra sordum, "Ne?"

Yüzü yaklaştı ve sesi alçaldı, "Özür dilerim" diye tekrarladı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve Lucien de öyle hissetti ya da duydu, çünkü parmakları boynumda gerildi.

"Neden üzgünsün?" diye fısıldadım, nefes almakta zorlandığımı fark ettim ve bunun nedeninin onun sonraki sözlerini duymak istemem olduğunu anladım.

"Dün sana yapacak bir şey bırakmadığım için üzgünüm. O kadar kızgındım ki, lanet olasıca düşünemedim."

Ne duymayı beklediğimi ya da duymak istediğimi bilmiyordum ama her neyse, bu değildi.

Yine de, "Sorun değil" dedim.

Başını eğdi ve dudaklarını benim dudaklarıma kısa bir süre değdirdi, sonra tekrar başını kaldırdı.

"Sana birkaç kitap getireceğiz," dedi
yumuşak bir sesle. Ben başımı salladım.

"Ve yarın geniş bant internetin aktif hale getirilmesini
sağlayacağım." Tekrar başımı salladım.

"Ve Panama'ya gitmeye çalışmayacağına söz verersen, Cayenne'nin
anahtarlarını sana veririm."

Vay be, ikinci testi de geçmiş olmalıyım.

"Panama'ya gitmeyeceğime söz veriyorum," diye fısıldadım.

Gözlerindeki düşünceli yoğunluk kayboldu ve "İyi" dedi.

"Zaten gidemem, cüzdanım yok," dedim. Gözleri yine karamsar bir
yoğunlukla doldu. "Ya da," diye hızlıca devam ettim, "Panama'ya giden bir
harita." Bana baktı ve ben devam ettim, "Panama'ya gerçekten araba ile
gidebilir misin?"

Beni bir an inceledi, yüzü yumuşadı ve dudakları seğirdi. Tamam o
zaman. Kriz atlatıldı.

Tanrıya şükür.

"Öğrenmemen daha iyi olur," dedi.

"Gerçekten öğrenmek istemiyorum," dedim. "Panama, vampirlerden kaçmak
için tercih ettiğim yerlerden biri değil."

Dudak seğirmesi tekrar oldu ve eli boğazımdan yanağıma kaydı, sonra
parmakları başımın yanındaki saçları okşadı.

Başını eline daha da yaklaştırdı ve "Ne?" diye sordu. "Ne ne?"

"Vampirlerden kaçmak için tercih ettiğin yer."

Gözlerim çıplak omzuna kaydı (bu bir hataydı, bu arada, omuzu güzeldi
ama bunu görmezden gelmek zorundaydım), "Sana bunu söylemenin iyi bir
fikir olduğunu sanmıyorum."

Başını geriye doğru çekince vücudu hareket etti ve kahkaha attı. Yarım
saniye sonra, kolları beni sıkıca sardı ve yine bana sarıldı, yüzünü boynuma
gömdü.

"Muhtemelen değil," dedi boynuma, sesi hala kahkahadan titriyordu.

Bunun sona erme zamanı gelmişti. Neden Lucien'i Seviyorum
Örneğin, onu güldürdüğümde ne kadar iyi hissettiğim gibi.

Örneğin, onu güldürdüğümde kendimi ne kadar iyi hissettiğim.

Ve bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama inkar edilemezdi, bana sarıldığında hoşuma gidiyordu. İyi sarılırdı, sıkı ve sıcaktı ve o kadar iri olduğu için kendimi rahat, huzurlu ve güvende hissediyordum.

"Sanırım acıktım," diye kulağına fısıldadım ve başı geriye gitti.

Bana baktığında gözleri hala eğleniyordu ve o bakış da benim küçük kasama girmişti.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi, bir santim bile geri çekilmeden alnını alnıma dayadı.

"Seni doyurup şehre götürelim," diye fısıldadı. Kahretsin.

Bunu da kasama koymam gerekiyordu. Her şeyi, dudaklarını dudaklarıma değdirmesini, alnını alnıma dayamasını ve beni şehre götürmesini.

Kahretsin, ama orası giderek kalabalıklaşıyordu.

Üzerimden yuvarlandı, yataktan çıktı ama battaniyeyi de çekti, alt tarafımı hiç ortaya çıkarmadan.

Eğildi, yumruklarını yatağın iki yanına koydu ve "Acele etme tatlım. Edwina muhtemelen gitmiştir. Kahvaltı için ne yapabileceğime bakayım" dedi.

Sonra odadan çıktı, *zoom*, odadan çıktı.

Saate baktım ve neredeyse öğlen olduğunu fark ettim. Sonra tavana baktım. Sonra Lucien'in kahvaltı yapıp yapamayacağını merak ettim. Sonra düşündüm ki, yüzlerce yıl yaşamış olduğuna göre, o yılların birinde yemek yapmayı öğrenmiş olmalıydı. En azından tost (ya da başka bir şey) yapmayı.

Sonra kaçamayacağımı fark edince iç geçirdim.

Eğer böyle davranmaya devam ederse, planımda büyük, çirkin, kocaman bir kusur olacaktı. Bu zor olacaktı. Gerçekten, *gerçekten* zor.

Şanslıydım ki, kötü özelliklerimden biri işime yarayacaktı. Deli gibi inatçıydım.

"Bunu yapabilirim," diye tavana doğru fısıldadım, Lucien'in duymamasını umarak ve kendime yalan söylemediğimi umarak.

* * *

Ocağın başında durup büyük kaşıklarla bitkisel yağ tavaya döktüm, yağ sıcak demire değince eridi. Bunu yaparken, o gün yaptığım birçok hatayı düşündüm ve o akşam başka hata yapmamak için hazırlıklara başladım.

Lucien'in yemek yapıp yapamadığını öğrenemedim. Ama çok lezzetli susamlı bagel kızartabildiğini ve üzerine tam doğru miktarda krem peynir, fume

somon ve kapari koyabildiğini keşfettim.

Bagelimizi yiyip kahvemizi içerken konuşmadık. Bu dostane bir sessizlik değildi, rahatsız edici bir sessizlikti, en azından benim için öyleydi. Kendim olmadığım için ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Lucien'in neden konuşmadığını da bilmiyordum. Ve nedenini çok merak ediyordum.

Onun ruh halini anlamaya çalıştım ama başaramadım.

Bildiğim tek şey, bana uyum sağladığıydı. Beni işaretlemiş değildi. Başka bir şeydi, yeni bir şeydi, kendimi uyuşturulmuş gibi değil, daha çok titreşiyormuş gibi hissettiriyordu. Sanki beni anlamaya, ruh halimin kaynağını bulmaya çalışıyordu.

Başarılı olup olmadığını bilmiyordum ama bütün gün sessizce beni izlediği için başarılı olmadığını tahmin ediyordum.

Benimle duş almak ya da daha kötüsü, banyo yapmak isteyeceğinden korkuyordum, ama beni yalnız duş almama izin verdi.

İlk büyük hatam, tuvalet masamda oturup saçımı kuruturken oldu.

Lucien ben duş alırken ortadan kaybolmuştu ama makyajımı yaparken duşun çalıştığını duydum. Saçımı yaparken Lucien sadece bir havluyla giyinme odasına girdi.

Benim hatam, başka yere bakmam gerekirken ona bakmış olmamdı. Ama büyük Hollywood yıldızı aynamda onu gördüm ve ağzım sulandı.

Sonra ben orada otururken havluyu çıkardı ve Lucien'in tüm vücudunu gördüğümde, ki çok fazlaydı, ağzım kurudu.

Söylenmesi gereken, baştan ayağa mükemmeldi. Tamamen mükemmel. Güçlü, kalın uyluklar. Kaslı, iyi şekillendirilmiş kalçalar. Toplu, belirgin baldırlar. Hatta ayakları bile yakışıklıydı!

Ve onun vücudunun diğer kısımları, onun bir vampir değil de yaşayan bir tanrı olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Lucien giyinirken gözlerimi tekrar yansıma çevirdim.

Kot pantolon, botlar, harika bir kemer ve beyaz, bebek mavisi, gece mavisi, açık gri ve kömür grisi çizgili özel dikim bir gömlek seçti. Gömleğini pantolonunun içine sokmadı.

Başka bir erkek için oldukça sıradan bir kıyafetti. Lucien sanki bir dergiden çıkmış gibi görünüyordu.

Seçim sırasında Stephanie'nin söylediklerinden ve Lucien'in Ziyafet'te sergilediği davranışlarından, onun beni gururla gösterebilmek için benim çaba göstermemi istediğine karar verdim.

Bu benim için zor değildi. Ben kız gibi bir kızdım. Yumurtaları almak için markete koşarken bile çaba gösterirdim.

Güzel, düşük bel kot pantolon, yüksek topuklu, ultra ince bantlı ten rengi sandaletler, uyumlu bir kemer ve neredeyse şeffaf, beyaz, dekolteme kadar uzanan düğmeli harika bir bluz giymeye karar verdim. Yakası V şeklindeydi, yakalıydı ve kollarda ve yakadan bele kadar sırtta yarım düzine ince pileler vardı. Muhteşem bir bluzdu.

Makyajımı hafif yaptım ve saçlarımı uzun, düzgün dalgalı bıraktım.

Takacak takı yoktu, bu yüzden hazır olduğumda, cüzdanım ve telefonum olmadığı için rujumu arka cebime koydum, böylece çanta taşımam gerekmedi. Sonra odadan çıktım.

Hazır olduğumda Lucien ortadan kaybolmuştu ve onu aramaya çıktım. Onu bulduğumda, mutfaktaki jakı telefona takıyordu.

Bunun onun için ne anlama geldiğini bilmiyordum ama benim için ne anlama geldiğini biliyordum. Neredeyse kendimi ona atıp kocaman bir öpücük kondurdum.

Onun yerine, "Hazırım" diye seslendim.

Başını kaldırdı, bana baktı, gözleri tembel bir ifadeye büründü ve midem hoş bir şekilde kıpırdadı.

Sonra bana sordu, "Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?"

Vücudum tamamen durdu.

Hayır, bilmiyordum.

Yani, önemsiz biri olmadığımı biliyordum. Hiçbir anne çocuklarını benim groteskliğimden uzaklaştırmamıştı ve bir şekilde kolayca randevu alabiliyordum.

Onun bunu söyleme şekli, *Lucien'in* bunu söylemesi - o kadar sert, o kadar çekici bir adam ki, yirmi dakika önce onu yaşayan bir tanrıya benzetmişim; muhtemelen hayatında pek çok kadın görmüş bir adam - bu, başka bir derin iltifattı ve ben bununla başa çıkabileceğimden kesinlikle emin değildim.

"Leah?" Sesiyle adımları çağırması, beni Lucien'in Derin İltifat Şaşkınlığından çıkardı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Ne dedin?

"Teşekkür ederim" demeye karar verdim.

Bana doğru yürüdü, gözleri düşünceliydi. Durduğunda (bu arada, benim alanımda), iki eliyle saçlarımı omuzlarımdan çekip

ve sonra parmaklarını boynuma doladı. Bütün bu süre boyunca gözleri benimkilere kilitliydi.

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" diye sessizce sordu.

"Kırk yaşına geldiğim halde kimse bana sirke katılmamı teklif etmedi, bunu iyi bir işaret olarak görüyorum," dedim. Kafasını keskin bir şekilde yana eğdi ve kahkahayı patlattı, beni sertçe kendine çekip ayakta kucakladı.

Bu kucaklaşmaya katlandım. Zordu. Lucien'in ayakta yaptığı kucaklaşma, yatarak yaptığı kadar iyi değildi ama çok da uzak değildi.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen ama tabii ki öyle olmayan bir süreden sonra, beni bıraktı. "Sana birkaç kitap alalım."

Bizi Cayenne ile şehirdeki bir alışveriş merkezine götürdü. Sıradan bir alışveriş merkezi değil, lüks butikler, şık restoranlar, kafeler ve barlarla çevrili seçkin bir alışveriş merkeziydi. Hepsisi geniş, temiz kaldırımların arasında yer alıyordu. Kaldırımlarda, renkli çiçeklerle dolu asılı saksılar ve büyük, şık çiçeklikler asılı lambalar vardı.

O valeye arabayı bıraktı ve biz devasa bir kitapçıya gittik. Orada bana on kitap aldı.

Valete geri döneceğimizi sanıyordum ama o beni butik sokaklara yönlendirdi ve güneşli bir günde el ele kaldırımlarda dolaşmaktan hiç rahatsız görünmüyordu.

Bir vitrinde özellikle güzel bir kıyafet gördüm ve kalbim hızla çarpmış olmalı ki, beni içeriye götürmeden önce başını bana çevirdi. Sonra doğrudan mağaza görevlisine gitti, vitrindeki kıyafeti istediğimizi söyledi ve ona bedenimi verdi.

Ona bakıyordum ve satış elemanı bana "Denemek ister misiniz?" diye sorduğunda ağzımın açık kaldığından emindim.

Ona baktım ve konuşmak üzereydim ki Lucien, "Hayır. Alacağız" dedi.

Kasiyerin kasaya fiyatları girerken fiyatları görebildiğim için dehşetle izledim ve çıldırmamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Lucien ödeme yaparken ben de görev bilinciyle yanında durdum. Satış asistanı ona, muhtemelen benim havluyu çektiği anki bakışımı bakıyordu ve bana da kesinlikle evrendeki en şanslı kadınmışım gibi bakıyordu.

Dışarı çıkarken, Lucien iki çantamı da taşıyordu, bir şey söylemenin önemli olduğunu hissettim.

"Buna gerek yoktu."

Elini elime sıkıca tuttu ama bana bakmadı. "Haklısın, gerek yoktu," diye cevapladı.

Peki, buna ne cevap verebilirdim?

Hiçbir şey. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Kalbimi kontrol etmeye dikkat ettim ve bunu, Lucien'in tek bir kıyafet için yine yüzlerce (ve yüzlerce) dolar harcamaması için artık vitrinlere bakmayarak yaptım.

Önemli değildi. Lucien'in bana almasını istediği şeyler için bu durum iki kez daha tekrarlandı. Bir çift narin, antika, gümüş ve mercan Navajo şamdan küpe ve iki çift aşırı pahalı ama inkar edilemez derecede muhteşem, yüksek topuklu ayakkabı.

Ayakkabıları denedim. Her iki çifti de, Lucien, sanki oranın sahibiymiş gibi koltuğa yaslanıp ayaklarımı izleyerek, "Uyuyor mu?" diye sordu. Ben bir şey söylemeden, yüzüme baktı (muhtemelen coşku dolu bir ifadeyle, ne diyebilirim ki, ayakkabılar harikaydı) ve sonra satış görevlisine, "Alacağız" dedi.

Kesinlikle erkek olan Güçlü Vampir Lucien'in alışveriş yapmaktan rahatsızlık duymadığı gibi görünen son derece tuhaf bir durumla boğuşuyordum ki, bir şey fark ettim.

Sokakta ve mağazalarda da The Feast'te olduğu gibi aynı durum vardı. İnsanlar ona bakıyordu, hatta bazıları ona dik dik bakıyordu.

Onun kim olduğunu bilmiyorlardı. Sadece uzun boylu, dinç, inanılmaz derecede yakışıklı, açıkça zengin ve ham ama ölçülü bir güce sahip bir adam görüyorlardı.

Onun yıldırımından daha hızlı hareket edebildiğini ve beni ve şişman kıcımlı sanki bir kalem kadar hafifmişim gibi taşıyabildiğini bilmiyorlardı. Her ne sebeple olursa olsun, onun halkı tarafından, sonsuza kadar yaşayan bir süper insan ırkı tarafından saygı gördüğünü bilmiyorlardı.

Ve asla bilemeyeceklerdi.

Güçlü vampir Lucien güneşli bir caddede yürüyordu, ancak gerçek kimliğini gizleyerek gizli bir hayat sürmek zorunda kalmıştı.

Anılar beni balyoz gibi vuruyordu. Seçim'deki davranışım. İlk dersime verdiğim tepki, onun halkının beslenme şeklini iğrenç bulduğumu söylemem. Stephanie ile konuşurken, Ziyafetlere gidenlerin kurban olduklarını varsaymam. Dün Lucien'e beni tiksindirdiğini söylemem.

Bu, ikinci hatamı yaptığımı andı.

Kaldırımda yürümeyi bıraktım, ama sanki vücudum bir tuğla duvara çarpmış gibi yaptım. Lucien bir adım daha yürüdü, ama kolumdan direnç hissettiğinde başını çevirdi. Gözleri birbirine kenetlenmiş ellerimize, sonra da yüzüme kaydı. Gördüğü şey onu bana dönüp hızlıca bir adım geri atmasına neden oldu.

"Leah, tatlım, ne oldu?"

Başımı geriye eğip ona baktım ve nedense yine ağlamak istedim.

Daha iyi düşünebilmeden, "Sen sen olamazsın" diye patladım.

Yaklaştı. "Anlamadım?"

Elimi kaldırıp etrafta salladım. "Burada. Sen sen olamazsın."

"Anlamıyorum."

"*Sen*," diye tekrarladım, onu işaret ederek. "Bir roket gibi hareket edebilirsin ve muhtemelen o arabayı kaldırıp caddenin karşısına fırlatabilirsin." Yanımızda park etmiş parlak bir Audi'yi işaret ettim ve Lucien arabaya baktı, sonra tekrar bana. "Yapabilirsin, değil mi?"

"Arabayı caddenin karşısına fırlatmak mı?" diye sordu, sanki deli olduğumu düşünüyormuş gibi.

"Evet," diye cevapladım.

"Hiç denemedim," diye cevapladı, kaşlarını çatarak ve bana daha da yaklaştı. "Bu ne demek oluyor?"

Yine belirsiz bir şekilde işaret ettim. "Herkes sana bakıyor. Sana bakıyorlar ve seni görebiliyorlar ama senin ne olduğunu hiç bilmiyorlar."

Çenesi gerildi ama ben çok heyecanlıydım, bunu fark edemedim.

Sonra dedim ki, "Ben bir kaltaktım ve affedilemez şeyler söyledim, bunun için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Kaşları çatılmaktan kurtuldu ama yukarı kalktı. Onu şaşırtmıştım. Sonra bakışları ihtiyatlı hale geldi. "Bunu neye borçluyuz?"

Ona cevap vermedim. Bunun yerine kendi sorumu sordum: "Denersen, o arabayı caddenin karşısına fırlatabilir misin?"

"Leah..."

"Lütfen cevap ver" dedim yumuşak bir sesle.

O içini çekip, "Kesinlikle" dedi. Vay canına.

Sadece tahmin etmiştim.

Vay canına.

Hatta bunu çok da zor bir şey gibi göstermedi.

Birdenbire onun ne kadar güçlü olduğunu bilmek istedim. Kaç yaşında olduğunu bilmek istedim. Nasıl normal bir insan gibi yürüyüp hareket edebildiğini, elindeki bardakları kırmadığını, bana sarıldığında kemiklerimi toz haline getirmediğini bilmek istedim.

İşte o anda, Vampir Çalışmaları dersindeki davranışımı ciddi ciddi pişman oldum.

"Bunun ne hakkında olduğunu bana anlatmak ister misin?" diye sordu ve beni şaşkınlığımdan çıkardı.

Söylemedim. Ama bunu ben başlatmışım; bitirmekten başka seçeneğim yoktu.

"Görünüşe göre," ne diyeceğimi bilemeden tereddüt ettim, kelimeyi buldum ve devam ettim, "sen kendin olamaman yanlış. Etrafında kendin olabileceğin çok fazla insan yok ve ben de onlardan biri olmam gerekiyor. Bu düşünce aklıma geldi ve seninle ve senin halkınla ilgili bazı kötü şeyler söyledim. Bir özür hak ediyordun, ben de sana özür diledim."

Bunu önemsiz bir şey, basit bir özür olarak geçiştirmeye çalıştım. Hatalıydım ve bunu kabul ettim.

Ama bu, basit bir özür olarak algılanmadı.

Aslında, yüzüne baktığımda, daha önce The Feast'te beni duvara yapıştırıp vahşi bir şekilde öptüğü an gördüğüm ifadeye geri dönmüştü, bunu çok daha fazlası olarak algılamıştı.

Bir adım geri attım.

Lucien'in kolu seğirdi. Onun için basit, neredeyse fark edilmeyecek bir hareketti, ama ben sendeleyerek öne doğru eğildim ve onun sert vücuduna çarptım. Eli benim elimi bıraktı, diğer eli çantaları düşürdü ve iki kolu da beni sıkıca sardı. Butiklerle dolu bir caddede, pazar öğleden sonra için son derece uygunsuz olan vahşi bir tutkuyla beni öptü.

Bu, ayak parmaklarımı kıvırdı, bacaklarımın arasına ateş saçtı ve beni ona eritip yok etti.

"Haydi ama, bir oda tutun," çok uzaklarda gibi görünen biri dedi.

"Randy, sus!" çok uzaklarda gibi görünen başka biri ilkinin susturdu. "Muhtemelen balayındalar falan."

Lucien'in ağzı benimkinden ayrıldı ve kendimi parmak uçlarımda buldum. Bir kolumu boynuna dolamıştım, diğer elimle saçlarını tutuyordum ve göğsümden dizlerime kadar ona yapışmıştım.

Sisli zihnim birden berraklaştı ve sistemlerimi, tepkilerimi, onun beni öptüğünde sağlıklı olmaktan çok daha fazla sevdiğim tavrımı kapatmaya çalıştım.

Özellikle de o şekilde öptüğünde.

Elim saçlarından ayrılıp omzuna gitti ama o beni yakınında tuttu, gözleri kapalıydı ama yüzümü inceliyordu.

Sonra beni korkutan bir şey söyledi.

"Bunun sen olduğuna inanmak istiyorum," sesi alçak, yumuşak ve sessizdi, "ama bu sen değilsin."

Yanılıyordu ve haklıydı.

Ben değildim. Yeni, gelişmiş halimdi.

Ya da en azından, beni bıraktığında eski, kusurlu, gerçek benliğime dönmeden önce, yeni, gelişmiş, mükemmel cariye benliğim.

"Özür dileyemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordum ve omzuna deneme amaçlı bir itme yaptım.

O bir santim bile kıpırdamadı.

Ben de itmeyi bıraktım.

"Hayır," sesi hala alçaktı, "o sendin. Öpücük sendin. Gerisi değil."

"Geri kalan ne?"

Konuyu değiştirdi. "Dün geceyi konuşmalıyız."

Vücudumun kasılmaya başladığını hissettim ama buna karşı koyup rahat kalmaya çalıştım. "Sen istersen."

Ağzı sıkılaştı, bakışları keskinleşti.

"Seninle değil," dedi, artık kızgın bir şekilde ve ben ne olacağını merakla nefesimi tuttum.

Onunla kavga edemezdim. Yeni, gelişmiş Leah bunu yapmazdı, hele ki bir butik caddesinde hiç yapmazdı.

Hayır. Asla. Onunla asla kavga edemezdim.

O beni bırakıp elimi tuttuğunda, çantalarımı kaptı, yönümüzü değiştirdi ve vale park yerine geri döndüğünde, Mükemmel Kuzen Myrna'yı taklit ediyordum.

Sessizce yürüdük.

Onun ruh halini test etmeye karar verdim. "Yol için bir latte alsak sorun olur mu?" Durdu ve bana baktı. "Sorun olursa ne dersin?"

Eski Leah ona bunun sadece on dakika süreceğini söylerdi ya da en azından ona ters ters bakıp eve kadar surat asardı.

Yeni Leah ne diyeceğini bilmiyordu.

Ben bir cevap bulmaya çalışırken, o sabrını yitirmiş gibi gözlerini kapattı. Sonra vazgeçti, bizi en yakın kahve dükkânına götürdü (orada

milyarlarca vardı), bana bir latte, kendisine bir fili bile devirebilecek kadar şekerli bir duble espresso aldı ve eve döndük.

Üçüncü hatam, aslında bir hata değildi. Sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunmaktı.

Lucien içeri girip doğrudan tuvalet masasının üzerinde duran çantama yöneldiğinde, ben giyinme odasında, ayakkabıları en iyi şekilde sergileyen eğimli raflara harika yeni ayakkabılarımı koyuyordum. Döndüm ve onun cep telefonumu ve cüzdanımı çantaya, pasaportumu da yanına koyduğunu gördüm.

Eve dönüş yolunda gergin görünüyordu. Artık öyle değildi ve ben onun ruh halinden emin değildim ve ne yapacağımı da bilmiyordum.

Bu da başka bir test miydi?

Evdeki telefon bir şeydi ama Cayenne'nin anahtarlarını arka kapının yanındaki anahtarlığa koymuştu. Şimdi bana özgürlüğümü tamamen geri veriyordu.

Tabii ki, evden hemen kaçamazdım, beni yakalardı. Ayrıca hiç koşamazdım çünkü yine beni yakalardı.

Yine de.

Gitmek için döndü, bana baktığımı fark etti ve durdu. "İtalya," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"İtalya. Vampirlerden kaçarken tercih edeceğin yer orası olurdu."

Dudaklarımın açıldığını ve gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Nedense, benim ifadem onun ihtiyatlı yüzünü yumuşattı ve o benim alanıma girdi.

Başımı eğip ona baktım ve fısıldadım, "Nasıl bildin?"

"Fiona," diye tereddüt etmeden cevapladı.

"Fiona mı?" diye sordum.

"Fiona Hawkins."

Fiona Hawkins mı? Fiona Hawkins *teyze* mi? Fiona teyzeyi nereden tanıyordu? Ve neden ona benim hep İtalya'ya gitmek istediğimi söylemişti ki?

İtalya'ya gitmek istediğimi söylüyordu?

Bu çok tuhaftı!

"Fiona teyze sana her zaman İtalya'ya gitmek istediğimi mi söyledi?"

"Fiona bana pek çok şey anlattı. Fiona Hawkins, elli bir yıl önce benim cariyemdi."

Bu bilgi beni fiziksel olarak çok sarsmıştı. Bir adım geri attım ama kolu belime dolandı ve beni öne doğru çekti, böylece karnım, kalçalarım ve uyluklarım ona yapıştı.

"Fiona teyze sana hizmet mi etti?" diye fısıldadım.

Yani, onun cariye olduğunu biliyordum. O bir Buchanan değildi ama cariyeler (çoğu zaman) dost canlısıydı. Onu çok uzun zamandır tanıyordum.

"Her yıl tüm cariyelerim için doğum günü partileri düzenlerim," diye cevapladı.

Aklıma bir şey geldiğinde ağzımın tekrar açıldığını hissettim.

Fiona teyzenin doğum günü partilerine gidiyordum.

Her yıl. "Aman

Tanrım."

Lucien duamı görmezden gelip devam etti, "Katılmaya çalışırım. Bazen uzun süre kalamam. Bazen partiye katılmam ama öncesinde veya sonrasında onları ziyaret ederim. Yirmi yıl önce katılabiliyordum. Kızarmış tavuk ikram etmişti."

Sözlerinin nabızı vücudumu delip geçti ve bu fiziksel bir şeydi. Tüm vücudum o kadar sarsıldı ki, ayakta kalabilmek için gömleğinin kolunu, pazılarını tutmak zorunda kaldım.

"Ya da," diye devam etti Lucien, "*sen* onun misafirleri için kızarmış tavuk yaptın demeliyim. Gitmeden önce bana bunun sonsuza kadar tadacağım en iyi şey olacağını söylemişti." Yüzü yaklaşırken ona bakmaya devam ettim, siyah gözleri ısındı ve "Yanılmıştı," diye mırıldandı.

Ağzım açıldı ve sonra kapandı. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, bana yine dünyayı sarsan bir iltifat ettiği idi.

Konuşmaya devam etti. "Ondan sonra her yıl gittim. Ve her yıl, ona kızarmış tavuk yaptın."

"Onun en sevdiği şey," diye fısıldadım. "Biliyorum," diye cevapladı.

Ellerimi göğsüne koydum ve "Seni görmedim" dedim. "Görülmek istemedim."

"Bunu yapabilir misin?"

"İnsanların zihinlerini kontrol edebildiğinde, her şeyi yapabilirsin. Hatta ortadan kaybolabilirsin."

Vücudumun gerildiğini hissettim. "Aklımı mı kontrol ettin?" O başını salladı ve "Seni de işaretledim" dedi.

Aman *Tanrım*.

Bu doğruydu!

Bunu hissetmiştim. O tuhaf, uyuşturulmuş hissi, şimdi yaptığı kadar gl değildi ama hissetmiştim. Her zaman bunun Fiona teyzenin mutfağındaki bunaltıcı sıcaklık yznden olduğunu dşnmştim. Mutfağının havalandırması ktyd ve yetmiş beş misafir iin tavuk kızartmak mutfağı ısıtıyordu, inanın bana.

"Neden bunu yaptın? Orada vampir yoktu." "Evet, vardı."

Vay canına. Bunu bilmiyordum. Daha önce vampirlerin yanında bulunmuştum. "Gerçekten mi?" diye sordum.

O başını salladı.

"Fiona teyze sana benden bahsetti mi?"

"Bildiklerini anlattı. Senin hakkında konuşmayı severdi. Seni çok severdi, ruhlu olduğunu dşnrd. Ayrıca benim iin sana gz kulak olurdu."

Vay canına!

Bu ne anlama geliyordu?

"Gz kulak olmak mı?" diye sordum. Yine başını salladı.

"Bu ne demek?"

"Bana ne yaptığını anlattı," yz karardı, "ve bunu yaparken kiminle birlikte olduğunu."

Mutlu grnmyordu.

Ben de daha az mutlu olduğumu dşndm.

"Fiona teyze beni ihbar mı etti?" Sesim ykseliyordu.

"Evet." Yine sakın grnmeye başlamıştı. Bu gerçek olamazdı!

"Yani, aslında beni gzetlemiş."

"Hayır, yle değil. Fiona dinledi, izledi ve bana anlattı. Ayrıca sana nerede olduğunu da syledi. Sonra *ben* de seni gzetledim."

Vcudum yine sarsıldı. "Ne?"

"Tam olarak casusluk değildi," diye devam etti rahat bir şekilde, "daha çok izlemek gibiydi. Çok eğlenceliydi. Neredeyse her şeyi yapardın ve çok ifade gc yksek bir yzn var, evcil hayvanım."

Bunu kabullenemedim. Gl Vampir Lucien bir sapıktı!

"Neden..." diye kekeledim. "Neden byle bir şey yaptın?"

"Beni eğlendirdi. *Sen* beni eğlendirdin." Yüzümü inceledi ve mırıldandı, "Çoğu zaman, hala eğlendiriyorsun."

"Beni takip ettin!" Bu bir bağırış değildi. Kuzen Myrna bağırılmazdı. Ama bağırmaya çok yakındı.

"Senin olanı takip edemezsin," diye cevap verdi.

Gömleğine baktım. "Evet, sanırım tüm takipçiler böyle der." Başını geriye attı ve kahkahayla bağırdı.

Bunu "Lucien'i Neden Seviyorum" kasama koymak istemedim. Bu, doğrudan "Lucien'i Neden Sevmiyorum" kasasına, en gurur verici yere girdi.

"Beni korkutuyorsun," dedim ve ondan uzaklaşmak için göğsüne bastırdım.

Diğer kolunu da bana doladı ve yüzünü daha da yaklaştırarak beni kendine çekti. "Seni yirmi yıl önce gördüğüm anda, senin benim olacağını biliyordum."

Evet, beni tamamen korkutuyorsun. "Lucien..."

Beni kesip sözümü bitirdi. "Leah, seni *burada görmek* için yirmi yıl bekledim." Son iki kelimesini kolunu sıkıca bana sararak vurguladı.

Hayır, beni korkutmuyordu. Korkmaktan öte ne olduğunu bilmiyordum ama her neyse, o beni *öyle* hissettiriyordu.

"Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum," dedim ona dürüstçe. "Bilmen gerekmiyor. *Ben* biliyorum," diye cevapladı.

Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmedim.

"Sen, şey... paylaşacak mısın?"

Kafasını salladı ve sonra eğilip dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi.

Birkaç santim uzaklaşarak gizemli bir şekilde, "Olduğunda anlarsın," dedi. Sonra kolları daha da sıkılaştı ve göğsümden dizlerime kadar ona yapıştı. Sesi sertleşti ve gözleri yoğunlaştı, "Akşam yemeği yemek ister misin yoksa bir süre başka bir şey mi yapalım?" diye sordu.

Bir süre Lucien'le başka bir şey yapmanın benim için sağlıklı olacağını düşünmüyordum.

Kızarmış tavuk da senin için sağlıklı değildi ama Lucien'in aklındaki şeyden çok daha sağlıklı olacağını düşündüm.

"Akşam yemeği için açım."

Gülümsedi. "Neden böyle cevap vereceğini biliyordum?" En iyisi cevap vermemek olduğuna karar verdim. O yüzden cevap vermedim.

Eğilip boynumdaki nabzı öptü, sonra yanıma geçti, kolunu omuzlarıma doladı ve beni mutfağa götürdü. Beni oraya bıraktıktan sonra ortadan kayboldu.

Şimdi, kırk beş dakika sonra, aşağı baktım ve patatesleri çırttığımı fark ettim.

Akşam yemeği hazırды. Lucien ile paylaşmam gereken bir akşam yemeği. Odanın diğer tarafına baktım.

Annemin bana öğrettiği gibi, yemek pişirirken ortalığı da topladım. Mutfak nispeten temizdi, fırındaki tavuk sıcak kalıyordu, yeşil fasulyeler suyunda duruyordu, sıcak ev yapımı kurabiyeler temiz bir mutfak havlusuna sarılmıştı. Yemek için kahvaltı köşesini hazırladım.

Myrna kesinlikle yemek odasının masasını hazırlamış olacaktı. Damask masa örtüsü, tertemiz ve kırışksız, gümüş şamdan ve bahçeden kendi elleriyle kopardığı taze çiçekler masayı süsleyecekti.

Lucien'in bunun ben olmadığımı anlayacağını ve böyle bir şey yaparsam onun keyfini kaçırabileceğini düşündüm.

Onunla geçireceğim kalan yıllar boyunca onu kötü bir ruh haline sokmamaya çalışarak, bu geceyi atlatmam gerekiyordu. Bu yüzden çok daha rahat bir kahvaltı köşesi hazırladım.

Ancak, bir ikilemdeydim. Onun akşam yemeğinde masada olmasına ihtiyacım vardı ve yemeği hazırlamam gerekiyordu.

Eski Leah, o gelene kadar ona seslenir, sesini gittikçe yükseltirdi. Yeni Leah ise bunun yakışık almadığını düşünüyordu.

Myrna onu bulmaya gider ve muhtemelen hafif bir reverans yapar, onunla birlikte olmanın zevkini dilerdi.

Ben bir şansımı denedim ve bir şey denedim.

Lucien, beni duyabiliyorsan, akşam yemeği hazır, diye onun bulunduğu yere doğru düşündüm.

Dinledim, evde hiçbir hareket duymadım ve onu duymasını istediğimde beni duyamaması, sadece kulak misafiri olduğunda duyabilmesi ne kadar sinir bozucu olduğunu düşünerek iç geçirdim. Patateslerin üzerine bir çay havlusu daha attım ve onu aramaya karar verdim.

Döndüm ve Lucien'in içeri girdiğini gördüm, gözleri üzerimdeydi, yüzü ifadesizdi, duruşu garipti.

Bir şekilde, uyanık görünüyordu. Ben de uyanık oldum.

(Yine) benim alanıma girdi ve yüzü hala ifadesiz bir şekilde bana baktı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"Neyi?" diye sordum.

"Kafamın içine girdin," dedi. Demek

işe yaramıştı.

"Bağırmak istemedim ve zihnimde seninle konuşurken beni duyabiliyorsun, ben de denedim ve..."

Beni kesip, "Seni her zaman duyamıyorum, sadece dinlediğim zaman duyabiliyorum" dedi. Bu benim için yeni bir bilgiydi.

"Gerçekten mi?"

Bir an bekledikten sonra, "Kimse bunu yapmadı" dedi. Gözlerimin yuvarlaklaştığını hissettim ve "*Gerçekten mi?*" diye tekrarladım.

Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Benimkinde de öyle olduğunu tahmin ediyordum. Neler olup bittiğini bilmek istiyordum.

Sonra ifadesi yine dikkatli hale geldi, sanki benden bir şeyi saklıyormuş gibi, ki bunu garip buldum.

Sonunda, sessizce "Gerçekten" dedi.

Yüzümü inceledi, gözleri o kadar dikkatliydi ki, sanki ruh halimi anlamaya, düşüncelerime girmeye çalışıyormuş gibi, yine o titreyen hissi hissettim.

Tüm kalbimle aynı şeyi yapabilmeyi diledim.

Ne yaptığını sormak istedim ama Myrna'nın, onun zihnine girse bile, sorgusuz sualsiz istediği her şeyi yapmasına izin vereceğini düşündüm. Bu yüzden sadece ona baktım.

Sonunda "Hadi yiyelim" dedi.

Patatesleri servis tabağına koydum ve tüm yiyecekleri masaya taşıdım, Lucien ise şarabı açıp kadehlere doldurdu. Tüm bunlar olurken, onun zihnine girme işiyle ilgili tuhaf bir hisse kapıldım.

Bunu, zihnimdeki çok uzun "Yarın Anneme Sorulacaklar Listesi"ne ekledim.

Yemeği servis ettik ve ben hala sıcak olan gevrek bisküvime tereyağı sürüyorduk (bisküvilerimin kızarmış tavuğumdan daha iyi olduğu söylenebilirdi, ya da en azından annem ve Lana bunu tartışabilirdi ve bunu sürekli yaparlardı) ki Lucien tekrar konuştu.

"Dün gece hakkında konuşmamız gerek."

Ağzım bisküvi için sulanıyordu. O sözleri söylediğinde ağzım kurudu ve iştahım kaçtı.

Yine de bisküviyi ısırdım ve çiğnedim, bisküvi ağzımda toz gibi dağıldı ve ona saygılı bir şekilde baktım.

Benim bakışımı fark etti ve ağzı sıkılaştı. "Ve dün," diye devam etti.

Konuşmayı kesmek için aceleyle, "Dün yanılmışım" dedim.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Evet, yanıldın."

Zihnim kaynıyordu.

Ağzım ona yumuşak bir sesle hatırlattı: "Zaten özür diledim." "Bazı şeyler için özür diledin, hepsi için değil."

Dudaklarımı sıkıca kapattım.

Lucien konuşmaya devam etti. "Katrina ve ben elli yıldır birlikteyiz Leah, ama onu yetmiş beş yıldır tanıyorum. Bu hafta ondan ayrılma dilekçesini verdim. Ayrılmanın ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başımı salladım.

Başımı salladığımı gördü ve devam etti, "Yaklaşan ayrılığımızın seninle hiçbir ilgisi yoktu, ama her şeyin seninle ilgiliydi."

Bu hiç mantıklı gelmiyordu ve mantıklı gelmesini de istemiyordum. Bu konuyu hiç konuşmak istemiyordum. Ama her zamanki gibi, başka seçeneğim yoktu. Lucien konuşmaya devam etti.

"Rina ile işlerin yolunda gitmediğini biliyordum ve sen onun yolunda gitmeyen her şeyin vücut bulmuş haliydin. Seninle birlikte olmak, sonunda kararımı vermemi sağladı."

Sözleri beni etkilemedi.

Bu doğru değildi, biri anlamıştı. Ona *Rina* dedi.

Onu önceki gün söylediğini duymuştum ama şimdi söylediğini *hissettim*. Midem burkuldu.

"O seni seviyor," mide ağrıyla fısıldadım.

"O aşkın ne olduğunu bilmiyor," diye kısa ve öz bir cevap verdi. "Vampirler çiftleştiklerinde aynı beklentilere sahip olmazlar, Leah. Sonsuzluk çok uzun bir zamandır. Bazen yıllarca, hatta on yıllarca süren ayrılıklar olması hiç de nadir değildir. Ve sadakat kesinlikle vampirlerin çiftleşmesinde bir gereklilik değildir."

Bana Rina ile olan ilişkisi hakkında bir şeyler açıklıyor gibi geldi ama aynı zamanda bana bir şey açıklamaya çalıştığını da hissettim.

Ağzım kurudu.

Sözleşmemde, kanımı ve bedenimi serbestçe kullanabileceği yazdığına göre, eşine sadık olmasını bekleyemezdim.

Aynı şekilde, bir eşi olduğu için, Severance olsun ya da olmasın, bana sadık olmasını beklememeliydim. Ne kanıma ne de bedenime.

O anda bir şey beni vurdu. O kadar güçlü bir şeydi ki, midem ters yönde büküldü, daha keskin bir şekilde, içimi parçaladı.

Yanlış türden erkeklerle yeterince deneyimim vardı, onun ne demek istediğini *tam olarak* biliyordum. Dün gece ve bu sabahki orgazm meselesindeki tavır değişikliği, bana bir şey vermek istediği için değildi.

Lucien'in pişmanlık göstergesiydi.

Vampirlerin sadakat kuralına aykırı olsa da, kendini suçlu hissediyordu. Bisküvimi tabağıma koydum.

Sonra fısıldadım, "Dün gece seks yaptın."

Bu bir suçlama gibi geldi ve kendimi tekmelemek istedim. Myrna asla suçlama yapmazdı, milyon yıl geçse de. Ve benim suçlama yapmaya hakkım yoktu. Hiçbir şekilde.

Ama geri alamazdım. Yüzü sertleşti. "Leah..."

Elimi havada salladım, karnımdaki bıçak boğazıma kadar acı verici bir çizgi çizerek açtığı yarayı kapatmaya çalışıyordum.

"Bu beni ilgilendirmez." Hafifçe söylemeye çalıştım ama başaramadım.

"Leah..." diye tekrar başladı ama ben kızarmış tavuk göğsümü kesmeye başladım ve onun sözünü keserek konuştum.

"Sen sadece kendin ol, istediğini yap, herhangi bir vampir gibi hayatını yaşa. Ben de kendim olacağım ve işimi yapacağım, sana sorun çıkarmayacağım, senden bir beklentim olmayacak. Söz veriyorum."

Tabağıma bakıyordum, kendime bile şaşırmıştım, oyunu bırakıp gerçeği söylemişim.

Bu bir hataydı. Gözlerimi ondan ayırmamalıydım.

"İşin mi?" diye sordu, daha önce hiç duymadığım ipeksi bir sesle. Korkutucunun da ötesinde bir ses. O kadar korkutucuydu ki, gözlerim onun yüzüne kaydı.

Görünüşe göre bir hata yapmıştım. Kötü bir hata.

Kızgındı. Geç de olsa, öfkesinin odayı doldurduğunu hissettim ve nefes almakta zorlandım.

Aynı zamanda kafam da karışmıştı. Yani, onun cariyesi olmak benim işimdi. Öyle değil miydi?

Onun öfkesini yatıştırmak için açıklamaya karar verdim.

"Dün anladım, Lucien," dedim ve bu biraz utanç verici olduğu için gözlerimi onun omzunun üzerinden bir noktaya diktim, sonra

tabağıma geri döndüm. Ağzıma bir parça tavuk attım ve ona tekrar baktım.

O sessizdi, yemek yemiyordu, dirseği masanın üzerinde, elinde şarap kadehi, gözleri beni yakıyordu.

Yutkunduktan sonra devam ettim. "Ben bir aptaldım." Bunun hoşuna gideceğini düşünmüştüm ama yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. "Bana karşı çok naziktin, cömert davrandın." Anlatmak istediğim şeyi ifade etmek için mutfakta çatalımı salladım. "Bütün vampirlerin böyle olduğunu düşünemiyorum ve öyle olsalar bile, bu kötü bir hayat değil. Ben... Ben..." Onun yüzündeki ifade değişmeyince, momentumumu kaybedip kekeledim ama cesaretimi toplayıp devam ettim. "Yanılmışım. Dün, düşünmek için bolca vaktim olduğunda, sen benimle işini bitirene kadar sana hizmet etmeye karar verdim. Artık kavga yok. Artık öfke nöbetleri yok. Söz veriyorum."

Sonunda sessizliğini bozdu ve "Bana hizmet etmek"

dedi. Ben başımı salladım.

"Bana hizmet etmek," diye tekrarladı.

Bu sefer daha tereddütlü bir şekilde tekrar başımı salladım.

"Bana işinin ne olduğunu ayrıntılı olarak açıklayabilir misin Leah?"

Gerçekten umursamıyordum ve zaten o da biliyordu. Değil mi?

"Biliyorsun," dedim ona.

"Açıkla," dedi.

Kafam karışmış bir şekilde yana eğildim. "Ama... Anlamıyorum. Sen biliyorsun."

Birkaç santim öne eğildi, sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı ve "Açıkla" dedi.

"Ben... sen, ben..." Tereddüt ettim, sonra toparlandım, "Senin için beslenmeye ve... şey... diğer şeyleri yapmaya hazırım, ne zaman istersen." Ağzı sıkılaştı ve ben devam ettim, "Ve, bilirsin, beni sergilemene izin veririm, seninle yerlere giderim ve..."

"Konuşmayı kes," dedi ve ben ağzımı kapattım. Bir şeyler ters gidiyordu.

Ona bunları söylemeyi hiç beklemiyordum ama zamanın doğru olduğunu düşündüm. Kartlar masadaydı. O kazandı.

Mutlu olacağını düşünmüştüm. O kazandı. Neden mutlu değildi?

Neden bu kadar... *lanet olası...* kızgın görünüyordu?

"Lucien..." diye başladım ama beni kesip sözümü kesti.

"Demek benim fahişem olduğunu düşünüyorsun," dedi ve ben irkildim.

Ben öyle demezdim. Yani, bir bakıma öyleydi ama benim zihnim bile bu terimden kaçınıyordu.

"Ben öyle demezdim," dedim sessizce.

"Nasıl ifade ederdin? Bana hizmet etmek için burada olduğunu düşünüyorsun. İşinin, istediğim zaman senden beslenmeme ve seni sikhmememe izin vermek olduğunu düşünüyorsun. *İşin*." Son kelimeyi, tadı kötüymüş ve ağzında tutamıyormuş gibi tükürdü. "Peki, tam olarak nasıl ifade ederdin, evcil hayvanım?"

"Ben senin cariyelerinin," diye hatırlattım ona, bunun her şeyi açıklayacağını düşünerek. Öyle düşündüm çünkü gerçekten öyleydi!

O bir an beni izledi, ben de onu izledim. Esas olarak gözlerinin hareketlerini izledim ve bu hareketlerden hoşlanmadım.

Sonra kolu hareket etti, her şey bulanıklaştı ve neredeyse anında şarap kadehi duvara çarparak parçalandı. Atış o kadar güçlüydü ki, kadeh kum gibi parçalandı ve içindeki sıvı duvara uzun ve geniş bir iz bırakarak sıçradı.

Omzumun üzerinden duvara baktım. Sonra ona baktım, ağzım açık kalmıştı.

"Dikkatini veriyor muydun?" diye homurdandı, tereddüt etti, sonra homurdanmaya devam etti, "*Hiç mi?*"

Bakışlarındaki vahşilik karşısında vücudumun titremeye başladığını hissettim.

"Lucien..." diye fısıldadım, ne söyleyeceğimi bilmeden, ama ne olursa olsun, söyleme fırsatım olmadı.

"Sana benim fahişem olmanın ne demek olduğunu göstermek istiyorum," diye sözümü kesti, homurtusu kaybolmuş, sesi yine ipeksi pürüzsüzlüğüne dönmüştü.

Bunun iyi bir şey *olmadığı* hissine kapıldım.

Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki, boynumda nabzımı hissedebiliyordum.

"Evet, tatlım," sesi hala ipeksi pürüzsüzdü, "hoşuna gitmez."

Nefesim hızlanmaya başladı.

Ayağa kalktı, yaklaştı ve bana baktı. Kafamı eğip ona baktım.

"Leah, şunu bil ki," dedi yumuşak bir sesle, "dün gece Kitty ile yatmadım." Eğildi ve sesi fısıltıya dönüştü. "O istedi, hatta yalvardı. Bana dokunmak için yalvardı, beni ağzına almak için yalvardı, onu becermem için yalvardı." Daha da yaklaştı, eli yükseldi,

parmakları boynuma dolandı ve sanki bir dürtüyü kontrol ediyormuş gibi vücudunu sert tuttuğunu gördüm ve nefesimi tuttum. "İtiraf ediyorum, cazip geldi, ama sonunda o senin gibi kokmuyordu, senin gibi tadı yoktu ve senin gibi görünmüyordu, bu yüzden ondan beslenmeye dayanamadım, ki tek yaptığım da buydu."

Farkına varmadan, gitmişti. *Vin.*

Garaj kapısının açıldığını duydum, Porsche motoru çalıştı ve sonra garaj kapısı tekrar kapandı.

Orada oturup ne yapacağımı, nasıl hissedeceğimi bilemedim, özellikle de bana yine tuhaf ama olağanüstü bir iltifat ettiği gerçeği hakkında.

Tek bildiğim, yine her şeyi mahvettiğimdi. Kendim, ailem ve hatta Lucien için doğru şeyi yaptığımı düşünmeme rağmen.

Bildiğim bir diğer şey de, annemi aramam gerektiği idi.

Titreyerek kalktım, kızarmış tavuğu ve parçalanmış şarap kadehini bırakıp tam da bunu yaptım.

On Üçüncü Bölüm

Rüya

Sonunda anladım.

Başımı kaldırdığımda bacaklarım açıldı, kalçaları arasına düştü ve kollarım onu asla bırakmayacakmışçasına sıkıca sardı.

Ve onu asla bırakmak *istemedim*. Asla.

Sonsuza kadar.

Ağzım kulağını aradı.

"Anlıyorum," diye fısıldadım, bunun filizlenen güzelliği içimi kapladı.

Lucien'in dili, beslendiği yarayı yaladı.

Başını kaldırdı, güzel gözleri benimkilere dikildi, zaferle parıldayan gözleri beni bir damga gibi yakıyordu.

Elleri kalçalarımaya kaydı, beni kaldırdı, ağzı benimkine çürük bırakacak kadar sert, sahiplenici bir öpücükle indi ve beni doldurdu.

Onun sahiplenici hareketleri, ağzım onun ağzına yapışmışken, sevgiyle nefes aldım, "Ben seninim."

* * *

"Leah."

Ellerim üzerimdeydi, sevgilimin elleriydi ama bana sevgi dolu bir şekilde dokunmuyorlardı.

"Leah, uyan."

* "Tekrar

söyle," diye homurdandı Lucien, ama ben aklımı kaçırmıştım.

O kadar doluydu ki, hiç bu kadar dolu olmamıştım. O kadar güzeldi ki, ağlamaya başladım.

"Tekrar söyle," diye emretti, eli saçlarımda, başımı nazikçe değil, acı ve zevk karışımı bir şekilde geriye doğru çekiyordu.

"Ben seninim," diye fısıldadım, gözlerim onun gözlerine odaklanmıştı.

"Sadece senin.

Her zaman."

* * *

Yuvarlanmıştım, üzerimde bir ağırlık hissettim, kolumda bir el beni sallıyordu. "Leah, rüya görüyorsun. Uyan."

* * *

O eridi. Artık içimde değildi. Kollarım boş kalmıştı.

Her şey karardı.
Onu kaybetmek çok büyük bir kayıptı. Ruhumun
derinliklerinde hissettim. Korku beni sardı ve çığlık attım.

* * *

"Leah, uyan!"

* * *

Onu yakıyorlardı. Ve beni
asıyorlardı.
Onun suçunun cezası, kendi ölümünden önce benim ölümümü izlemektir.
Alevler onun güçlü vücudunu sararken gözlerim ona kilitlenmişti.
İpin boynuma dolandığını hissettim.
Seni seviyorum, diye fısıldadım zihnine.

*

Beni sallayan el durdu ama parmaklar kıvrıldı ve kolumu ısırıldı.

* * * *

Gözlerinin kapanışını izledim, alevlerin acısıyla değil, başka bir tür acıyla.
Ben de kendi gözlerimi kapattım.
Ben de seni seviyorum, tatlım. Kafamın içinde onun
sesini duydum. Kalbim yerinden fırladı.
Sonra ayaklarımın altındaki kapak açıldı.

*

Bir sarsıntı ve çığlıkla uyandım, Lucien'in sıcak, ağır vücudundan
uzaklaşarak, kaçmaya hazırlandım. Neden kaçacağımı bilmiyordum.

Ayaklarım yere değdiğinde bir kol belime dolandı ve beni kaldırıp yatağa
geri yatırdı. Lucien beni vücuduna kıvrılttı, kollarında salladı. Sırtı başlığa
dönüktü, ben kucağındaydım.

Ona eridim.

Tüm bu tuhaflık içinde en tuhaf olanı, yaprak gibi titriyor ve bebek gibi
ağlıyor olmamdı.

"Ho... ho... *kahretsin*," diye fısıldadım, sesim titriyordu. Kollarım onu sıkıca
sarıyordu ve ağlamaya devam ederken onu bırakmadım.

Kollarından biri beni bıraktı ve elinin saçlarımı okşadığını hissettim.

"*Kahretsin*," diye tekrarlardım, bu sefer sesim titremezdi. Nedenini
bilmeden, sadece ona olabildiğince yakın olmak istediğim için, daha da
yaklaştım.

Aslında buna *ihtiyacım vardı*. Beni saran, beni güvende tutan sıcak, sert, büyük vücudunu hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Sorun yok Leah, sadece kötü bir rüya gördün," diye fısıldadı Lucien başımın üstüne.

Olan bu muydu?

Hatırlamıyordum. Sadece dehşeti hatırlıyordum.

Ve kederi.

Hayır, sadece üzüntü değil. *Kayıp* ve üzüntü.

"Kahretsin," diye fısıldadım yine, bu sefer sessizce yeni bir gözyaşı seli akmaya başladı.

"Şşş, tatlım, sadece bir rüyaydı," dedi Lucien nazıkçe, sözleri saçlarımı okşayarak.

Gözyaşlarım akarken daha da derinlere gömüldüm. O beni kucakladı, ben de onu kucakladım. Sonunda kendimi kontrol altına aldıktan sonra sessizce,

"Hatırlamıyorum," dedim.

Eli saçlarımdan ayrıldı ve kolunu sırtıma doladı, uzun parmakları omuzlarımı kavradı.

O anda her şey birdenbire aklıma geldi.

Rüya değil. Lucien ve şarap kadehi olayı. Vücudum gerildi ve onun kolları da öyle. Gözlerim görebildiğim kadarıyla, ki pek bir şey göremiyordum, çoğunlukla karanlıkta boğazını gördüm.

"Buradasın," dedim aptalca.

"Başka nerede olabilirdim ki?"

Bilmiyordum. Ayrılırken oldukça kızgın görünüyordu. Kötü bir rüya gördükten sonra geri döneceğini, hatta beni şefkatle kucaklayacağını hiç beklemiyordum.

Başımı kaldırdım, böylece gölgelerin içindeki yüzünü görebildim. "Artık bana kızgın değil misin?"

Çenesini eğip bana baktığını gördüm.

"Kızgındım," dedi ve ben hazırlandım. "Sana bunu söylememeliyim, evcil hayvanım, ama kokunu aldığımda sana kızgın kalmak zor." Beni sıktı ve mırıldanarak devam etti, "Ve seni hissedip, nefesini ve uykunda atan kalbini duyduğumda bu imkansız hale geliyor."

Bu, kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

Devam etti, "Sonra hareket ettin, sonra çığlık attın, sonra ağladın."

Dudaklarımın açıldığını hissettim. "Çığlık mı attım?"

Gölgeli başı sallandı.

"Ağladım mı?" diye sordum.

Yine başını salladı.

"Uykumda mı?" diye devam ettim.

Yine başını salladı, sonra bizi hareket ettirdi, yataktan aşağı kayd ve birbirimize bakacak şekilde döndü. Üzerimize battaniyeyi çekti ve kollarını tekrar bana doladı.

"Hiçbirini hatırlamıyor musun?" diye sordu, sesinde hafif bir merak vardı ve ben yastığa başımı salladım. "Hiçbirini mi?" diye ısrar etti ve ben yine başımı salladım.

"Hatırlamak istemiyorum," dedim. "Çılgılık attım," diye ekledim ve bir süre durakladım, "ve ağladım."

Kollarını bana doladı. "Rüyanda kim vardı hatırlıyor musun?"

Yine başımı salladım. "Bilmiyorum. Tek bildiğim, her kimse, onu kaybettim ve bu beni üzdü." Vücudumdan bir titreme geçti ve ona daha da yaklaştım. "İnanılmaz derecede üzüldüm."

Beni göğsüne sıkıca sarıldı. "Sadece bir rüyaydı, tatlım." Bu sefer başımı salladım.

Ama rüya gibi gelmemişti. Hatırlamıyordum ama her neyse, gerçek gibi gelmişti, en azından bıraktığı acı gerçek gibiydi.

"Daha önce de böyle bir şey oldu mu?" diye sordu Lucien.

Yine başımı salladım. "Küçükken hatırlamadığım rüyalar görürdüm. Annem beni uyandırmak zorunda kalırdı ama çok uzun zamandır böyle bir şey olmadı."

"O rüyaları hiç hatırladın mı?"

Kafamı salladım ve fısıldadım, "Umarım bunu da asla hatırlamam. O rüyalarda korkarak ya da üzülerek uyanırdım," sesim neredeyse duyulmayacak kadar alçaldı, "bu daha kötüydü."

Beni tekrar sakinleştirici bir şekilde sıktı. "Bitti."

O anda ne yaptığımı fark ettim. Ve bir saniye sonra, Myrna vampirini fena halde kızdırdıktan sonra ona sarılacak mı diye merak ettim.

"Lucien?"

"Evet, evcil hayvanım?"

"Az önce," diye başladım, o gerildi ve ben başka bir şarap kadehi olayı istemememe rağmen, özellikle de şu anda elinde tuttuğu ve duvara fırlatıp parçalayabilecek olan şey benim olduğum halde, devam ettim, "Seni kızdırmak istemedim."

Cevap vermedi, ben de dirseğimle kendimi kaldırdım ve gölgeli yüzüne baktım.

"Seni kızdırdığım için özür dilerim."

Sırt üstü yuvarlandı ve beni üstüne çekti, bir eliyle saçımı tutup yüzümü boynuna bastırdı.

Hâlâ cevap vermiyordu. Sadece saçlarımla oynamaya başladı.

Artık işleri açıklığa kavuşturmanın zamanı geldiğine karar verdim.

Maalesef annem telefona cevap vermiyordu, bu da muhtemelen sinemaya gittiği anlamına geliyordu. Annem filmleri severdi, her tür filmi, özellikle ağlatıcı ve romantik komedileri, ama aksiyon filmlerine de karşı değildi, ne kadar kanlı olursa o kadar iyiydi.

Her zaman en sevdiğim teyzem olan ve her konuda konuşabileceğim Nadia teyzem de cevap vermiyordu, bu da muhtemelen annemle dışarıda olduğu anlamına geliyordu.

Diğer teyzelerimi veya kuzenlerimi aramak istemedim çünkü onların benim bir aptal olduğumu veya zaten düşündüklerinden daha aptal olduğumu bilmelerini istemedim.

Lana'yı aradım ve o cevap verdi. Ama Rafe'in her an gelebileceğini söyledi. Heyecandan çok telaşlıydı. Bunu duyabiliyordum ve şimdi anlıyordum, ama sabah ilk iş beni arayacağına söz verdi.

Yani olan biten her şey hakkında hala hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden, işleri yoluna koymak bana kalmıştı.

"Sana istediğini verdiğimi sanıyordum," dedim Lucien'e ve elini saçımda birkaç saniye durdurdu, sonra parmakları yine bir tutam saçı çevirmeye başladı.

Sonra beni tamamen hazırlıksız yakalayan bir şey söyledi: "*Seni istiyorum.*" Beni mi? Beni mi istiyordu?

Kimse beni istemiyordu.

Az önce de belirttiğim gibi, ben bir aptaldım, diğer pek de iyi olmayan özelliklerimin yanı sıra.

Bu, midemi ısıtırken aynı zamanda kalbimi çarpıp omurgamdan korku geçmesine neden oldu.

Bu harikaydı. Artık iki çelişkili duygu yerine üç tane duygu yaşıyordum.

"Beni aldın," diye yalan söyledim, sonra da bariz olanı işaret ettim,

"Buradayım."

Başının hareket ettiğini hissettim, dudakları şakağıma dokundu ve sonra tekrar yastığa uzandı.

"Sen vardın, tatlım," diye mırıldandı, farklı bir sevgi ifadesi kullanarak, bu seferki eski moda ve çok, çok, çok etkiliydi. O kadar etkiliydi ki, kalbimin çarpıntısını ve içimi kemiren korkuyu silip süpürdü ve karnımdaki sıcaklığı önemli ölçüde yoğunlaştırdı. "Her gün ve her gece, sen vardın. Bugüne ve bu geceye kadar. Şimdi, gittin." Elini nazikçe saçlarıma doladı ve yumuşak bir sesle sordu, "Neden gittin, Leah?"

Boğazıma bir şey takıldı. Ne olduğunu biliyordum ama yuttum ve sanki orada yokmuş gibi davrandım.

Şu anda kendime yalan söylediğimi biliyordum ama kendime yalan söylemenin kesinlikle en iyi yol olduğunu düşündüm.

"Buradayım," diye fısıldadım, "tam burada, senin istediğin yerde."

Elini saçımdan çekti ve beni hareket ettirdi. Beni vücudundan kaydırıp ve sırtım onun göğsüne baskı yapacak şekilde çevirdi, kolunu belime sıkıca doladı, dirseğini büküp elini göğüslerimin arasına bastırdı.

"Bunu unutma," dedi, beni yeniden konumlandırdıktan sonra saçımın arkasına doğru.

"Ne?" diye sordum.

"Senin burada olmanı istediğimi. Yirmi yıldır seni burada istiyorum." Kolunu gerdi ve beni vücuduna daha da bastırdı, yüzünün saçlarıma daha da bastırdığını hissettim. "Bir fahişe için yirmi yıl beklemezsin, Leah. Onu kitap almaya götürmezsin. Kıyafetlerini onun dolabına koymazsın. Onu arkadaşlarının arasına sokmazsın. Ve kesinlikle kötü davrandığında ona katlanmazsın."

Son söylediği şeye odaklanmaya karar verdim çünkü bu beni sinirlendirmişti. Diğer şeyler çok mantıklıydı. Ayrıca karnımı tekrar ısıtmıştı ve *buna* gerçekten ihtiyacım yoktu.

Ama Myrna sinirlenmezdi. Asla.

Öfkemi bastırdım ve kabullenmeye karar verdim. "Peki, bu durumda biz ne yapacağız?"

"Her zamanki durumumuzda," diye cevapladı, sesi bir şekilde daha hafifti, sanki sadece bir yükten kurtulmuş gibi değil, aynı zamanda eğlenmiş gibi de. "Ama sen savaşıma çıkmak yerine geri çekildin ve savunmaya geçtin."

Olamaz.

Beni tamamen çözmüştü!

Yaklaşarak kararlı bir şekilde, "Ama ben bunu aşacağım," dedi.

Hayır, *geçemeyecekti*. Benim bir şey yapmam gerekmiyorsa (ki yaptım).

"Zaten geçtin," diye yalan söyledim ve o güldü, bu da ona bir şey fırlatmak istememe neden oldu.

Tabii ki atmadım. "Ben değilim," dedi. "Sen öylesin."

"Ben değilim."

Koluna bastırdım, şaşırtıcı bir şekilde kolu gevşedi ve ona döndüm.

Karanlıkta ona baktım ve fısıldayarak şöyle dedim: "Bana sikmen için yalvarmamı istiyorsan, yaparım. Ne istersen yaparım. Dene beni. Sana kanıtlayacağım. Lucien, ben seninim."

Nefesimi tuttum, onun istediği her şeyi yapmamı istemiyordum ama yine de yapmaya hazırdım.

Yüzü benimkine yaklaştı ama bir nefes uzaklıkta durdu, sanki karanlıkta görebiliyormuş gibi bir izlenim verdi.

"Yalvarmanı istemiyorum tatlım. Mesele o değil. O sadece bir testti ve sen başarısız oldun. Birazcık gevşersen, meselenin ne olduğunu sana göstereceğim."

"Söyle bana," diye ısrar ettim.

"Bunu kelimelerle anlatmak mümkün değil."

"Tamam, anlatmaya *çalış*."

Tereddüt etti, sonra "Güven" dedi.

Karanlıkta gözlerimi kıptım.

"Güven mi?"

"Sana daha önce de söyledim, bana güvenmen gerek, Leah." "Neye?"

"Her şeye." Delirmiş miydi?

Bana güvenmemi mi istiyordu? Her şeye mi? Sonra benden sıkıldığında beni bırakıp bir sonraki cariyesine geçecek ve bunu sonsuza kadar sürdürecekti.

Delirmiş olmalıydı!

Elbette bana doğum günü partileri düzenleyecek ve belki de on yıllar geçtikçe, bir sonraki takıntısını takip etmesine yardım etmem için beni işe alacaktı.

Vay be, *ne* eğlenceli olurdu.

Bu beni çok yordu ve gerçekten hoş bir şey değildi ama kendimi korumak için ona daha yakın durmak ve yine yalan söylemek zorunda kaldım.

"Sana güveniyorum."

Neredeyse fark edilmezdi ama vücudunun hafifçe titrediğini hissettiğime yemin edebilirim.

"Nasıl bir his olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu ve sesi artık yumuşak ve eğlenceli değildi, öfkeye doğru kayıyordu.

Yanlışlıkla taktiksel bir hata yapmıştım.

Durumu kurtarmaya çalıştım. "Lucien..."

diye başladım.

Durumu kurtarmayı başaramadım. Konuşmaya devam etti.

"Eğitime tamamlandığında, Leah, bu sözler veya bir törenle tamamlanmaz.

Bu, eylemler ve duygularla gerçekleşir."

Onun sözleri nefesimi kesti. Ya da, daha doğrusu, tek bir kelime.

"Evcilleştirme mi?"

"Uysallaştırma," dedi sakın bir şekilde. "Seni

uysallaştırıyorum." Eski Leah'ın yerine geri

döndüğünü hissettim.

"Beni *evcilleştiriyor* musun?"

Vücudu gerildi ve kolunu beni sarmalayan bir şekilde sıkılaştırdı.

Yine de, "Evet" diye cevap verdiğinde sesi hala sakindi.

"Ehlileştirme," diye tekrarladım.

Şimdi "Evet" dediğinde sanki gülümsüyor gibiydi. "Bu,

düşündüğüm anlamı mı taşıyor?" diye sordum.

"Sanırım öyle değil," diye cevapladı. Bu beni

hiç rahatlatmadı.

"Bunu daha önce de yaptın mı..." Bunu söylemeye kendimi zorladım ama sonunda "*evcilleştirme işini*" dedim.

"Son zamanlarda hayır. Ama Devrim'den önce ara sıra yapardım. Ama sadece avım özelse," beni daha sıkı tuttu ve sesi yumuşadı, "senin gibi."

Bunun onun derin anlamlı iltifatlarından biri olduğunu düşündüğünü

anladım. Ben öyle *düşünmedim*.

"Yorgunum," dedim aniden.

Ve gerçekten yorgundum. Çok yorgundum. Çılgın hayatımdan!

Özellikle de benim çılgın hayatımı paylaşan çılgın vampirden (isteğim dışında, eklemeliyim).

Birkaç saniye sessiz kaldı.

Sonra vücudu sanki gülüyor gibi hareket etti. Gerçekten güldüğünü fark edince dişlerimi sıktım. Dişlerimi sıktığımı duymuş olmalıydı çünkü gülüşü sesli hale geldi.

Onu bacağından tekmelediğimi hayal ettim. Çocukça bir hareketti, ama işe yaradı. "Bu pek hoş bir davranış olmaz, evladım," diye fısıldadı ve vücudum vücudum dondu.

Hayal ettiğimi görmüştü.

Tanrım, ondan nefret ediyordum!

Çekilmeye çalıştım ama kolunu kilitledi.

"Lütfen beni bırakır mısın?"

"Neden?" diye sordu, hala kıkırdayarak.

"Rahatlayabilmek için," diye tersledim.

Myrna asla ters cevap vermezdi ama Myrna'yı boş ver. Ters cevap verecek bir an varsa, o da buydu.

Ağırlığını üzerime verdi, beni sırt üstü çevirdi, bacakları benimkilerle dolandı, kolu hala beni hapsedmiş, yakınımda tutuyordu.

"Bu hiç rahat değil," diye bir kez daha yalan söyledim.

"Mm," diye mırıldandı şakağıma ve mutlu bir titreme tenimi okşadı (bunu da görmezden geldim), "Katılmıyorum."

Tamam, kontrolü ele almam gerekiyordu. Sormaktan ne kadar nefret etsem de, sormak zorundaydım. Myrna ne yapardı?

Beynimi zorladım. Sonra buldum.

"Ne istersen, Lucien," diye itaatkar bir şekilde mırıldandım.

Yine alçak sesle güldü, şakağıma öptü ve "Uyu, Leah" diye emretti.

Cevap vermedim. Uyumadım da.

Sinirlenmeye karar verdim.

Bu yaklaşık beş dakika sürdü.

Sonra onun sıcaklığı, ağırlığı, saçlarımı okşayan yumuşak nefesi, benim yanımda dinlenen büyük, güçlü vücudu, beni dünyadaki her şeyden koruyabilecek vücudu, bilinçaltıma işledi ve bir saniye sonra, dünyadan kopmuştum.

On Dördüncü Bölüm

Patlama

"Leah'a ne oldu?"

Stephanie'nin fısıldayarak sorduğu soruyu duyduktan sonra bile, Lucien kalabalık odada onlardan uzaklaşan Leah'dan gözlerini ayırmadı.

Leah, tuvalete giderken opera seyircileri arasında ilerlerken tekrar tekrar "Affedersiniz" dediğini duydu. Bazen onlara küçük, nazik bir gülümseme atıyordu.

Hareket edip konuşurken, seyirciler ona dönüp bakıyordu.

Erkekler bakmaya devam ederdi. Kadınlar ise ya bakakalır ya da ters ters bakarlardı.

Leah gözden kayboldu ve Lucien'in gözleri onu son gördüğü yerde kaldı.

Üç hafta.

İnanılmaz derecede iyi başlayan ve inanılmaz derecede kötü biten pazar günlerinden bu yana üç hafta geçmişti.

Ve sonra rüyasını gördü.

"Lucien?" Stephanie seslendi ama düşüncelere dalmış olan Lucien cevap vermedi.

Leah'ı en son gördüğü salonun girişini izlemeye devam etti.

Onu kırdığından korkuyordu. İstedigi gibi değil, hayal bile edemeyeceği ve asla istemeyeceği bir şekilde.

İlk hafta, onu ara sıra görmeye başladı. Çoğu zaman gözleri parlıyordu. Diğer zamanlarda ise, sanki bir tepki vermiş gibi görünüyordu ama kendini başka bir tepki vermeye zorluyordu. Ayrıca, ona karmaşık bir sufle yapmaya çalışırken sabrını kaybetti ve sufle feci bir şekilde başarısız oldu, ancak sufle çöktükten sonra ağzından çıkan küfürlü sözler son derece eğlenceliydi.

Felaketle sonuçlanan sufle ona umut verdi. Rüyalar da öyle.

Aynı şekilde dört tane daha gördü. Hepsi, sanki ecstasy'deymiş gibi ona doğru hareket ederek, neredeyse kıvrılarak başlıyordu, ancak bu, kan donduran bir ılgılıkla aniden sona eriyordu.

Saniyeler sonra, kadının sözlerini kafasında fısıldadığını duyuyordu.

Seni seviyorum.

Kısa bir süre sonra boğuk hıçkırıklar geliyordu, uyanıyor ve kaçmaya çalışıyordu.

Adam onu yakalar ve titremesi ve gözyaşları durana kadar onu tutardı.

İkinci rüyadan sonra bu konuyu konuşmayı bıraktılar. O sadece çaresizce ona sarılırdı. O da sırtını ya da saçlarını okşayarak vücudunun gevşemesini ve kollarında uykuya dalmasını sağlardı.

Lucien, kelimeler kafasında yumuşak bir sesle yankılanırken gözlerini sıkıca kapattı.

Seni seviyorum.

Bu kelimeler, bu *lanet olası* üç kelime, kafasında fısıldanıyordu.

Önemli olan kelimeler değildi, onları söyleme şekliydi. Sanki ruhundan çıkarmış ve ona bir hediye gibi sunmuş gibiydi.

Ve o, onun kendisiyle konuştuğunu, kendisini hayal ettiğini biliyordu. Öyle olmasaydı, kafasının içinde olmazdı. O da bunu duyamazdı.

Ayrıca, hatırlamadığını söylediğinde yalan söylemediğini de biliyordu. Bir şey hafızasını engelliyordu, muhtemelen onu o kadar kalbi parçalayan bir şekilde çılgılık atıp ağlamasına neden olan duygunun ardındaki gücü.

Lucien, Leah'ın rüyasının yoğunluğunu ve sonuçlarını, bunların kendisi veya Leah için ne anlama geldiğini bilmiyordu, ancak Leah'ın ona karşı önceki düşmanlığı ve şimdi ona olan saygısının savunma mekanizmaları olduğu oldukça açıktı. Lucien bir bağlantı kurmayı başarmıştı, ama Leah bunu kabul etmiyordu.

Yine de, Leah'ın bu mekanizmalara sahip olmasından hoşlanmıyordu.

Leah'ın dehşeti çok açıktı, acısı hissedilebilirdi ve Lucien bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu. Bu, daha önce hiç hissetmediği ve pek de hoşuna gitmeyen bir duyguydu.

Ama itiraf etmeliydi ki, Leah'ın sözleri ve bunları söylerkenki yoğunluğu onu meraklandırıyordu.

Onlar tarafından bir şekilde işkence görmüş gibi hissetse bile.

Onun son oyununa devam edemeyeceğini düşündüren şey, rüya ve sufle idi.

Ancak, son iki hafta boyunca, rüyalarını gördüğü zamanlar ve beslendiği zamanlar hariç, o zamanlar bile kendini tutuyor gibi görünüyordu, Leah'ın tüm özellikleri ortadan kaybolmuştu. Bu, en ufak bir mücadele gibi görünmüyordu.

Leah'ın hiçbir özelliği bir an bile ortaya çıkmadı.

O, beş yüz yıldır sahip olduğu diğer cariyeler gibiydi. Belki bazıları kadar tapınçlı ya da diğerleri kadar beslenmeye açgözlü değildi, ama çoğunlukla aynıydı.

Onu özlüyordu.

Aslında onların sözlü atışmalarını, kızgın olduğunda söylediği komik esprileri, iradesini, inatçılığını, merakını,

evini dolduran ruhunu özlüyordu.

Tüm bunlar gitmişti, eve gelip onun bir sonraki hamlesini görmek için duyduğu heyecan da dahil.

"Lucien? Luce? Merhaba, Luce! Orada mısın?" Stephanie seslendi ve Lucien'in bakışları ona yöneldi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı ve Stephanie'nin gözleri onun yüzüne dikildi.

"Lucien ve Leah'ın dünyasında bir şeyler yolunda değil," dedi Stephanie.

Lucien içkisini bir yudum aldıktan sonra, "Her şey yolunda," dedi. "Bana yolunda gibi gelmiyor," diye karşılık verdi Stephanie. "Leah, Leah gibi *görünüyor*,

her zamanki gibi muhteşem. Leah gibi *kokuyor*. Leah gibi yürüyor. Leah gibi konuşuyor. Ama o Leah *değil*."

Sonunda Lucien'in gözleri arkadaşına odaklandı. "Bu seni ilgilendirmez, Teffie."

Stephanie, o anda Lucien'in yüzüne bakıp ona meydan okuyacak çok az sayıdaki kişiden biriydi (aslında sadece ikisi vardı, o ve Cosmo).

Ve öyle de yaptı.

"Ben aynı fikirde değilim. Leah benim arkadaşım oldu ve endişeleniyorum. Bu hafta iki kez oraya gittim. Sanki Stepford'a gitmişim gibi, *çok ürkütücü*. Hoşuma gitmiyor ve Edwina da pek mutlu değil."

"Her şey yoluna girecek," dedi Lucien, dönüp salona doğru baktı.

"Umarım öyle olur Luce, ve umarım bunu çabuk halledersin. Çünkü öyle bir kadın patlamadan o kadarını kendine saklayamaz ve o her şeyi dışa vurduğunda *senin* bile yanında olmak isteyeceğinden emin değilim."

Lucien ona bir bakış attı, ses tonu sözlerini çok net bir şekilde ortaya koyuyordu. "Bu konuyu konuşmayı bitirdik."

Stephanie uzun bir süre onun bakışlarını karşıladı, sonra konuyu biraz daha az sinir bozucu bir konuya çevirdi.

"Söylentiler dolaşıyor," diye bilgilendirdi onu.

"Söylentiler her zaman dolaşır," dedi Lucien küçümseyerek.

"Böyle söylentiler değil," diye karşılık verdi. "Konsey'in yarın Leah ile yaptıkların hakkında soruşturma açacağına dair haberler duydum."

Lucien kayıtsız bir şekilde salona doğru baktı. "Ben de duydum."

"Ama eminim Rafe'in Dante'ye, Dante'nin Hamish'e, Hamish'in de *bana* Lana Buchanan'la birlikte yaşamayı düşündüğünü söylediğini duymamışsındır."

Lucien'in daralmış gözleri Stephanie'ye döndü.
"Bunun dikkatini çekeceğini düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordu.

O başını salladı.

"Ne düşünüyor?" diye sordu Lucien.

"Sanırım seninle aynı şeyi. Lana'nın kanından daha fazlasını istiyor. Buchananlar çok lezzetli bir soy. Yıllar önce ben de bir tane içtim, biliyorum. Ama siz erkekler farklı kokuları seviyorsunuz ve *onlardan* biraz almak istiyorsunuz."

Lucien'in vücudu hareket etti ve Stephanie'ye doğru döndü, bu da onu gerginleştirdi.

"Sıkıldın mı, Teffie? Seninle dövüşmemi mi *istiyorsun*?"

"Gerçekleri söylüyorum," diye cevapladı.

"Tek istediğim bir kadın olsaydı, yirmi yıl önce Leah'ı baştan çıkarırdım."

"Tabii ya," diye alay etti Stephanie, "sen *onu evcilleştirmek* istiyorsun."

Leah'ın son günlerdeki davranışları yüzünden sabrı azalmış olan Lucien, kalan azıcık sabrını da kaybetti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu sertçe.

"Demek istediğim, Lucien, ben bu işin tamamen arkasındayım. Vampirler vampirliklerini yapsınlar. Bu saçma kurallar paramparça olsun. Hepimiz gibi ben de avlanmak istiyorum. Özlüyorum. Canım çekiyor. Şu anda seninle ilgili sorunum, hedefinden saptığın. Leah'ı rahatsız ediyorsun ve işler açıkça *yolunda değil*."

"Karışma, Teffie," diye uyardı. "O değişti," diye karşılık verdi Stephanie.

"Daha önce de değişti. Nasıl olduğunu biliyorsun, nasıl mücadele ettiklerini. Yine değişecek."

"Öyle olacağını sanıyorum ama o zaman geldiğinde hazırlıklı mısın?" Lucien günlerdir ilk kez gülümsedi. Stephanie homurdandı. Sonra tısladı, "Anlamıyorsun, değil mi?"

Lucien'in gülümsemesi kibirli bir hal aldı. "Şu anda anlamıyorum ama anlayacağım."

Stephanie eğildi. "Sence kendini korumak için bu kadar çok çalışan şey tam olarak nedir, Lucien? Hiç bunu düşündün mü? Birçok ölümlüyü evcilleştirdin, sana en zorlu mücadeleyi veren kişiye ne oldu?"

Gülümseme yüzünden kayboldu ve Lucien kendini geri çekildiğini hissetti. Stephanie bunu gördü ve son darbeyi indirdi.

Sessizce konuştu: "Doğru, o sana aşık oldu. Maggie için şanslıydı ki, sen de ona aşık oldun ve onu eşin yapabildin. Bu, Leah için bir seçenek değil. Peki, içindeki tüm o duyguları ve yaşam gücünü sana yönelttiğinde ona ne olacak, sen onunla işini bitirdiğinde, o bundan sonra nereye gidecek?"

Seni seviyorum.

Leah'ın içten fısıltısıyla söylenen sözler, her gün defalarca olduğu gibi, istemeden onun zihnine geldi.

Lucien hissettiklerinden hoşlanmamıştı.

"Karışma, Teffie."

"Ben de bu işin içindeyim, hepimiz öyleyiz." O yaklaşarak devam etti. "Rafe Lana'nın yanına taşınırsa, onu sevgilisi olarak alırsa, Konsey Leah ile yaptıklarını hoş karşılamayacaktır. Daha önce borçlarını ödemek için hoş görmüş olabilirler, ama bu iş yayılıyor. Bunu başlangıçta engellemek isteyecekler ve bunu yapmanın en iyi yolu kaynağını kesmektir."

"Rafe ile konuşacağım."

"Evet? Peki ne diyeceksin?"

Lucien, Stephanie'nin bakışlarını karşıladı ve bir karar verdi. "Yeni evi için onu tebrik edeceğim."

Gözleri kısıldı. "Devrimden bahsediyorsun."

"Neden şaşırmış gibi davranıyorsun?" diye sordu Lucien. "Başından beri bunun bir olasılık olduğunu biliyordun."

Stephanie elini kaldırdı. "Bu çok hızlı oluyor Luce. Hazır değiliz."

"Zaten oldu, Teffie. Sen ve Cosmo, Leah'ı Seçim'de niyetlerini açıklayan herkesten koruduğunuz anda sınırimi çizdim. O zamandan beri herkes sınırın kendi tarafında pozisyonunu aldı. Konsey kararını verirken bunu dikkate almak zorunda kalacak."

"Sence geri adım atarlar mı?"

"Bir şekilde geleneklerinin modası geçmiş olduğunu anlamaları gerektiğini düşünüyorum ve onların ileri görüşlü olmalarına güveniyorum."

"Ya değişmezlerse?"

Lucien gözlerini ona dikti. "Sen sınırın kendi tarafında yerini aldın, Teffie, fikrini mi değiştiriyorsun?"

"Tarafımı seçtiğimde Leah'ı tanıımıyordum."

Lucien kaşlarını çatdı. "Peki bunun Leah ile ne ilgisi var?"

Stephanie'nin yüzünün solduğunu, ağzının gevşediğini ve gözlerinin onunkilerden kaçtığını şaşkınlıkla izledi.

"Teffie?" diye sordu.

Gözleri tekrar ona kaydı ve fısıldadı, "Bunu sormak zorunda mısınız? *Sen?*"

Lucien, ne yazık ki, cevap vermemeyi tercih etti.

Stephanie konuşmaya devam etti. "Son Devrim'in Maggie ile ne ilgisi vardı, Lucien?"

Lucien vücudunun her bir santimetresinin gerildiğini hissetti.

"Onu tehlikeye atıyoruz," diye devam etti

Stephanie. "Leah hiçbir tehlikeye girmeyecek," diye keskin bir sesle cevap verdi Lucien. "O kadar emin misin?"

Lucien çok tehditkar bir şekilde bir adım öne çıktı. "Evet," diye homurdandı. "*Çok* eminim."

Stephanie onu izledi, gözleri onunkilerden ayrılmadı, sonunda gözlerinde bir tür anlayış belirdi.

Sonra, sakinleşmiş, hatta memnun olmuş gibi görünüyordu, başını salladı ve Lucien'in omzunun üzerinden baktı.

"Geri geliyor," dedi Stephanie ve Lucien döndü.

Leah onlara doğru ilerliyordu, küçük gülümsemeler ve mırıldanarak özür dileyerek insanların arasından geçiyordu. Dudak parlaticısını yeniden sürdüğünü hemen fark etti.

Orkide rengi straplez bir elbise giyiyordu. Sade. Zarif. Elbisenin üzerinde hiçbir süsleme yoktu, sadece ön ortasında, kalçalarının kıvrımına kadar uzanan derin bir yırtmaç ve kısa bir kuyruk vardı. Kuyruğun ağırlığı eteği geriye doğru çekerek, düzgün bacaklarını ortaya çıkardı. Alışveriş yaparken onun için aldığı, yüksek topuklu, parlak altın rengi sandaletleri giyiyordu.

Saçları ise sade değil, zarifti. Saçlarını doğal dalgalar halinde kurutmuş, sonra şık ama dağınık, masum görünümlü ama seksi bir şekilde yukarı ve arkaya çekmişti. Saçına stratejik olarak yerleştirilmiş, ona aldığı bir düzine küçük altın filigran kelebek saç tokası takmıştı ve boynunda narin bir altın zincirden başka bir büyük filigran kelebek sarkıyordu. Saçındakilerin kanatları neredeyse kapalıydı, boynundakinin kanatları ise açılmıştı.

Ona bu takıları, beğendiği için, ona yakıştığını düşündüğü için ve tepkisini görmek istediği için almıştı. O gece şarap kadehini fırlattığından ve o ilk rüyasını gördüğünden beri ona karşı temkinli davranıyordu. Geri çekilmiş ve aşırı sabır göstererek onu nazikçe açmaya çalışmıştı. Ama bunların hiçbirisi işe yaramamıştı.

Takıları ona önceki gece, yatmadan hemen önce, o akşam dışarı çıkacaklarını söylediğinde vermişti.

Bu jestinden çok etkilenmemişti. Ona parlak bir gülümseme göstermedi. Aslında, ona sadece bir kez gülümsemişti ve bunu bir daha tekrarlamadı.

Bunun yerine, sadece görev bilinciyle minnettar olmuştu. Daha fazlası değil.

Ona yaklaşırken, tamamen haklı olduğunu düşündü. Elbise, ayakkabılar ve mücevherler ona çok yakışıyordu.

Güzel yüzündeki boş ifade ise hiç uymuyordu.

Kadın on adımdan daha az bir mesafedeyken, bir adamın eli kadının koluna dolandı ve onun ilerlemesini durdurdu.

"Leah?" Lucien sesi duydu ve gözleri adama kayd. Onu tanıdı ve Lucien hiç vakit kaybetmeden harekete geçti.

Daha hızlı hareket etmek isterdi ama kendini bir ölümlünün yavaşlığıyla hareket etmeye zorladı ve o anda Lucien bir devrim olmasını, vampirlerin özgür kalıp kendileri gibi olmalarını ve istediklerini yapmalarını diledi.

Örneğin, Leah'ın yanına bir saniyede ulaşip onu yakalamak ve odanın diğer ucuna atlamak yerine, ona doğru acı verici bir yavaşlıkla ilerlemek zorunda kalmamak gibi.

"Justin?" Leah'ın sesi şaşkınlık doluydu ve bu şaşkınlık mutlu bir şaşkınlık değildi.

"Leah, kızım, burada ne yapıyorsun?" Justin'in sesi de şaşkıncı, ama kesinlikle mutlu bir şekilde.

Lucien, Justin'in Leah'ı kollarına alması için tam zamanında onun yanına ulaştı.

Leah gözle görülür şekilde gerildi. Lucien de öyle, eski sevgilisinin kollarından kurtarmak için ona yaklaşmadan yarım saniye önce.

Leah ondan önce davrandı. Ellerini Justin'in beline koydu ve onu itti. Omuzu Lucien'in göğsüne çarptı ve başını kaldırıp ona baktı.

Ve sonra Lucien'i şaşkına çeviren bir şey yaptı.

Ona döndü, kolunu sırtına kaydır, parmaklarını beline doladı. Vücudunun önünü onun yanına yaslayarak, ona sıkıca sarıldı.

Bu hareket, sanki her zaman ona sarılmış gibi, çok doğal bir şekilde yapıldı. Aynı zamanda, baştan çıkarıcı ve kadınsı bir şekilde son derece sahipleniciydi.

Lucien bunu çok beğendi ve rahatladı.

"Lucien, bu Justin." Elini salladı ve ondan Justin'e döndü. "Justin, Lucien ile tanış."

Lucien, Justin'e baktı ve Leah'ı gördüğüne pek de sevinmediğini fark etti. Gözleri ikisi arasında gidip geliyordu ve yüzü biraz solmuştu.

Ne yazık ki Lucien, sağ kolunun altına girip adamın elini sıkmak isteyen Leah ile temasını kesmek zorunda kaldı.

"Justin," diye mırıldandı.

"Lucien," diye mırıldandı Justin, elini sıkarak.

Biraz çaba gerektirdi ama Lucien, Justin'in elindeki tüm kemikleri ezmekten kendini alıkoydu. Yine de Justin, Lucien'in sıkı el sıkışmasından dolayı yüzünü buruşturdu.

Ellerini ayırdıkları anda Leah tekrar aynı pozisyona geçti, ama bu sefer diğer elini Lucien'in üst karın kaslarına koydu.

Hafif bir dokunuştı ama çok şey ifade ediyordu.

Leah ile geçirdiği çoğu anlarda olduğu gibi, ama özellikle o anda, Lucien onu öpmek için şiddetli bir istek duydu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Justin'e, sesi tamamen dostça değildi, ama tam olarak düşmanca da değildi. Durumu yokluyordu ve Lucien bu belirsiz durumda ona öncülük etmesine karar verdi.

"Ben de aynı şeyi sordum," diye cevapladı Justin, sesi tamamen dostça değildi, onu gördüğüne duyduğu mutluluk buharlaşmıştı.

"Önce sen," dedi Leah, ses tonunu okudu ve sözleri buz gibiydi.

Lucien izlemeye başladı.

Justin, Lucien ve Leah'a tekrar baktı, gözleri Lucien'in ortasına doğru kaydı. Lucien kolunu Leah'ın omzuna doladı ve parmaklarını omzuna koydu. Justin'in gözleri kaydı, bunu izledi ve ağzı sıkılaştı.

Sonra konuştu. "Son anda fikirlerini değiştirdiler ve beni Seattle'a değil, buraya transfer ettiler."

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu Leah ve Lucien onun vücudunun gerildiğini hissetti. İyi haber değildi, en azından Leah için.

"Evet, burada yaşıyorum," diye cevapladı Justin. "Şimdi... sıra sende."

"Ben de burada yaşıyorum," dedi Leah ve Lucien, Justin'in gözlerinin inanamama hissiyle büyüdüğünü gördü.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye fısıldadı.

"Şey, burada değil, şehirde," diye açıkladı Leah. "Dragon Lake'de yaşıyorum." Zaten iri olan Justin'in gözleri daha da büyüdü.

"Dragon Lake mi?" Sesi daha da alçaldı, sonra ıslık çaldı ve "Bu her şeyi açıklıyor" dedi.

"Neyi açıklıyor?" diye sordu Leah keskin bir sesle.

"Seni o aileden ve tüm arkadaşlarından uzaklaştıran şey. Dragon Lake'te yaşayabilecek kadar paran varsa, muhtemelen çok iyi bir işin vardır. Orası pahalı bir mahalle."

"Aslında Dragon Lake'te yaşamıyoruz." Lucien konuşmaya katılma zamanının geldiğine karar verdi. "Şehrin dışında, göl kenarında yaşıyoruz."

Lucien "biz" kelimesini özellikle vurgulamadı ama buna gerek de yoktu. Justin onun ne demek istediğini anladı, gözlerini Lucien'e dikti ve çenesini sıkı. Yine Lucien ve Leah'a baktı ve Lucien kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissetti.

Kızgın.

Lucien gülümsemesini zorla bastırdı.

Sonunda Justin'in gözleri Lucien'e takıldı ve "Öyle mi?" diye sordu.

"Justin..." Leah başladı, gergin vücudu kaskatı kesildi ama Justin'in gözleri Lucien'den ayrılmadı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

"Justin..." Leah tekrar başladı ama Lucien onun sözünü kesti. "Evet," diye cevapladı Lucien.

"O zaman onun beş ay önce benden ayrıldığını biliyorsun."

"Justin!" diye bağırdı Leah, ama Lucien yine onun sözünü kesti.

"Evet," diye tekrarladı Lucien.

Justin'in gözleri Leah'a çevrildi. "Hızlı hareket ediyorsun. Yoksa benimle ayrılmadan önce onunla mı birlikteydin?"

"Justin..." diye tekrar başladı, adı buz parçası gibiydi ama bu sefer Justin onun sözünü kesti.

"Güzel kolye, Ley-lo." Sesi alaycıydı ve bu kez Lucien gerginleşti.

"Bunu yapmak zorunda mıyız?" diye sordu Leah, ses tonu sert ve bunun bir soru olmadığını, "bunu" yapmayacaklarını ima ediyordu.

Justin aynı fikirde değildi. "Oh, bilemiyorum," dedi alaycı bir şekilde. "Altı ay önce, büyük bir zam ve devasa bir ikramiye ile transfer edileceğim söylendi. Beni Dragon Lake'e yaklaştıracak bir şey değildi ama

küçümsenecek bir şey de değildi. Taşınmayacağını, hayatta olmaz, asla dedin. Sanırım boynuna altın takıp Dragon Lake'de iki milyon dolarlık bir eve taşıyacak birini bekliyordun."

"Bence işin bitti," dedi Lucien ve ses tonu, Justin'in işinin gerçekten bittiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Justin yine aynı fikirde değildi. "Öyle mi?"

Leah, elini onun yakasına uzatarak yanına sokuldu. "Lucien, yapma..."

Lucien ona baktı ve yüzünün endişeden solduğunu gördü. Ama onu sakinleştiremeden, Justin oraya geldi.

"O iri bir adam, Ley-lo, ama biliyorsun, ben kendimi koruyabilirim," dedi. Leah'ın vücudu mermer gibi dondu ve Lucien'in gözleri ona dikildi.

Justin koyu saçlı, koyu gözlü ve açıkça formda biriydi, ama Lucien vampir olmasa bile, ondan en az on santim uzun ve yirmi kilo ağırdı.

Ancak o bir vampirdi ve hiç çaba harcamadan adamın kafasını koparabilirdi, ki bunu yapmak isterdi. Adam açıkça bir pislik olduğu için değil, Lucien'in çok uzun zamandır Leah'a pislik gibi davrandığını bildiği için.

Lucien, Fiona'dan Justin'in hırslı olduğunu biliyordu. Ayrıca iş hayatında hırslı olmasının yanı sıra, Leah ile olan planlarını, bazen önemli veya özel olanları bile, zirveye tırmanmak için sık sık iptal ediyordu.

Justin o kadar hırslıydı ki, iş yemeği gibi etkinliklerde iş arkadaşlarını etkilemek için Leah'ın hazır bulunmasına ihtiyaç duyduğunda, sık sık işi ona tercih etmesine rağmen, onun katılımını talep ediyordu. Hatta bazen Leah hasta olduğunda veya başka planları olduğunda bile bunu yapıyordu. Fiona'ya göre, Leah bir kez bunu kabul etmişti. İkincisinde ise ona "git kendini becer" demişti (Fiona'nın Leah'ın ağzından aktardığına göre), bu da kavga ettikleri anlamına geliyordu, temiz bir kavga değildi, en azından Justin temiz bir kavga etmemişti. Kavgada, her zamanki gibi, duyarsız, bencil ve manipülatifti.

Lucien artık Justin'in aptal olduğunu da biliyordu.

Leah durumu kurtarmaya çalıştı. "Operadayız," diye Justin'e fısıldadı.

"Ee, *ne olmuş* lan?" diye fısıldadı Justin. "Orada durup bir adama sarılabileceğini mi sanıyorsun, ne kadar süredir tanıdığın bir adama? Birkaç aydır mı? *Benimle birlikte olmayı*

benimle bir saniye bile vakit geçirmek istemediğin bir adama? Beş ay önce *benim* yatağında yatarken, benim önümde ona sarılmak mı?"

Lucien harekete geçmeye hazırlandı. "Görüyorum ki sen henüz bitirmedin ama biz bitirdik."

Justin, muazzam aptallığını kanıtlayarak eğildi ve sertçe şöyle dedi: "Dinle, *Lucien*, *her ne* halt ediyorsan, beni dinle. Güven bana, ben bilirim. Çık git, hemen çık git. Seni parmağında oynatacak, o karamel gibi amına bağımlı hale getirecek, sonra da..."

Lucien bitti.

Şu anda *gerçekten* yapmak istediği şeyi, yani kafasını koparmak yerine, Leah'ı, diğer seyircileri dehşete düşürmeyecek ve Dominion tarafından yakalanıp yakılmaya mahkum edilmeyecek başka bir şey yaptı. Sonuncusu, öldüğü için Leah'ı evcilleştirme planlarına büyük zarar verecekti.

Sessizlik, diye emretti Lucien, Justin'in ağzı kapandı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. *Git*, diye devam etti Lucien ve tereddüt etmeden, Justin'in vücudu tahta gibi titreyerek döndü ve uzaklaştı.

Lucien onun gitmesini izledi.

Sonra Leah'ın nefesini duydu, "Sen...?"

Başını eğip ona baktı ve Leah ona bakıyordu, dudakları aralık, gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü hayretle doluydu. En sevdiği bakıştı. Üç haftadır görmediği, o ana kadar ne kadar özlediğini fark etmediği bir bakıştı.

Leah devam etti: "Az önce Justin'in *zihnini* mi *kontrol ettin*?"

"Evet," diye cevapladı Lucien tereddüt etmeden, onun tepkisinin ne olacağını merak ederek.

Eğer sorulsaydı, çeşitli tahminlerde bulunurdu. Ama aldığı cevap bunların hiçbirisi değildi.

Kız kahkahayı bastı.

Gülüyordu.

Başını geriye attı, zarif boynunu ortaya çıkardı, yüzü neşeyle aydınlandı, tüm vücudu gülmekten titriyordu.

Onu hiç güldürmemişti. Bir kez bile.

Sekiz yüz yıl boyunca yaptığı pek çok şey vardı ama o anda hiçbirisi Leah'ı güldürmek kadar önemli görünmüyordu. Kız onun önüne kıvrıldı. Bir kolu hala belini sıkıca sarıyordu, diğer eli ise hala yakasını sıkıca tutuyordu.

Vücudunun geri kalanı

sanki neşesinin ağırlığı dayanılmazmış gibi ona yaslandı. Boynunu eğdi ve alnını göğsüne dayadı, hala kıkırdayarak.

"Sen... sen... *Justin'in zihnini kontrol ettin*," diye kıkırdayarak göğsüne doğru kekeledi, sonra başını geriye attı ve çok yüksek sesle sevinçle bağırdı, "Justin!"

Lucien, Stephanie'nin bakışlarını hissetti. Ona baktığında, Stephanie'nin kaşlarının kalktığını ve ağzında bir gülümseme olduğunu gördü.

Leah'a tekrar baktı ve bir karar verdi. Hala kıkırdayan Leah'ı yarı sürükleyerek, yarı çekerek, tuvaletlere giden çok daha az kalabalık olan koridora götürdü. Orada, onu duvara yaslayıp yaklaştı.

Leah ellerini Lucien'in göğsüne koydu ve ona gülümsedi.

Lucien göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu his hiç de hoş değildi.

"Bu genellikle Justin'in işi," dedi gülümseyerek.

"Anlamadım?" Lucien gülümseyerek sordu, kollarını beline dolayarak onu kendine doğru çekti, ona yaslanarak sırtını duvara dayadı. "Zihin kontrolü. Justin *bu konuda ustaydı*." Sonra tekrar yüksek sesle güldü, vücudu Lucien'e yaslandı. Kendini kontrol altına aldığına ona şöyle dedi: "Seni altı ay önce tanısaydım, zihin kontrolü için sana para *öderdim*. Justin'e para öderdim. O tam bir pislikti, usta bir manipülatördü."

"Bana para ödemene gerek kalmazdı, evcil hayvanım. Bu benim için bir zevk olurdu." Hâlâ gülümsüyordu ama sözleri ciddiye.

Bu sözler onu da ciddiye getirdi. Vücudu seğirdi ve yüzündeki gülümseme kayboldu. Lucien onu geri istiyordu.

"Yapma," diye uyardı, kollarını sıkılaştırarak.

Etrafına bakındı ve ilk kez nerede olduğunu fark etti. Sonra gözleri koridorun beş metre ilerisindeki girişe takıldı.

"Stephanie'ye geri dönmeliyiz..."

"Bana bak, Leah."

Haftalar sonra ilk kez, gözleri onunla buluşmadan önce doğal tepkisine karşı mücadele ettiğini izledi.

"Beş dakika boyunca seni geri kazanmıştım. Bir daha gitme," diye talepte bulundu. "Ama sen zaten..." diye başladı ve o sözünü kesti.

"Eğer bana seni zaten geri kazandığımı söylersen, yemin ederim, hemen eve gidip, etrafına kurduğun o lanet kaleden seni çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Kadın ağzını kapattı, gözleri parladı ve Lucien içini bir coşku dalgası kapladı.

Sonunda bir yerlere varıyordu.

"Bunu sonra konuşabilir miyiz?" diye sordu kız sessizce.

"Konuşacak bir şey yok," dedi Lucien. "Benden bir şeyler saklıyorsun."

"Yok," diye cevapladı.

"Leah." Adı bir uyarıydı.

"Hayır, saklamıyorum!" Kadının sesi yükseliyordu ve Lucien bunu memnuniyetle karşıladı.

Bu yüzden, konuşurken ses tonu yumuşadı. "Unutuyorsun tatlım, seni yirmi yıldır izliyorum."

Gözleri kaydı ve mırıldandı, "*Bunu* unutmadım." Kollarını ona doladı ve bakışları tekrar ona döndü.

"Bu yüzden, yatağımı paylaştığım Leah Buchanan'ın gerçek Leah Buchanan olmadığını biliyorum."

"O, o," diye karşılık verdi

Leah. İnatçı. Adam neredeyse gülümseyecekti.

Gülümseyemedi.

"Değil," diye cevapladı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu ve sorusunda en ufak bir sertlik vardı. Onun çökmekte olan soğukkanlılığına rağmen, kalbinin hızla attığını duyabiliyor ve korkusunun kokusunu alabiliyordu.

Bunu da özlemişti.

Onu kendine daha da yaklaştırdı ve kızın elleri göğsüne bastırmaya başladı. Adam bunu görmezden geldi.

"Her şeyi," diye cevapladı.

"Sen sahipsin."

"Yok."

"Sahip olmadığın her şeyi alamazsın." Kesinlikle bir kırılma.

Evet, Leah geri dönüyordu.

Gülümsemeden edemedi. Gözleri ağzına indi ve nabzının hızlandığını duydu.

"Sen sadece benim fahişem olmaya kararlı olduğunu söylüyorsun," dedi.

Vücudu hareketsiz kaldı ve kalbi atlamıştı. "Ne?"

"Bir seçeneğin var. Ya benim istediğim gibi benimle olursun ya da benim fahişem olursun. Seçim senin."

Kızın, kendini soktuğu bu zor durumdan kurtulmak için çabalarken yüzündeki ifadeleri izledi.

Sonra kadın, "Üçüncü bir seçenek daha var," dedi. "O da ne?"

"Beni serbest bırakabilirsin."

Göğsünün tekrar sıkıştığını hissetti. Bu seferki *son derece* rahatsız ediciydi.

"Bu olmayacak."

Kadın ona karşı direndi. Adam bunu görmezden geldi. "Seçim yapmayı reddediyorum," diye tısladı kadın. "O zaman ben seçeceğim."

Nefes almayı kesti ve yüzü solduktan sonra fısıldadı: "Bana ikisini de yaptıramazsın."

Elini sırtında yukarı kaydırды, parmakları boynunu sardı. "Denemek ister misin, evcil hayvanım?"

Korkusu doruğa ulaştı, kokusu salonu doldurdu ve kadının kalbi göğsüne çarptığını hissedince, penisinin sertleşmeye başladığını hissetti.

Çanlar çaldı, müşterilerin yerlerine geçme zamanının geldiğini duyurdu.

"*Lütfen* bunu sonra konuşabilir miyiz?" diye yalvardı ve adam onun yüzünü inceledi. Yeterince çekmişti. Ancak, adam yine onu etkiliyordu.

"Evet," diye razı oldu. "Bunu sonra konuşabiliriz." Kız rahatlamış bir şekilde ona yaslandı.

Adam yüzünü eğip dudaklarını kadının dudaklarına değdirdi.

"Ama bunu konuşacağız, Leah," diye uyardı, dudakları onun dudaklarına değiyordu. "Senin yeni oyunun biter ve bizimki başlar." Gözlerinin büyüdüğünü, kokusunun onu sardığını, lezzetli korkusunun boğazını kapladığını yakından izledi. "Bu gece," diye bitirdi.

* * * Leah

arabada onun yanında oturmuş, uyuyormuş gibi yapıyordu.

Onun uyumadığını biliyordu. Bir ay boyunca onun yanında uyumuştı. Uyurken nefes alış ve kalp atışlarının nasıl olduğunu çok iyi biliyordu.

Sorun bu değildi.

Dahası, operada kestirdiği düşünülürse yorgun olamazdı.

Leah ona söylememiş olsa da, operayı sevmediğini söylemek güvenliydi.

İlk perdede, yanında onun hafif hareketlerini hissettiğinde bunu fark etmişti. Ancak başını çevirip ona baktığında, Leah derin düşüncelere dalmış gibi başını eğmişti.

Bunu önemsemedi, o akşamki tartışmaları için seçeneklerini düşündüğünü sandı.

Bakışları, Leah'ın yanında oturan Stephanie'ye kaydı. Stephanie, gözlerini sahneden ayırmadan, dudaklarında eğlenceli bir gülümsemeyle oturuyordu.

Komedi izlemiyorlardı.

Bakışları tekrar Leah'a döndü ve onun aniden çılgın bir yüz ifadesi yaptığını gördü. Çenesi öne doğru çıkıntı yapmıştı, boynundaki kaslar gerilmişti, dilini bir yılan gibi dudaklarının arasından çıkardı.

Lucien, onun evcilleştirilmesinin baskısının ona etki edip etmediğini merak ederek inanamadan baktı.

Sonra bir çocuğun kıkırdamasını duydu.

Balkon korkuluğunun üzerinden aşağıya baktı ve operaya hiç ilgi duymayan, altı yaşından büyük olmayan küçük bir kız gördü. Kız, yüzünde gülümsemeyle Leah'a bakıyordu. Bir süre sonra Leah'ın yılan suratını taklit etti ve sonra yüz hatlarını yeniden düzenledi, başparmaklarıyla ağzını, parmaklarıyla da gözlerini aşağı doğru çekti.

Lucien, komik bir şekilde gözlerini kocaman açmış ve başını hafifçe "hayır" anlamında sallayan Leah'a baktı.

Çocuk tekrar kıkırdadı, koltuğunda neredeyse zıplıyordu ve Leah'ın onu takip etmesi için ellerini hareket ettiriyordu, bu hareketler görünüşe göre bir süredir devam ediyordu. Yanında oturan annesi sonunda kızının davranışını fark etti ve Lucien annenin fısıltıyla azarladığını duydu.

Kolu Leah'ın omuzlarına dolandı, Leah sıçradı ve başını ona çevirdi. Yüzündeki ifadeyi görünce neredeyse kahkahayı patlatacaktı. Tam da az önce yakalanıp azarlanan altı yaşındaki çocuk gibi görünüyordu.

Ağzıyla Leah'nın kulağına yaklaşarak fısıldadı: "Uslu dur."

Kollarının altında Leah'nın omuzlarının gerildiğini hissetti ama bunu görmezden geldi ve Leah'yı boşuna direnmesine rağmen yanına çekti.

Gözleri, onları izleyen ve şimdi geniş bir gülümsemeyle bakan Stephanie'ye kaydı, sonra Leah'ı sıkıca yanına çekti ve sahneye geri baktı.

O da gülümsüyordu.

Leah, birinci perdenin geri kalanında yaramazlıklarını kesmeyi başardı ve ara sırasında Stephanie ile düşünceli ama dostça sohbet etti.

İkinci perdede, onu ilk perdede olduğu gibi konumlandırdı ve Leah, başını omzuna yaslayarak hemen uykuya daldı.

Ve *bu* uyku numara değildi. Leah, tüm ağırlığı Lucien'in omzuna yaslanmış, derin bir uykuya dalmıştı. Lucien, Leah'ın operayı sevmediğini söylemesini dilese de, Leah'ın başını omzuna yaslayarak uyumasından rahatsız olduğunu söyleyemezdi. Lucien, Leah'ın saçlarından bir tutamını çekip parmağına dolayarak saatlerce oynayabileceğini o gece keşfetti.

Hâlâ o saç telini düşünen Lucien, eve vardıklarını fark etti.

Garaj kapısı açma düğmesine bastı ve Porsche'yi Cayenne'nin yanına park etti. Arabadan inip onun kapısını açtığında, kız uyanmış gibi yaptı.

"Eve mi geldik?" diye sordu sahte uykulu bir sesle.

Lucien gülümsemesini zorlukla bastırdı. "Evet, canım."

Ona yardım etti ve kadın uykulu bir şekilde mutfak kapısına doğru yürümeye başladı. Lucien onu yakaladı, kolunu omuzlarına doladı, onu kendine çekti ve geri kalan yolu ona rehberlik etti.

"Yorgun musun?" diye sordu sahte bir şefkatle, anahtarlarını mutfak duvarındaki kancaya asmak için kapının önünde durdu.

Kız sahte bir esneme yaptı.

Sonra cevap verdi, "*Kesinlikle*."

"Hadi seni yatağa götürelim," diye fısıldadı ve kız başını salladı.

Onu yanına alarak yatak odasına kadar yürüdü, orada kız ondan uzaklaştı. O yatak başındaki lambayı açmak için hareket ederken, kız yatağa oturdu, iki büklüm oldu ve elleri ayakkabısının bağcıklarına uzandı.

Adam ceketini çıkardı ve şezlonga doğru yürüdü.

"Operayı sevmediğini anlıyorum," dedi, ceketini şezlonga atıp kendi ayakkabılarını çıkarmak için oturdu.

"Şey..." diye tereddüt etti, ayağından ayakkabısını çıkarıp kenara koydu ve diğerinin kayışlarına uzandı, "hayır."

Lucien, onun duymak istediğini düşündüğü şeyi söylemek için yalan söylemeye çalışmadığına memnun oldu, ayağa kalktı ve gömleğinin düğmelerini açtı. "Sanırım anladım."

Cevap vermeden ve ona bakmadan yataktan kalktı ve giyinme odasına doğru yöneldi.

Doğal hızını kullanarak gömleğini çıkardı, şezlongun üzerine attı ve kız üç adım atmadan yanına geldi.

Elini tuttu, kız titreyerek durdu ve ona baktı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Elbisemi çıkarıp pijamalarımı giymeye," diye cevapladı.

"Pijama yok," dedi Lucien. Gözleri büyüdü ve devam etmeden önce onu sırtını kendisine dönük olacak şekilde çevirdi. "Bu gece seni bana yakın hissetmek istiyorum, canım."

Onun parmakları fermuarını açarken vücudu taş kesildi ama direnmedi.

Fermuarı aşağı indirdi ve kız dik durdu. Kumaş ayrıldı ve yere düştü. Üzerinde sadece aynı renkte dantelli, şeffaf lavanta rengi bir külot vardı. Lucien onu tekrar döndürüp kendine çektiğinde, kız elleriyle göğüslerini kapattı, kolları ikisinin vücutları arasında sıkıştı.

"Pantolonumu çıkar," diye emretti, parmakları çıplak sırtının yumuşak derisinde yukarı doğru kayarken.

Kız gözlerini kırpı.

Sonra "Ne?" diye sordu.

Parmakları, kadının saçındaki kelebek tokayı buldu. Kanatlarını nazikçe sıkıp çıkardı.

Sonra tekrar etti, "Leah, pantolonumu çıkar.

Kız bir an tereddüt etti, sonra ellerini onun kemerine uzattı.

Adamın parmakları başka bir toka buldu ve dikkatlice çıkardı.

"Yani, kararını verdin mi?" diye fısıldadı, kemeri çözdü ve fermuara doğru ilerledi.

"Neye karar verdim?" diye sordu adam, başka bir kelebek tokayı çıkararak, kadının parlak saçlarının yavaşça omuzlarına dökülmesini hayranlıkla izledi.

"Senin fahişen olacağıma."

Saçlarını incelemeye o kadar dalmıştı ki, kadının sözleri onu şaşırttı ve gözleri saçlarından kadının gözlerine kaydı.

"Neden böyle söylüyorsun?"

Kadın onun fermuarını indirdi. Bu, açıkça, onun cevabıydı.

Bir eliyle daha fazla toka ve saç tokası buldu ve onları da çıkardı. Diğer eliyle kadının boynunu sardı.

Gözlerini kadının gözlerinden ayırmadı.

"Aşıklar birbirlerinin kıyafetlerini çıkarır, Leah," dedi yumuşak bir sesle.

Kızın kalbinin düzensiz atışlarını duydu, kız gözlerini onunkilerden ayırdı, omzuna bakarak ellerini beline kaydırды ve pantolonunu aşağı çekti.

Onlar yere düşmeden önce, o ayakkabılarını çıkardı, onu kollarında tutarak yatağın kenarına götürdü. Yorganı çekip onu yatağa yatırdı. Saç tokalarını yatağının başucundaki masaya bıraktı, üzerine uzandı ve yanına yerleşti.

"Otur ve bana sırtını dön," diye emretti, kız yine tereddüt etti, sonra emre uydu ve battaniyeyi göğsüne kadar çekti.

Elleri tekrar kızın saçlarına gitti.

"Burada kaç tane toka var, tatlım?" diye mırıldandı, tüm kelekler çıkmış ama yüzlerce toka hala duruyor gibi görünüyordu.

"Saçlarım çok fazla," diye fısıldadı.

İğneleri çıkarmayı bıraktı, eli boynuna, boğazına ve aşağıya doğru kaydı. Parmaklarını kızın kolunun üst kısmına doladı ve onu göğsüne doğru çekti, yüzünü kızın kalın, yumuşak ve şimdi çılgınca dalgalı saçlarına gömdü.

"Mm," diye mırıldandı saçlarının arasına, "öyle gerçekten."

Kızın elleri yukarı kalktı, parmakları saçlarına kaydı. "Ben bitireceğim." Adam geri çekildi, kızı bıraktı ve ellerini itti. "Ben yaparım."

Kız, körü körüne onun ellerine vurdu. "Bir saniye bile sürmez."

"Ben yaparım dedim."

"Gerçekten mi?"

Derin bir şekilde eğildi, onu da yanında götürdü ve iğneleri ve klipsleri komodinin üzerine attı. Sonra bileklerini sıkıca tuttu ve öne doğru çekerek ön tarafında çaprazladı.

Kulağına sertçe tekrar etti, "Yapacağım."

Kadın bir saniye gerginleşti, sonra vücudu gevşedi.

"Tamam," diye fısıldadı.

Kendini saklamak için örtüyü üzerine çekti ve o iğneleri bitirene kadar hareketsiz oturdu.

Bir süre sonra parmakları saçlarını tarayarak, geride kalan iğneleri aradı. Hiç bulamayınca, son iğneyi de diğerlerinin yanına koydu. Elleri tekrar saçlarına gitti ve tüm saçlarını yumruklarında topladı. Saçlarını bir tarafa çekip çıplak omzunu öptü.

Kız, onun dudaklarına karşı titredi. Adam, kızın tenine karşı gülümsedi.

"Artık uyuyabilir miyim?" diye sordu

kız. "Hayır," diye cevapladı adam.

Kadının vücudu sarsıldı ve başını çevirip adama baktı.

"Ama yorgunum," diye yalan söyledi.

"Evet, biliyorum." Adam sırtmamaya çalıştı.

"Yatağa gidebileceğimizi söylemiştin." Ses tonunda hafif bir suçlama vardı. "Yataktayız," diye işaret etti.

"Uyumak istediğini sandım," dedi ona.

"İstememiştim."

"Ama..." diye başladı ama bitirmedi. Onu kendine doğru çevirdi, ellerinden battaniyeyi çekip aldı, aynı anda başını yastığa yaslayarak onu kendine doğru çekti.

"Konuşacağız," dedi.

Kız başını geriye eğip ona baktı. "Gerçekten çok yorgunum, Lucien. *Gerçekten çok yorgunum.*" Sözlerini sesli olarak vurguladı ve yumuşak vücudunu ona daha da sıkıca bastırdı. "Konuşacak halim yok galiba."

Elini kaldırıp kadının çenesini kavradı. "Sorun değil tatlım, konuşmayacaksın."

Vücudu gerildi.

"Bir süredir ders almıyorsun," dedi ve kızın yüzünde şaşkınlık belirdiğini gördü.

Onun tepkisiyle mücadele etmesini izledi. Sonra kaybettiğini gördü.

"Bir karar verdin mi?" diye sordu, sesi bir talebe doğru kayıyordu.

"Ne hakkında?"

Dişlerini gıcırdattığını duydu ve gülmesini zorlukla kontrol etti.

"Bu akşamın erken saatlerinde, bir seçim yapacağını söylemiştin," diye hatırlattı ona. "Kararını verdin mi?"

Bundan çok keyif alsa da, Lucien onu rahatlattı. "Senin dersin bununla ilgili."

Yüzünün tekrar hareket ettiğini izledi, dişlerinin tekrar gıcırdandığını duydu ve sonra ağırlığının yanına yerleştiğini hissetti.

"Dinliyorum," diye mırıldandı, sesinde hafif bir sinirlilik vardı.

Elini kadının çenesinden saçlarının yan tarafına kaydırıp ve kadının yanağını göğsüne bastırdı. Sonra kadının bileğini tutup karnına doğru çekti ve

kolunu orada dinlendirdi. Sonunda, elini kadının boynuna koydu, başparmağıyla kadının boğazını okşadı.

"Derste cariyelerin tarihi hakkında bir şey öğrendin mi?" diye sordu.

Kızın başının göğsüne doğru olumsuz bir hareket yaptığını hissetti. Elbette öğrenmemişti.

Lucien başının üzerinden gülümsedi ve devam etti, "Resmi cariyelerin rolü, ölümlüler ve ölümsüzler temsilcileri, iki kültürün nasıl bir arada yaşayacağını belirleyecek Anlaşmayı müzakere etmek için bir araya geldiklerinde, Devrim'den hemen sonra başladı. On bir Yaşlı, yani en yaşlı yaşayan vampirler, bizim kültürümüzü temsil etti. On bir Avrupa ülkesinin büyükelçileri ise sizin kültürünüzü temsil etti. Ölümlüler için öncelikli endişe, avlanmayı durdurmaktır. Ölümsüzler için ise öncelikli endişe, güvenli beslenmeyi sağlamak ve aynı zamanda vampirlerin beslenebilecekleri ve toplumda gölgede kalmayacakları bir yol bulmaktır. Daha önce de söylediğim gibi, birçok vampir zaten cariyeye benzer, kanlarını isteyerek paylaşan kadınlara sahipti. Bundan sonra da bu uygulamanın devam etmesi kararlaştırıldı. Anlaşma yazıldı ve hem ölümsüzler hem de ölümlüler onu imzaladı."

Lucien durakladı ve Leah anladığını ve devam etmesi gerektiğini başıyla onayladı.

"Cariyeler, Avrupa'nın en soylu ailelerinden, aristokratlardan, zengin tüccarların kızlarından ve hatta bazı alt tabaka kraliyet mensuplarından seçiliyordu. Bu, Avrupa'daki hükümdarların emriyle gizlice kolaylaştırılıyordu. Kadınların isteyerek gelmesi şart değildi. Çoğu zaman bu hayata satılıyorlardı."

Leah'ın keskin bir nefes aldığını duydu ve boynuna koyduğu eliyle onu sakinleştirici bir şekilde sıktı.

"Bu hayata satılmış olabilirler, Leah, ama bir kez girdikten sonra hiçbiri bu hayattan çıkmaya çalışmadı."

"Tamam," diye fısıldadı, adam bu gerçeği kabul ettiğini belirtmesi için tekrar durakladığında.

"Anlaşmayı imzalayan ilk aile sizinki oldu," dedi ve ekledi, "Buchananlar isteyerek geldi."

"Bunu biliyordum," dedi kız yumuşak bir sesle.

"Onların beş nesildir cariyeye olduklarını biliyor muydun?"

Kafasını geriye eğdi ve adam onun bakışlarıyla buluştu.

"Bunu bilmiyordum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Adam başını salladı. "Sadece vampirlerin cariyeleri değil, kralların cariyeleriydiler."

Adam, kadının yüzünün solduğunu, vücudunun gerildiğini hissetti ve kadın kendini itip uzaklaştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, o kadar dehşete kapılmıştı ki bir an için kendi çıplaklığını unuttu.

"Leah..."

Hâlâ dehşete kapılmış bir ifadeyle, onun sözünü keserek konuştu. "Ben fahişelerden oluşan bir aileden geliyorum."

Kollarını ona doladı ve onu göğsüne çekerek yüz yüze geldi.

"O zamanlar farklıydı, bunu unutmamalısın," diye uyardı, gözlerini onun gözlerine dikerek. "Ve Buchanan kadınları farklıydı. Hayattan başka şeyler istiyorlardı. O zamanlar güçlü kadınlar kendi hayatlarını yaşayamıyordu, hiçbir kadın yaşayamıyordu. Ataların, kendilerine belirli bir özgürlük, güvenlik ve rahatlık sağlayan özgürlüğü garantilemek için yapmaları gerekeni yaptılar ve insanların ne düşündüğünü umursamadılar. Bunlar, o zaman da, şimdi de hayranlık duyulacak özelliklerdir." Leah dehşet ve şüpheyile bakmaya devam etti, o da devam etti: "Buchanan atalarını tanıyordum, canım, erkeklerin hayatlarını yönetmesine izin vermeden kendi yollarını çizdiler. Utanacak hiçbir şeyin yok." Sesi alçaldı. "Ve seni severlerdi, özellikle de seni. Bana onları hatırlatıyorsun, Leah."

Kız burnunu kırıştırdı ve Lucien bunun onu çok sevimli gösterdiğini düşündü, bu yüzden gülümsedi.

"Sana iltifat ediyorum," dedi.

"Tamam," diye kabul etti, ama aslında kabul etmiyordu, açıkça konuyu değiştirmek istiyordu.

O, onun sözsüz işaretini görmezden geldi. "Onlar yüzyıllar boyunca, tüm soylarının, hatta senin de güvenli ve iyi bir hayat sürmesini sağladılar. Ve ben şimdi benimle olan hayatından bahsetmiyorum, annenin sana sağladığı tüm hayatından bahsediyorum."

"Bana göre o hayatı erkekler sağladı, en azından vampirler. Bizim durumumuzda Cosmo bize baktı."

"Evet, ama yedi yıl boyunca annen Cosmo'ya baktı." Kız, burun kıvrır gibi bir ses çıkardı.

Sabırsızca ona sarıldı ama sesini yumuşattı. "Ailenin yaptığı şey küçük bir şey değil. Senin kanın, annenin kanı, tüm soyunun ve senin gibi olanların kanı olmasaydı, avlanmak zorunda kalırdık."

Anladığını fark etti, sonra kaşlarını çatı ve cevap verdi, "Şölenlerdeki, Wats ve Breed'deki tüm o insanlar... aç kalmaz ve avlanmak zorunda kalmazsın."

"Haklısın," diye kabul etti. "Ama hayatta kalmak için beslenmek, zarif bir ziyafete katılmaktan çok farklıdır. Devrimden sonra kalan vampirler genel olarak hayattaki güzel şeyleri arzuluyorlar. Onları gördün, Leah. Wats ve Breed hayattaki güzel şeyler *değil*. Cariyeler kesinlikle öyle. *Bunu* bulmak için, gönüllü olarak verilmezse, avlanmak zorunda kalırız."

Gözleri onunkilerden ayrıldı ve mırıldandı, "Kibirli."

"Bana bak, evcil hayvanım," diye emretti ve Leah baktığında devam etti. "Hepsi bu değil, dahası var. Üç hafta önce, kendim olabileceğim çok fazla insan olmadığını ve senin de onlardan biri olduğunu söylemiştin. Yüzyıllar boyunca, her saniye, ölümlülerin dünyasında yaşamak için kim olduğunu saklamanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Kız rahatsız bir şekilde ona karşı kıvrandı ve Lucien onu koluyla sıkarak sakinleştirdi.

Kız bir argüman arıyor gibiydi, bir tane buldu ve karşılık verdi, "Lucien, Feasts'te, Wats ve Breed'in yanında tamamen kendin olabilirsin. Onlar bunu çok severler. Senin kendin olman için her şeyi yaparlar. Bunun için yaşarlar."

"Bu farklı."

"Nasıl?"

Lucien içini çekip açıkladı: "Benim kendim olmamı istemiyorlar. Onların çarpık zihinlerinde canlandırdıkları vampir, gecenin süper insanı, romantikleştirilmiş ya da şeytanlaştırılmış yaratık olmamı istiyorlar. Ateşle oynadıklarını ya da bir romanı yaşadıklarını sanıyorlar. Beni olduğum gibi kabul etmiyorlar. Hepsi de sömürücü, istismarcı. Sen onların bana bir şey verdiğini düşünüyorsun ama öyle değil, onlar alıyor. Ben onların kanıyla besleniyor olabilirim ama onlar da besleniyor. Benim yaptığım şey doğal, vücuduma ihtiyacı olanı veriyorum. Onların yaptığı şey ise bencilce ve açgözlü. Breed ve Wats gibilerden ya da A Feast'teki hiç kimseden, benim ne olduğumu bilen ve beni birazcık bile önemseyen tek bir ölümlü ruh bile görmedim. Bana günümün nasıl geçtiğini soran, ruh halimi merak eden, bir kitap hakkında konuşmak isteyen kimse olmadı. Beş yüz yıl, Leah, ve bir kez bile. Onlar için ben insan değilim. Benim hakkımda yarattıkları fantezinin dışında varlığım yok. Ben onların orgazm ya da benden aldıkları her ne halt ise onu elde etmek için kullandıkları bir araçım.

Konuşurken, yüzünün yumuşadığını ve sonra bakışlarının hüznle dolduğunu fark etti. Hüznün, şefkatle karışmıştı, bakışı çok kasvetli ama aynı zamanda yoğun bir şefkatle doluydu.

onu sarsan bir bakıştı.

Kızın eli göğsüne doğru kayd, kaldırdı ve o nefesini tuttu çünkü kızın sevgi göstergesi olarak yüzüne dokunacağını sandı.

Bunun yerine, hayal kırıklığına uğratabilecek şekilde, kız vazgeçti ve eli hafifçe omzuna kondu.

Hayal kırıklığına rağmen, parmakları kadının bir tutam saçını yakaladı ve kıvırmaya başladı.

Kadın cevap vermediğinde, sessizce devam etti: "Cariyeler öyle değildir. Cariyeler kim olduğumuzu, neye ihtiyacımız olduğunu anlar ve kabul ederler ve bize daha fazlasını verirler. Sadece kan değil. Bizim kendimiz olabileceğimiz güvenli bir liman. Sen," sesi fısıltıya düştü ve yüzü kadınıninkine yaklaştı, "benim hayatımın, gerçek hayatımın bir parçasısın, bir aşk romanı ya da korku filmi değil. Bu bir ilişki, tatlım, bugünkü dünyamda benim için vazgeçilmez olan bir ilişki. Bu ilişki olmasaydı, deliye dönerdim."

Keder bakışlarından kayboldu, şefkat kaldı ve vücudunun kendisinininkine eridiğini hissetti.

Tanrıya şükür.

Sonunda bir yerlere varıyordu.

"Lucien..." diye mırıldandı.

O, konuşmasına devam etmesine izin vermedi, fikrini açıklamak için zamanın geldiğini hissetti. "Ben bir fahişe istemiyorum, Leah. Benim kim olduğumu ve birbirimiz için ne ifade ettiğimizi kabul etmeni istiyorum."

"Seni kabul ediyorum," diye fısıldadı ve bunu yapış şekliyle ona inandı.

Tereddüt etmeden sordu, "Birbirimiz için ne olduğumuzu kabul ediyor musun?" Kararsızlıkla dudağını ısırıldı.

"Kabul ediyor musun?" diye ısrar etti.

"Ne, şey," diye durakladı ve sonra devam etti, "biz birbirimiz için tam olarak neyiz?" "Sevgili olmamızı isterim."

Garip bir şekilde, gözleri umutla doldu. "Sevgili mi?"

Umudunun ardındaki nedenlerden emin olamayan adam, ihtiyatla cevap verdi, "Sevgili."

"Sadece sevgili mi?" diye tekrarladı.

Adamın ihtiyatı arttı. "Belki de bana 'sadece sevgili' ne demek olduğunu açıklamalısın."

"Belki de 'sevgili'nin ne anlama geldiğini bana sen açıklamalısın."

"Bunu açıkça belirttim," dedi ona.

"Bana güvenmemi istiyorsun."

"O ve daha fazlasını."

Esnek vücudu sertleşti.

"Başka ne?" diye sordu.

Bir an onu inceledi, gerçekten aptal mı yoksa inatçı mı olduğunu merak etti. İkincisi olduğuna karar verdi.

Ayrıca, belki de aslında bir yere varamadığını düşündü.

Sabrı azalırken, şöyle açıkladı: "Leah, giysilerim senin dolabında. Benim bedenim senin yatağında. Her gece eve sana geliyorum."

Onun cevabı hızlıydı. "Lucien, kıyafetlerin *senin* dolabında. Vücudun *senin* yatağında. Her gece evine geliyorsun."

Kaşlarını çatıldığını hissetti. "Burası senin evin, Leah."

"Yanıyorsun," diye cevapladı kadın. "Bu, tüm bunlar olurken benim yaşamam için sağladığın ev."

Kaşları çatılmış gözleri kısıldı ve sabrı bir kez daha azaldı. "Haklısın, yanılmışım. Burası senin evin değil. Ama sen de yanıyorsun. Burası 'tüm bunlar olurken' sana sağladığım ev değil."

Leah konuştuğunda, onun da sabrının azaldığını hissetti.

"O zaman bu ne?"

"Bu *bizim* evimiz."

Kadının vücudu sarsıldı ve refleks olarak adamın kollarından kurtulmaya çalıştı. Adam onu sıkıca tuttu, bir milim bile geri adım atmadı.

"Bizim diye bir şey yok," diye bağırdı, elini onun omzuna koyup boşuna bastırdı. Yine de durmadı.

"Olacak," dedi kararlı bir şekilde ve kadının gözlerinin öfkeyle dolmadan önce parıldığını gördü.

Kız öfkeyle mırıldanarak daha sert bastırdı, "Lucien, bırak beni."

Hayır, kesinlikle bir yere varamıyordu.

Kadının geri çekilme girişimi, adamın sabrını bir kez daha zorladı.

"Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordu sert bir sesle. Kız onun gözlerine bakarak, "Beni bırak" dedi. "Cevap ver."

Cevap vermedi. Bunun yerine kendi sorusunu sordu.

"Evcilleştirmek bu mu demek?" Sesi yükseliyordu. "Bir 'biz' yaratmak, yani bir 'biz' yaratmak mı demek?"

"Evet, bunun bir parçası."

"Kesinlikle birçok parçası var," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

"Evet, kesinlikle öyle ve bu kadar inatçı olmayı bırakırsan, hepsini öğrenmeye ve bunun ne kadar güzel olduğunu anlamaya başlayabilirsin."

"Tabii," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

Kollarını ona hafifçe salladı. "Neye bu kadar küçümseyerek yaklaştığının farkında değilsin."

"Oh, biliyorum." "O zaman bana açıkla."

Kız durdu ve onun sürprizine, kabul etti. "Tamam, açıklayacağım."

Adam, kadının meydan okuyan bakışlarını karşıladıktan sonra, "Bu ilginç olacak," diye mırıldandı.

O, bu kadar sinirli olmasaydı komik gelebilecek bir bakış attı.

Sonra her kelimeyi tek tek telaffuz ederek konuştu. "Güzel bir ev. Güzel kıyafetler. Güzel bir göle inen güzel bir yol. Güzel bir havuz. Lüks bir mahalle. Saçında altın kelebeklerle operaya gitmek. Kıyafetlerini yıkayan ve kahvaltısını hazırlayan bir hizmetçi. Her gece eve gelen, harika bir vücuda sahip, elleriyle olduğu kadar ağızıyla da yetenekli, seksi, süper insan vampir. Bir kız buna alışabilir."

"Mesele de bu," diye cevapladı.

"Peki, benimle işin bittiğinde ne olacak?"

"Ben de dahil olmak üzere diğer vampirler için, Anlaşma bittikten sonra cariyelerini daha mütevazı bir konuta taşınmak yaygın bir uygulamadır. Ama geçen ay bana beş dakika açıklama süresi verseydin, evcilleştirilme sürecini göz önünde bulundurursak, bu senin *ölene kadar sürecektir* hayatın olduğunu bilirdin."

Lucien bunun oldukça önemli olduğunu düşündü. Leah aynı fikirde değildi.

"Teşekkürler, Lucien," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Bu çok rahatlatıcı."

Ona bir kez daha salladı, bu seferki çok daha az nazikti. "Açıkla kendini."

Leah ona bir kez daha baktı, bu seferki bakışı çok daha az eğlenceliydi. Yine çekilmeye çalıştı ama Lucien onu sıkıca tuttu.

"Umurumda değil," dedi.

"Seni doğru anladığımı bir kontrol edeyim, sevgilim. Bu gece sana söylediğim şey, senin hayatımın önemli bir parçası olduğun, benim için anlamlı olduğun. Seninle yaşamak, hayatımı seninle paylaşmak, seni sevgilim olarak kabul etmek istiyorum, bu senin de benim kadar istediğin bir şey

ve bunu inkar etme, ve ölene kadar sana son derece rahat bir hayat sunacağım, ama sen bunu yüzüme mi vuruyorsun?"

"Evet," diye cevapladı kız, şimdi sinir bozucu bir şekilde hazır cevaplı bir tavırla. "Aynen öyle diyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum." Kolunu uzattı, odayı kucakladıktan sonra geri çekip adamın göğsüne dayadı. "Söylediklerinin hiçbirini istemiyorum. Ve en önemlisi, *seni* istemiyorum."

Sabrı tükendi, yerine öfke geldi. Büyük bir öfke. Onu kendine doğru çekerek göğüs göğüse geldi.

Sesi alçak ve soğuktu. "Son yalanını yüzüne vurmak istiyorum."

Onun öfkesinin de kendisinininki kadar arttığını görebiliyordu. Bu yüzden tehdidini görmezden geldi ve "Beni bırak" diye talep etti.

Kollarını daha da sıktı. "Bu gecenin dersini öğrenene kadar olmaz, evcil hayvanım."

"Şimdi demek istemiyorum!" diye bağırdı kız. "Tamamen demek istiyorum. Beni anlaşılmamızdan kurtar. Başka birinin kafasını karıştır."

Onun sözleri içinden geçip gitti, nefret ettiği o kıvrımlı, iğrenç hissi geride bırakarak, aniden oturdu ve ona uyum sağlamak için kız, onun kucağına oturmak zorunda kaldı.

Şaşkınlık ve şaşkınlıkla nefesini tuttu, sonra uzaklaşmaya çalıştı.

"Mücadele etmeyi bırak," diye emretti, kolunu beline doladı, diğer eliyle saçlarını kavradı.

"Beni bırak," diye karşılık verdi. "Bu olmayacak, Leah."

"Bana her şeyi vermemi istiyorsun. Güvenimi, bedenimi, zamanımı... Ve sen, birkaç güzel elbise ve lanet olası harika bir ev için minnettar olmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bazı şeyleri atladın," diye cevapladı adam. "Oh evet, kanım," diye karşılık verdi kız.

"Evet, kanın ve çok daha fazlası."

Onun tutuşuna karşı direnmeyi bıraktı ve öfkeli yüzü onun yüzüne yaklaştı.

"Evet, anlıyorum Lucien." Sesi öfkeli bir fısıltıydı. "Söylemiyorsun ama ne istediğini biliyorum. Ve bunu elde edemezsin çünkü biliyorum ki, eninde sonunda onu bir kenara atacaksın. Bu yüzden, kelimeleri ne kadar süslesen de, senin için hiçbir anlamı yok. O yüzden onu saklayacağım."

İstemedен kolları gerildi. Bunun fazla olduğunu biliyordu ama umursamadı. Nefesi kesilirken nabzının hızlandığını hissetti.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye tısladı.

Nefes almakta zorlanarak, önceki konusuna geri döndü. "Beni bırak."

"Yirmi yıldır seni bekliyorum," diye hatırlattı. "Merak etme, Lucien." Sesi keskinleşmişti. "Eminim başka bir tatlı kokulu bir kedi daha çıkacaktır."

Öfkesini zayıf bir iple kontrol ederek, kıvrıldı. Kız sırt üstü düştü, o üstüne çıktı, kalçaları kızın bacaklarının arasındaydı.

"Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeye kulak asmadın ya da dikkat etmedin," diye tiz bir sesle konuştu.

"*Hiçbir şeyi* kaçırmadım!" diye bağırdı yüzüne.

"Her şeyi kaçırдын. Anlayabilmen için söyleyeceğim. Varlığını öğrendiğimden beri seni bekliyordum. Ama senin *gibi* birini *beş yüzyıldır* bekliyorum."

"Dünyanın yakın zamanda güneşe çarpacağını sanmıyorum. Başka bir şansın olacak."

Tanrım, ne kadar inatçıydı. Adam homurdandı.

"Beni bırak," diye talep etti.

"Hayır."

"*Beni bırak!*" diye bağırdı.

"*Asla!*" diye bağırdı adam.

Son sözü kadının yüzünü değiştirdi. Yüzü büküldü, o kadar acı dolu, o kadar şiddetli bir ifadeye büründü ki, adamı hazırlıksız yakaladı ve karnında o kadar şiddetli bir acı hissi uyandırdı ki, anında mide bulantısı hissetti.

Bu da kadının yumruğunun çenesine isabet etmesi sürpriz oldu.

Kafası çarpışmanın etkisiyle yana doğru savruldu ve o şekilde kaldı, odanın öbür ucuna boş boş bakarak.

Acı hissetmedi. Kız, sırt üstü yatarken dezavantajlı bir pozisyondaydı ve adam ona çok yakındı.

Ama o bir vampirdi.

Ve cariyeler vampirleri saygı duymak zorundaydı.

Onu seçtiğinde neye bulaştığını bildiği için birçok konuda ona özgürlük tanıyordu.

Ama kadın sınırı aşmıştı.

Yavaşça başını ona çevirdi. Kız nefes nefeseydi, kalbi hızla atıyordu, kokusunda yaygın bir korku vardı ama gözlerinde inatçılık ve öfke vardı.

"Bana vurdun," dedi, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı.

Kadın, sesindeki tehlikeyi görmezden geldi, direndi ve "Çekil üstümden!" diye bağırdı.

Adam onun istediğini yaptı, ama sadece yatağın kenarına oturmak için, onu kaba bir şekilde kucağına çekip kollarıyla vücuduna sıkıca sarıldı.

Kız direndi. "Bırak beni!"

Adam, onun dikkatini çekecek kadar güçlü bir şekilde onu salladı. Kız mücadele etmeyi bıraktı, gözleri adamın gözlerine kaydı ve adam, kızın nefesi kesilirken kalbinin hızla attığını duydu.

"Şimdi, Leah, bana saygı duymayı öğreneceksin," diye fısıldadı.

Ağzını açıp konuşmak istedi ama o kadar hızlı hareket etti ki, söylemek istediği sözler boğazında kaldı.

Onu döndürdü, böylece yüzüstü yatakta kaldı, kalçaları onun kucağında, poposu tavana doğru bakıyordu.

Leah onun niyetini anladı ve korku dolu bir öfkeyle çığlık atarak "*Hayır!*" diye bağırdı.

Sessizlik, diye emretti, sesli itirazları anında kesildi ama kız mücadele etmeye devam etti.

Adam, onun direnmesine izin vermenin akıllıca olacağını düşündü. Sonrasında ona bunun için teşekkür etmeyecekti ve zihnini kontrol ederek ona boyun eğmesini emretmek, taktiksel bir hata olurdu. Onun çığlıklarını susturmak yeterliydi. Zaten yeterince mücadele etmişti, bir hafta süren yüz yüze çatışmanın ardından üç hafta süren gerginlik döneminden sonra bile, açıkça en ufak bir ilerleme kaydetmemişti. Onun, kendisine söylediği gibi onu içtenlikle nefret etmesine gerek yoktu.

Bir bacağını kadının bacaklarının üzerine koydu ve elini kadının sırtına koyarak onu yatağa bastırdı. Kadın bastırdı, itti ve direndi ama adam kadının kendini kurtarmasına izin vermedi.

Sonra eli kıkına indi, amacını yeterince açıkça belirtmek için keskin bir şekilde, ama gerçek bir acı yaratmayacak kadar.

Elinin tenine çarptığı ses odayı doldurduğu anda, kız tamamen hareketsiz kaldı.

Adam bunu üç kez daha yaptı. Her vuruşta, kadının vücudu tepki olarak sarsıldı ama direnmedi.

Elini bir sonraki sefer kıkına götürdüğünde, vurmak için değil, yatıştırmak içindi. "Anladın mı?" diye sordu sessizce, eli nazikçe kıkını okşarken ve bakışları kızın başına doğru kaydı.

Yüzü yorganın içine gömülmüştü, saçları omuzlarına dağılmış, kolları önüne uzanmış, parmakları yastığa kıvrılmıştı.

Kızın başını salladığını gördü.

Şimdi ona başka bir ders verme zamanı gelmişti.

Uyluklarını kaldırdı ve tahmin ettiği gibi, kız hemen kaçmaya çalıştı. Bacaklarını açacak kadar hareket ettirerek, uyluklarını indirdi ve kızın açılmış bacaklarını sıkıştırdı.

Kızın başının geriye doğru sıçradığını ve parmaklarının yastığa yumruk attığını izledi. Kızın külotunu aşağı çekti ve onu ortaya çıkardı.

Hayır, zihni ona seslendi.

Evet, tatlım, diye cevapladı.

Eli bacaklarının arasına girerken, kız mücadele etmeye çalıştı ama adam onu tuttu. Adam onu çalıştırırken kız mücadele etmeye devam etti ve adamı memnun eden ama kızı utandıran bir hızla ıslandı.

O, kız damlayana kadar onu okşamaya devam etti. Kızın hareketleri direnmekten kıvranmaya dönüştü, kalçaları kalktı, bacakları onun uyluğunun altında hareket etti, kaçmak için değil, ona daha fazla erişim sağlamak için daha fazla açılmak için.

Adam buna izin verdi ve devam etti, kadının hareketleri, ıslak ve ipeksi hissi ve kokusu, adamın penisini sertleştirip ağrıtmaya başladı.

Daha iyi erişim ve orgazmlar arasındaki haftalarla, onun hareketleri hızla acil hale geldi.

Onun yaklaştığını anladığında, uyluğunu kaldırdı, onu altından çıkardı ve bacaklarından külotunu çıkardı. Sonra onu yukarı çekti ve kucağına oturtdu.

Kolları hemen omuzlarını sardı, bir eli saçlarını kavradı, alnı omzuna düştü. Kalçaları hareket etti, onun sakladığı penisini aradı. Ona yapıştığını düşünürsek, beline kolunu dolayarak onu tutması gereksizdi, ama yine de öyle yaptı. Ayrıca elini bacaklarının arasına soktu, okşadı, alay etti, daireler çizdi, yanmayı körükledi, ama onu dindirecek kadar değil.

Onu sessizliğinden kurtardı.

Kadın bunu anında hissetti ve derin bir duygu ile fısıldadı, "Senden gerçekten nefret ediyorum." Adam gülümsemesini saklamak için yüzünü kadının boynuna gömdü.

En inatçı Leah bile, vücudu çaresizce onunla birleşmek için hareket ederken ondan nefret edemedi.

Elini sırtında gezdirirken, kendini ona sürtündü.

"Bana olan duygularının yoğunluğunu hiç merak ettin mi, evcil hayvanım?" diye sordu boynuna.

"Hayır," diye cevapladı kız, ama sesi nefes nefeseydi ve başını geriye doğru eğerek boğazını daha fazla ortaya çıkardı, dudaklarını, dilini veya dişlerini davet ediyordu, seçim açıkça ona kalmıştı. "Sen büyük, şişman, vampir *bir pisliksin*."

Adam onun sözlerini görmezden gelmeye karar verdi.

"Beslenmemi mi istiyorsun, yoksa sikimi mi?" Durdu, ona bastırdı. "Yoksa ikisini de mi?"

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı cevap vermek yerine.

Eli belinden göğsüne kayd, başparmağı sertleşmiş meme ucunu okşadı. Nefesini tuttu ve kalbi bir an durdu. Bacaklarının arasındaki eline karşı direndi ve adam, hissettiği gibi ıslaklığını da kokladı.

Tanrım, o muhteşemdi.

Bu işkenceye neden katlandığını unutursa, o anı hatırlaması yeterliydi.

Ya da gözlerinde şefkatle ona karşı eridiği anı. "Cevap ver, Leah."

"İkisi de," diye fısıldadı, ses tonu bir şekilde meydan okuyan ve yenilmiş gibi geliyordu.

Bu gece, Leah istediğini alacaktı. Ve sonunda o da.

Hareket etti, onu sırt üstü çevirdi, kalçalarını bacaklarının arasına yerleştirdi, Leah'ın kalçaları anında davetkar bir şekilde yükseldi.

Ağzını onun ağzına götürdü ve penisinin ucunu onun içine bastırdı.

Sıkı ve ıslaktı.

İçine sonuna kadar girmek için *sabırsızlanıyordu*.

Ancak, ikisinin de istediği şeyi nihayet elde etmeden önce, bir şeyi netleştirmeleri gerekiyordu.

Gözleri onun gözlerine kilitlendi.

"Seni bırakmayacağım," diye homurdandı. "Bir daha bundan bahsetme."

Kız, daha derin bir temas arayarak kalçalarını onun kalçalarına doğru hareket ettirdi ama cevap vermedi. "Beni anladın mı?" diye ısrar etti.

Kız, kalçalarını aşağı doğru bastırırken bile ona öfkeyle baktı.

Ellerini beline daha sıkı doladı. "Leah..." diye uyarıcı bir sesle hırladı. "Anlıyorum," diye fısıldadı kız.

O, itmeye hazırlanırken, vücudunu heyecan verici bir arzu kapladı, ama bunu gerçekleştiremeden, uzaklardan gelen tehlikeli sesleri duyduğu anda, Leah'ın vücudu sertleşti.

Geniş gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Bir sorun var," diye fısıldadı.

Yaklaşan arabayı veya içindeki insanların konuşmalarını duymasının imkânsız olduğu halde bunu anlaması onu şok etti.

Şu anda bunu düşünemezdi.

Evet, tatlım, diye zihninde konuştu.

Kızın uzuvları, az önce olanlardan sonra, garip bir şekilde koruyucu olduğunu düşündüğü bir şekilde onun etrafında gerildi.

Konuşmamızı duymalarını istemiyor musun? diye sordu.

Büyük bir pişmanlıkla ve Konsey'in çok kötü zamanlamasına karşı öfkesini zorlukla kontrol ederek, geri çekildi ama onun üzerinde kalarak onu yatağa bastırdı.

Hayır. Pijamalarını giymen gerek. Bundan sonra olacarlarda, benden gelen işaretleri takip etmeni istiyorum. İçeri girdiklerinde, sana konuşmadıkları sürece konuşma. Sana soru sorarlarsa cevaplarına çok dikkat et ve mümkün olduğunca az şey söyle. Onu bir an inceledi ve sonra sözlerini bitirdi: Bir şeylerin ters gittiğini hissedersen, içgüdülerini dinle.

Vücudu onun altında titriyordu. Kalbi hala hızla atıyordu ama şimdi farklı bir nedenden dolayı.

Onlar kim?

*Güvende
olacaksın.*

Onlar kim?

Soru soracak zaman yok tatlım, bana güvenmelisin.

Lucien...

Elleri kalçalarından yüzüne doğru kaydı ve gözlerine baktı.

Güven bana, Leah.

Leah ona baktı. Yutkundu. Adam, Leah'ın yüzündeki ifadeyi izledi, sonra gözleri parladı.

Kadının cevabını, o daha ağzını açmadan, büyük bir hayal kırıklığıyla tahmin etmişti.

Ancak yanılmıştı.

Acı verici bir tatlılıkla, tereddütle fısıldadı, *Tamam.*

On Beşinci Bölüm

Tehdit

Göz açıp kapayana kadar, Lucien ve ben soyunma odasındaydık. Koşarken iç çamaşırımı almıştı ve beni ayağa kaldırdığında bana uzattı. Kapı zili çaldı.

Tek kelime etmeden hızla giyinmeye başladım. Düşünmem gereken birçok şey vardı. Bunlardan biri, ona yumruk attığım gerçeği idi.

Hayatımda hiç kimseye vurmamıştım ve bundan hiç gurur duymuyordum, az da olsa. Öfkeli bir yapım vardı ama hiç şiddete başvurmamıştım. O büyük, kötü, güçlü bir vampir olsa da, bunu kaldırabilecek ve muhtemelen hak etmiş olsa da, bunun hiçbir mazereti yoktu.

Tabii ki, beni asla bırakmayacağını söylemişti, ki bu tamamen, tamamen, tamamen ve çok, çok, *çok* acımasız bir yalandı.

Ama yine de.

Bir diğeri ise bana şaplak attığı gerçeği idi.

Beni dövdü.

Sanki yaramaz bir çocukmuşum gibi.

Tam olarak öyle değil ama yine de!

Ve bunu zihin kontrolü işini yaparken yaptı.

O kadar utanç vericiydi ki, hareket edebilmem ve tam anlamıyla donup kalmamam bir mucizeydi. Özellikle de şaplak attıktan sonra, yine benim bedenimi bana karşı kullanmaya başlaması da buna eklenince.

Ve buna karşı koyamadım. İstemiştim. Beynim bana bağıırıyordu, özellikle de şaplak attıktan sonra, ki o sırada vuruşları gururumdan başka bir şeye zarar vermese de, içimde bir şeylerin kırıldığını hissetmiştim. *Benim*, Leah Buchanan'ın, yüzyıllardır süren güçlü, bağımsız cariyeler zincirinin bir parçası olan bir şey (eğer Lucien'in sözlerine inanacak olursak). Ve kırılan şeyin içinde, asla onarılamayacağını bildiğim bir şey vardı.

Garip olan şey, bunun umurumda olmamasıydı. Hiç de bile. Sanki olması gereken şey buymuş gibi.

Sanki Lucien onu kıracak diye, sadece bu amaçla yaratılmış gibiydi.

Bu ne kadar tuhaf bir durumdu? Ama şimdi bunların hiçbirini düşünemiyordum.

Tehlike kapıda iken düşünemem. Kötü bir tehlike. En kötüsü.

O kadar kötüydü ki, tehlike değil, *tehdit* gibiydi.

Havada sürünerek, rahatsız edici, tehditkar, kötü bir şey hissediyordum. Bunun beni tedirgin ettiğini söylemek, çok büyük bir yetersizlik olurdu.

Bunu nasıl anladığımı bilmiyordum. *Ne* anladığımı bile bilmiyordum. Sadece anladığımı biliyordum.

Ve anladığım şey, eğer bu iş yolunda gitmezse, hayatımın sona ereceği idi.

Ve ayrıca, beni bu tehditten koruyabilecek tek kişinin Lucien olduğunu da anladım.

O beni koruyacaktı. Onun elinde yaşadığım olaydan bağımsız olarak ve onunla çelişki içinde olsa da, ruhumun derinliklerinde, benimle kapıda bekleyen şeyin arasına girmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum.

Ya da bunu yaparken ölecekti.

Bu beni en çok sarsan şeydi.

Ama tereddüt etmedim. Pijamalarımı giydim ve tedbir olarak bornozumu da giyip kemerini sıkıca bağladım. Sonra ona döndüm, pijama altını giymiş beni beklediğini gördüm.

Kapı zili tekrar çaldı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Sakin ol, tatlım. Elini bana doğru uzattığında sesi kafamın içinde yankılandı.

Tereddüt etmeden ona doğru yürüdüm, elimi eline kaydırdım, bunu yaparken gözleri benimkini esir aldı.

Uzun parmakları elimi kavrayıp onu küçülttüğü anda, kalbimin sakinleştiğini hissettim ve yüzünün yumuşaklığını gördüm.

İşte bu. Gururla dolu sesi, zihnimde cesaret verici bir şekilde yankılandı.

El ele tutuşarak yavaşça ön kapıya doğru yürüdük. Yürürken zil tekrar çaldı.

Beni yerine yerleştirdi, karanlıkta gözleri benimkilerle buluştu ve diğer elimi bırakmadan elini yanağıma koydu.

İşaretleri benden alacaksın, değil mi? diye sordu, ben başımı salladım ve o da elimi sıkarak bana güven verici bir gülümseme attı.

Sonra beni bıraktı ve ışığı açmak için uzaklaştı. Ardından kapıyı açtı ve kapı çerçevesinin önünde dimdik durarak dışarıdaki kişinin geçmesini engelledi.

Ben kapının arkasındaydım. Orada kim olduğunu göremiyordum ve onlar da beni göremiyordu. Lucien konuştu ve bunu, ziyaretçilerimize bunu yaptığını belli etmeden, bana ihtiyacım olan bilgiyi verecek şekilde yaptı.

"Rudolf, Cristiano, Marcello," dedi, sesi eğlenceli geliyordu. "Üçünüzü mü gönderdiler?"

"Çok özür dilerim, Lucien," ağır bir aksanlı, kesinlikle rahatsız bir ses cevap verdi. "Çok geç olduğunu biliyorum ama maalesef sizi bizimle gelmenizi rica etmek için buradayız."

Ne?

Neden?

Nefesimi tuttum.

"Bu sabaha kadar bekleyemez mi?" diye sordu Lucien.

"Hayır." Şimdi, rahatsız edici değil ama düşmanca bir başka aksanlı ses duyuldu. "Konsey sizin gelmenizi bekledi. Şimdi, bazı sorunlar ortaya çıktı ve artık daha fazla bekleyemeyecekler."

Lucien bunu düşünerek sessiz kaldı.

"Lütfen Lucien, bunu zorlaştırma. Uzun sürmez." İlk ses ısrar etti.

Lucien tekrar konuştuğunda tüm eğlence ortadan kalktı. "Bu beni mutlu etmiyor, Rudolf."

"Bize söyleme. Konseye söyle," diye karşılık verdi düşmanca ses.

Lucien'in vücudu, Katrina ziyarete geldiğinde olduğu gibi değişti. Kasları belirginleşti, ölümcül bir hal aldı. Bunu iyiye işaret olarak görmedim.

"Marcello," üçüncü bir ses, aynı şekilde aksanlı bir şekilde, bu ismi bir uyarı olarak söyledi.

Bir tür çatışma yaşanıyor gibiydi. Ben sadece Lucien'in yarısını görebiliyordum ama bunu *hissettim* ve bu beni çok korkuttu.

Sonunda Lucien'in vücudu gevşedi, geri adım attı, kapıyı daha fazla açtı ve sesi artık nazikti. "İçeride bekleyin. Hemen geliyorum."

Gözleri bana kaydı. Niyetini anladım ve ona doğru yürüdüm. Kolunu belime doladı ve bizi geri çekerek üç büyük vampirin girişi doldurmasını sağladı. İkisi esmerdi, ikisi de Latin ya da İtalyan gibi görünüyordu. Biri sarışındı. Hepsi de çok yakışıklıydı.

Kalbim bir an durdu.

Sarışın olan kapıyı kapattı ve döndü, bu da hepsinin bana baktığı anlamına geliyordu. Lucien'in yanına yapıştım.

"Leah, bunlar Rudolf, Marcello ve Cristiano," dedi Lucien, her birini eliyle işaret ederek. Rudolf sarışındı.

Başımı salladım ve zayıf bir el sallama hareketi yaptım.

Cristiano ve Rudolf gülümsedi. Marcello ise somurtuyordu.

"Seni uzun zamandır bekliyorduk, Leah," Rudolf, gözleri sakın ve nazik bir şekilde bana bakarak mırıldandı. Marcello'nun kaşlarını çatması derinleştiği için, onun sözlerinin daha büyük bir anlam taşıdığını düşündüm. Aynı anda Cristiano'nun gülümsemesi genişledi.

"Teşekkür ederim." Sesim yumuşak ve nefes nefeseydi ve konuştuğumda odada bir şey değişti. Güçlü, elektrikli, tuhaf bir şekilde hem tehlikeli hem de baştan çıkarıcıydı ve üçünden de yayılıyordu.

"Hemen döneriz." Lucien'in sesi yoğunlaşan havayı yırttı ve bizi uzaklaştırmaya başladı.

"Leah burada bekleyecek," dedi Marcello. Lucien durdu ve gözleri vampire dikildi.

"Leah benimle gelecek," diye cevapladı Lucien.

Marcello'nun bakışları bana kaydı, beni baştan aşağı süzdü ve bunu yapma şekli beni çok korkuttu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama Rudolf ve Cristiano'nun gergin olduğunu hissettim ve Lucien'in vücudunun az önce olduğu gibi ürkütücü bir tetikteliğe geçtiğini *hissettim*.

"Leah kalacak," diye ilan etti Marcello.

Lucien cevap vermedi; bizi merdivenlere doğru yönlendirdi.

Daha yaklaşmadan, Lucien aniden yanımdan kayboldu.

Nedenini biliyordum. Sadece bir anlık gördüm ama Marcello'nun bana doğru uzanarak ileri atıldığını gördüm. Sonra bedenler bulanıklaştı ve Marcello, kırık siva parçalarıyla duvara yapıştı (Edwina çok kızacak, çünkü lobideki son vampir kavgasının verdiği hasarı yeni tamir ettirmişti).

Lucien, Katrina'ya yaptığı gibi onu boğazından tuttu, ama vücudu Marcello'ya çok yakındı, onu duvara bastırıyordu, yüzü diğer vampirin yüzünden bir santim bile uzakta değildi. Sadece profillerini görebiliyordum, ama Lucien'in yüzündeki ifade çok vahşiydi.

Cristiano yanlarına yaklaşırken Rudolf da etraflarında dolaşıyordu.

"*Benim* olan şeye dokunursun?" Lucien o kadar ürkütücü bir sesle konuştu ki, omurgamdan bir ürperti geçti.

"Marcello," Cristiano yumuşak bir azarlama ile mırıldandı ve bu gergin durumda bile aksanlı sesini çok güzel buldum. "Sen daha iyi bilirsin dostum."

"Leah'a dokunmadı," Rudolf sessizce işaret etti. "Bırak onu, Lucien." Bu bir istek, emir değildi.

Lucien ve Marcello birbirlerine öfkeyle baktılar. Sonunda Lucien elini indirdi ve geri çekildi.

Bana doğru yürüdü ve tekrar elimi tuttu.

"Konsey bu işin sorunsuz gitmesini istiyorsa, onu kontrol et," dedi Lucien, başını Marcello'ya doğru sallayarak Rudolf'u uyardı ve Rudolf başını salladı.

Sonra Lucien bizi döndürdü ve beni merdivenlerden yukarı çıkardı. Bunu yaparken emirler verdi.

Ben gider gitmez Stephanie'yi ara, dedi bana.

Tamam, hemen kabul ettim.

Hemen gelir. Ona güvenebilirsin. Tamam, diye tekrarladım.

Telefona cevap verme. Çalarsa, Stephanie ilgilenir, diye devam etti.

Tamam, tekrar ettim.

Korkmanı istemiyorum, tatlım. Ben hallederim.

Gülmek istedim. Komik olduğu için değil, sadece deli gibi korkmuştum ve Mighty Lucien'in emri bile bunu engelleyemezdi.

Bu ne demek oluyor? Soyunma odasına vardığımızda sordum. *Neden buradalar? Neden seni götürüyorlar?*

Yasayı çiğnedim, dedi Lucien sakın bir şekilde, sanki bu korkunç bir haber değilmiş gibi. Pijama altını çıkardı ve işe gitmeye hazırlanmaktan daha önemli bir şey yapmıyormuş gibi takım elbiselerinden birini giymeye başladı.

O bunu yaparken, ben şoktan donakalmış bir şekilde ona bakıyordum. Sonra zihnim ona şöyle seslendi: "*Yasayı çiğnedin mi?*" "*Evet.*"

Hangi yasayı?

Sonra açıklarım.

Daha sonra açıklamasına izin vermek istemedim.

Yasayı çiğnemek ne anlama geliyordu? Bu, onu vampir hapishanesine atacakları anlamına mı geliyordu? Bu, onun bir avukat tutması gerekeceği anlamına mı geliyordu?

vampir avukatı ve vampir davasına çıkacak mıydı? Az önce bunu yaptığını itiraf etmişti! Suçunu kabul edecek mıydı?

Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

Tamam, en azından ne tür bir yasa olduğunu söyle. Yaya geçidinde kırmızı ışıkta geçmek gibi bir yasa mı, yoksa birinci derece cinayet gibi bir yasa mı?

Giyinmiş halde bana döndü ve iki elini kaldırarak yüzümü avuçladı ve beni kendine yaklaştırdı.

Gözlerimi gözlerine dikip, "*Sonra açıklarım*" diye tekrarladı.

Zaten kırılma noktasına gelmiş sabrımın kopduğunu hissettim.

"Hayır, hayır," diye karşılık verdi zihnim, "*bana bir ipucu ver.*"

Sanki beni eğlendiriyormuş

gibi gülümsedi. Evet!

Gülümsedi!

Gözlerimin kısıldığını hissettim.

O bunu izledi, gözleri o seksi vampir bakışına büründü, keşke bu kadar hoşlanmasaydım dedim, sonra mırıldandı, "Tanrım, çok sevimlisin."

Sinirim patladı ve bağırmak yerine, mecburiyetten, öfkeyle mırıldandım, "Keşke kıını tekmeleyebilseydim."

Elleri yüzümden ayrıldı, kolları vampir hızıyla etrafımda bulanıklaştı ve beni gğsgne sıkıca sarıp sarmaladı. Başını geriye attı ve kahkahayla gülmeye başladı.

Genelde onun kahkahasını severdim. Tamam, dürüst olmak gerekirse, genelde ona bayılırdım. Ve haftalardır onu duymamıştım. Daha da kötüsü, bu kaybı zlmek istemememe rağmen, üzülmüştüm. Her gün. * berbat hafta* boyunca.

Ancak o anda, öyle *yapmadım*.

"Bu komik değil," diye öfkeyle gğsgne mırıldandım. Başımın üstüne öpücük kondurduğunu hissettim.

Bu, yaya geçidini ihlal etmekle birinci derece cinayet arasında bir şey, dedi bana.

Bu bana pek bir şey ifade etmiyor.

Elinden gelen tek şey bu, tatlım.

Cevap verme şansım olmadı. Elimi tuttu ve bizi aşağı kata götürdü.

 vampir bizi bekliyordu. Cristiano ve Rudolfun yüksek sesle konuştuğumuz azıcık şeyi duyduklarını biliyordum. Lucien'in kahkahasını, vampirlerin işitme yeteneğine sahip olmasan bile duymamak zor olurdu. İki de çok eğlenmiş görünüyordu.

Fısıldayarak yaptığımız konuşma, Marcello'yu somurtkanlıktan açıkça düşmanca bir tavra geçirdi.

Cristiano, olabildiğince rahat bir şekilde kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve içeri girdi. Rudolf ve Marcello da onu takip etti. Üçü de dışarıda durup beklediler.

Lucien beni açık kapıya kadar götürdü.

Arkamdan kapıyı kilitle. Stephanie'nin anahtarı var, dedi.

Başımı sallamak yerine, *Tamam,* dedim.

Sonra "*Öp beni*" dedi.

Az önce düşündüğüm şeyi mi söylediy?

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve fısıldayarak,

Ne? Yap şunu, şimdi, dedim.

Bana ondan işaret almamı söyledi. Bu tam olarak bir işaret sayılmazdı, daha çok bir emirdi.

Yine de, bu rahatsız edici durumda onun emrini yerine getirmek mantıklı geldi.

Eğildim, ellerimi karın kaslarına koydum, parmak uçlarımda yükselip başımı geriye eğdim. O da başını eğdi, dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve o dudaklarını açtı. Yine uymak zorunda kaldığım bir işaret, dilim onun ağzına kaydı. Dilim onun diline değdiği anda, kolları beni mengene gibi sardı, ellerimi aramızda sıkıştırdı ve beni büyük, sert vücuduna çekti.

Beni böyle öpeli üç hafta olmuştu. Üç hafta boyunca, beslenme sırasında bile, mükemmel bir beyefendi olmuştu. O haftalar boyunca sık sık uyumadan önce dudaklarını benim dudaklarıma değdirirdi. Ya da ben kitap okurken yanımdan geçerken durur, eğilir ve başımın üstüne dudaklarını değdirirdi. Ama beni gerçekten öpmemişti.

Belli ki vücudum bunu çok özlemişti, o kadar ki seyircileri unuttum. Başım yana eğildi, ellerim aramızdan zorla çıktı, biri beline dolandı, diğeri saçlarına girip onu bana çekmek için. Dillerimiz düello yaptı, aldı, verdi, vücudumu yakıp kalbimi hızlandırdı.

Onun kahkahası gibi, bu da bana güç verdi. Bunu istedim, aldım, daha fazlasını ve daha da fazlasını aldım çünkü çok uzun zaman olmuştu, açlıktan ölüyordum.

Öpüşmeyi bıraktı ve bunu yaptığında, bunu yapmak zorunda kalmasından hoşlanmadığını hissettim.

"Yakında döneceğim," diye mırıldandı ağzıma ve uzaklaştı, ama ben derin, sakinleştirici bir nefes alıp başımı salladıktan sonra.

Kapıdan çıktı ve sonunda havayı hissettim. Yine o baştan çıkarıcı tehlikeyle doluydu, o kadar yoğun ki, hissettiğim anda neredeyse boğuluyordum.

Üç vampir de beni izliyordu, artık düşmanlık ve mizah yoktu. Onların aç olduğunu anlamak için zihin okuyucu olmaya gerek yoktu. Neyi istediklerini bilmiyordum ama tahminimce ben olduğumdu. Onların peşinde olduğu benim kanım değildi, çok daha derin bir şeydi.

Kesinlikle bir tehdit.

Lucien bana döndü, "*Kapıyı kilitle.*"

Sonra, *bir anda*, ortadan kayboldular ve tek gördüğüm ve duyduğum, arabanın kapılarının çarpmasıydı.

Kapıyı kapatıp kilitledim. Sonra ayaklarımın beni götürdüğü kadar hızlı koşarak telefona gittim ve Stephanie'yi aradım.

* * *

Korku içimi kapladı, tek düşünebildiğim kaçmaktı.

Güçlü, kuvvetli bir şeyle çarpıştım, demir bantlar etrafımı sardı ve beni tutsak etti.

"Leah, tatlım, ne oluyor?"

Kayıp. Acı. Izdırap. Korku. Çok fazlaydı. Başa çıkamıyordum.

Yanıyor, yanıyor, ısı çok fazlaydı. Eziciydi. Gözlerimi yakıyordu. Boğazımı yakıyordu.

Düşüyordum, keskin, kontrolsüz, boynumda bir şey sıkışmıştı. Nefes alamıyordum.

Nazik hapishaneme karşı mücadele ettim.

"Tanrım, Leah, sakın ol. Ne oldu?"

Bağlarımı tırmalarken, boğucu nefesimin, sarsıcı hıçkırıklarımın arasında takıldığını duyabiliyordum. Parmaklar ağzımı zorla açtı, dilime bastırdı, boğulmamın kaynağını arıyordu.

İhtiyaç. İhtiyaç. Çaresiz ihtiyaç. Dokunma. Ten. Sıcaklık. Güç.

Kuvvet. O.

Ona ihtiyaç duyuyordu.

Onun ellerine, nefesine, varlığına, *kendisine* ihtiyacım vardı. Sakinleştirici, sakinleştirici, sakinleştirici.

Ona sahip olmalıydım. Onu elde edemezsem, ilmek sıkışacak ve ölecektim.

"Lütfen." Bu benim sesimdi ama bu boğuk, sert, acı dolu sesi tanıyamadım.

"Aman Tanrım."

Uzak bir yerde telefon çaldı. Hapishanem hareket etti ve ben boşuna mücadele ettim.

"Lucien, şükürler olsun. Leah'da bir sorun var. Nefes alamıyor ve nedenini bulamıyorum. Bana direniyor ve onu bırakırsam kendine daha fazla zarar vereceğinden korkuyorum. Ambulans çağırmalısın."

Nefes almakta zorlanıyordum. Ciğerlerim yanıyordu. Karanlık her yeri kaplıyordu.

"Ne? *Delirdin mi?* Boğuluyor, lanet olsun, ambulans çağır!"

İlmek keskin bir şekilde sıkıştı. Boynumu kıracağından korktum ve duyduğum mide bulandırıcı boğulma sesinin benden geldiğini hissettim.

"Dinle, Leah, tatlım, lütfen, telefondaki sesi dinle..." kadın sesi acil bir şekilde yalvardı.

"Tatlım..." Sesi kulağımda çınladı. Nefes ciğerlerimi doldurdu.

Onu yudum yudum içime çektim. "Dayan, geliyorum."

Zihnim koza gibi kapandı, hiçbir şey girmedi, hiçbir şey çıkmadı, hiçbir şey olmadı. Katatoni.

Sonra o oradaydı, kolları beni sardı, beni kaldırdı. Kucağında sallanıyordum, sıcaklığı beni sarıyordu, kucaklaması şiddetli ve koruyucuydu.

Korkunç bir kabusun ardından gelen etkiler hala beni esir almıştı ve duyularım geri dönse de, tamamen güçsüzdüm. Lucien'in kollarında kör, dilsiz bir bez bebek gibiydim.

"Ne zamandır bu halde?" diye sorduğunu duydum.

"Sen onunla telefonda konuştuğundan beri, ama inan bana, bu daha iyi. Ondan önce, yemin ederim Lucien, sanki ölüyor gibi görünüyordu ve sesleri öyle geliyordu," diye cevapladı Stephanie.

"*Tanrım!*" Lucien'in sözleri bastırılmış bir patlama gibiydi. Kolları acı verecek kadar sıkılaştı. Acı veriyordu ama aynı zamanda çok güzeldi.

"Bu daha önce de oldu mu?" diye sordu Stephanie.

"Kötü rüyalar görüyor," diye cevapladı Lucien, eli sırtımı okşamaya başladı.

"Kötü rüyalar mı? Luce, bu kötü bir rüya değildi. Bu tamamen *berbat bir şeydi*. Ben 750 yaşındayım ve hayatımda çok ciddi şeyler gördüm ama bu *berbat bir şeydi!*"

Stephanie çok heyecanlıydı.

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat," dedi Lucien.

Stephanie tereddüt etmedi.

"Onun ıgılığını duydum. Çok Şiddetliydi. Tam zamanında koşarak geldiğimde yataktan atlamaya çalışıyordu. Boğuluyordu, ağlıyordu. Daha önce olanlardan dolayı üzüldüğünü sandım," diye açıkladı Stephanie. "Sonra bunun daha fazlası olduğunu anladım. Ağlaması durdu, boğulması devam etti. Hiç kimse bana böyle direnmemiŐti. Onu tutmakta zorlandım. Sanki görünmez bir Şey onu boğuyormuş gibiydi. O da buna karşı koyuyordu ama yeniliyordu. Sonra sen aradın ve onunla konuştun, boğulma durdu ama o gevşedi ve tepkisiz kaldı. Yemin ederim, bir an için öldüğünü sandım ama kalp atışlarını ve nefes alıp verişini duydum. Onu yatağa yatırdım ve o da gözleri açık, boşluğa bakarak kıvrıldı. *Beni çok korkuttuğunu* söyleyebilirim!"

Lucien hiçbir Şey söylemedi ama sırtımı okşamayı bıraktı, eli saçlarımın altına girdi ve boynuma sıcak bir Şekilde dolandı.

"Hâlâ kötü durumda. Doktor ağırmalıyız," dedi Stephanie. "Ben iyiyim," diye fısıldadım ve keşke sylemeseydim dedim.

Sesim beni korkuttu. Beni korkuttu çünkü sanki *boğulmaktan* kurtulmuŐum gibi geliyordu.

Sesimi duyunca Lucien'in vücudu kaskatı kesildi.

"Gördün mü!" diye bağırdı Stephanie.

"Leah, tatlım, bana bakabilir misin?" Lucien'in sesi nazikti, eli boynumdan saçlarıma kaydı ve dikkatlice başımı geriye çekti.

Başımı salladım, bu basit hareketi yapmak bir yarış koşmak gibi zordu ama gözlerim onun gözlerine takıldı.

"Hiçbir Şey hatırlamıyor musun?" diye sordu ve ben tekrar başımı salladım.

"Hepsini." Sesim hala acı verici bir Şekilde sert çıkıyordu çünkü acılı ve keskin

Ben konuştuğumda Lucien ırkıldı. "Ah," diye fısıldadım.

Yüzü sertleşti ve "Artık konuşma" diye emretti. Tekrar başımı salladım. Bundan memnundum. Çok memnundum.

Saçımı bıraktı ama parmaklarıyla başımın arkasını kavradı ve yüzümü boğazına bastırdı.

"Doktor ağırmalıyız," diye tekrarladı

Stephanie. "Şu anda iyi," diye cevapladı Lucien.

"Ben... Öyle... düşünmüyorum. Sanki boğulmuş gibi ses çıkarıyor!" "Teffie, ben buradayım. O iyi."

Odanın havası gerginleşti. Stephanie öfkeyle konuşmadan önce gerildim.

"Herkesin senin harika olduğunu düşündüğünü biliyorum, çoğu zaman ben de öyle düşünüyorum. Ama bildiğim kadarıyla, senin sihirli iyileştirme güçlerin yok."

"Teffie, bizi yalnız bırak. Git biraz uyu," diye emretti Lucien.

"Onun sesini duydun!" Stephanie bağırdı ve öfkesi karşısında vücudum titredi.

Lucien'in vücudunun taşa dönüştüğünü hissettim.

Ses tonu tehditkardı: "şimdi buradan defolup git Leah'ı üzüyorsun." "Ben..."

"*Hemen!*" diye bağırdı ve ben sıçradım.

O gitmiş olmalıydı çünkü bir saniye sonra yatakta tek başıma, Lucien'den yoksun kalmıştım. Bir saniye sonra onun sıcak, çıplak vücudunu benim vücudumun üzerinde hissettim, kolları beni sıkıca sarıyordu, ağır bacakları benimkilerle dolanımtı.

Uyuşukluğumun geçtiğini, gücümün ve zekamın geri geldiğini hissettim, ama yorgunluk hala üzerimde ağır bir yük olarak duruyordu.

Onun sıcaklığına eridim ve o beni kendine daha da yaklaştırdı.

Uyku geliyordu ve umarım iyi bir uyku olurdu çünkü buna ihtiyacım vardı. Gerçek ve görünmez şeytanlarla savaşıyordum ve dayanabilmek için alabileceğim tüm dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Neredeyse rüya alemine girmişken, onun yumuşak sesiyle bir yemin ettiğini duydum. "Bu bir daha asla olmayacak, Leah. Sana söz veriyorum."

Gözlerimden yaşlar süzöldü ama sessizce yuttum ve ona daha da yaklaştım.

O bunu vaat edemezdi. Ne olduğunu hiç bilmesem de, kaynağını bilmediğim bir sezgiyle bildiğim bir şey vardı. İçimden gelen bir hisle, onun bu vaadi yerine getirmesinin tek yolunun beni asla terk etmemesi olduğunu biliyordum.

Asla.

Ve bu olmayacaktı.

Birden fazla tehditim vardı (nazık olan Lucien) ve ikiden fazla tehditim vardı (korkutucu olan, Marcello'nun yanı sıra Rudolf ve Cristiano da dahil), şimdi ise üç tane vardı (en çok beni korkutan kendi zihnim).

Öyle ya da böyle, ben ölü bir kadındım. Ve ödüm kopmuştu.

* * *

"Leah'ın duymasını istemiyorum." Lucien'in sesi alçak ama öfkeliydi. Uykumdan uyandım ve gözlerimi açtım, ama Lucien'in boş yastığından başka bir şey göremedim.

"Bence Leah da bu konuşmaya katılmalı," diye karşılık verdi Stephanie.

"Teffie." Başka bir ses, erkek, belli belirsiz tanıdık.

Cosmo. "Anlamıyorum." Bu Edwina'ydı.

"Mutfığa geçebilir miyiz?" Lucien, soru kadar kibarca ifade edilmiş bir talep olan bir soru sordu.

Sessizlik.

"Az önce oraya girdim. Uyuyor. Çok derin uyuyor," dedi Edwina, arabulucu rolünü üstlendiğini belli eden bir ses tonuyla.

Stephanie direniyordu ve Edwina, üst kattaki koridordaki sıvaları onarmak zorunda kalmamayı umuyordu.

Lucien, Stephanie'yi üst kattaki duvara çarparak beni uyandıracağını ve muhtemelen kızdıracağını düşünmüş olmalı ki konuştu.

Ve söyledikleri beni çok korkuttu.

"Bir rüya görüyor. Tekrar eden bir rüya ve benimle bağlantılı. Bunu biliyorum çünkü rüya görürken kafamda onun sözlerini duyuyorum." Lucien'in sesi alçak, keskin ve sabırsızdı. "Annesiyle konuştum ve bu yoğun rüyalar hayatı boyunca devam etmiş."

Rüyamda Lucien'in kafasına konuştuğum, ne söylemiş olabileceğim ve rüyanın onunla ilgili olması beni tamamen korkuttu, *çünkü* o rüya bana ölümcül bir deneyimden önce ve sırasında ne yaptığını düşününce.

Ama ondan sonra söylediği şey daha önemliydi. Annemle mi konuştu?

Bu beni çok kızdırdı.

Son üç haftadır tüm ailemi, Kate teyzemi bile arıyordum. Ama Myrna'yı aramadım çünkü günlük hayatımda Myrna'yı yeterince taklit ediyordum, onunla gerçekten konuşmak istemiyordum.

Lucien'in dün geceye kadar bana verdiği tavsiye, rehberlik ve derslere olan ihtiyacımdan dolayı, kimseyle konuşmaya hazırdım. Fiona teyzemi bile iki kez aradım.

Sorun şu ki, telefonu açtıklarında, ekranlarında benim adımı gördüklerinde bu görevi kaçındıklarını düşündüğümde, meşgullerdi.

Meşgul, meşgul, meşgul.

Cesetlerle konuşup onları diriltebilen Lana bile, oturup ona çenesini kapatmasını söyledi.

Bu canımı yaktı.

Yani, evden hiç uzaklaşmamıştım ve onları çok özliyordum. Ama onlar bensiz hayatlarına gayet iyi devam ediyor gibi görünüyordu.

Lana seçildiğinde, şanslıydı ki çok uzaklara taşınmamıştı, arabayla üç saatlik mesafedeydi. Sürekli evdeydi. Benim taşınmam ise iki saatlik *uçak yolculuğuydu*.

Onların benim yokluğumu hissedeceklerini düşünmüştüm ama "Öğle yemeği randevum var...", "Sinemaya gideceğiz...", "Yirmi dakika sonra yüz bakımı randevum var...", "O indirime yetişemezsem, o ayakkabılar bitecek ve onları alamazsam *öleceğim*..." (bu Nadia teyzeydi, ayakkabıları neredeyse benim kadar severdi) gibi sözler duyuyordum.

Tek bir "Leah, sevdiğin aileden ve arkadaşlarından ayrılmak istemediğin için hizmet etmek için gittiğin Güçlü Vampir Lucien ile nasıl gidiyor? İyi misin? Sevdiğin, güvendiğin bir aile üyesiyle konuşmak ister misin?" gibi bir soru bile duymadım.

Aptal, kötü, berbat Buchanan sürtükleri.

Şimdi annemin, *annemin Lucien* ile sohbet ettiğini öğrendim.

Onu reddedecektim. Bana o bilgiyi paylaşacak kadar uzun süre konuştuktan sonra.

Stephanie'nin hayret dolu sözleri beni, uyanır uyanmaz kulak misafiri olmaya devam etme görevime geri döndürdü.

"Dün geceki gibi mi?"

"Hayır, bu sabah Lydia ile konuştum ve Leah'a böyle bir şeyin hiç olmadığını söyledi," diye araya girdi Cosmo. "Sık sık korkutucu rüyalar gördüğünü ve sonrasında neredeyse teselli edilemez hale geldiğini, ancak sadece ağladığını veya çılgık attığını, bazen de kavga ettiğini söyledi. Dün gece anlattığın gibi bir şey yokmuş."

Demek ki annem de Cosmo ile sohbet etmek için çok meşgul değildi.

Tamamen reddedilmiş.

"Çok endişeli," diye devam etti Cosmo.

Tabii ya, diye içimden öfkeyle düşündüm.

"Endişelenmesi normal," dedi Stephanie keskin bir sesle. "Çok korkutucuydu." "Ben endişeliyim," dedi Edwina sessizce ve ben onun ciddi olduğunu biliyordum.

Edwina'yı severdim ve o anda onu daha da sevdim. Belki de ona yeni annem olmasını istedim.

"Onda yetenekler var," dedi Lucien ve onun pek hoşlanmadığını anlayabilirdiniz.

Vücudum gerildi ve kulaklarım dikildi. "Yetenekler mi?" diye sordu Cosmo.

Ben Hayal ettim Lucien başını salladığını önce konuşmadan konuşmadan "O savaşıabilir karşı koyabilir

büyüleyebilir. Uzun sürmez, saniyeler sürer, ama diğerlerinden daha uzun sürer. Onunla iletişim kurarken karşılık verebilir, senin gibi tüm konuşmayı sürdürebilir." Kimi kastettiğini bilmiyordum ama Stephanie ya da Cosmo olduğunu tahmin ettim. "Ayrıca kafamın içine girebilir, ben onu çağırmadan benimle konuşabilir. Bunu kendi başına yapabilir, yine senin gibi."

Duyduklarıma inanamıyordum. Herkes bunu yapamazdı ki?

Lucien devam etti, "Duyuları geliştirmiştir, özellikle tehlike duyusu. Ya da *beni işaretleme* yeteneği vardır, beni ona uyumlu hale getirir, ben bunu hissetmem ve o da bunu yaptığını bilmez. Her iki durumda da, tehlike veya belirsiz bir durum olduğunda, bunu hisseder."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Cosmo.

"Şaka yapıyorsun," diye fısıldadı

Stephanie. "Onun özel olduğunu biliyordum," dedi Edwina. Edwina tam *anlamıyla... benim yeni annemdi.*

"Bence bu işaretleme," dedi Lucien ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ben hiç işaretlenmedim. Ben işaretleme yaparım ama iki kez onun bana uyum sağlamaya çalıştığını, düşüncelerimi, ruh halimi hissetmeye çalıştığını hissettim. Onu durdurmak için çaba sarf ettim."

Aman Tanrım.

O tüm o titreşimli şey. Onun ruh halini bilmek istediğimi hatırladım. Benimkini yoklamaya çalıştığını sanmıştım ama ben onunkini yokluyordum!

Ve o beni engelliyordu, bu yüzden kalbim hızla atıyordu. "Ne tuhaf," diye mırıldandı Stephanie.

Bunu tekrar söyleyebilirdi!

"Bir teorim var," dedi Lucien ve ben daha iyi duyabilmek için nefes almayı kestim. "Onun soyu uzun zamandır vampir özünü emiyor. Her nesil, diğer cariyeye soylarından daha fazlasını alıyor. Bence bu, onun soyunu etkilemiş ve mutasyona uğratmış, ona diğer ölümlülerin sahip olmadığı güçler vermiş."

Tekrar nefes almaya başladım. Vay canına.

Belki de mutasyona uğramıştım. Vampir güçleri genlerime karışmıştı.

Bu *çok büyük* bir şeydi! Ve çok havalı!
Uyanık olduğunu biliyorum, evcil hayvanım.

Vücudum
sarsıldı.

Hay aksi!

Lucien çok *sinir bozucuydu*. O fark etmeden kulak misafiri bile olamıyordum.

"Bunu Konsey ile paylaşmazdım," diye uyardı Cosmo, beni düşüncelerimden kopararak.

"Niyetim de yok," diye cevapladı Lucien, sesi daha yakındı, bana doğru geliyordu ve ben seçeneklerimi değerlendirdim.

Kızgın mıydı bilmiyordum ama kulak misafiri olmak hiç hoş bir şey değildi. Tabii ki, savunmam gerekirse, onlar kapının dışında duruyorlardı ve kapı açıktı.

Kendimi pencereden atmayı düşündüm ama mutant vampir yeteneklerimin böyle bir hareket sırasında bacağımı kırmamamı sağlayacağını sanmıyordum. Ayrıca Lucien'e hizmet etmeye başlayalı henüz çok uzun zaman olmamıştı, bu yüzden süper iyileştirici vampir gücüm henüz devreye girmemişti. Bu yüzden sonuçlarına katlanmam gerektiğini düşündüm.

"Lucien, konuşmamız bitmedi," diye seslendi Stephanie.

"Leah uyandı," dedi Lucien, sanki kapının hemen önündeymiş gibi.

Sessizlik, sonra, "Kahretsin, uyanmış. Dikkat etmemişim."

Vampirlerin kalp atışlarını ve nefes alıp vermeyi duymaları bazen gerçekten çok sinir bozucu oluyordu. Lucien ortaya çıktı. Kapıyı kapattı ve yavaşça bana doğru yürüdü.

"Hey," dedim tereddütle, onun ruh halini yoklayarak. Sesim zımpara kağıdı gibi pürüzlüydü.

Bu benim için iyi bir hareketti. Yüzünde, hangi sinir bozucu, baskın vampir cezasını vereceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi düşünceli bir ifade vardı. Sesimi duyunca gözleri parladı, sonra yüzü gibi yumuşadı.

Yorganı geri attı ve giyinik olmasına rağmen, kot pantolon ve dar siyah tişört giymiş halde yatağa benimle birlikte girdi.

Beni kollarına aldı.

"Ne zaman uyandığımı anladın?" diye sordu.

"Uyandığın anda," dedi korkutucu bir şekilde başımın üstüne. "Şimdi, konuşmayı kes."

"Ben iyiyim," dedim, sesim iyi gelmese de, gerçekten iyiydim. Boğazım biraz ağrıyor olması dışında normalden farklı hissetmiyordum.

"Bu konuda tartışmayacağım."

"Ama..."

Sessiz ol, Leah. O benim zihnimi kontrol etti. Kötü, büyük, vampir pislik!

Bunu yapmandan nefret ediyorum, diye bağırdım.

Böyle gayet iyi iletişim kurabiliyoruz, neden sesini kullanıyorsun?

Haklıydı. Yine de, tedbir olarak, dudaklarımı büzüştüm. Yüzüm onun boynundaydı ve dudaklarımı büzüştüğümü göremiyordu, bu yüzden anlamsız bir dudak büzüşmesiydi ama en azından kendimi daha iyi hissettirdi.

Bana dün geceyi anlat, diye emretti.

Ne bilmek istiyorsun? diye sordum.

Her şeyi, diye cevapladı.

İç geçirdim ve pes ettim. Direnmenin anlamı yoktu, o benden daha inatçıydı.

Yine aynı rüyayı gördüm, dedim ve daha fazla anlatmadım. Daha fazla anlatmayınca, tahmin ettiğim gibi, diye sordu.

Devam ettim, *ne olduğunu bilmiyorum. Hala rüyamı hatırlamıyorum ama sanki uyandıktan sonra da rüya devam etmiş gibi.*

Nasıl?

Kafamı salladım ama cevap verdim, *Sanki, bu tamamen mantıksız gelebilir ama sanki asılıyormuşum gibi hissettim.*

Vücudu tamamen gerildi. Elbette bunu daha önce de birçok kez hissetmişim, ama bu sefer farklı bir şey vardı. Çok farklı ve çok yanlış bir şey.

Lucien?

Daha fazla anlat, diye emretti, kafamın içindeki sesi bile gergin geliyordu.

Bu beni endişelendirdi, ben de devam ettim. *Stephanie'yi hissedebiliyordum, etrafımdaki gerçek dünyayı algılayabiliyordum. Sen aradığında telefonun çaldığını bile duydum. Ama ben hala rüyadaydım ve rüya daha güçlüydü. Sanki yer altımdan kayıp gitmiş veilmek beni boğuyormuş gibi hissettim.*

Bir şey gördün mü? Ne gibi?

Beni gibi.

Bu sefer bedenim gerildi.

Beni hayal ettiğini biliyorum, Leah. Şimdi sesi yumuşak ve ikna ediciydi.

Bunu bilmiyorum.

Öyle, tatlım.

Ne dediğimi duyuyor musun?

Sana odaklanalım.

Senin duyduklarına odaklanmayı

tercih ederim. Sonra.

Şimdi.

Kollarını sıkıca bana doladı ve nefesim kesildi.

"Rüyada beni görüyor musun? Dün gece beni gördün mü?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Isı

hissettiniz mi?" Bu

beni şaşırttı.

Sıcaklık mı? diye

sordum. "Ateş

gibi."

Başımı geriye attım ve ona geniş gözlerle baktım.

Evet, nefes aldım.

Gözlerinin yavaşça kapandığını ve çenesinin gerildiğini gördüm, kızgın gibi değil, acı çekiyormuş gibi.

Onun acısını hissettim. Acı vericiydi.

Bakışı da tanıdıktı. Nedenini bilmiyordum ama daha önce görmüşüm gibi çok tanıdıktı ve bu beni korkuttu.

Lucien! diye

bağırdım.

Gözleri açıldı.

Ne? diye sordum.

Elini başımın arkasına koyarak yüzümü tekrar boğazına gömdü ve "Hiçbir şey, tatlım" diye cevap verdi.

Bu hiçbir şey değildi!

"Sadece rahatla," diye emretti.

Tabii, sen rahatla. Ben çıldırmak üzereyim!

"Her şey yoluna girecek."

Tabii. Her şey yoluna girecek. Sen kanunları çiğneyen ve gece yarısı Konsey ile görüşmek üzere götürülen bir vampir isyancısın. Ayrıldığın eşin benim ölmemi istiyor. Ölüm arzusuna sahip ürkütücü Marcello bana neredeyse dokunuyor ve sen Süper Lucien'e, Güçlü Cariye Koruyucusu'na dönüşüyorsun. Hatta rüyalarım bile benim ölmemi istiyor! Evet, her şey normal! Endişelenecek bir şey yok!

Onun beynine doğrudan ilettiğim zihinsel tiradım, ki *bu başlı başına* tamamen tuhaftı, en tuhaf olanı ise onunla bu şekilde iletişim kurmam ve bunun hiç de tuhaf gelmemesiydi, vücudunun titrediğini hissettim.

Gülüyordu.

Sessizce başladı, sonra kıkırdamaya dönüştü. Beni kaldırdı, başını kaldırdı ve yüzünü boynuma gömdü.

Bu hiç komik değil, dedim, ve gerçekten de komik değildi. O ise gülmeye devam etti.

Dün gece ne oldu? Bilmek istiyorum, dedim.

"Sonra anlatırım." Sesinde hala neşe vardı, boynuma doğru konuşuyordu.

Şimdi.

"Sonra," diye mırıldandı.

Şimdi, Lucien! Israr ettim. *O kadar dramdan sonra beni öylece bırakamazsın, senin için endişelenip sonra da...*

Onu rahatsız etmeyi bıraktım ve sessiz kaldım.

Bunu iki nedenden dolayı yaptım. Birincisi, o da hareketsiz kaldı. Tamamen. Neredeyse benim rüyam hakkında konuşurkenki kadar hareketsiz. İkincisi, aptal beynimin bir kısmı, aptal beynimin diğer, daha aptal kısmının aslında ne dediğini anladı.

Başını kaldırdı. Boynumu çevirip ona baktım ve vampir yeteneklerimin zamanı geri alabilmeyi de kapsadığını diledim, böylece söylediklerimi geri alabilirdim.

"Benim için endişelendin mi?" diye sordu.

Ben örtbas etmeye çalıştım. *Bilirsiniz, gece yarısı birisi götürüldüğünde herkes endişelenir.*

"Götürülen kişiyi sevmiyorlarsa endişelenmezlerdi," diye mantıklı bir şekilde işaret etti, ama sesi kadife gibiydi ve cildimin her santimetresinde kayıyor gibiydi.

Neden, neden bu kadar ezik bir insan oldum ki!

Buna bir anlam yükleme, Lucien, diye uyardım.

Gülümsemi ve bu onun kibirli gülümsemesiydi. "Zor, evcil hayvan."

"Denemelisin," diye ısrar ettim.

Yüzü yaklaştı ve sesi hala kadife gibiydi. "Okuduğum şeyi oldukça beğeniyorum."

Dün gece beni dövdüğünü hatırlatmama izin ver. Beni dövdün! diye bağırdım.

"Oh, hatırlıyorum." Hala kadife gibi, hala tenimde kayıyor, şimdi tüylerim diken diken olmuştu. Sonra göz kapakları yavaşça yarıya indi ve mırıldandı, "Bunu ilk kan akıtma sırasında yapmalıydım diye düşünüyorum. Zaman kazanırdık."

Vücudum gerildi, sonra onun tutuşuna karşı sarsıldı. Bunun hiçbir etkisi olmayacağını biliyordum ama bunu yapınca kendimi daha iyi hissettim.

Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti.

Yiyecek bir şey
istiyorum, dedim. "Ben
de," diye fısıldadı.

Lanet olsun, bu bir tepki aldı. Göğüs uçlarımın sertleştiğini hissettim ve anında ıslandım.

O bunu biliyordu. Biliyordum çünkü yüzü boynumda kaybolmadan önce memnun ve kendini beğenmiş bir gülümseme gördüm. Dudakları göğsümden aşağıya doğru indi ve bir kolunu belime dolarken, diğer eliyle kaşkorseye uzandı ve onu sertçe aşağı çekerek göğüslerimden birini ortaya çıkardı.

Nefesim kesildi.

Sonra dilini göğsümün yanında hissettim, bacaklarımın arasında ateş yayıldı ve kıvrandım.

Konuşmama izin ver, diye fısıldadım ve bunu söylediğim anda, zihni benimkini serbest bıraktı ve kanımın aktığını hissettim. "Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Onları durdurmak için güçsüz kalan ellerim, onun başına gitti, saçlarını yumrukladı, beslenmesinden gelen tatlı, tanıdık heyecan içimi kaplarken onu bana doğru çekti.

Elini kaldırdı, parmakları bileğimi sardı, onu çekip aşağı indirdi. Elimi kendi eline aldı, pijamama, iç çamaşıma, doğrudan sıcaklığıma doğru yönlendirdi. Parmakları benim en hassas bölgeye karşı benim parmaklarımı manipüle ederek, daha derin bir tepki almayı başardı. Ben devraldım ve eli hareket etti, bir parmağı içime kaydı, sonra iki parmağı, sonra okşadı, ritmi kesin ve güçlüydü, pratik ve güçlüydü, yoğunluk ve hız kazanıyordu.

Beslenme, kendi parmaklarım ve onun itişleri ile, boşalmam sadece birkaç dakika sürdü.

"Lucien," diye fısıldadım boğuk sesimle ve bunu yaptığımda, saçlarını kavrayan yumruğum aynı anda onu bana doğru çekti.

Bu çok tüketiciydi. Çok güzeldi. Üç haftadır bunu yaşamamıştım. Bu beni de besledi.

Elimi bacaklarımın arasında onun elinin altında hapsetti, göğsümdeki yarayı diliyle yaladı, yukarı çekip içime girdi.

Ağırlığı yanıma bastırarak, yüzü saçlarımın arasında, konuştu. "Sen kırıldın," dedi, sesinde zaferin sıcaklığı vardı.

Yanılmadığını düşündüm.

Ona bunu söylemedim.

"Artık benimsin," diye devam etti, zaferin sıcaklığı ateşli, acımasız, vahşi ve şiddetli bir hale geldi.

Bunda da yanılmadığını düşündüm. Tanrım, ben mahvolmuştum.

Başını kaldırdı, eliyle bacaklarımın arasından elimi çekip kaldırdı ve kolumu beline doladı. Kaşkorseyi göğsümün üzerine geri çekti, bana daha da yaklaştı, neredeyse üstüme çıkmış gibiydi ve sonra elini boynuma koydu, başparmağıyla okşadı, başını kaldırdı, gözleri gözlerime kilitlendi.

"Bu gece birleşiyoruz," diye buyurdu, sesi ve gözleri hâlâ şiddetliydi.

Rahatsız edici bir şey hissettim.

Gözleri alev alev yanıyordu, zaferi apaçık ortadaydı, içime işliyordu, o kadar sıcaktı, o kadar şiddetliydi ki, damgalanmış gibi hissettim.

Ama bunu ilk kez hissetmiyordum. Daha önce de hissetmişim.

Hissetmediğimi bilsem de. Tıpkı az önce, acı içinde gözlerini kapattığı gibi.

"Leah? Beni duydun mu?"

Aklım başka yerdeydi ama yine de cevap verdim, "Duydum."

"Leah," diye seslendi, rahatsız edici düşüncelerimi silkeledim ve ona odaklandım. "Sahip olacağımız şey çok güzel olacak," dedi, sesi yine kadife gibi yumuşaktı.

Bunda da yanılmadığını düşündüm.

Bununla ilgili sorun, şüphesiz güzel olsa da, her ne olursa olsun, geçici olacağıydı.

Lekelenmiş güzellik. Bununla yaşayabilir miyim?

"Tatlım," sesi hala kadifemsiydi ama içinde bir acı gibi tuhaf bir zonklama vardı, "gözlerinin arkasında ne varsa, bırak gitsin. Bunu bana ver, ben hallederim." Sesi daha da alçaldı ve sözlerini bitirmeden önce, "Bu bir yemin," dedi.

Tabii ki, Vampir Çalışmaları'ndan atıldığım için, bir vampirin yemininin ne kadar bağlayıcı olduğunu bilmiyordum. Onu korumak için öldüreceklerini ve bozmak yerine öleceklerini bilmiyordum. Onu yerine getirmek için yüzyıllar boyunca dünyanın sonuna kadar gideceklerini veya onu korumak için işkenceye katlanacaklarını bilmiyordum.

Bu yüzden, *onun* bana yalan söylemediğine inansam da, ben farklı düşünüyordum.

Yine de, içimdeki o şey kırılmış, onu artık dışarıda tutamayacak durumda olduğum için başka seçeneğim yoktu.

Bu yüzden gözlerine baktım ve "Tamam" diye fısıldadım. Boyun eğmem hemen ödüllendirildi.

Beni kollarına sıkıca çekti ve nefesimi kesen, talepkar, acı veren, sahiplenici, damgalayıcı ve inkar edilemez vahşi öpücüklerinden birini verdi.

Sonra beni mutfığa taşıdı, bir tabureye oturttu, endişeli ve dalkavuk Edwina'yı ve aynı derecede endişeli ama dalkavuk olmayan Stephanie ve Cosmo'yu mutfaktan çıkardı ve kahvaltı hazırladı.

O sabah, Lucien'in yemek yapabildiğini de öğrendim.

On Altıncı Bölüm

Teyzeler

Edwina akşam yemeğini hazırlarken, ben mutfağın yanındaki rahat oturma alanında büyük bir pufta kıvrılmış yatarken, Avery kanepede oturmuş onunla sohbet ediyordu.

Avery'nin o akşam benim koruyucum olduğunu tahmin ediyordum.

Pazar günü olmasına ve Edwina'nın izinli olmasına rağmen, o gitmedi.

Pazar günü olmasına ve Lucien'in ilk pazar günümüzden beri bütün gün bir şekilde benimle birlikte olmayı alışkanlık haline getirmiş olmasına rağmen (son üç haftadır zorlayıcı, otoriter Lucien olmasa da), Lucien gitti. Kahvaltıdan sonra Cosmo ile birlikte, *herkesin* önünde, zorlayıcı, incitici, sahiplenici, damgalayıcı ve inkar edilemez bir vahşilik içeren bir öpücükten sonra, bilinmeyen ve *benimle* paylaşılmayan yerlere gitti.

Stephanie, Avery öğleden sonra gelene kadar takıldı, sonra hemen gitti.

Avery'nin benim koruyucum olduğunu bu şekilde anladım.

Beni korudukları tek şeyin, Lucien'in ayrılmadan önce Edwina ve Stephanie'ye dikkat etmelerini söylediği şey olduğunu biliyordum. Aslında, bir sürü emir vermişti.

"O dinleniyor ve konuşmuyor. Anladın mı?" dedi ilk olarak.

İkincisi, "Telefon yok. Ziyaretçi yok. Kapılara yaklaşmıyor ve dışarı çıkmıyor."

Üçüncüsü ise, "Ben evde olmadan uyumaz, öğle uykusu bile yapmaz. Sadece bugün değil, *her gün*. Anlaşıldı mı?"

Elbette bana bunları söyleyebilirdi. Ancak, ona karşı çıkmam çok muhtemeldi ve muhtemelen bunu önlemek istiyordu.

Bunun yerine, doğrudan zihnine seslendim.

Cidden otoriter bir vampir! diye bağırdım.

Başını bana doğru çevirdi. Başımın belada olduğunu düşündüm ama dudakları seğirdi, doğrudan bana doğru yürüdü ve o anda Öpücüğü aldım.

Lucien'in bana koruma sağladığından şüpheleniyordum, çünkü kendi rüyam beni neredeyse öldürüyordu ve beni uyanık tutacak birine ihtiyacı vardı. Ama beni korumasını gerektiren başka, daha tehlikeli tehditler vardı.

O konuya girmek istemedim ama zaten giremezdim de. Lucien, zihninde bir kelime bile oluşturmada önce gitmişti.

O geceyi beklemek zorundaydım ve iyi olan şey, "birleşme"nin ertelenmesiydi, ki itiraf etmeliyim ki, bunu sabırsızlıkla bekliyordum. Aslında, iki saniyeden fazla düşünmeme izin versem, nefes nefese kalır ve bacaklarım kıpır kıpır olurdu.

Bu beni çok korkutuyordu, çünkü sadece düşünmek bile nefes nefese kalmama neden oluyorsa, gerçekleştiğinde ne olacaktı? Kendiliğinden alev mi alacaktım?

Elimde, iletmek istediğim her şeyi yazmam gereken bir not defteri vardı. Bunu, banyoda sesimi denemiş ve boğazımın daha iyi olduğunu görmüş olmama rağmen yapıyordum (çünkü Edwina bana sürekli boğaz pastilleri veriyordu) ve sesim neredeyse normal geliyordu. Edwina not defterini bana verdi ve ağzımı açtığımda bile, elini bana doğru uzatıp avucunu bana dönerek not defterini işaret ediyordu.

O anda, iletişim kurmak için kullanmak yerine, üzerine karalamalar yapıyordum. Sonra Avery'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Gözlerim ona kaydı.

Gülümsedi.

Gerçekten, biraz tuhaf görünse de, aynı zamanda çok çekiciydi.

Karaladığım sayfayı yırttım, ona bir not yazdım ve ona uzattım.

O okudu ve başını salladı, not defterini bana geri vererek, "Ben vampir değilim, Leah." dedi.

Başka bir not yazdım ve ona uzattım.

O da okudu ve bana geri verdi. "Evet, ben ölümsüzüm." Vay canına!

Tahmin etmiştim!

Kaşlarım havaya

kalktı.

"Belki de sen..." Edwina, birdenbire kanepenin arkasında durarak biraz endişeli bir şekilde konuşmaya başladı.

Avery uzun, eklemli, susturucu elini kaldırdı ve Edwina sustu.

"Ne?" diye sordum ve Edwina bana bir bakış attı.

Not defterine büyük harflerle "*üzgünüm*" yazdım ve ona gösterdim.

Başını yana eğdi. Bana göz kırptı ve mutfığa geri döndü.

Avery konuştu. "Endişeli. Bu hayata girdiğine göre, vampir kültürü hakkında bilgi sahibi olma hakkın var. Ama diğer kültürler senden gizleniyor. Vampir kültürü, onun dışındaki tüm ölümlülerden gizli olduğu gibi, bunlar da gizli. Başka bir deyişle, sana ne olduğumu söyleyemem."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, sonra not defterime bir şeyler yazdım ve ona göstermek için döndürdüm.

"Evet, Leah, başka kültürler, başka tür ölümsüzler var," dedi, bir süre durakladı, sonra devam etti, "ve başka yaratıklar."

Bu yeni bir haberdir. Cidden çılgınca, inanılmaz bir haber.

Defterime tekrar yazdım ve ona gösterdim. O da okudu ve gülümsedi.

"Sırrımı saklayacağına güveniyorum, ufaklık." Sadece iki metrelik boyuyla dev gibi olan Avery *bana* "ufaklık" diyebilirdi.

Devam etti, "Ancak, sana söylediğimi biri öğrenirse, ölüm cezasına çarptırılırım."

Korkuyla gözlerimin fal taşı gibi açıldığını hissettim, o da güldü ve devam etti, "Sırlarımızı çok ciddiye alırız."

Not defterime "*şaka yapmıyorsun*" yazdım. O da okudu ve yine güldü. Sonra "*neden?*" yazdım.

"Öfkeli köylüler" kelimesi sana bir şey ifade ediyor mu? diye sordu, şaka yapmaya çalışıyordu ama ben öyle algılamadım.

Lucien'in yaşamak zorunda olduğu dünyayı anlattığı dün geceki gibi kalbimin acıdığını hissettim. Sadece ihtişamını gizlemekle kalmayıp, aynı zamanda iğrenç bir şekilde kullanılıp yanlış anlaşılıyordu.

Yine öfkeyle not defterime bir şeyler yazdım ve Avery'ye gösterdim. Okuduğunda yüzü yumuşadı, büyük eli uzandı ve saçımın bir tutamını çekti.

Sonra nazik gözleri benimkilere derinlemesine baktı ve fısıldadı, "Bütün ölümlüler berbat değildir, Leah."

Sözleri beni sardı ve ona gülümsedim. Titriyordum, kalbim hala acıyordu ama halkımın, onun halkına kasıtlı ya da kasıtsız olarak çektiirdiği işkencelerden dolayı beni suçlamadığına sevindim.

Telefon çaldı. Edwina telefonu açtı ve bana getirdi.

"Lucien," dedi ve kalbim sinir bozucu bir şekilde atladı. Telefonu aldım ve kulağıma götürdüm.

Sonra ne yapacağımı bilemedim, onun emri konuşmamaktı.

Uzun mesafe, mutant vampir yetenekleri, telepatik iletişim yapabilir miydim?

"Leah?" diye seslendi.

Sessiz kaldım.

"Konuşabilirsin tatlım," dedi yumuşak bir sesle. Rahatladım. Sonra sinirlendim.

"Biliyorsun, senin konuşmama izin vermeni beklemek zorunda olmam çok sinir bozucu," dedim ona sertçe.

O güldü. Lanet olası vampir!

Gülüşünü görmezden geldim.

"Bugün tutuklanmadın mı?" diye sordum. Yine güldü.

Ama cevap vermediğini fark ettim.

"İçimi rahatlatmak için bunu evet olarak kabul edeceğim. Peki, herhangi bir yasayı çiğnedin mi?"

"Leah..."

Onu "Hız cezası mı?" diye keserek sözünü kestim. O kahkahayı patlattı.

Ben öfkelen dim.

"Sesin daha iyi geliyor," diye yorumladı kahkahası dinince. "Bu sabah dediğim gibi, ben iyiyim."

"Bütün gün boğazını dinlendirdiğin için iyisin," diye cevap verdi.

Muhtemelen haklıydı. Bir de Edwina'nın takıntılı boğaz pastilleri. Bu bilgileri onunla paylaşmadım.

"Eve gidiyorum," dedi.

"Harika," dedim şeker gibi tatlı bir sesle, ama kalbimin hızla attığını hissettim. Kalbimin atışını görmezden geldim. Lucien huysuzluğumu görmezden geldi.

"Yemek yedin mi?"

"Edwina şu anda akşam yemeğini hazırlıyor." "Güzel. Beş dakika sonra evde olurum."

"Biliyorsun," dedim sohbet eder gibi, "eve beş dakika kala aramana gerek yok. Bu son derece acil konuşmayı beş dakika sonra, eve vardığında *da* yapabilirdik."

"Evet, canım, ama bütün gün senin için endişelendim ve iyi olduğunu görmek için beş dakika daha bekleyemeyeceğimi fark ettim."

Bu, içimdeki huysuzluğu yok etti. Çünkü onun sözleri beni gerçekten *çok* iyi hissettirdi.

Ve bu beni çok korkuttu, ya da bu durumda, beni tekrar huysuzluğa geri döndürdü. "Bu kadar nazik olmayı bırak," diye tersledim.

"Neden?" Sesinde gülme sesi vardı.

"Çünkü bununla ne yapacağımı bilmiyorum," diye cevap verdim.

Sesi kadife gibi yumuşadı. "Bu gece sana ne yapacağını öğreteceğim."

Rahmim (ve aşığısı) dalgalandı ve bu *harika bir* duyguydu.

Devam edelim!

"Görüşürüz," dedim ona.

"Yakında, canım," diye cevapladı ve telefonu kapattı.

Telefonu kapatmak için düğmeye bastım, hala titremeye devam eden kadınsı bölgelerimi görmezden geldim ve odadaki herkese "Lucien konuşabileceğimi söyledi ve beş dakika içinde eve geleceğini söyledi" diye duyurdum.

Edwina, boğaz pastiliyle önüme atladı. "Bir tane daha al canım, ne olur ne olmaz."

Avery'nin eğlenceli gülümsemesini yakaladım, ihtiyacım olmasa ve istemememe rağmen pastili alıp ağzıma attım. Endişeliydi. Bu onu rahatlatıyordu. Onun rahatlamasını istiyordum ve dahası, onun benim yeni annem olmasını istiyordum, bu yüzden bu rolü üstlenmeden önce Leah tavırlarımla onu korkutmak istemiyordum.

O tavır daha sonra ortaya çıkacaktı, bana ilk kez uslu durmamı söylediğinde, ki bu kesinlikle olacaktı.

Lucien yanılmıştı. Beş dakika içinde eve gelmemişti. Dört dakika içinde gelmişti. Kabul etmek utanç vericiydi ama lanet saati izledim.

O gece benimle birlikte *olacak* yakışıklı bir vampire takıntılı, kız gibi bir kız olduğumu saklamak için, o geldiğinde koltuktan kalkma zahmetine girmedim.

Daha iyi bilmeliydim.

Anahtarlarını askıya astı, Edwina'nın selamına başını salladı, Avery ile el sıkıştı ve sonra doğrudan koltuğuma geldi.

"Selam," dedim, ona bakarak.

Soğukkanlı hanımefendi.

Ağzı seğirdi. Kadınsı yanlarım dalgalandı.

Farkına varmadan, koltuktan kaldırıldım ve kendimi Lucien'in kollarında buldum. Eve geldiğinde cariyene sarılmak gibi normal bir sarılma *değildi bu*.

Hayır.

Bacaklarım beline dolanmıştı, kollarım otomatik olarak omuzlarına dolanarak tutunmaya çalışıyordu ve elleri kıcımdaydı.

Başını geriye eğip bana baktı ve fısıldadı, "Günün nasıl geçti, tatlım?"

"Bütün gün söylemek istediğim her şeyi bir kağıt defterine yazdım," diye cevapladım. "Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?"

"O kadar zor mu oldu?" diye sordu, siyah gözleri bastırılmış bir mizahla parıldıyordu.

Zor değildi.

"Evet," diye cevap verdim öfkeyle.

Dudakları yine seğirdi, elleri popomdan ayrıldı, sırtımda yukarı kaydı ve saçlarıma dolandı.

"İzdirabın sona erdi," diye mırıldandı ve beni öpebilmek için başımı aşağı doğru bastırdı.

Normal bir öpücük *değildi*, çünkü misafirlerin vardı, eve geldiğinde cariyene dudaklarına uygun bir öpücük kondururdun.

Hayır.

Ağızlar açık, diller birbirine karışmış, açgözlü, ziyafet gibi *bir öpücük*.

Öpüşme bittiğinde nefes nefeseydim ve Avery ile Edwina'nın *varlığını*, hatta odada olduklarını tamamen unutmuştum.

Seni hemen yukarı çıkarmak istiyorum, dedi zihni benim zihnime ve sesi kafamın içinde lezzetli bir açlık hissi uyandırdı.

O anda, ben de bunu isterdim diyebilirim. Konuşmamaya karar verdim.

Sonra sordu, ses tonu hem tatlı bir samimiyet hem de daha tatlı bir alaycılık içeriyordu: "*Boğaz pastili mi?*"

Kendimi tutamadım ve neden tutamadığımı bilmiyordum ama kıkırdadım. *Edwina*, diye cevap verdim. *Bütün gün. En az altı yüz tane yedim.* Gözleri ağzımda, ağzı gülümsüyordu.

Ah, anladım, diye mırıldandı.

Avery boğazını temizledi. "Sanırım bir şeyi kaçırıyoruz."

Avery'ye, sonra Lucien'e baktım ve omuzlarına bastırarak suçu açıkça ve alenen ona yükledim.

"Kaba davranıyorsun."

Kaşları kalktı ama beni yere indirdi ve kolunu omuzlarıma dolayarak yanına çekti.

"Akşam yemeğine kalacak mısınız?" Lucien Avery'ye sordu ve ben, Lucien'in nazik davetinin bile bir emir gibi geldiğine şaşırdım.

"Şimdi gidip Edwina'nın yemeklerini kaçırmak mı? Ben daha çok..." Avery başladı, ben gerildim ve Lucien ile Avery'nin başları ön kapıya doğru döndü.

"Misafir var," diye mırıldandı Avery.

Refleks olarak, elim kalktı, parmaklarım Lucien'in göbeğindeki gömleğini kavradı ve ona baktım.

Bunun korkakça bir davranış olduğunu biliyordum, ama ön kapıda pek şansımız yaver gitmemişti. Genellikle, ön kapıda birinin olması, tamirciyi çağırmak anlamına geliyordu.

Lucien başını eğdi ve dinlediğini anladım. Sonra "Lanet olsun" diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordum.

Gözleri benimkilere takıldı. Sonra "Buchanans" dedi.

Bunu, kapıda ısrarlı ve sürekli bir kapı çalma sesi duyulmadan hemen önce söyledi ve Lucien'in sözlerini doğruladı.

Sadece Kate teyze kapıyı öyle çalabilirdi. Bu onun imzasıydı. Bir fincan kahve içip sohbet etmek için geldiğinde bile, kapı zilini kullanmaz, sanki dünyanın kraliçesiymiş gibi kapıyı çalardı ve içerideki aşağılık sıradan insanlar onun gelişini beklememiş, kapıyı açmamış ve ayaklarının dibine gül yaprakları serpmemiş olsalar ne olurdu?

"Kate teyze," diye fısıldadım. "Kate," diye onayladı Lucien.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye endişelenerek Edwina salona doğru koştu. "Kaç kişi var? Yeterli yiyeceğimiz var mı bilmiyorum."

Avery Edwina'nın peşinden gitti ama Lucien beni önüne çekti.

Bana "Ailen bu akşamki planlarımızı bozacak gibi görünüyorsa, onları zorla dışarı çıkarmak zorunda kalırsam, nasıl tepki verirsin?" diye sorduğunda ona baktım.

Yine dalga geçiyordu. Sinir bozucu bir dalga geçmeydi ama yine de bunu çok, çok iyi yapıyordu. Yüzyıllar öncesinden gelen bir erkek arkadaşına sahip olmanın faydalarını görüyordum. Pek çok iyi özelliği vardı.

"Onlara kızgın olduğuma karar verdim. Beni görmezden geliyorlar," diye itiraf ettim. "Ama onları zorla dışarı atmak konusunda emin değilim. Sen, bilirsin, Güçlü Vampir Lucien onlara gitmelerini emredebilir misin?" "Güçlü vampir Lucien" kelimelerini sahte bir kibirli sesle söyledim, bu yüzden Lucien beni kollarına çekip sıkıca sarıldı, başını geriye attı ve kahkahalarla bağırdı.

Ailem odaya girdiğinde gördükleri manzara buydu; kibirli ve acilen martiniye ihtiyaçları vardı.

Gözlerimi dikip bakmaya karar verdim.

Yani, ihtiyacım olduğunda beni görmezden gelmişlerdi ve şimdi ihtiyacım ortadan kalktığında (tam olarak değil, ama bir bakıma) ve iyi şeyler (özellikle aklımda olan bir şey) *o gece* gerçekleşirken ortaya çıkmışlardı.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedi Kate teyze görkemli bir şekilde. "Leah, tatlım, iyi misin?" diye sordu annem endişeyle.

"Kokladığım şey kızarmış tavuk mu?" diye sordu Millicent teyze, koklayarak. "*Aman Tanrım*, bluzuna bayıldım!" diye bağırdı Nadia teyze heyecanla.

"Merhaba size de," diye cevap verdim hepsine. "Demek hala var olduğumu hatırlıyorsunuz?"

Kate teyzenin gözleri kısıldı.
Annem suçlu görünüyordu.
Millicent Teyze başka yere baktı. Nadia Teyze dudaklarını ısırdı.

Lucien omzuma dokundu ve "Leah" diye fısıldadı.

"Üzgünüm ama Vampir Çalışmaları'ndan atıldım ve kendimi bir vampirle yaşarken buldum ve ailem vampir cariyelerinin en önde gelen ailesi olduğu için biraz rehberlik ve destek beklediğim için beni affedin!" diye ateşledim.

Buchanan kadınlarının gözleri topluca Lucien'e kaydı. Onlar kaydırınca ben de kaydırdım. Lucien beni bıraktı ve ceketini çıkardı.

Ceketini kanepenin koluna attı ve "Belki de hepimiz bir şeyler içmeliyiz" dedi.

Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmedim.

Kate teyze aynı fikirde değildi. "Harika bir fikir!" dedi. "Lucien?" diye seslendim.

İçki, dedi kafamın içinde. *Bir dakika sonra açıklayacağım. O mu* açıklayacak? Bunun Lucien'le ne ilgisi vardı?

Sonra anladım. Bir ay önce teyzeler ziyarete geldiklerinde onlarla konuşma fırsatı bulamamıştım.

Haklıydım, bu iyi bir şey değildi.

Kollarımı kavuşturdum, kalçamı öne çıkardım, bacağımı uzattım ve parmağımınla yere vurdum. Geçmişteki erkek arkadaşlarımdan *herhangi* biri beni bu pozisyonda görseydi, soru sormazlardı. *Ses* bile çıkarmazlardı. Hemen kaçıp giderlerdi.

Lucien içki dolabına doğru giderken bana bir bakış attı. Gözleri bana değdiğinde, göğsümden ayak parmaklarıma doğru indi ve sonra doğrudan yüzüme yöneldi. Sonra gülümsemesini bastırdığını gördüm.

Koca, şişko, vampir *pislik!*

Daha sonraki aktivitelerimizle ilgili fikrimi hemen değiştirdim. Eğer bu gece "birlikte olacağımızı" düşünüyorsa, başka bir şey düşünmesi gerekiyordu.

"Daha fazla iç pilav ve patates yapıp, daha fazla ekmek ısıtacağım." Edwina mutfakta telaşla çalışıyordu. "Belki bir turtada yaparım."

Yardım teklif etmek üzereydim ki sözüm kesildi.

"Vampir Çalışmaları dersinden atıldın mı?" Avery, eğlenceli bakışlarını bana dikerek sordu.

"Mesajlaşırken, notlar geçirirken, kağıt topu atarken ve vasiyetimi yazarken yakalandım," dedim.

Avery kahkahayı bastı.

"Kağıt top mu?" Lucien'in sesi arkamdan geldi.

Döndüm ve elinde bir şişe votka tuttuğunu gördüm, kaşları kalkıktı ve hiç de eğleniyor gibi görünmüyordu.

"Kağıt topu," diye isyankar bir şekilde cevap verdim.

"Oh, *lütfe* bu konuyu konuşmayalım, olur mu? O öğretmenin ağzını kapalı tutması için biraz rüşvet vermek gerekti," diye hayıflanana Kate teyze, dört yaşından beri ve şimdi kırk yaşında bile beni olduğum yere çivileyen bakışını bana attı. "*Başka* biri bunu öğrenirse, Buchanan ailesinin adı lekelenir."

"Hala bunun komik olduğunu düşünüyorum, Katie," diye fısıldadı Nadia teyze ve bana göz kırptı.

"Şey, pardon, dün gece kötü bir rüya yüzünden kızım neredeyse ölecekti, bunu konuşmak isteyen var mı? Kimse yok mu? Yoksa *sadece ben* mi varım?" Annem sinirli bir şekilde sordu.

Lucien'in sırtına bakarak, "Ailemin bir aydır benden neden kaçtığını bilmek istiyorum" dedim.

Beni sınama, diye uyardı Lucien kafamın içinde.

"*Git başımdan*," diye cevap verdim.

Arkasını dönmedi ama erkeklerin kadınları kelimelerle ifade edilemeyecek kadar saçma buldukları zaman yaptıkları gibi başını salladığını gördüm. Ama bu Lucien olduğu için, tanıdığım hiçbir erkek kadar iyi yapamadı ve tanıdığım birçok erkek de benim kelimelerle ifade edilemeyecek kadar saçma olduğumu düşünerek başlarını salladı.

O zaman, yüzyıllar öncesinden gelen bir erkek arkadaşına sahip olmanın dezavantajlarını gördüm.

O da birçok kötü özelliğe sahipti.

"Leah, bu odaya girdiğimde sana bir soru sormuştum." Annem dikkatimi çekti. "İyi misin?"

Anneme döndüm ve "İyiyim" dedim. "Ne oldu?" diye sordu.

"Oh, pek bir şey olmadı, sadece uyandım ama rüyam henüz bitmemişti. Kelimenin tam anlamıyla asılmak gibi çok rahatsız edici bir deneyim yaşadım, ama aslında asılmadım."

Teyzelerimin hepsi nefeslerini tuttular, Avery bile yüzünü buruşturdu. Lucien'in keskin sesi odayı dolduran dehşeti temiz bir şekilde kesti.

"Leah, bir dakika."

Sonra martini çalkalayıcısını Avery'ye uzattı ve odadan çıktı.

Teyzelerimin önünde ona karşı geldiğim son olaydan sonra, onu takip etmenin akıllıca olacağını düşündüm. Çalışma odasına girdi ve ben de onu oraya kadar takip ettim. Arkamdan kapıyı kapattı, kolumu tuttu ve beni kapıya doğru itti.

Yukarı baktığımda onun kızgın olduğunu gördüm.

Hiç vakit kaybetmedi. "Annen endişeli. O kadar endişeli ki, seni kontrol etmek için dört eyalet aşarak buraya geldi. Ona, sevdiği kızına korkunç, dehşet verici ve *hayatı tehdit eden* bir şey olduğunu, sanki saat kaç olduğunu söyler gibi anlattın."

"Lütfen, bana annemle nasıl ilgilenmem gerektiğini söylemeye kalkma." Mümkün olduğunca nazik olmaya çalıştım. Başka yerlerde Güçlü Vampir Lucien olabilir, ama benimle ailem arasına girebileceğini düşünüyorsa, ince buz üzerinde yürüyordu.

Bana yaklaşarak kolumu bıraktı ve elini başımın yanındaki kapıya koydu.

"Görünüşe göre sadece bana değil, daha fazlasına da saygı duymayı öğrenmen gerekiyor, evcil hayvanım," dedi alçak ve tehlikeli bir sesle, açıkça benimle ailem arasına girebileceğini düşünüyordu.

"Kardeşlerin var mı? Kız kardeşlerin? Kuzenlerin?" diye karşılık verdim ve gözleri kısıldı.

"Bu ne demek lan...?"

O cümleyi bitirmeden sözünü kestim, "Yok mu? O zaman, çok sıkı bağları olan bir ailenin kara koyunu olmanın ne demek olduğunu anlamıyorsun. Beni seviyorlar ve ben de onları çok seviyorum, ama çoğunlukla, Nadia teyze, Lana, kuzenim Natalie ve bazen annem hariç, bana katlanıyorlar. Buraya gelmek istemedim. Beni *zorladılar*. Sonra beni

sadece Edwina, Stephanie ve *senin* yardımınla başa çıkmam için beni yalnız bıraktılar. Hiçbirinizi tanıımıyordum ve *seni sevmiyordum* bile."

Yüzündeki öfke biraz azaldı, tamamen değil, ama gözlerinde endişe (ve inanmaya cesaret edebilir miyim?) hatta pişmanlık bile vardı.

"Onların *seninle* iletişimini kestim, Leah."

"Bunu orada anladım, Lucien," diye bilgilendirdim onu, başımı diğer odaya doğru sallayarak. "Ama bir dakika bile olsa, kız kardeşim Lana'nın bana ihtiyacı olduğunda *seni* dinleyeceğimi mi sanıyorsun? Ya da Natalie'nin? Ya da annemin? Ya da Kate teyzemin? Ha? Sanıyor musun?"

Eli kapıdan ayrıldı ve boynuma geldi. Sonra alnı alnıma değdi.

Sonra mırıldandı, "Bir dakika bile."

"Hayır, bir dakika bile. Boğuluyordum, Lucien. Onlara seslendim ama bana can simidi atmadılar, sadece keyifle yoluna devam ettiler."

Diğer kolu da bana dolandı ve beni kapıdan çekip sıcak, iri, sağlam vücuduna çekti.

"Tatlım," diye fısıldadı.

Evet, kesinlikle pişmanlık.

Onu affetme zamanı gelmişti. Yaptığı şey hoş değildi ama tam Lucien'e göre bir şeydi. Onların yaptığı şey ise tamamen *yanlıştı*.

Ona baktım ve ellerimi göğsüne koydum. "Buchanan ailesinin dinamiklerine yeni katıldığın için sana bir ipucu vereyim. Ben dışarı çıkıp alaycı, cadaloz ve sinir bozucu davranacağım. Kate teyze hiç yanılmadığı için otoriter davranacak. Annem olması gerektiği gibi suçlu hissedecek. Millicent teyze çoğunlukla akşam yemeğinin ne zaman servis edileceği konusunda endişeli olacak. Nadia teyze ve ben muhtemelen bana aldığın kıyafetler ve hayatındaki yeni erkek hakkında çok konuşacağız. Sonra her şey affedilecek. Yemek yiyeceğiz. Muhtemelen sarhoş olacağız. Ve Kate teyze hariç, o en iyi misafir odasını bulup, diğerleri arabadan valizlerini almayı düşünmeden önce onu sahiplenecek, biz de 80'lerin pop müziğine dans edip robot dansı yapacağız. Umarım Nadia teyze breakdans yapmaya kalkışmaz. En son yaptığında sırtını incitmiş ve bir hafta yatmak zorunda kalmıştı.

Pişmanlık gitmişti, eli sırtımda yukarı doğru hareket ediyordu ve ağzı gülümsemese de gözleri gülümsüyordu.

"Bu akşamki kutlamalarda iki sorun var, canım."

"Nedir onlar?"

"Senin sarhoş olmanı istemiyorum ve sonunda sana kavuştuğumda evin Buchananlarla dolmasını istemiyorum."

Oh.

Bunu neredeyse unutmuştum.

"*Kesinlikle* breakdans yok," diye devam etti ve komik olduğu için yüksek sesle güldüm.

Ben güldüğümde, bakışları ağzıma indi, gözlerindeki gülümseme kayboldu ve bakışları yoğunlaştı. Eli başımın arkasındaki saçları okşadı ve dudaklarımdaki gülümsemeyi öpücükle sildi.

Güzel bir öpücüktü. Bir dizi ciddi anlamda birinci sınıf öpücüklerin en iyilerinden biriydi.

Kollarımı boynuna doladım ve başını kaldırdığında vücudum onun vücuduna yapıştı.

Düşüncelerim netleştğinde, "O zaman küçük bir sorunumuz var" diye fısıldadım.

"Hayır, yok."

Başımı yana eğdim. "Yok mu?" "Bana bırak."

Nedense endişelendim ve kollarımı daha da sıktım.

"Lucien, anladığından emin değilim. Buchanan kadınları biraz..." Bunu *ona* söylediğime inanamıyordum ama teyzelerle karşı karşıya gelen herkesi uyardığım gibi onu da uyarmam gerekiyordu, "kızdıklarında *çok korkutucu* olabiliyorlar. Ne yaptılarsa, babamın gitmesine ve bir daha geri dönmemesine neden oldu ve..."

Lucien sözümü kesti: "Birincisi, onlar cariyeler. Ben bir vampirim. Baban öyle değildi. Bana tek kelime bile etmezler."

Evet, bu doğrudu.

Devam etti: "İkincisi, baban teyzelerin yüzünden gitti ama Cosmo yüzünden geri dönmedi."

Kollarım yine gerildi, bu sefer spazmodik bir şekilde, çünkü aynı anda karnıma tekme yemiş gibi hissettim.

"Ne?" diye fısıldadım.

"Cariyeler, Düzenlemelerinden sonra bir erkek bulurlarsa ve bakımlarını durdurmak isterlerse, vampirlerinden bunu durdurmasını isteyebilirler. Çoğu bunu yapar. Annen de yaptı. Ama baban, Cosmo'nun ona verdiği hayatı ya da kız kardeşlerinin sahip olduğu hayatı ona veremedi. Bu onu kötü yaptı. Kötülük, iğrençliğe dönüştü. İçki onu tehlikeli hale getirdi. Teyzelerin ondan kurtuldu, Kate Cosmo'ya onun

davranışını anlattı ve Cosmo annenin bakımını yeniden başlattı ve onun uzak kalmasını sağladı."

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilemeden ona baktım. "Cosmo...

o... babamı öldürdü mü?"

Lucien kaşlarını çatı. "Tabii ki hayır." "Ne yaptı?"

"Ona çok büyük bir miktar para verdi."

Ağzım açık kaldı.

Babam, Cosmo ona para verdiği için hayatımdan mı kayboldu?

"O, Cosmo, babam..." Kekeleydim, kendimi topladım ve devam ettim, "Cosmo, babamın bana doğum günü kartı, mezuniyet hediyesi, bir... bile göndermemesini mi sağladı?"

"Cosmo kızlar hakkında hiçbir şart koşmadı. Sadece Lydia için. Babanız hayatınızdan kaybolmayı seçti."

Bu beni çok şaşırttı ve gözlerim onun omzunun üzerinden boş boş bakmaya başladı. Ne *salak* adam!

Tabii ki bunu zaten biliyordum ama bunun doğrulanması tamamen berbat bir şeydi! Lucien'in kolları beni nazıkçe sıktı.

"Leah?"

"Ne salak," diye fısıldadım. "Leah."

Bakışlarım ona döndü ve "Erkekler berbat" dedim.

Dudakları kıvrıldı. "Hepsi değil."

Burnumu kırıştırdım ve "Hayır, haklısın. Avery nispeten iyi birine benziyor" dedim.

Kollarını bu sefer sevgiyle bana doladı ama ben sevgiye pek havamda değildim.

"Benim hakkımda her şeyi biliyor musun?" diye küstahça sordum. "Her şeyi değil, hayır. Ama çoğu şeyi, evet."

"Bu adil değil," dedim.

Küçük gülümsemesi daha da büyüdü. "Neden öyle, canım?" "Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

Elini saçlarımda dolaştırdı, sonra bütün gece yaptığımız gibi oynamaya başladı, sanki teyzelerim ve Avery diğer odada değillermiş gibi, Edwina da mutfakta beklenenden iki kat fazla insana nasıl yemek vereceğini düşünerek telaşla koşturmuyormuş gibi.

"Ne bilmek istersin?" diye sordu Lucien.

Omzumun üzerinden kapıya bakarak mırıldandım, "Teyzeler..."

Kolumu tekrar sıktı ve ben ona baktım.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Milyonlarca sorum vardı. Hayır, milyarlarca. Teyzelerimin kendilerini eğlendirmek için bir yol bulmak zorunda kalacakları ve breakdansen şüphesiz başlayacağı kadar çok.

"Lucien, misafirimiz var." "İki soru," diye cevapladı.

"Pardon?" diye sordum.

"Daha sonra bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Şimdi, iki soru soracaksın."

Ona baktım ve merak, her zamanki gibi, beni ele geçirdi. "Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Sekiz yüz yirmi iki."

Dudaklarımın açıldığını ve gözlerimin büyüdüğünü hissettim. O benim bakışımı yakaladığı anda, gözleri kapandı.

"Vay canına," dedim, "çok yaşlısın."

Gözleri kapalı kaldı ve gülümsedi, bu gülümseme, onu Seçim'de ilk gördüğüm ve onun ne kadar yakışıklı olduğunu hayranlıkla söylediğimde gördüğüm gülümseme dışında, hayatımda gördüğüm en seksi gülümsemeydi.

Ancak bu seferki çok yakındı, bu yüzden daha da iyiydi.

"İkinci soru," dedi, beni seksi gülümsemenin hayallerinden çıkardı. Karar vermeye çalıştım. Çok fazla vardı.

Sonra aklıma geldi. "Bana zarar vermekten nasıl vazgeçersin?"

Başını keskin bir şekilde yana eğdi ve "Anlamadım?" diye sordu.

"Bir arabayı fırlatabilirsin, Lucien," dedim yumuşak bir sesle. "Beni nasıl kucaklıyorsun da kemiklerimi kırmazsın?"

Elini saçlarımın arasından geçirdi, sonra geri çekerek açıkladı: "Bu, doğuştan iki dil konuşmak gibi bir şey. İkinci doğa gibi. Her ikisinde de düşünebilir, konuşabilir, okuyabilir ve yazabilirsin. Doğduğunuz andan itibaren nasıl vampir olunacağını ve ölümlülerin dünyasında nasıl yaşanacağını öğrenirsiniz. Benim ya da herhangi bir vampirin kontrolünü kaybetmesi nadirdir ve bu sadece duyguların yoğun olduğu zamanlarda olur," diye durakladı, "ya da kasıtlı olarak yapıldığında."

"İki vücut dili mi konuşuyorsun?" diye sordum. "Akıcı bir şekilde mi?" "Aynen öyle, evet."

Bunun oldukça havalı olduğunu düşündüm. Sonra aklıma hiç de havalı olmayan bir şey geldi ve kalbim bir an durdu.

O bunu duydu ve "Leah?" diye seslendi.

Cesaretimi kaybetmeden önce, "Seks yaparken duygular çok yoğun olur." diye patladım.

Elini saçlarıma geçirdi, diğer kolunu daha da sıkılaştırdı.

"Evet," diye onayladı.

Nefesim kesildi, vücudum gerildi ve otomatik olarak uzaklaşmaya çalıştım.

Kolu daha da sıkılaştı ve yüzü bana yaklaştı. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Hiç başkasına zarar verdin mi?"

"Asla."

"Beslenme konusunda da öyle demiştin," diye

fısıldadım. "Leah..."

"Belki de biz..."

Yüzü daha da yaklaştı. "Hayır, yapma," diye uyardı. "İlk beslenmesinde kontrolümü kaybettiğimde bir haftadır yemek yememiştım ve sen hayal edebileceğimden çok daha heyecanlıydın. Arzu edebileceğimden değil, ama kesinlikle hayal edebileceğimden çok daha fazla, özellikle de ilişkimizin o aşamasında."

Bu çok utanç verici ve daha da sinir bozucuydu, bu yüzden onu kesmeye çalıştım.

"Lucien..."

Onu susturmayı başaramadım.

"Hazırlıklı değildim. Bu gece olmaz." Ona baktım.

Üç hafta boyunca onun Ziyafetlere gitmediğini biliyordum. Gitseydi, obur bir adam olurdu. Sabah ve akşam yemek yiyordu, hatta bazı öğleden sonraları eve bile geliyordu. Üstelik, en son başka biriyle seks yaptığını düşündüğümde, kadın onu baştan çıkarmaya çalışsa da yapamadığını söylemişti.

Bildiğim kadarıyla, üç hafta ya da daha uzun süredir seks yapmamıştı. Ben Lucien sayesinde orgazm olmuşum. O ise hiçbir şey yaşamamıştı.

Bu felakete davetiye çıkarmak değilse, neydi o zaman?

"Şu anda gözlerinin arkasında ne dönüyor, evcil hayvanım?" diye sordu, beni çok yakından, fazla yakından izleyerek.

Omzunun üzerinden

baktım. "Hiçbir şey," diye

yalan söyledim.

Beni salladı.

Ona baktım. "Cidden! Hiçbir şey!"

Elini saçlarıma koyup başımı geriye çekti ve yüzünü yaklaştırdı.

"Her gün senin yanında uyandıktan sonra, kokunu koklayarak, seni hissederek, duşta kendime bakıyorum. Başlangıçta, senin cezalandırıldığın dönemde, bunu günde iki veya üç kez yapmak zorunda kalıyordum." Şaşkınlık ve merakla ona baktım, belki de onun açık sözlülüğü beni biraz tahrik etmişti, ama en iyisini sona saklamıştı. "Çok uzun zaman oldu, çok uzun. İçine girmek iyi olacak, tatlım."

Aman *Tanrım*.

Evet, *tamamen* tahrik oldum.

Beynim çalışmaya başlamadan önce, "Teyzeleri hemen kovabilir miyiz?" diye fısıldadım.

Yüzünü boynuma gömmeden önce kendini beğenmiş gülümsemesini gördüm ve "Sen çok sevimlisin" diye mırıldandı.

Sevimli olmaya çalışmıyordum. Sevişmeye çalışıyordum. "Hayır, cidden."

Başını kaldırdı ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi.

Sonra söz verdi, "Yakında, Leah." Gözleri vampir gibi seksi bir hale geldi ve fısıldadı, "Çok yakında."

Kadınısı yanlarım titredi. Sanki bunu biliyormuş gibi gülümsedi. Muhtemelen de biliyordu.

Gözlerimi devirdim. O kahkahayı patlattı.

Sonra beni dışarıya kadar geçirdi, böylece aileme karşı alaycı, cadaloz ve iğrenç davranabilirdim.

* * *

Onları duyduğumda çıplak ayakla koridorda yürüyorduk.

Lucien'in "çok yakında" dediği şey gerçekleşmedi çünkü Stephanie tatlı sırasında ortaya çıktı. Sonra Lucien, Avery ve Stephanie, Lucien'in çalışma odasına kapılarını kapatarak girdiler.

Onlar planlarını yaparken, ben de annem ve teyzelerimle oturup bir süre sohbet ettim.

Lucien çalışma odasını işgal ettiği ve masaüstü bilgisayar da çalışma odasında olduğu için, ailemin kalabileceği bir yer aramak için üst kattaki dizüstü bilgisayara gitmek zorunda kaldım. Lucien "çok yakında" konusunda haklı olmayabilirdi, ama annem ve teyzelerimin başka bir yerde kalmaları gerektiğini söylediğinde ona karşı çıkmamaları konusunda haklıydı. Millicent teyzemin "Biri patatesleri uzatabilir mi?" demesi dışında tek kelime bile konuşulmadı.

Neyse ki Dragon Lake pitoresk bir kasabaydı, bu yüzden çok sayıda lüks oda ve kahvaltı yeri vardı. Ne yazık ki çoğu doluydu.

Yedinci aramamda şansım yaver gitti ve sadece bir oda ve kahvaltı tesisi değil, aynı zamanda büyük bir misafir evi olan ve iptal olan bir yer buldum.

Onları yerleştirdim ve mutfaktaki rahat oturma alanına doğru yöneliyordum, hepsi orada sohbet ediyorlardı (cidden, o kocaman evde sadece dört odayı kullanıyorduk, çok büyük bir israf) ve o sırada onları duydum.

"Yaşam arkadaşları mı?" diye bağırdı annem, hem inanılmaz heyecanlı hem de aptalca korkmuş gibi gelen garip, boğuk bir sesle.

Onun sözleri üzerine, birden durdum. Lucien ve Katrina'dan bahsettiklerini sandım ve sanki karnıma bıçak saplanmış gibi hissettim.

Onu tam olarak unutmamıştım ama kendimi onun hakkında düşünmeye de izin vermemiştim. Lucien ondan uzaklaşmıştı, bu çok açıktı. Açık olmayan şey ise, elli yıllık karısını bu kadar kolay terk edip başka bir kadınla, yani benimle devam edebilmesine nasıl tepki vereceğimdi.

"Başka ne olabilir ki?" Nadia teyze anneme cevap verdi.

"Hayat arkadaşı diye bir şey yoktur. Bu romantik romanlardaki saçmalık," diye haykırdı Kate teyze.

"Bana da şüpheli geliyor," diye Millicent teyze de aynı fikirdeydi.

"Bana şüpheli gelmiyor. O, Lucien'i işaretliyor ve bunu sadece Lucien yapabilir. Zihniyle onunla konuşabiliyor. Bu, ölümlülerde *hiç* görülmemiş bir şey. Ve o, Cezayı rüyasında görüyor," dedi Nadia teyze.

Cezası mı? O da neydi?

Kendimi daha iyi saklamak için duvara doğru ilerledim ve Katrina hakkında değil, benim hakkımda konuştukları için onları dinlemeye karar verdim.

Lucien'in hayat arkadaşı olduğumdan.

Romantik romanlar okurdum, hem de çok fazla, ve bu kitapların bazılarında ölümsüzler ya da ölümlüler ile ölümsüzler arasındaki birleşmelere "hayat arkadaşı" deniyordu. Kavram şöyleydi: Tüm zamanlar boyunca, tüm dünyada ölümsüze ait tek bir varlık vardı. O, onun için kaderinde yazılmıştı (genellikle bir erkek) ve hatta onun için yaratılmıştı.

Ve zaman içinde gezegendeki milyonlarca, milyarlarca varlık arasından onu bulmak zorundaydı. Yüzyıllar, bazen binlerce yıl süren yaşamı boyunca, tek gerçek aşkı, diğer yarısını bulmak ve ona bağlanmak zorundaydı.

Tabii ki onu bulurdu. Genellikle ateşli seks yaparlardı. Gerçi, geri kalan zamanlarında sürekli kavga ediyorlarsa, büyük bir yanlış anlaşılma varsa, ciddi bir kötülükle savaşmak zorundalarsa ya da o, kadına onu nefret ettirecek bir kötülük yapmışsa, nasıl seks yapabildiklerini hiç anlamadım. Yine de işe yarıyordu.

Sonunda kadın onun vahşi ruhunu yatıştırdı, kadın henüz ölümsüz değilse onu ölümsüz yapmanın bir yolunu buldu ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar.

Kate teyze haklıydı. Saçmalık.

"Ne düşünüyorsun, Avery?" diye sordu annem ve gözlerim çalışma odasının kapısına kaydı, geç fark ettim ki kapı açıktı ve içeride kimse yoktu.

Lucien neredeydi?

"Bu konuşmaya katılmayı nazikçe reddediyorum," diye mırıldandı Avery.

"Hadi *ama* Avery. Konuşmalısın," diye ısrar etti Nadia teyze. "Ölümlüler bu güçlere sahip değildir. Leah, Lucien'le tanışana kadar bu güçlere sahip değildi."

"O rüyaları görmüştü," diye işaret etti Millicent teyze.

"Tamam, rüyalar görmüştü," diye kabul etti Nadia teyze. "Ama geri kalanı? Bu delilik! Bana tam bir hayat arkadaşı gibi geliyor."

"Düşünebiliyor musun? Benim Leah'ım, Büyük Lucien'in hayat arkadaşı. Zaten ünlü ama bir *efsane* olacak." Annem çok heyecanlıydı.

Ünlü müydüm?

Ünlü olduğumu düşünmeye vaktim olmadı, Kate teyze konuştu.

"Umarım şaka yapıyorsun, Lydia. *Tanrı'ya* yemin ederim ki şaka yapıyorsun," diye fısıldadı Kate teyze, ama fısıltısı garipti.

Öfkeli ve korkulu bir fısıltıydı.

"Katie..." Nadia teyze söze başladı.

"*Kızına bir efsane* yaratmasını mı dilerdin?" diye tısladı Kate teyze.

Sessizlik oldu.

Sonra annem cevap verdi, "Kate, ben sadece Leah'ın mutlu olmasını istiyorum."

"Neye mutlu? Birkaç yıl mı? Onları fark edip, avlayıp, işkence edip, cezalarını verene kadar mı?"

"Kate..." Avery nazikçe konuştu.

"Hayır, Avery, hayır," Kate teyze sözünü kesti. "Eğer hayat arkadaşı gibi aptalca bir şey varsa ve Leah Lucien'in hayat arkadaşıysa, umarım bunu anlamaz. Ve özellikle *de* onun anlamamasını umuyorum. Büyük Lucien'in bunu anlaması imkansız.

Onu ihbar et. *Asla*. Leah çok inatçıdır, onu da ihbar etmez. O yanarken, o ve geri kalanımız onun *sallanışını* izleriz.

Nefesim boğazımda takıldı, gözlerimde yıldızlar patladı ve bayılacağımı sandım.

Rüyam, hissettiğim sıcaklık, boynumdaki ilmek, Lucien'in bana onun içinde olduğunu söylemesi. Bu muydu? Bu cümlenin önsezisi mi?

Lucien *yanıyor*. Ben *sallanıyorum*!

Aman Tanrım!

"Bir aydır, Lydia," diye devam etti Kate teyze, "sen, Nadia, Lana, Natalie, Kendra, Melissa, hepiniz Leah ile konuşmak, bir vampirin isteklerine karşı gelip onun iyi olduğundan emin olmak için peşimdeydiniz. Ve şimdi onun hayatını tehlikeye atmak mı istiyorsunuz?"

Benimle konuşmak mı istediler? Kendra bile mi?

Kuzenim Kendra ve ben ayrılmadan önce kavga ettik çünkü benim çok sevdiğim ve yanımda götürmek istediğim ama ona ödünç verdiğim o harika kemeri bulamadı. O her zaman benim eşyalarımı (harika kemerim gibi) kaybediyordu. Neden ona ödünç verdiğimi hiç bilemedim.

"Sence Lucien Leah'a bir şey olmasına izin verir mi?" diye sordu annem, kibirli bir ses tonuyla ve beni kemerim hakkındaki düşüncelerimden uzaklaştırarak. "İçeri girdiğimizde onları gördün. Lucien'in *güldüğünü* hiç gördün mü?"

Yine sessizlik. Sanırım görmemişlerdi.

Vay canına.

Annem devam etti, "Bunu kabul ettik çünkü bu hepimizden daha büyük bir mesele.

Bu çok *büyük* bir şey."

"Evet, ve bu Leah ile ilgili," diye cevapladı Kate teyze. "Lucien'e karşı çıkmana izin vermememin sebebi, Leah'ın Lucien üzerinde, içeri girdiğimizde gördüğümüz etkiyi yaratacağına inandığım içindi. O, hepimizden en iyisi. O, gerçek bir Buchanan. O, eski Buchanan'lardan biri."

Kate teyzemin söylediği bu sözler üzerine (o beni her zaman büyük, çılgın bir deli olarak görmüştü), göğsüm sıkışmaya başladı ve ayakta durmak için elimi duvara dayamak zorunda kaldım.

Sonra Millicent teyze konuştu ve sesi çok yumuşaktı.

"Bırak da sihrini yapsın, Lydia. Lucien'in yanında, sonuç ne olursa olsun bunu başaracak güce sahip. Tanıdığım hiçbir cariye, hayatta olan ya da ölmüş, aynı güce sahip değil. Ama hayat arkadaşları, bu senin için bile saçma bir fikir Nadia, bunu düşünme bile. Ve *kesinlikle* bu

fikri Leah'ın kafasına sokma. Kaçacaktır ve Lucien bu kadar yol geldikten sonra onu avlamak için başka seçeneği kalmaz."

Yine sessizlik. Kafamda yine düşünceler dönüyor.

Sonunda Nadia teyze mırıldandı, "Hala onların hayat arkadaşı olmalarını istiyorum." "Oh, Tanrı aşkına, *neden?*" Millicent teyze tersledi.

"Çünkü sen ve Katie haklısınız, bu *Leah*," diye karşılık verdi Nadia teyze. "Ve o *özel biri*. Bunu *hepimiz* biliyoruz. Dominion, Lucien'i yenebilirse, ona son vermeden önce, Lucien'in ona verebileceği güzel şeyleri yaşamasını tercih ederim, onun da bizim gibi bir kenara atılmasındansa."

Bunun üzerine yavaşça, dikkatlice, ses çıkarmadan geri çekildim.

Kalbim deli gibi atıyordu, gözlerim yanıyordu, midem ağrıyordu ve kafamda hiçbirini çözemediğim bir sürü saçma sapan düşünce dolaşıyordu. Stephanie ile gerçekten, gerçekten, *gerçekten* konuşmam gerekiyordu.

Ya da belki Edwina ile, çünkü onun her şey hakkında söylediğinden daha fazlasını bildiğine dair içimde bir şüphe vardı.

Ya da belki Avery ile.

Döndüm ve beş basamak çıktım, derin nefes alırken onların fısıltılarını duymazdan geldim.

Kendimi kontrol altına aldığımında, aşağı atladım ve "Size bir konuk evi buldum!" diye bağırdım.

Fısıltıları kesildi. Hiçbir şey duymamış gibi içeri girdim.

"Bu harika, tatlım," dedi kanepede oturan annem ve ona yakın olduğum için elimi tuttu. Elimi sıktı. Ben de onun elini sıktım.

"Hâlâ beni reddediyor musun?" diye sordu ve cevabımı bildiği için bana sırtı baktı.

Elbette, alaycı, huysuz ve iğrenç davranarak anneme onu reddettiğimi söylemişim.

"Henüz karar vermedim," diye cevap verdim ama o benim ciddi olmadığımı biliyordu. Elimi bir kez daha sıktı.

Dışarıda bir hareket gördüm ve pencereden dışarı baktım. Mutfağın bir duvarı tavandan tabana pencerelerden oluşuyordu, bu da iç mekanı sanki dış mekan gibi gösteriyordu, ki bu gerçekten çok havalıydı. Ve Lucien ile Stephanie'nin ormandan çıktıklarını gördüm.

Stephanie ve Lucien yürüyüşe çıkmışlardı, bu yüzden ailemin akıllara durgunluk veren, dünyayı sarsan, Leah'nın aile içindeki yeri

ve onun temelleri ve hayat ve bildiği dünya hakkında düşündüğü her şey hakkında akıllara durgunluk veren, dünyayı sarsan konuşmayı duyamamıştı.

Ölümlüler için bile yavaş yürüyorlardı ve ben Lucien'in vücudunun hareketlerini izledim.

Bu, görülmeye değer bir manzaraydı.

Yavaşça bir bahçede yürürken bile heybetli görünüyordu. Sanki bir bahçede yürümek yerine, savaş öncesi bir savaş alanında düşünceli bir şekilde dolaşıyormuş gibi. Elbette, sonunda kesin bir zaferle kazanacağı bir savaş.

Bu düşüncelyi düşünürken, başını kaldırdı ve bana doğru baktı.

Umarım düşüncelerimi duymamıştır.

Sonra dudakları o seksi gülümsemesiyle yukarı kıvrıldı. Kendini beğenmiş ya da kibirli değil, sadece bana gülümsüyordu.

Beni duymamıştı.

Ben de ona gülümsedim.

Sonra garip bir şey hissettim ve kaynağına baktım ve Avery'nin beni düşünceli bir şekilde izlediğini gördüm. Ve nedense, onun daha önceki konuşmanın her kelimesini duyduğumu bildiğini anladım.

Ama başka bir şey vardı. Ve o başka şey, gitmek istemediğim bir yerdi. gitmek istemediğim bir yerdi.

Ona burun kıvırdım ve o sırıttı. Lucien ve

Stephanie içeri girdi.

Kate teyzenin yanındaki kanepenin koluna oturmaya gittim, bu da tesadüfen Lucien'e daha yakın olma avantajı sağladı. Sonra kendimi tutamadım, eğildim ve Kate teyzenin başının üstüne öptüm.

"Ne yapıyorsun sen!" Başını salladı, elleri bana yaklaşılamadı bile. Bu arada, Kate teyze, halka açık yerlerde sevgi gösterilerinden, hatta sevgiden *nefret ederdi*. "Senin neyin var, Leah Buchanan?" diye bağırdı.

"Seni kızdırmak için yeni ve ilginç yollar arıyorum," diye bilgilendirdim onu.

"Eh, bir tane bulmuşsun," diye karşılık verdi.

"İyi," dedim. "Sonra seni benimle ve bir kutu dondurma ile kucaklaşmaya zorlayacağım ve bana gençken gizli aşklarını anlatacaksın," tereddüt ettim ve ekledim, "en ince ayrıntısına kadar."

Nadia teyze, Millicent teyze ve annem kıkırdadılar. Stephanie kahkahayı bastı ve Avery'nin kıkırdamasını duydum.

Kate teyze ayağa kalktı ve "Konuk evine gitmemiz gerekiyor.
Bayanlar, gidiyoruz."

Ailemin geri kalanı, Avery ve Stephanie de ayrılmak için harekete geçti.

Aferin, evlat, dedi Lucien beynime.

Ona baktım. Eğlenmiş, aç ve çok, çok seksi görünüyordu. Kalbim bir an durdu.

Aslında Kate teyzeyi, onu kızdırıp herkesi de beraberinde götürmesi için öpmemiştim.

Ama o anda, onların gitmesine de üzülmemiştim.

On Yedinci Bölüm

Birleşme

Üç hafta önce, Lucien eve geldi ve bana siyah renkli bir kredi kartı, bir çek defteri ve bir banka kartı verdi.

Kredi kartını istediğim zaman, istediğim şey için kullanabileceğimi söyledi. Faturalar ona gönderilecekti.

Çek hesabına ilk para yatırıldığını söyledi. Her ay aynı miktar yatırılacaktı ve bu para, nakit gerektiğinde istediğim zaman, istediğim şey için kullanabilecektim.

O gittiğinde baktım ve yatırılan miktar yıllık maaşımın dörtte biri kadardı.

Bu, hayallerin gerçeğe dönüştüğü türden bir şeydi, tabii o hayali gerçeğe dönüştüren kişiden nefret etmiyorsanız, ki o zamanlar ben Lucien'den nefret ediyordum.

İki hafta önce, Stephanie bir sabah bana gelip kızlar günü yapacağımızı söyledi. Sonra beni bir spaya götürdü, yüz bakımı ve masaj yaptırdık, sonra saunaya girdik, burada tesadüfen onun süper vampir duyuları işime yaradı, çünkü buhar gözlerimi kör etmişti. Kapının yanındaki tahta paspasın üzerinde tökezledim ve o, kafamı çarpmadan beni yakaladı. Sonra gurme bir öğle yemeği yedik, ardından manikür, pedikür, makyaj ve saç yaptırdık.

Sonra alışverişe gittik ve beni çok beğendiğim kıyafeti aldığı yere götürdü.

Ayrıca, çoğu insanın aylık mortgage ödemesinden daha pahalı iç çamaşırları satan bir yere de götürdü beni.

Orada, o anda giydiğim kıyafeti almamı sağladı (ve gerçekten de beni zorladı, ben almak istemiyordum). Mağazada o kıyafeti gördüğümde kalbimin hızla çarpmaya başladığını duydu, beni denemeye zorladı ve sonra vampir konuşmasıyla, itiraz etmeme izin vermeden, onu almamı sağladı.

Şimdi soyunma odasındaki üç yönlü aynanın önünde durmuş kendimi inceliyordum.

İtiraf etmeliyim ki, çok beğendim. Biraz yaramazca ama aynı zamanda sevimliydi. Sorun, Lucien'in beğenip beğenmeyeceğini bilmiyor olmamdı.

Şeffaf bebek pembesi bir kaşkorse ve külot vardı. Kaşkorse göğüslerin altından bol kesimliydi, kupalarda diyagonal olarak uzanan küçük siyah dantel fırırlar vardı. İnce askılar bebek pembesi saten kumaştan yapılmıştı ve

kenarlarında küçük siyah firfırlar vardı. K lot da Şeffaf bebek pembesiydi ama küçük kız k lotları gibi küçük siyah dantel firfırlarla kaplıydı.

Çok seksi. Çok tatlı. Çok Şirin.

Ama kesinlikle biraz yaramaz.

Bir ses duydu umu sandım, korkak bir kedi gibi sıçradım ve aynı ma azadan aldığım, dizlerime kadar uzanan siyah ipek erkek c ppesine ko tum. Her iki satın alma da, evdeyken altı aylık yemek b t emden daha pahalıydı. Lucien, kredi kartı faturasını aldığında çok sinirlenecekti.

 st m   rtt m, bornozun kemerini sıkıca çektim ve dudak parlatıcısı s rsem mi diye düşündüm. Sonra, esasen yatmaya gittiğim için bunun son derece aptalca bir fikir olduğuna karar verdim.

Derin ve düzensiz bir nefes aldım, giyinme odasından çıkıp banyodan geçerek yatak odasına girdim.

Lucien yatakta, sırtı ba lı a dönük, örtü beline kadar çekilmiş, muhteşem g  s  çıplak bir Şekilde yatıyordu. Kitap okuyordu.

Durup ona baktım. Gözleri bana geldi. Nefes nefese kalma ihtiya ını bastırdım. Rahatsızlı ımı gizlemek için başka bir Şeye odaklandım.

O başka Şey, onun yatakta yatıp kitap okuduğu ve sekiz yüz yirmi iki ya ında olduğu ger e iydi.

"Sekiz yüz yıldan fazla bir süre sonra, yayınlanmış tüm kitapları okumamı  mıydın?" diye sordum.

Ba parma ıyla sayfanın yerini işaret eden adam, kitabı yanına bıraktı. Sonra "Hayır" diye cevap verdi.

Hmm.

Sıradaki soru.

"Vampirler ya landı a g zl k takmak zorunda kalırlar mı?"

"Hayır," diye tekrarladı.

"İşitme cihazı

takarlar mı?"

"Hayır."

"Takma di ?" Aptalca ve belki de yarı histerik bir Şekilde devam ettim. Dudakları kıvrıldı. "Hayır, Leah."

"Hiç bastonla yürümek zorunda kalırlar mı?" Dudaklarının kıvrımı seksi bir

gülümsemeye dönüştü.

"Buraya gel, tatlım," diye nazikçe emretti.

Kaçmaya karar versem, göz açıp kapayana kadar bana yetişebileceğini görünce, emrini yerine getirmenin en iyisi olduğunu düşündüm.

Ona doğru yürürken, kitabını komodinin üzerine koydu.

Yatağın kenarında durdum.

Vampir hızıyla döndü, beni belimden yakaladı, yataktan aşağı kayd ve ben onun üstüne, yorganın üzerine düştüm. Sırtımı kavisledim ve ön kolumu göğsüne dayadım, ani hareketleriyle nefesimi tuttum. İki eliyle saçlarımı ensemden topladı ve gözleri gözlerimle buluştu.

"Gergin misin?" diye fısıldadı.

Gergin mi? Hayır.

Kalp krizi geçirmek üzere mi? *Evet!*

"Hayır," yüzümü kurtarmak için yalan söyledim.

Gülümsedi ve bana, "Kalbini duyabiliyorum, evcil hayvanım," dedi. Neden bunu hep unutuyordum?

Burnumu kırıştırdım ve ona, "Sen çok sinir bozucusun" dedim.

Boynuma baskı uyguladı, kolumun bükülüp aramızda sıkışmasına yetecek kadar, başını kaldırıp boynuma gömdü.

"Sen çok sevimlisin," diye cevap verdi.

Kalbim kalp durmasından öte, kalp *patlamasına* doğru hızla atıyordu.

Bu gerçeğe rağmen, ben olduğum için, "Bu senin sinir bozucu olmanın bir parçası" diye karşılık verdim.

Dudakları boynumun yanından yukarı doğru kayd ve ben tüm vücudumla titredim. "Ne?" diye sordu çenemin altından.

"Bana sevimli dediğin şey," diye cevapladım, başımı geriye eğerek ona daha iyi erişim sağladım.

Gülümsediğini hissettim. Sonra dilinin ucunun çenem boyunca ve sonra boğazıma doğru kaydığını hissettim. O bunu yaparken nefesimi tuttum ve kadınsı bölgelerim dalgalandı.

"Beslenecek misin?" diye fısıldadım.

"Hayır," diye cevapladı.

Bu beni şaşırttı. O gece kızarmış tavuk, dolma, patates, ekmek ve Edwina'nın son dakikada hazırladığı çilekli turta dışında beslenmemişti.

"Beslenmeyecek misin?"

Ellerinden biri başımın arkasına kayarken, diğeri sırtımda aşağı doğru kaydı. Ağzımı ağzına yönlendirdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Gözleri benimkini esir alırken, "Beslenirsem, uyuşturucu madde serbest kalır. Bu gece ağzımla yaptıklarımla senin hiçbir yerinin uyuşmasını istemiyorum," diye cevap verdi.

Aman Tanrım.

Vücudum yine titredi, kadınsı bölgelerim dalgalandı ve tüylerim diken diken oldu. O bunu hissetti, biliyordu, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle sırttı ve sonra beni öptü.

Bu, sahiplenme amaçlı bir saldırı değildi. Vahşi, açgözlü bir düello da değildi. Tatlı ve yumuşaktı, ikna edici ve keşfediciydi, ilk öpücüğümüze benzeyen ama *ondan çok daha iyi olan yeni* bir öpücük türüydü.

Vücudum onun vücuduna eridi ve ben de onu öptüm.

Sırtımdaki eli kalçama kaydı, uyluğumdan aşağı indi ve sonra bornozu yumruğunda sıkmaya başladı. Uzak bir yerden, yaramaz kız iç çamaşırım birden aklıma geldi ve onu bacaklarımla arasına alıp dikleştirdim.

Buna izin verdi, nedenini bilmiyordum. Orada yatıp bana bakıyordu, gözleri uyanık ama kızgın değildi, eli şimdi bacağımla kırımında sıkışmış, diğeri eli diğeri uyluğumun üzerine konmuştu.

Ona bakarak tek bir şey düşünüyordum.

Kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyordu.

Hemen. "Unuttuğum bir şey var," diye mırıldandım. "Leah..."

Harekete geçmeye hazırlandım ve bunu yapmak için bir nanosaniye harcadım, ama bu sırada onun iki eli de kalçalarıma sıkıca yerleşti.

"Leah, hiçbir yere gitmiyorsun."

Zihnimde iç çamaşırı çekmecemi sayıyordum (çekmeceyi kendisi doldurmuştu, *o* şeyleri seviyor olmalıydı, onları o satın almıştı!), sonra cevap verdim, "Bir saniye sürmez."

Elleri gerildi, yüzü yumuşadı, gözleri ısındı ve sesi alçaldı, öldürücü bir kombinasyondur. "Tatlım, şu anda bu dünyada endişelenmen gereken hiçbir şey yok."

"Lucien..."

Elleri yanlarımdan yukarı kayarken, beni kendine doğru çekmek için baskı uyguladı.

"Sadece rahatla," diye mırıldandı.

Aklım, geciktirmek için çılgınca yollar aradı.

"Ben...?" diye mırıldandım, ama yüzü yaklaşırken aklıma hiçbir şey gelmedi. "Ben...?" diye aptalca tekrarladım. Sonra aklıma geldi. "Bana... keşfetmeme izin verir misin?" diye fısıldadım.

Baskı durdu. *Tanrıya*
şükür.

Elleri yanlarımdan, belimden, kalçalarımdan aşağı kayarak uyluklarımın üstüne kondu.

"Tabii ki," diye mırıldandı, kalbim atladı, gözleri kapandı ve şimdi gerçekten başım beladaydı.

Daha önce de pek çok kez, her zamanki gibi, gerçekten başım belaya girmişti, bu yüzden sadece içimden geldiği gibi davrandım.

Ve ne de olsa göğsü hemen oradaydı. Ve onu daha önce hiç dokunmamıştım. O bana dokunmuştu ama ben ona dokunma fırsatı bulamamıştım.

Şansımı denedim.

Yine bacaklarımı açarak oturdum ve parmak uçlarımla keşfe çıktım. Gözlerim hareketlerimi takip ederken, göğsünün, karnının tüm düzlemlerini ve açılarını yumuşakça okşadım, parmaklarımı göbek deliğinin altındaki yatak örtüsünün üstünden gezdirdim.

Onun iyi hissettirdiğini keşfettim. Cildi yumuşaktı, kasları sertti. Açıları beni büyüledi. Düzlemleri beni daha da büyüledi. Kendimi o kadar kaybettim ki, başparmağımın ucuyla meme ucunu okşarken onun keskin bir nefes alması ve parmaklarının uyluklarımda gerilmesi beni şaşırttı.

Gözlerim onun gözlerine kaydı ve gözleri o kadar yoğundu ki, adeta alev alev yanıyordu. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, güç hissettim.

Ve bunu sevdim.

O kadar hoşuma gitti ki, gülümsememi durduramadım.

İç çamaşırlarımı tamamen unutarak belimden eğildim. Parmak uçlarımla bıraktığı izi takip ettim, bu sefer ağzımla, sık sık dilimle, onu tadarak.

Cildi, öpücükleri kadar lezzetliydi.

Dudaklarım meme ucunda kaydı, sonra dilim de aynısını yaptı, sonra dişlerimin ön kenarını ona sürttüm.

Aniden, oturur pozisyona geçti, elleri artık uyluklarımda değildi, bornozumun kemerini çekiyorlardı.

"Keşfetmeyi bitirmedim," diye itiraz ettim.

Gözlerime bakarak, bornozumu omuzlarımdan çekip bir kenara attı. Sonra elini saçlarıma geçirdi ve ağzımı ağzına yönlendirdi.

"İkimiz de çıplak olduğumuzda istediğin kadar keşfedebilirsin." Sesi alçak, seksi bir uğultuydu.

Daha fazla konuşma şansım olmadı. Beni aç, hatta muhtaç ve talepkar bir şekilde öptü. O kadar talepkardı ki beni sarsmıştı, kollarımı ona doladım çünkü tutunmaktan başka seçeneğim yoktu.

Sersemlemiş, titriyor ve *her yerimde* dalgalanmalar hissediyordum ki, ağzı ağzımdan ayrıldı, biraz geriye yaslandı, elleri benim kaşkorseye uzandı ve hareketsiz kaldı.

Sonra, gözleri benim ortama odaklanmış, sadece ham bir inilti olarak tanımlanabilecek bir sesle, "Tanrım, Leah" diye homurdandı.

"Ne?" diye nefes aldım, sonra hatırladım ve ben de hareketsiz kaldım. Kahretsin!

Benim yaramaz kız iç çamaşırlarımdan hoşlanmamıştı.

Elini saçlarıma soktu, saçlarımı büküp yumrukladı ve yüzümü kendisinininkine yaklaştırdı.

Gözleri yanıyordu.

Nefes almayı bıraktım.

Sonra dişlerini sıkarak, "Yirmi yıldır seni hiçbir şey giymeden sikmeyi hayal ederken, sikmek istediğim bir şey giymeyi sana bırakıyorum." dedi.

Tamam, belki de yanılmıştım. İç çamaşırlarımı beğendiğini söyleyebilirdi. Bilmek iyi oldu.

"Bu tek şansımız mı?" diye sordum, hala sersemlemiş ve şimdi biraz kafam karışmış bir halde. "Anlamadım?"

"Sadece bir kez mi sevişeceğiz?"

"Tabii ki hayır," diye tersledi.

"O zaman ikisini de yapamaz mısın... eninde sonunda?"

"Sonunda" kelimesinin "sonunda" kısmını daha ağzımdan çıkarmadan, havada uçarak sırt üstü yere düştüm.

Ağzı benimkini bir başka açgözlü, talepkar öpücükle kaplamadan önce, cevabımı almıştı.

Lucien'in bu dünyada geçirdiği sekiz yüz yılı aşkın süreyi sadece elleri ve ağzıyla ustalık kazanmak için kullanmadığını çok çabuk öğrendim.

Lucien bu yılları *her şeyde* usta olmak için kullanmıştı.

İç çamaşırlarını da kendi lehine kullanıyordu. Ağzı, benim ağzımın ona yaptığı gibi bana da aynısını yaptı, ama göğüslerimdeki kaşkorseye kenarını takip ederek, bluzumu yukarı itti ve dudaklarını ve dilini karnımdan

ve karnımın üzerinde kaydırdı, külotumun kenarını takip edip yukarı doğru çıktı. Fırkırların üzerinde, dilinin sertleşmiş meme ucuma agresif bir şekilde dokunduğunu hissettim, sonra tekrar tekrar dokundu ve sonunda kumaşın üzerinden ağzına çekti.

Bunu yaptığıında, o kadar harika hissettim ki, çok uzun süre inledim.

Bununla yetinmedi, kumaşı aşağı doğru çekti, böylece hassas meme ucumu seksi bir şekilde sürükledi ve ağzını meme ucuma kilitleyip keskin bir şekilde içine çekmeden önce inlememe neden oldu.

Vampirler emmeyi kimseye benzemeyen bir şekilde anlıyorlardı. Bu tam bir coşkuydu. Bir süre sonra, diğer meme ucuma da aynısını yaptı.

Tabii ki dikkatimi veriyordum, hem de çok.

Ama aynı zamanda inleyip kıvranmakla ve onu bana tutmak için saçlarını kavramakla da meşguldüm. O kadar tahrik olmuşum ki, sadece meme uçlarıma yaptığı şeyden orgazm olacağımı sandım.

Ama daha fazlasını istedim.

Ayağımla onu iterek sırt üstü çevirdim.

Bunu yapmama izin verdi, kolları etrafıma dolandı ve beni kendine çekerek ıslak, ateşli, talepkar bir öpücük daha verdi.

Öpücüğü bitirdiğinde dudaklarına fısıldadım, "Sıra bende."

O bir kelime bile söylemeden dudaklarım boğazına, göğsüne ve karnına indi, yatak örtüsünü aşağı iterek onu ortaya çıkardı.

Kalın, kaya gibi sert ve son derece çekici görünüyordu.

Keşfetmek için *sabırsızlanıyordum*.

Elimi onun etrafına doladım, keskin bir nefes aldığını duyduğumda heyecanlandım.

Dilimle onun ucunu döndürür dönürmez, o ikiye katlandı. Kolunu belime doladı ve vücudumu çekerek beni kucağına döndürdü, ama o geriye uzanırken dizlerim yatağın üzerinde, omzunun yanında kalmıştı.

Ona soru dolu bir bakış attım ve gözleri benim üzerimdeydi.

"Keyfini çıkar, evcil hayvanım," diye mırıldandı cesaret verici bir şekilde, sesi derin bir yankı uyandırdı ve ne kadar süre dayanabileceğimi bilmediğim için daha fazla tereddüt etmedim.

Keyfini çıkardım.

Keyfimi sürmeye başladıktan birkaç dakika sonra, eli bacaklarımın arasına girdi, iç uyluklarımı okşadı, bacaklarımın arasındaki yaramaz kız külotumun kenarlarını ve kalçalarımın kıvrımlarını okşadı, dokunuşu yumuşak bir fısıltı gibiydi.

Bu gerçekten çok, *çok* hoştu. O kadar hoştu ki, ona daha iyi erişim sağlamak için bacaklarımı daha da açtım.

O kadar güzeldi ki, Lucien'e de gerçekten güzel bir şey vermek istedim.

Yalamayı ve okşamayı bıraktım ve onun ucunu dudaklarımın arasına kaydurdım. Bunu yaptığımda, eli hareket etti, külotunun içine daldı, kalçaları sallanırken parmağıyla beni doldurdu, ağzımı onunla doldurdu.

Bu ilahi bir şeydi. Orada da tadı güzeldi. Lezzetliydi.

İnledim ve hemen açgözlü oldum.

Külotumu uyluklarıma kadar indirdi ve kalçalarını ağzıma olabildiğince derine sokarken benimle oynadı.

İnanılmaz derecede ateşliydi. Çok ateşli.

Konsantrasyonumu kaybettim ve geri çekildim, yumruğumu onun etrafına doladım, başparmağım dalgın dalgın ucunu daireler çizdi. Sırtımı kavisledim, göğsümü karnına bastırdım ve başımı geriye attım, saçlarım omuzlarımdan dökülüp onun karın kaslarına doğru süzüldü.

Tek yapabildiğim, bacaklarımın arasında olanlara odaklanmaktı.

Ve bacaklarımın arasında olan şey, o kadar şiddetli bir orgazmın başlangıcıydı ki, hayatta kalabileceğimden emin değildim.

Boğazımın derinliklerinden zevk dolu inlemeler çıkarken, bacaklarımı daha da açtım, kalçalarımı onun eline sürttüm ve hayatta kalıp kalmayacağımı umursamadan daha fazlasını istedim.

Parmakları dönmeyi ve itmeyi bıraktı ve kayboldu. Bu ani kayba tepki veremeden, kolunu dizlerimin arkasına attı ve ben sırt üstü yattım, külotum yok olmuştu, kalçaları uyluklarımdan arasındaydı ve ağırlığı beni yatağa sabitliyordu.

Onun ucunun içime girdiğini hissettim.

"Evet," diye nefes aldım ve kollarımı ona doladım.

Gözlerimi kapattım, o kadar hazırdım ki, tereddüt etmeden ona yalvarırdım.

Elleri uyluklarımdan arkasına indi, dizlerimden yukarı çekti ve bir santim daha derine kaydı.

Boynumu geriye doğru eğdim.

"Bana bak, tatlım." Sesi derin, tahrik edici bir gürültüydü ve dokunuş gibi tenimde yayıldı.

Biraz çaba gerektirdi ama ona baktım.

Ne istediğini anladığımı düşündüm ve hemen fısıldadım, "Lütfen, Lucien." Gözleri karardı, yüzü yaklaştı ve büyük elleriyle benim yüzümü kavradı.

"Bu çok güzel, Leah, ama yalvarmanı istemiyorum."

Vücudum kendi kendine hareket ediyor, kurtulmak için çaresizce, *ona* çaresizce, kalçalarımı ona bastırdım ama o direndi.

"Leah," dişlerini sıkarak, açıkça kontrolünü korumaya çalışarak, "birleşmeden önce, bir soruya cevap vermelisin."

Başımı salladım, başka bir şey yapamayacak kadar kendimden geçmişim.

Dudakları dudaklarıma yaklaştı, gözleri hala açıktı, şimdi daha da yoğun görünen gür sesiyle sordu, "Sen benimsin?"

Vücudum dondu.

İşte bu kadardı. Bir seçim yapmam gerekiyordu ve bir kez yaptığımda geri dönüş yoktu.

Cevap aklıma geldi, tek cevap buydu.

Kollarım sıkıca sarıldı, bacaklarım da kalçalarını sardı ve aynı şeyi yaptı.

"Bana kendini verirsen Lucien, sana söz veriyorum, ben de kendimi sana vereceğim."

Gözlerinin parladığını yakından izledim.

Sonra derinlemesine girdi.

Zevkten boynumu geriye doğru eğdim ve hafif bir acı ile karışık bir çığlık attım.

Sonuna kadar girerek beni tamamen doldurdu. O kadar büyüktü ki, onu nasıl içine aldığımı bilmiyordum. Önemli değildi. Onunla birleşmek, ona bağlanmak, onunla doldurulmak o kadar güzeldi ki, acıyı memnuniyetle karşıladım.

"Ben seninim, Leah," diye kulağıma fısıldadı ve haklıydı. O benim, tümüyle benim, ya da muhtemelen, gerçekten sahip olabileceğim her şey.

Bunu biliyordum ve o anda umursayamadım.

Çünkü Lucien'in tamamı, beni dolduran, beni yatağa sabitleyen ve geçtiğimiz ay bana verdiği her şey, başka kimseden aldığımdan çok, çok daha fazlasıydı.

Başımı çevirip ona baktım, kollarımı ve bacaklarımı sıkıca sararak fısıldadım, "O zaman ben seninim, Lucien."

Sözlerim üzerine, ağzı benimkini açgözlü, düello gibi bir öpücükle kapattı ve hareket etmeye başladı.

Harikaydı.

Derinlemesine girerken, itişleri beni açıyor, genişletiyor, tekrar tekrar ve tekrar tekrar dolduruyordu, baskı artıyordu, dayanılmaz ve fantastikti.

Bunu tarif edecek kelime "felaket"ti. Onun altında sallanıyordum, dizlerimi kaldırıyordum, ona daha fazlasını veriyordum, ondan daha fazlasını alıyordum, doyumsuzdum, baskı artıyordu, dayanılmaz hale geliyordu, içimi parçalıyordu.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldı, eli saçlarıma girdi, başımı geriye doğru çekti.

Sonra ağzı boynuma gitti ve dilini hissettim. Sonra onun beslendiğini hissettim. Kanımın ağzına aktığını, her derin, vahşi itişle dışarı döküldüğünü hissettim. Bir, iki, üç, dört.

Sonra aniden cennete ulaştım ve boşaldım. Ve şiddetle boşaldım, onu titremeye başlayan uzuvlarımla olabildiğince sıkı sarıp, Lucien'den, onun ağır vücudundan, kokusundan, dokunuşundan, boynumdaki ağzından, onun içime derinlemesine daldığını hissederken onu besleyen kanımdan başka her şeyi unuttum.

Daha iyisi hiç olmamıştı ve olmayacaktı da. Belki sadece benim hayatımda değil, Buchananların tarihinde de.

Dalganın üzerinde kayıyordum, vücudum hala onun itişleriyle sarsılıyordu, küçük, memnun inlemeler dudaklarımdan kaçıyor, dili boynumu yalarken, ağzı ağzımı ele geçirdi ve dili içeri girdi, böylece kendimi onun üzerinde tadabilirdim. Dilinde benim tadı, ruhumu parçalayan, açıklanamaz bir şekilde derin bir şekilde samimiyeti artırdı.

Sonra köküne kadar içime girene kadar içime sertçe girdi ve vücudunun güçlü bir şekilde kasılmasını hissettim, derin inlemesi ağzımı doldururken beni de onunla birlikte salladı. Orgazmı ve derinliği, o kadar güçlü bir zafer coşkusu yarattı ki, sanki beni içimden parçaladı.

Parçalanmış, mahvolmuş, doyurulmuş ve birleşmemizin ihtişamıyla hayal edebileceğim her şeyin ötesine taşınmışım, alışılmadık bir şekilde bu duyguya karşı koymadım.

Bu duyguyu içime çektim, yaklaştırdım, güvende tuttum ve vampirimi daha da sıkı sardım.

* * *

Lucien beni yatağa yatırdığında gözlerim açıldı.

Güneşin perdelerin arasından zayıf bir şekilde sızdığını gördüm. Sabah olmak üzereydi.

Uyukluyordum, daha doğrusu bayılmışım.

Arkamdan kayarak girdi, kolunu belime doladı, beni sıcaklığına çekti, bana sıkıca sarıldı.

Ona yaslandım.

İlk seferden sonra, bunu dört kez daha yaptık. Dört kez.

Daha fazla.

Kez.

Toplamda beş kez.

İlk sefer açık ara en iyisiydi ama diğer dördünün hangisinin en iyisi olduğu tartışmaya açıktı. Muhtemelen hepsinin lehine (saatlerce) tartışabilirdim.

Sonuncusu mutfağın yanındaki rahat oturma alanındaki kanepedeydi. Buzdolabını yağmalamak için aşağı inmiştik. Ya da ben inmiştim, açlıktan ölüyordum. Lucien çok yemek yemişti, aç olamazdı. Ve dikkatimiz dağıldı.

İlk kez beni üstte olmama izin verdi. İşimiz bittikten sonra, hala birleşmiş haldeyken, göğsümü onun geniş göğsüne yasladım, yüzümü boynuna gömdüm ve hemen uykuya daldım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Dakikalar ya da saatler olabilir. Şimdi uyanmıştım ve birdenbire farkına vardım.

Sanki yıldırım çarpmış gibi hissettim.

Lucien'in davranışı, beni kendisine boyun eğdirmek, itaat ettirmek, değiştirmek, beni olmak istediği bir şeye zorlamakla ilgili değildi.

O, beni her zaman istediğini defalarca söylemiş ve göstermişti. Sadece beni.

Mesele, benim *onun* olduğu şeye boyun eğmemdi.

Onu, tüm otoriter, baskıcı vampirliğiyle ve bunun yanı sıra diğer tatlı, nazik ve cömert yönleriyle kabul etmem gerekiyordu.

Beni evcilleştirmiyordu.

Beni onun farklılığından uzak tutan içimdeki o kısmı evcilleştiriyordu. Bana kim olduğunu, ne olduğunu, nasıl davrandığını gösteriyordu ve ben de *onu* Lucien'den başka bir şey olmadan, tümünü kabul etmek zorundaydım.

Günlük hayatınızı, kim olduğunuzun özünü saklayarak yaşıyorsunuz; sizi bu yüzden kabul etmeyecek birini o hayata sokmak istemiyorsunuz.

Hatta onu kucaklamasını. Hatta onun güzelliğinden keyif almasını. Gözlerim yaşlarla doldu.

Ne kadar aptalmışım!

"Tatlım?"

Aman Tanrım.

Gözyaşlarımı *duyabilir* miydi? Bu çok kötü olurdu!

"Ne?" diye sordum ve sesimin normal çıkmasına sevindim.

"Uyuyakalmamışsın."

"Şey..." Cevap veremedim. Gözyaşlarımı kontrol etmeye çalışıyordum ve bunu zar zor başardım.

"Aklında bir şey mi var?" diye nazikçe sordu.

Evet, aklımda birçok şey vardı. Ağır şeyler. Ayers Rock tarzı ağırlıklar ya da en azından öyle hissettiriyordu.

"Yok," diye yalan söyledim.

Kollarını bana daha sıkı doladı. "Uyuyabilirsin Leah. Dün gece olanlar bir daha olmayacak."

Rüyamdan endişelendiğimi sanıyordu.

Rüyamdan endişelenmiyordum.

Ama madem o konuyu açtı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Ben buradayım," diye cevapladı.

Tamam, Lucien'in herkesi alt edebilecek kadar büyük, kötü, hızlı ve güçlü olduğuna inanıyordum, ama kurbanını gizemli bir şekilde asan hayali bir rüya? Onun bile bunu yenemeyeceğini düşünüyordum.

Bir karar verdim. Korkutucu bir karardı ama verdim ve çok inatçı olduğum için, bir kez verdikten sonra, beni çok korkutsa da sonuna kadar götürecektim.

"Yorgun musun?" diye sordum.

"Evet, canım." Yüzünün saçlarına doğru yaklaştığını hissettim, sonra vampirlerin seksi mırıldanışıyla "Çok yorgunum" dedi.

Oh. Peki o zaman.

Belki de sonuna kadar götüremezdim.

Tüm cinsel oyunlarımızla Güçlü Vampir Lucien'i yorduğumu bilmek ve bunun oldukça havalı olduğunu düşünerek kendimle oldukça gurur duyduğumdan, umursamadığıma karar verdim.

O devam etti, "Ama konuşmak istersen..."

Her zamanki gibi, anında fikrimi değiştirdim (yine) ve şansımı denedim.

Kollarında dönerek ona dönük oldum.

Bazı soruların cevaplarını alma zamanı gelmişti.

Beni (çok) korkutmayacak bir soruyla başladım. "Ünlü müyüm?" diye sordum.

"Anlamadım?" diye sordu, sorumdan şaşırılmış gibi görünüyordu.

"Seninle birlikteyken tanıştığım herkes beni tanıyor gibi görünüyor. Seçim'de bile insanlar beni tanıyormuş gibi ya da en azından merak ediyorlarmış gibi bakıyorlardı, yani beni *tanıyorlardı*."

"Leah, cariye ailesinin çoğu üyesi vampirler tarafından bilinir." Onu inceledim. Kendini *çok* tutuyordu.

"Benim gibi değil," diye fısıldayarak meydan okudum. O içini çekti ve beni kendine daha da yaklaştırdı. "Hayır, evcil hayvanım, senin gibi değil."

Biliyordum!

"Neden benim gibi değil?" "Benim yüzümden."

Nefesimi tuttum. Nedenini bilmiyordum, sadece öyle yaptım.

Onun kıkırdamasını duydum. "Nefes alabilirsin, tatlım." Nefes aldım. Sonra burnumu kırıştırdım.

"Seni eğlendirdiğime çok sevindim."

Ağzı benimkine dokundu ve "Her zaman" diye mırıldandı.

Kollarında titredim. Kollarını daha da sıktı. Bu hoş bir duyguydu ama merakım beni öldürüyordu.

"Peki, açıklayacak mısın?"

Beni de yanına alarak sırt üstü yuvarlandı, böylece ben çoğunlukla onun yanına yapışmış, kısmen de üstüne yatmış oldum. Başımı boynuna gömdü ve anlatmaya başlamadan önce saçlarımla oynamaya başladı.

"Devrim sırasında ben bir generaldim. Çok..." Tereddüt etti, sonra devam etti, "*başarılı* bir general." Sözleri beni titretti, ama bu sefer sözlerinin ardındaki anlamı farklı bir şekilde okudum. Saçlarımla oynamayı bıraktı ve kolunu bana doladı, sonra devam etti, "Devrimden sonra avcı oldum." Sesi alçaldı. "Ve bu işte de çok başarılıyım."

Yine nefes almayı kesmiştim. Bundan hoşlanmamıştım.

Hiç.

Ölümlü ve ölümsüz eşleri avlıyordu!

Aman *Tanrım*.

Kollarını bana doladı ve fısıldadı, "O tür bir avcı değilim, Leah. Asla öyle değilim. Bunu yapmaktansa yanmayı tercih ederim."

Tekrar nefes almaya başladım. Aslında nefesim, duyulabilir bir rahatlama sesiyle çıktı.

Sonra sordum, "Ne tür bir avcıydın?"

"Düşmanımızın geri kalanını, benim türümden olanları ve onlarla ittifak kuranları avladım. Bir zamanlar savaşçı olanlar, artık asi olmuştu. Başka bir devrim planlamadan önce bulunup durdurulmaları gerekiyordu. Onları durduran bendim."

Dirseklerimin üzerine doğrulup zayıf ışıktaki yüzüne baktım. Bir şeylerin yolunda olmadığını anlayabiliyordum.

"Kaç kişiydiniz? Avcılar, yani." "Sadece ben."

Ne? Bu mantıklı değildi. "Gerçekten mi?"

"Sadece bana ihtiyaçları vardı. İşimi iyi yapıyordum." Ciddi miydi?

"Kaç tane asi vardı?" diye sordum. "Binlerce."

Ağzım açık kaldı. Gerçek olamazdı.

Eğer öyleyse, bu "Güçlü Vampir Lucien" sözlerine yepyeni bir anlam kazandırıyordu!

"Başka... başka..." kekeledim, "senin kadar iyi *başka* avcılar da var mıydı?"

"Eş avcılarını mı kastediyorsun?"

Başımı salladım.

"Hayır."

"Hiç mi?"

"En az yirmi avcı vardı, avlanacak sadece yüzlerce eş vardı."

Vay canına.

"Neden sadece sen renegatları avladın?"

"Başlangıçta tek başıma değildim. Dominion başka avcılar da işe aldı ve gönderdi. Diğerlerinin çoğu hayatta kalamadı. Dediğim gibi, ben sadece hayatta kalmakla kalmadım, üstünlük sağladım. Diğerlerini geri çektiler ve sadece beni gönderdiler."

Bu çılgınca bir Şeydi. Lucien, tek başına olası bir isyanı bastıran bir Süper Vampir'di!

Bu olağanüstü, inanılmaz ve çok, çok havalıydı. Ama içimde bir Şeylerin yanlış olduğunu hissediyordum, bu da beni rahatsız ediyordu.

Onu bir an izledim, onun ihtiyaŐını, Stephanie'nin, Cosmo'nun, Lucien'in halkına duyduğu bariz gururu düşündüm ve yumuşak bir sesle, "Kendi halkını avladın," dedim.

Elini kaldırdı, parmaklarını boynuma doladı ve sanki ben nazik bir suçlamada bulunmuŐum gibi açıkladı, ki ben öyle bir Şey yapmamıŐtım: "Onlar da avlanıyordu, Leah, ve ölümlüleri avlıyorlardı. Besleniyor ve öldürüyorlardı. Düşünmeden ve pişmanlık duymadan. Bir mesaj veriyorlardı, eski usulde yaşıyorlardı. Sadece masumları öldürmekle kalmıyorlardı, biz vampirlerin uğruna savaŐtığımız her Şeyi tehlikeye atıyorlardı."

Ona baktım.

Sonra tahmin ettim: "Bunu yapmaktan hoŐlanmadın."

O başını salladı. "Onların yaşam tarzına inanmasam da, kardeşlerini köleleştirmek ve onları infaza teslim etmek eğlenceli bir iş değil."

Bunu tekrar söyleyebilirdi.

O yanlış olan Şeyin ne olduğunu anladım ve bu beni inanılmaz derecede üzdü.

Lucien için.

Hiç beklemediğim bir Şeydi ama oradaydı.

Vücudumun yumuşadığını hissettim ve ona sarıldım.

Elimi kaldırıp yüzüne dokundum ve fısıldadım, "Lucien."

Avuç iim yanağına değdiğinde, gözlerinin yavaşça kapandığını gördüm ve yakışıklı yüzünde belirgin olan derin duygu nefesimi kesmeme neden oldu.

O zaten çok yakışıklıydı ama o anda ona baktığımda, hiç bu kadar çarpıcı olmamıştı.

Hiçbir zaman.

AĞzımın hayranlıkla açıldığını hissettim ve onu öpmek için can atıyordum. pcĞmle onun içindeki Őeytanları uzaklaştırmak, duygularını emmek, ondan sonsuza dek uzaklaştırmak istedim.

Bu baŐarıyı deneme fırsatı bulamadan, gözleri açıldı ve *beni* sakinleŐtirmeye çalıŐır gibi mırıldandı, ama ben onun bir kabusu yeniden yaşadığını hissediyordum. "O çok uzun zaman önceydi, tatlım."

"Hâlâ seni rahatsız ediyor."

Eli boynumdan yüzündeki elime kaydı. Uzun parmakları benim parmaklarımı kavradı ve parmak eklemlerimi dudaklarına götürerek oraya dokundu.

Sonra gözleri benimkilere kilitlendi ve tekrar etti: "Hâlâ rahatsız ediyor."

O zaman insanların onun yanında neden öyle davrandıklarını anladım ve "Sen bir vampir kahramanımsın. Seni hayranlıkla izliyorlar" dedim.

"Öyle," dedi, sanki bu onun için çok da önemli değilmiş gibi rahat bir tavırla ve devam etti. "Aynı zamanda benden korkuyorlar."

Muhtemelen korkmaları gerektiğini düşünüyordum. Tek başına binlerce vampiri avlayabilirdi, bu oldukça korkutucuydu.

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye sordum.

Elini hala benim elimi tutarak göğsüne koydu. "Bana verdikleri statü nedeniyle, insanlar benim ilgilendiğim şeylere ilgi duyuyorlar. Bu ve diğer can sıkıcı şeyler bu durumun bir parçası. Ancak seninle ilgili olarak, seni yirmi yıl önce işaretledim ve bekledim. Bu benim normal davranışım değil. *Senin* davranışın da normal bir cariyenin davranışı değil. Bu, halkımın ilgisini çekti ve ne olacağını görmek için izlemeye ve beklemeye başladılar. Şimdi de, korkarım, ilgileri azalmadı."

"Yani, bir bakıma, bizler, elbette düğünler ve benzeri şeyler hariç, ölümlü ve vampir Elizabeth Taylor ve Richard Burton gibiyiz," diye mırıldandım.

Hava temizlendiğinde, yüzü yumuşadı ve dudakları seğirdiğinde içimi bir rahatlama kapladı.

"Öyle bir şey."

Eh, bu soru cevaplanmıştı ve her zamanki gibi mantıklıydı. Şimdi beni korkutabilecek soruya gelelim, sanki önceki soru korkutmamış gibi.

"Neden beni rüyamdan koruyabileceğini düşünüyorsun?"

Bizi yan yatırdı, beni kaldırarak yüz yüze geldi ve bana yaklaştı.

"Bu sabah kulak misafiri olduğun konuşmayı hatırlıyor musun?" diye sordu ve ben başımı salladım.

Nasıl unutabilirdim ki?

Devam etti: "Bence bana uyum sağlıyorsun."

"Evet, bunu söylediğini hatırlıyorum. Bunun ne alakası var ki...?" Beni keserek, "Sen Cümle'yi hayal ediyorsun" dedi.

Sessiz kaldım ama kalbim hızla çarpmaya başladı.

Gözleri düşünceli bir ifadeye büründü. "Annen ya da teyzelerinden biri Sana Cezayı açıkladı mı?"

Öyle bir şey yapmamışlardı. Yalan söylememeye karar verip başımı salladım. "Edwina? Stephanie?" diye sordu.

Yine başımı salladım, bu sefer sözsüz bir yalan söylemeden.

Tekrar konuştuğunda, sanki bana değil, kendi kendine konuşuyormuş gibi geldi. "O zaman bunu benden bir şekilde hissetmiş olmalısın."

"Senden neyi hissettim? Cümle ne?"

Gözleri yeniden odaklandı ve mırıldandı, "Hoş bir şey değil, tatlım."

"Tahmin edebiliyorum," diye cevapladım.

Açıklamaya başlamadan önce dudakları yukarı kıvrıldı. "Dominion, birbirlerini ihbar etmeyen ölümlü ve ölümsüz eşler için Cezayı yarattı. Bunu, işkence gören veya henüz yakalanmamış olanların, eşlerini bu cezadan kurtarmak için onları hemen ihbar etmelerini umarak yaptılar. Onların anladığı ve benim, Cosmo, Stephanie ve diğer danışmanların da hatırlattığı şey, bir vampirin yemininin onun bağı olduğuydu. O, başına ne gelirse gelsin, hiçbir yemini reddetmez." Derin bir nefes aldı ve devam etti, "Çoğu durumda, vampirler eşleştğinde, iddiaları bir yemin değil, bir sözdür. Aralarında ince bir fark vardır, ama bu fark vardır ve bir vampir için bu fark çok önemlidir.

Bunun nedeni, yüzyıllar sonra bir başkasıyla sonsuz bir hayatın yürümeyebileceği anlaşılmasıdır. Sonsuza kadar söz vermek, ilişkiyi koparmaya açık hale getirir. Sonsuza kadar yemin etmek ise asla. Ancak, çoğu durumda bir vampir bir ölümlüyü eş olarak aldığı anda, sahiplenme sırasında ölümlüyle sonsuza kadar birlikte olacağına yemin eder. Bir vampir bunu asla reddetmez. Ancak Dominion, bu davranışın bazı deneyimlerine sahipti

sayıma sayarak güveniyordu . ölümlü olarak daha sadık. Ne yazık ki, yanıldılar ve düzinelerce Cezalar uygulandı." "Dur tahmin edeyim," diye fısıldadım, "ölümlü asıldı, vampir

yanmış."

Beni sıkıca sarıp başını salladı, ama "Daha kötüsü" dedi.

Bundan daha kötü ne olabilirdi?

Sormadığım soruyu o cevapladı: "Aynı anda oldu. Ateş yakıldı, böylece ölümlü yanmanın başladığını izleyebildi. Sonra asma işlemi başladı, böylece vampir sevgilisinin ölmeden önce sallanışını izleyebildi."

Bunu ben de biliyordum ama Lucien bunu doğruladığında yine de nefesim kesildi.

"Dominion bundan bir başarı elde etti," dedi. "Bu, gelecekte bu tür çiftleşmeleri engellemek için etkili bir caydırıcı oldu."

Başımı eğdim, boğazına baktım ve "Şaşırtıcı değil" diye mırıldandım.

Alnımı öptü ve ben başımı geriye eğip ona baktım.

"Rüyamı hatırlamıyorum ama öyle hissettim," dedim ona. "Hiç şüphem yok ki öyledir," diye cevapladı.

"Varlığından bile haberdar olmadığım bir şeyi neden rüyamda görüyorum?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Dün gece olanları açıklayabilir misin?" Başını salladı ama "Bir teorim var" dedi.

Devam etmediğinde, "Nedir o?" diye sordum.

Beni kendine çekti ve fısıldadı, "Sen benimle, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde bağlısın, evcil hayvanım."

Bu konuda haklıydı. Bu beni biraz rahatsız ederken, aynı zamanda birazdan da fazla güvende hissetmemi sağladı.

Daha fazla çelişkili duygular.

Harika.

Ben cevap vermediğimde, devam etti: "Ve şaşırtıcı bir irade gücün var. Bu büyük olasılıkla bilinçaltındaki irade gücünün yok edilemez olduğu anlamına geliyor. Ben burada seni sakinleştirmek, sana sarılmak, orada yaşamak, nefes almak ve yanmamak için yanımda olmadığımı, rüyayı yanlış olduğunu kanıtlayacak bir şey olmadığında, bilinçaltın rüyayı sürdürdü."

"Bu çılgınca geliyor," dedim ona, çünkü gerçekten de öyleydi!

"Evet, haklısın. Öyle," diye onayladı Lucien. "Yine de rüyanın devam ettiğini inkar edemezsin, onu fiziksel olarak hissettin ve sen benimle telefonda bağlantı kurana kadar devam etti."

Bu daha da çılgınca bir şeydi. Ama aynı zamanda doğrudu. Sessiz kaldım.

Lucien devam etti, "Ve zihnin kapandı, benimle fiziksel olarak bağlantı kurana kadar katatoniye girdin ve ancak o zaman yeniden canlandın." Bunu söyledikten sonra yüzü benimkine yaklaştı, nefesimin mesafesine kadar geldi ve sesi yumuşadı. "Tatlım, bu bana rüyayı durdurmak için katalizör olduğumu söylüyor. Seni güvende tutabileceğimi söylüyor."

Sözleri ve bunları söyleme şekli, yumuşak ama kendinden emin ve fazlasıyla tatminkar bir şekilde, beni titretmişti.

Yine de, Lucien'in her zamanki gibi mantıklı ve inandırıcı açıklamasına rağmen, ben hala buna inanmıyordum. Burada başka bir şey işliyordu.

Vampirlerin ve diğer yaratıkların dünyasında paranormal, doğaüstü, kara veya başka türden bir büyü olmayabilirdi, ama rüyalarımda yaşadıklarım farklı bir şeydi. Bunun büyü olup olmadığını bilmiyordum, ama bir şeydi, *bu dünyadan olmayan* bir şeydi, bunu biliyordum.

Ve bu beni çok korkutuyordu.

"Leah?" diye seslendi Lucien.

"Mm?" diye cevap verdim, derin düşüncelere dalmıştım.

"Beni dinle," diye emretti ve ben ona odaklandığımda devam etti, "ve beni dikkatle dinlemeni istiyorum, evcil hayvanım." Ciddiydi, ölümcül derecede ciddiydi ve ben başımı salladım. "Ben yanınızda değilken uyumanızı istemiyorum. Bu rüyalar geçene kadar, sadece ben evdeyken uyuyun, tercihen benimle yataktayken."

Yine başımı salladım, onun emrine boyun eğdiğim için değil, onun haklı olduğunu düşündüğüm için. O, rüyayı durduran katalizördü ve Lucien'in kazıkta yakıldığını hissederken görünmez bir ip ile asılmak istemediğim için, bu sefer boyun eğmeye razıyım.

"Tamam."

Onun iri vücudunun benimkine yaslanarak gevşediğini hissettim ve onun bu kadar gergin olduğunu fark etmemiştim. Yüzümü boynuna gömdüm ve kolumu onun boynuna doladım, daha da yakınlaşarak.

"Konuşmamız bitti mi?" diye sordu başımın üstüne.

"Daha milyonlarca sorum var," diye cevap verdim.

"Yarına kadar bekleyebilirler mi?"

Zaten yarın *olduğu* ve başka nedenlerden dolayı cevap, pek sayılmazdı. Artık bir kez başladığım için, beni korkutsa da, neyle karşı karşıya olduğumu bilmek için olabildiğince çok şey öğrenmek istiyordum.

Ancak, bilmek istediğim şeylerin çoğunu Stephanie'ye sormam gerekiyordu. "Evet," dedim ona.

Başımın üstüne öpücük kondurdu ve bacaklarını benimkilerle doladı. Lucien'in tarzında, artık sevimli bir şekilde tanıdık geldiğini fark ettiğim bir şekilde, uykuya dalmaya hazırlanıyordu.

Ben de onunla birlikte uzandım.

Ve daha önce birçok kez yaptığı halde kendime izin vermediğim duyguları hissetmeme izin verdim.

Memnuniyet.

Zihnim itiraz ederken boğazım düğümlendi, ama kalbim, bir kez olsun, reddedilmeyi reddetti.

Nadia teyze haklıydı. Birçok insan, kısa bir süreliğine bile olsa, hiç güzel bir şey yaşamamıştı. Lucien bana güzel bir şey veriyordu ve geçici olsa da, kalbim bunun kabul edilmesi gereken bir hediye olduğunu biliyordu.

"Leah?" Adımı çağırdığında sesi boğuk ve uykulu idi ve kalbim bunu da kabul etti.

"Hmm?"

"Teşekkür ederim, sevgilim." Sesi hâlâ boğuktu ama bu dört kelimenin derin anlamı kalbimi titretti.

Bana ne için teşekkür ettiğini tam olarak bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum. Kendisine *beni* verdiğim için teşekkür ediyordu.

Başka bir hediye.

Gözlerimi kapattım ve kalbim de bunu kabul ederken daha derine gömüldüm.

On sekizinci bölüm

Kabus

Stephanie, Cosmo, Avery, Rafe, Fiona, Edwina, çocukları, annesi ve Leah'ın tüm ailesi Eski Hak Talep Törenine katıldı. Tüm vampir birlikleri için yapılan bir tören. Beş yüz yıldan fazla bir süredir ölümlüler ve ölümsüzler arasında yapılmayan bir tören.

Geleneksel kan kırmızısını tercih etmeyen Leah, kendi kültürüne saygı göstererek sofistike bir fildişi saten elbise giydi.

O, Stephanie'ye kulakları ve bilekleri için elmaslar ve yukarıya toplanmış saçlarına yerleştirilmiş düzinelerce elmas takı hediye etmişti.

Sol yüzük parmağında zaten siyah bir elmas vardı, ona uygun olan diğer yüzükler, yine kendi kültürüne bir gönderme olarak, parmağının dibine takılacaktı.

Ama zarif boynu çıplaktı.

Adam kadının kanını aldı. Kadın da adamın kanını aldı.

Bunu yaptığında, dudakları onun bileğine açtığı yaraya yapışmadan önce burnu kırıştı. Ancak, emdiğinde gözleri onun gözlerine doğru kalktı ve hayretle büyüdü.

Lucien güldü.

Yarasını diliyle yaladı ve onu kollarının arasına çekerek kendine yaklaştırdı.

Küçük topluluğa yankılanan sesiyle, daha önce iki kez söylediği, önce Maggie'ye, beş yüz yıl sonra Katrina'ya söylediği sahiplenme sözlerini ilan etti.

Önceki iki evliliğinde ne olursa olsun, acı bir tat bırakmamıştı.

Sadece tatlıydı.

Ve bu sefer, sözlerini bir vaat olarak söylemedi.

Onları bir yemin olarak söyledi.

"Güneş gökyüzünden düşene kadar."

Gözleri yaşlarla doldu ve kendini onun vücuduna sıkıca bastırdı.

Onun emir veren beyanının aksine, konuştuğunda sadece ona konuştu.

Leah yumuşak bir sesle tekrar etti: "Güneş gökyüzünden düşene kadar."

Etraflarında alkışlar ve mutlu ağlamalar yükseldi, ama Lucien bunların hiçbirini algılamadı.

Onun dünyasında tek var olan şey, kollarındaki kadındı.

* * *

Lucien koşuyordu, Leah'ın eli elindeydi, bir ölümlü için alışılmadık bir hıza sahip olmasına rağmen, onun da kendisinden öğrendiği bir başka şey olan nefes nefese kalışını duyabiliyordu.

Yine de, Leah onun kadar hızlı değildi ve Lucien, yaklaşan sesleri duyabiliyordu.

Değerli zamanını boşa harcadı, durdu ve Leah'ı omzuna attı. Sonra *koşmaya başladı.*

Onların avlanması, Stephanie'nin başarısız olduğu anlamına geliyordu. Cosmo, Avery, Rafe, Hamish, Jordan, Duncan, Hermes, Orlando ve diğerleri de başarısız olmuştu. Ordusu. Onun ve Leah'ın kişisel muhafızları.

Onların yenilgisini asla tahmin edemezdi. Onların kaybı, ki bu kesinlikle ölümleri anlamına geliyordu, karnını kesen bir acı yarattı ama bacakları titremezdi.

"Lucien." Leah'ın sesi sert çıkmıştı, adımlarıyla adını haykırıyordu. O cevap vermedi. Odak noktası uzaklaşmak, kaçmaktı.

"Lucien, beni indir."

"Sessiz ol," diye homurdandı, nefesi hızlı ve kısaydı, çabadan değil, korkusundan dolayı.

"Beni yakalasınlar."

Sessizlik, diye emretti.

Beni yakalasınlar, sevgilim. Sen git.

Tabii ki, Leah olduğu için, bunu öylece bırakmayacaktı.

Bunu tartışmayacağız.

Takipçilerinin geri kaldığını hissetti ama hızını kesmedi.

Bırak beni. Diğer vampirlerin özgür olabilmesi için savaşmak için yaşamalısın, dedi Leah, sesi duygu dolu bir ses tonuyla. *Böylece halkım özgür kalabilir.*

Sen olmadan olmaz, asla olmaz. Sana güveniyorlar.

Umurumda değil. Onlar istiyorlarsa, kendileri için savaşsınlar.

Sessiz ol.

O kadar inatçı! diye bağırdı ona. O koşmaya devam etti.

*

Vücudunda dolaşan ilaç onu zayıflatırken, Leah'ın iskeleye doğru yürüdüğünü izledi.

Lydia acı içinde çığlık attı. Lucien'in gözleri eşinden hiç ayrılmadı.

Beni ihbar et, diye emretti Lucien.

Asla, diye karşılık verdi Leah, titremesi sesinin ardındaki gücü ele veriyordu. Onun sözleri Lucien'in kalbini parçalasa da onu heyecanlandırdı.

Bu sefer, konuştuğunda, yalvarır gibiydi: *Beni ihbar et, sevgilim.*

Sensiz yaşamaktansa seninle ölmeyi tercih ederim.

Neredeyse gülümsedi.

Drama, diye mırıldandı zihninde.

Bu komik değil.

Leah kesinlikle haklıydı.

Elindeki tüm gücü kullanarak, bir sonraki sözleri onun karşı gelemeyeceğini bildiği bir emirdi.

Beni ihbar et.

Vücudu sarsıldı, solgun, yıpranmış yüzü daha da solgunlaştı. Ama gözleri meydan okuyordu.

Asla.

Şaşkın ve dehşete kapılmıştı, şimdi de inanılmaz derecede korkmuştu.

Yıllardır onun zihnini kontrol etmek zorunda kalmamıştı ve bu yıllarda kadın açıkça bir bağışıklık geliştirmişti.

Onu ilmiğin altında durdurdular ve ilmiği boynuna geçirdiler.

Kollarını arkada bağlı, fildişi renkli cüppesini giymiş olarak ayakta duruyordu. Ona değil, Dominion'a karşı bir başka meydan okumaydı bu.

Kesin ölümle karşı karşıya olsa bile, muhteşemdi.

Yıllar önce onu kıldığını sandığı zaman hissettiği o iğrenç duygu, yıllardır hissetmediği bir duygu, onu parçaladı.

Gecikmeden, meşaleleri ayaklarının etrafındaki çıraya dokundurdular.

Katrina'dan gelen, havayı delen başka bir acı çığlığı daha. Lucien'in gözleri Leah'dan hiç ayrılmadı.

Seni seviyorum, diye fısıldadı kadının zihninde. Adam gözlerini kapattı.

Sıcaklığı hissetti ama hiçbir şey, tamamen farklı ve çok daha güçlü olan acıyı kesip atamadı.

Ben de seni seviyorum, tatlım.

Gözlerini açtığında, onun parlak ve güzel gülümsemesini gördü.

Sonra kapak açıldı ve kız düştü.

* * *

Lucien bir sarsıntıyla uyandı.

Güneş perdelerin etrafında parıldıyordu ama oda hala karanlıktı.

Karnında bir sıkışma hissetti, cildi terle ıslanmıştı, Leah vücudunun kıvrımına kıvrılmış, kalp atışı ve nefesi düzenliydi.

Uyuyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı.

Rüyasının her bir saniyesini, her bir acı verici saniyesini net bir şekilde hatırlıyordu.

Elinde, kadının pürüzsüz saten geceliğinin dokunuşunu, koşarken omzunda hissettiği vücudunun ağırlığını, alevin dokunuşunu hissedebiliyordu.

"Tanrım," diye tekrarladı.

Kızın rüyası bu muydu? Bu yüzden mi yataktan korkarak ve ağlayarak kaçmıştı?

Öyle olmalıydı.

"*Tanrım*," diye dişlerini sıkarak mırıldandı.

Kız kıpırdadı.

Hareket etti, hala uyuyan vücudunu kollarına aldı, ağzını ona yaklaştırdı, onu tattı, elleriyle okşadı. Ağzını göğsüne indirdi, dilini meme ucunda gezdirdi.

"Lucien?" Uykulu sesi duyuldu, elleri onun omuzlarına geldi. O aşağı doğru indi.

"Lucien," diye fısıldadı, bir elinin parmakları onun saçlarına kaydı.

Bacaklarını açtı, baldırlarını omuzlarına aldı ve ağzını ona dayadı. O nefes nefese kalıp inerken, parmaklarını saçlarına geçirip kalçalarını sallarken, acımasızca onu yaladı.

Açgözlü, her zaman açgözlü olan Leah'ı, bu sefer ağzından daha fazlasını istiyordu. Kasları gerildi, topukları sırtına batıyordu ve orgazm olduğunda onun adını haykırdı.

O, kalbi kontrol ederek, onun kalbine seslenerek, kalplerini tek bir kalp gibi attırarak, onun yemyeşil ıslaklığına vahşice, uzun, pürüzsüz, acımasız bir hamlede daldı. O, hala orgazmın acısı içindeyken, onun adını tekrar nefes nefese haykırdı. O, keskin dişlerini uzatıp onun etini parçalamadan önce, dilini boynunda gezdirmeyi neredeyse unutuyordu.

Sonra itiyordu, kadının vücudu sarsılıyordu, her derin, şiddetli dalışta kadının kanı ağzına pompalanıyordu, kalplerinin her atışı birlikte zonkluyordu.

Haklıydı. Lanet
olası *bir coşku*.

Kadın kendini ona sıkıca sarıp tekrar orgazm oldu, daha şiddetli, tırnakları onun derisine batarken, nefesi kesilip durdu, kalbi hızla attı. Kendi vücudunda keskin ve şiddetli bir baskı hissetti, penisi boşalmak için can atıyordu.

Yarasıyla dilini kapattı ve saçlarını kullanarak onu kendine dönmeye zorladı.

Gözleri yarı kapalı, uykulu, doymuş haldeyken, saçlarını yumruğuyla salladı, nazik olmaya çalıştı ve gözleri birden açıldığında başarısız olduğunu düşündü.

"Sen benimsin," diye homurdandı, kadının içine dalarak. "Evet," diye gecikmeden nefes nefese cevap verdi kadın.

"Söyle," diye emretti.

Kadın yine hemen kabul etti, "Seninim." "Her zaman."

O, daha hızlı, daha sert bir şekilde ona girerken, baskı artarken, vücudu onun altında sarsılırken, kızın uzuvlarının gerildiğini hissetti ve yüzünün solduğunu gördü.

Kız konuşmadı.

"Söyle, Leah. *Her zaman*," diye homurdandı.

"Lucien..."

O, daha derine, daha sert bir şekilde ona girdi ve o zevkten inledi.

"Söyle!" diye emretti.

Gözleri onun gözlerine kilitlendi.

"Ben seninim, Lucien," diye fısıldadı, "her zaman."

O anda, sekiz yüz yıldır eşi benzeri görülmemiş uzun ve şiddetli bir orgazm yaşadı. Bu, dün gece ilk birleşmelerinde kadının ona yaşattığından bile daha iyiydi, ki bunu imkansız sanıyordu.

Sonra, onun yükünü üstüne alırken nefesinin ağırlaştığını duyana kadar uzun bir süre ağırlığını onun üzerine bıraktı.

Sonra, birleşik kalmaya dikkat ederek, ikisini de yuvarladı, böylece o sırt üstü yatarken, kız onun üzerine çömeldi, gövdesi onun gövdesine, yüzü boynuna, nefesi hala hızlı ve cildine hafifçe dokunuyordu.

Birkaç dakika geçti, Lucien zihnini kapatmaya çalışırken kalbini Leah'nın kalp atışlarının ritmine uydurdu. Rüyasından aklına kazınan görüntüleri silmeye çalıştı. Ellerinde kalan saten izleri. Avdan kaçmaya çalışırken ruhunu parçalayan korku. Bunların hiçbiri kollarındaki Leah ile bağdaşmıyordu, tatlı ıslaklığı hala penisini sıkıca sarıyordu, göğüsleri göğsüne yapışmıştı, kalbi hızla atıyordu.

Geç de olsa, onun korkusunun kokusunu aldı. "Leah?"

Kalbi atladı ve onun kalbi de onunla birlikte atladı. Sonra fısıldadı, "*O* neydi?" "Leah –"

Kız kalkmaya başladı ama adam onu kollarının arasında tuttu. "Kıpırdama," diye emretti, "bağlantımız kopacak."

Leah hareketsiz kaldı.

Sonra sordu, "Lucien, az önce ne oldu?"

Hiçbir fikri yoktu. Daha önce hiç bu kadar güçlü, hatta çaresiz bir ihtiyaçla davranmamıştı.

Bu doğru değildi. Düşmanının eşini işkence edip öldürdüğünü öğrendiğinde, elli yıl boyunca bu kadar güçlü ve çaresiz bir ihtiyaçla davranmıştı. Önce savaşımış, sonra Maggie'nin ölümüne neden olanlarla herhangi bir ilgisi olan herkesi avlamıştı.

Neden şimdi, kabusa tepki dışında, bu ihtiyacı hissettiğini bilmiyordu.

Bildiği tek şey, Leah'a onun rüyasını paylaştığını söylemeyeceği idi. Bu onu muhtemelen endişelendirecekti ve neler olduğunu anlayana kadar onu bundan korumak niyetindeydi.

Bu yüzden onu korumak için Lucien yalan söyledi.

Kalçalarını hareket ettirdi ve Leah'ın kasları, hala sert olan penisinin etrafında zevkli bir şekilde kasıldı.

"Bence bunun cevabı oldukça açık, evcil hayvanım."

"Ben... sen... biz," diye kekeledi, "hiç öyle olmadı."

Parmakları saçlarını okşadı ve mırıldandı, "Biz sadece bir gecelik sevgiliydik, Leah."

Vücudu sarsıldı ve hareketleri birleşmelerini bozmadan onu tekrar yakaladı, yine bilinmeyen nedenlerden dolayı bunu uzatmak zorunda kaldı.

"Seninle benim aramda hiç böyle olmadı demek istemiyorum. Benim için hiç böyle olmadı demek istiyorum. Belki de *tarihteki* hiçbir kadın için böyle olmamıştır."

Drama, diye düşündü bir an eğlenerek, sonra içgüdüğü anıların etkisiyle sıkıştı.

Dramatik davranmıyorum! diye karşılık verdi ve adam şoktan sarsıldı.

O, ona konuşmuyordu. Daha doğrusu, onun duymasını istememişti.

"Beni duydun mu?" diye sordu.

"Evet, benimle konuşuyordun. Ya da, daha doğrusu, benimle dalga geçiyordun." Kız tekrar hareket etmeye çalıştı ama adam onu kendine yapıştırdı. "Bırak beni," diye talep etti kız.

Kollarını daha da sıkılaştırdı ve cevap verdi: "Biraz daha uzun süre yanında olmak istiyorum."

Ona doğru bastırdı. "Beni... *bırak...*!"

Adam onu bıraktı ama sadece gövdesini. Beline kolunu dolayarak kalçalarını kendine sabit tuttu.

Leah, dalgalar halinde yüzüne düşen saçlarıyla ona öfkeyle baktı. Onu görünce, sonunda kabusun pençesinden kurtulduğunu hissetti.

Bu Leah'dı, onun Leah'ı, artık tamamen onundu, tümüyle.

Kaçmıyor, saklanmıyor, iskeleye tırmanmıyordu, hayattaydı ve görünüşe göre kızgındı.

Bu onu gülümsetti, bu da kadının bakışını somurtkan bir ifadeye dönüştürdü, bu da onun gülümsemesini daha da derinleştirdi.

"İki kez boşalmış biri için çok kötü bir ruh halinde görünüyorsun," dedi.

Gözleri büyüdü, öfkesi arttı, bunu biliyordu çünkü kalbi de onunla birlikte hızlanmıştı. Konuşmak için ağzını açtı, sonra aniden başını salladı ve yana baktı.

Sonra mırıldandı, "Neden *başka* bir ölümsüzün cariyesi olamadım ki? Bir kurt adam. Ya da Frankenstein, Frankenstein'dan kaçabilirdim. O çok hızlı hareket etmez. Bir hayalet iyi olurdu, onlar ruhani varlıklardır. Muhtemelen kaçabilirdim..."

Onun vücudunun donduğunu fark etmemişti ama onu sırt üstü çevirdiğinde konuşmayı kesti. Birleşmelerini keserek, onun üstüne uzandı ve onu yatağa sabitledi.

Kız şaşkınlıkla ona baktı.

"Diğer ölümsüzler hakkında ne biliyorsun?" diye sordu, sesinde vahşi bir öfke vardı, çünkü gerçekten *çok öfkeliydi*.

Kadın öfkeye tepki gösterdi. Adam bunu kokladı, duydu ve umursamadı.

"Ne... ne?"

"Diğer ölümsüzler hakkında ne biliyorsun? Kurtadamlar?

Hayaletler?" "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Lucien onu salladı ve bunu nazıkçe yapmadı. "Söyle bana, lanet olsun!" "Bilmiyorum!" diye nefes nefese söyledi. "Yani, Avery..."

Konuşmayı kesti, gözleri Lucien'in sertleşen çenesine düştü. Lucien dişlerini sıkarak, "Onu *öldüreceğim*," dedi. "Lucien?" Sesi belirsiz ve çok korkmuştu.

Lucien, Leah'ın gözlerinin içine baktı. "Diğer ölümsüzlerin varlığından kimseye bahsetme, Leah. Kimseye. Ailene, Stephanie'ye, Edwina'ya..."

"Edwina biliyor," diye itiraf etti Leah yumuşak bir sesle. "Avery..."

Lucien gözlerini kapattı ve "Lanet olsun," diye homurdandı.

"Hiçbir şey söylemedi, Lucien. Hiçbir şey," diye aceleyle savunmaya çalıştı Leah ve Lucien gözlerini açıp ona sertçe baktı. "Sadece ölümsüz olduğunu ama vampir olmadığını söyledi. Ne olduğunu söylemedi. Başka ölümsüzlerin olup olmadığını söylemedi. Bir şey söylerse bunun onun ölümü anlamına geleceğini söyledi. Daha önce sadece tahminde bulunuyordum."

"Bahse girerim, sevgilim, sana, eğer birisi *senin* bildiğini öğrenirse, kesin ölümle karşı karşıya kalacağını söylemedi."

Kadın keskin bir nefes aldı.

"Evet," dedi Lucien keskin bir sesle. "Yani bu sırrı kimse bilmiyor. Hiç kimse. Edwina ile konuşacağım ve Avery ile de birkaç kelime edeceğim."

Leah'ın eli Lucien'in boynuna uzandı, parmakları orada kıvrıldı ve Lucien hafif bir titreme hissetti.

"Lütfen ona kızma. O sadece nazik olmaya çalışıyordu," diye fısıldadı Leah.

"Hayatını tehlikeye atmak hiç de nazik bir davranış değil," diye karşılık verdi Lucien, öfkesi dinmemiş, kabus ve bu yeni tehlike hâlâ çok tazeydi.

Yüzünde acı bir ifade belirdi, sonra yumuşak bir sesle devam etti: "Belki saklanmaktan yorulmuştur, Lucien. Belki arkadaşları arasında olduğunu hissetmiştir. Belki onu kabul edeceğimi biliyordu. Belki bana güveniyordu. Bu kızılacak bir şey değil. Bu bana verdiği bir onur."

"Bir gün seni kırmama izin vermen, ertesi gün tüm ölümsüzlerin dostu ve koruyucusu olmanı sağlamaz, Leah." Ses tonu keskin ve alaycıydı, çünkü sözleri hiçbir etki yaratmamıştı.

Hâlâ kızgındı. Ve tedirgindi.

Konsey onun isteğini değerlendiriyordu. Ona borçluydular ve Konsey'de arkadaşları vardı, işler onun istediği gibi gitmezse müttefik olacaklarından şüphe duymadığı arkadaşları. Bu nedenle, işlerin onun istediği gibi gitmesi için ellerinden gelen her şeyi yapacak arkadaşları. Kimse savaş istemiyordu.

Arkadaş olmayanlar, değişimden korktukları veya ondan nefret ettikleri için değişime karşı çıkmak isteyenler, Rafe'in davranışını Lucien'in isteğini reddetmek için gerekçe olarak kullanıyorlardı.

Rafe henüz Lana'yı sevgilisi olarak almamıştı ama Lucien'e bunu istediğini söylemişti ve şimdi geceyi onunla geçiriyordu, Konsey'in sonunda onu çağırmasının nedeni buydu. Rafe, Lana'nın güvenliğinden korktuğu için onunla birlikte olmamıştı.

Lucien, Rafe'in niyetini onayladı ve onunla konuşurken onu cesaretlendirdi.

Çünkü kanlı canlı bir vampir gibi davranmak isteyen herhangi bir vampiri cesaretlendirecekti.

Bu bilirse, Konsey onun lehine karar vermezdi, hatta arkadaşları bile itiraz edebilirlerdi. Lucien'e bir iyilik yapmak bir şeydi, yüzyıllardır süren geleneğin yaygın ve geniş çaplı bir şekilde değiştirilmesine izin vermek başka bir şeydi.

Ancak, Leah'ın başka kültürlerin var olduğunu bildiği bilirse, isteği kabul edilmeyecek ve idam edilecekti.

Hayır, o zaman *avlanacak* ve idam edilecekti.

Zaten yeterince endişelenecekleri vardı, çoğunu Leah bile bilmiyordu, *buna* hiç gerek yoktu.

Onun alaycı sözlerine irkildiğini fark etti. Bu onu incitti ama görmezden geldi. Ona bunu telafi edecekti ve o da onu affedecekti. O anda ona bunu anlamasını sağlamalıydı.

"Bu hiç hoş değildi," diye fısıldadı.

"Hayır, değildi. Nazik olmaya çalışmıyordum, canım. Bu konunun ciddi olduğunu o kalın, inatçı kafana sokmaya çalışıyordum."

Gözleri parladı. "İnatçı olabilirim, Lucien..." Tereddüt etti, bir an için garip ama aynı zamanda komik bir şekilde kafası karışmış gibi göründü, sonra tekrar etti, "Lucien

Soyadın her neyse, ama ben aptal *değilim*. Sanırım anladım. Kesin ölüm, bir sırrı saklamak için oldukça büyük bir motivasyon."

Konuşmayı bitirdiğinde, ona öfkeyle baktı. O da ona öfkeyle baktı. Geri adım atmaya hazır olmadan önce, onun rahatsızlığını hissetti.

Sonunda, sinirli bir şekilde, "Soyadın ne ki?" diye sordu.

Lucien rahatladı, kısmen onun endişesini anladığını düşündüğü için, ama çoğunlukla onu eğlenceli bulduğu için.

"Vampirlerin soyadı yoktur."

Kızgınlığı dağıldı, gözleri büyüdü ve cevap verdi: "Yani, sen Cher gibi misin? Madonna gibi? Sen sadece Lucien misin?"

"Cher ve Madonna soyadlarıyla doğdular, sadece kullanmıyorlar. Ama ben 'sadece Lucien'im."

Gözleri onun omzuna kaydı ve "Ne garip" diye mırıldandı. Lucien nazıkçe ona hatırlattı: "Garip falan değil."

Gözleri tekrar ona döndü, yumuşadı ve vücudu onun altında esnekledi.

"Kötü anlamda söylemedim," diye fısıldadı, her kelimesi içtenlikle söylenmişti.

Tanrım, ne kadar tatlıydı.

Yirmi yıl boyunca onu izleyip hakkında şeyler duyduktan sonra, sonunda ona sahip olduğunda ne elde edeceğini iyi biliyordu.

O anda, *hiçbir* fikri olmadığını fark etti. Ve bu ek nimet, içini sıcak bir hisle doldurdu.

Onun ağırlığı kadının yumuşak vücuduna hafifçe bastırdı ve kadın otomatik olarak buna uyum sağladı.

Dudaklarını dudaklarına değdirdi ve alınlarını birbirine dayadı. "Biliyorum bilmiyorum, tatlım."

Eli göğsüne kayarak durdu ve yumuşak bir sesle sordu, "Artık Korkunç Lucien olmayı bırakacak mısın?"

"Ben asla Korkunç Lucien değilim," diye cevapladı ve kız ona o kadar inanmaz bir bakış attı ki komik bir hal aldı.

Bu yüzden yüzünü onun boynuna gömdü ve kahkahayı patlattı.

Onları bir kez daha yuvarladı, onu kısmen üstüne gelecek şekilde yanına yerleştirdi ve o, gülüşü kıkırdamaya dönüşürken başını kaldırıp ona baktı. Elini kaldırıp parmağıyla kaşına dokundu ve kavisli çizgiyi düzeltti. Hareketiyle, istediği gibi

kadının yüzü yumuşadı ve parmağı yanağına doğru kayarak orta üç parmağıyla kadının dudaklarına dokundu.

"Benden asla korkmana gerek yok, tatlım," dedi ona sessizce ama kararlı bir şekilde, elini çekerek.

"Peki ya öfken odayı fiziksel bir şey gibi doldurduğunda ne olacak?" diye sorarak onu şaşırttı.

Kollarını ona doladı ve onu kendine yaklaştırdı. "Öyle bir şey olursa, Leah, olursa olur. Bazen sinirlenirim ama ne kadar sinirlenirsem sinirlenim, senin korkacak bir şeyin asla olmaz."

Onun sözlerine ve sözlerinin ardındaki duygulara rağmen, kız ısrar etti. "Peki ya vücudun tuhaflaşırsa?"

Adam yavaşça gözlerini kırıştırdı ve tekrar etti: "Vücudum tuhaflaşırsa?"

"Evet, sertleşir, kaslar gerilir, dışarı çıkar. Açıklayamıyorum, ama _"

Lucien dehşete kapıldı. "Sana bunu ben mi yaptım?"

Kız onu dikkatle inceledi, bakışları temkinliydi, sonra başını salladı ve şöyle dedi: "Az önce ve şey... Katrina geldiğinde."

"Tanrım," diye mırıldandı, şaşkın ve kendinden tiksiniş bir halde. O bunu hissetmemişti bile.

"Ben çok kötü şeyler söyledim..." diye onu savundu ve kollarını ona hafifçe sallayarak onu savunmasını durdurdu.

"Bu bir daha olmayacak," diye açıkladı.

Leah onu izledi, gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları aralanmıştı ve bu sefer onun sevimli görünmesini sağlayan bakışından zevk almadı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

Cevabı hızlı ve kısaydı. "Savaşa hazırlanıyorum." "Vay canına," diye soluklandı.

"Ölümsüz birine karşı, Leah," diye devam etti, sesi hala keskin. "Benim gücüm seninkinin yirmi katı. Savaş ya da kaç durumundayken, benim de senin gibi adrenal salgılarım, ama bu beni öncekinden iki kat daha güçlü, iki kat daha hızlı yapar. Eğer ben..."

"Yapmadın," diye sözünü kesti.

"Ve *yapmazdım*," dedi. "Tekrar ediyorum, evcil hayvanım, benimle olduğunda, asla korkacak bir şeyin olmaz."

Buna karşılık, "O kısmı biliyorum," diye cevap verdi.

O konuştuktan sonra, adam kadının yüzünün donduğunu, sonra dehşetle dolduğunu ve solduğunu izledi.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Öfkesinden dolayı, kalbini onun kalbine uydurmayı bırakmış ve kendi kalbi sabit kalmıştı.

Ama kız bir şeyleri ele vermişti ve bu, onun kendisine asla zarar vermeyeceğine güvendiği anlamına gelmiyordu.

"Leah?"

Kapıya doğru baktı ve hızla konuyu değiştirdi, "Belki de ailemi arayıp kahvaltıya gelmelerini istemeliyiz."

"Leah..."

"Bugün kahvaltıyı ben yapacağım. Crêpes Suzette."

Leah'ın Crêpes Suzette yapmaya çalışması, ki bunu başaramayacaktı (tatlı olduğunu söylemeye gerek bile yok), özellikle de flambé yapmanın bu yemeğin başarısının anahtarı olduğunu düşünürsek, son derece eğlenceli bir fikirdi. Her ihtimale karşı, zihninde yangın söndürücünün yerini belirledi.

Bu çabayı ve kaçınılmaz başarısızlığı karşısında vereceği tepkiyi düşününce, Lucien onu bu işten vazgeçirmek istedi.

Ancak yapmadı. "Bana bak, tatlım."

Leah'ın bakışları Lucien'in kaşına kaydı.

Kollarını sıktı ve ses tonu uyarıcıydı. "Leah." Kız iç geçirdi ve gözleri onun gözlerine takıldı.

"Ne demek istedin?" diye sordu Lucien. "Ne demek ne demek?" diye sordu Leah. Gözleri kısıldı. Kız burnunu kırıştırdı. "Söyle bana, Leah," diye emretti.

"*Tamam*," diye tersledi ve ona kaşlarını çatarak şaşırtıcı ve son derece memnun edici bir şeyi itiraf etti, ama bunu aşırı huysuzlukla yaptı. "Bana güven hissi veriyorsun."

Lucien yine şaşkına döndü. Bu sefer çok daha iyi bir şekilde.

"Seni güvende hissettiriyorum," diye tekrarladı.

"Evet. Sen," diye göğsünü dürttü, "beni," diye kendini işaret etti, sonra elini havada salladı, "güvende hissettiriyorsun." Elini indirdi ve ona baktı. "Sen iri ve hızlısın ve Tanrı aşkına, bir arabayı bile fırlatabilirsin. Beni küçük ve korunaklı hissettiriyorsun ve... şey, güvende!"

İçindeki o sıcaklık yayılmaya başladı.

"Leah..." diye başladı, eli sırtında yukarı doğru kayarak saçlarına dokundu. Ama Leah henüz konuşmasını bitirmemişti.

Ona öfkeyle bakarak, sinirli bir şekilde itiraf etti: "Babam beni terk etti, bu da beni asla güvende hissetmeyecek şekilde değiştirmeye yetti. Biz *kendi başımıza kalan kızlardık*. Annem güçlü biridir ama, bilirsin, bazen..." Sözünü yarım bıraktı, konuyu kaybetti, sonra tekrar buldu ve devam etti: "Sonra birlikte olduğum her erkek, pislik ölçerinde en üst seviyeye ulaştı. Sen pislik olabilirsin ama şunu dinle!" diye bağırdı. "Erkek arkadaşlarımdan biri, ben lastiği değiştirirken arabada oturdu. Bir diğeri ise, bir adam barda bana sarkıntılık yaparken hiçbir şey yapmadı. Oradan uzaklaştıktan sonra ona neden orada oturup izlediğini ve *hiçbir şey yapmadığını* sordum, o da 'aptal' biriyle 'karışmak' istemediğini ve benim 'kendi başımın çaresine bakabileceğim'in açık olduğunu söyledi." Ellerini kaldırdı ve iki parmağıyla sözlerine vurgu yaptı, sonra ellerini tekrar indirdi ve "İnanabiliyor musun?" diye bitirdi.

İnanamadı. Aslında bu fikir onu çok kızdırdı.

Bunu paylaşma şansı bulamadı, kız konuşmaya devam etti.

"Bana lastiği değiştirtmedin, bir adamın beni ellemesine izin vermedin ve bana kışımın şişman olduğunu ve belki de kızarmış tavuk yemeyi bırakmam gerektiğini söylemedin. Sen iri, ağır ve güçlüsün, beni bir kedi yavrusu kadar ağırmışım gibi taşıyorsun, boyun uzun, *topuklu ayakkabı* giysem bile sana bakmak için başımı kaldırmam gerekiyor," dedi, sanki başını kaldırıp birine bakması tamamen imkansızmış ve ona bakmak bir mucizeymiş gibi. Ancak, henüz bitirmemişti. "Ve muhtemelen lastiğe sadece bakarak bile değiştirebilirsin."

Lucien gülmesini zorlukla bastırarak onu sırt üstü çevirdi ve Crêpes Suzette yemeyeceklerine karar verdi. Ve *kesinlikle* ailesi de gelmeyecekti.

Ağzını kadının boğazına götürdü ve "Üzgünüm ama lastiğe bakarak değiştiremem" diye mırıldandı.

Kadının sesi artık yüksek değil, nefes nefeseydi: "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ağzı yukarı doğru hareket etti ve çenesinden geçerek dudaklarına ulaştı.

Gözlerine bakarak, "Benimle güvende hissettiğine sevindim, tatlım," diye mırıldandı.

Kadın, "Senin yanında herkes kendini güvende hisseder. Tekrar ediyorum, sen *bir arabayı* fırlatabilirsin" diyerek durumu hafife almaya çalıştı.

"Belki," diye kabul etti, "ama *senin* böyle hissetmene çok seviniyorum."

O tekrar konuşmadan, itirafını bir öpücükle ödüllendirdi.

Tereddüt etmeden, kolları onun boynuna dolandı ve ona karşılık öptü, ağzı tatlı, dili daha tatlıydı.

Elini göğsüne götürdü ve avucuyla kavradı, başparmağıyla meme ucunu okşadı ve anında sertleştiğini hissetti.

Onun penisi de aynı şekilde tepki verdi. Kız, ağzına doğru nefesini tuttu.

Başını kaldırıp yüzünü izlemek için başparmağını geriye doğru kaydırды ve gördüğü şey hoşuna gitti.

Kadının yanakları kızardı ve dudağını ısırdı. Sonra, "Acıktım," dedi.

"Seni besleyeceğim," diye onu teselli etti ve bitirmeden önce meme ucunu bir kez daha okşadı, "daha sonra."

Göz kapakları aşağı indi, yüzünde arzu belirgindi, kasıklarında daha da sıkılaşıma hissetti ama yine de kız fısıldadı, "Ailem..."

Başparmağına bir parmak daha ekledi ve yuvarladı. Hemen ödüllendirildi. Nefesi kesildi, kalbi hızla çarpmaya başladı ve huzursuz bacaklarının arasında yükselen sıcaklığı kokladı.

Muhteşem.

"Sonra," diye tekrarladı, başını eğdi ve onu duyduğunda ağzı kadının ağzına değdi.

Kafası yukarı doğru sıçradığında, kadının vücudu onun altında dondu. İki parmağı yuvarlanmayı bıraktı, ama hepsi kadının göğüslerinin şişkinliğini sahiplenircesine kavradı.

Dinledi ve duyduklarına inanamadı. "Ne oldu?" diye sordu Leah, sesinde korku titremesi vardı. Gözleri onun gözlerine takıldı.

Kapı zili çaldı.

Kadının vücudu kaskatı kesildi ve korkusu havayı kapladı. Lucien'in öfkesi doruğa ulaştı.

"Ne oldu?" diye sordu Leah, korkusu daha da artmıştı.

"Bu *benim* lanet ailem," diye homurdandı. Gözlerinin büyüdüğünü, dudaklarının aralandığını izledi ve yine de onun sevimli ifadesinden hiç zevk almadı.

Bunun başlıca nedeni, ikisinin de çok hoşuna gidecek bir şey yapabilmek yerine, lanet olası kapıyı açmak zorunda kalmasıydı.

On Dokuzuncu Bölüm

Aile

Lucien küçük iskelenin sonuna kadar yürüdü, orada durdu ve gölü inceledi. Çocukları onu takip etti.

Uzun bir süre konuşmadı ve Julian ile Isobel, onun sakin suyu sessizce seyretmesine izin verdiler.

Sonra Lucien, sessiz ve tehditkar bir sesle suya seslendi. "Açıkla."

"Beni görmeye geldi, baba," diye cevapladı Isobel hemen.

"Ve?" diye sordu Lucien.

"Ben düşündüm ki..." Isobel başladı ama Lucien başını çevirip kızına keskin bir bakış attığında sustu.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle, "düşünmedin."

Gözleri kardeşine kaydı. Julian'ın bakışları bir an onunla buluştu, sonra botlarına baktı.

Julian, babasının vücut yapısına ve saçlarına sahipti, ama annesinin çarpıcı mavi gözlerini almıştı. Gözleri berrak gök mavisiydi. Lucien, tüm hayatı boyunca, eski ortağı ve oğlunun yüzünde dışında bu renkte gözler görmemişti.

Isobel, annesinin kıvrımlarına ve narin kemik yapısına sahipti, ama babasının koyu saçlarını ve gözlerini almıştı. Bir vampir için minyon bir yapıya sahipti, annesi Leah'dan bir inç daha kısaydı.

Lucien çocuklarıyla yakındı. Zamanı olduğunda onları ziyaret ederdi. Onlar da onu ziyaret ederdi. Ve düzenli olarak onlarla konuşurdu.

Ancak o anda, ikisini de seve seve boğazlayabilirdi. Önce Isobel'den başlayarak.

Bunun nedeni, Lucien'in babası Etienne'i getirmiş olmasıydı. Lucien'in babasına yakın *olmadığını* söylemek yanlış olmazdı.

Bunun nedeni, Etienne'in yaklaşabileceğiniz türden bir vampir olmamasıydı. Soğuk, duygusuz ve kibirli biriydi.

Bunun bir diğer nedeni de Etienne'in soğuk, duygusuz ve üstün olduğu için yaklaşmak isteyeceğiniz bir vampir olmamasıydı, ama aynı zamanda açgözlü, kurnaz, ikiyüzlü ve zalim olmasıydı.

Ve son olarak, bunun nedeni Maggie idi.

Etienne, ölümlülerle yemek olarak onları tüketmekten ve katılmayı sevdiği Ziyafetlerde onları başka şekillerde tüketmekten başka pek ilgisi yoktu. Bazıları

Soğuk, duygusuz, üstün ve vahşi davranışları, Şölenlere katılan ölümlüler tarafından pek hoş karşılanmazdı ve genellikle bu ölümlüler her şeye hazırды. Dominion tarafından bu konuda birden fazla kez uyarılmıştı ve bu nedenle bu eğilimlerini gizlemeyi öğrenmişti, ancak Lucien, birçokları gibi, onun bu davranışını bırakmadığını biliyordu.

Etienne ölümlülere hiç saygı duymuyordu, hiç duymamıştı. Bu nedenle Lucien'in Maggie ile birleşmesinden nefret etmişti. Ve son olarak, bu duygusunu Lucien'den veya Maggie'den gizlememişti.

Bu, Lucien'in affedebileceği bir şey değildi ve asla affetmeyecekti. Dahası, Lucien, eski partneri

Julian'ın annesi Cressida'nın Leah ile paylaştığı eve gelmesinden pek de hoşnut değildi. Bunun nedeni Cressida ile dostane bir ilişkisi olmaması değildi. Cressida ile ilgili ve Cressida ile birlikte birçok şeyi seviyordu, artık zevk almayı düşünmediği şeyleri. Bunun nedeni Cressida'nın bir kedi gibi olması ve kedilerin avlarıyla oynamayı sevmesiydi ve Cressida'nın Leah'ı av olarak göreceğinden hiç şüphesi yoktu. Leah, vampir olarak Cressida'ya saygı göstermesi gerekse de, Cressida, Leah'ın hakkı ve Lucien'in talebi olsa bile, Leah'a cariyeye olarak aynı saygıyı göstermeyecekti. Cressida, Leah ile oynamaktan ve Lucien'in taleplerine karşı gelmekten zevk alacaktı. Lucien onu tanıdığından beri, Cressida zorlukları severdi. Bunu Lucien ve diğerleriyle sık sık yapardı. Lucien ile, ilişkilerini bitirdikten sonra bile, bu meydan okumalar her zaman fiziksel olarak sona ererdi, önce vampir dövüşü olarak, sonra da daha keyifli bir şey olarak. Bu, Lucien Katrina ile bağlanana kadar yüzyıllar boyunca devam etmişti. Ve bu, Leah'ın yüzüne atmaktan zevk alacağı şey olacaktı.

Neyse ki, Lucien'in annesi Magdalene'yi de getirmişlerdi.

Lucien annesine çok yakındı. Magdalene ve Etienne'in nasıl bir çift oldukları, Lucien'in hiç çözemediği bir gizemdi. Magdalene, Lucien'in babasının tam tersiydi. Yıllarca bu gizemi düşündükten sonra, Lucien'in bulabildiği tek cevap, ikisinin de birlikteliklerine başladıklarında çok genç vampirler oldukları ve bu birlikteliğin yirmi yıldan az sürdüğü, ki bu da Magdalene'in dayanabileceği en uzun süredir. Lucien ve Cressida'nın aksine, onların ilişkisi dostane *değildi*.

Bu nedenle, misafirinin kim olduğunu anladığında, Leah'a duş alıp hazırlanmasını emretti ve şans eseri Leah da itaat etti. Ailesini karşılamak için aşağı indi, ardından Leah'ın ailesini aradı ve onu kendi konuk evine götürdü.

konuk evine götürmüş ve orada bırakmıştı. Leah, evden çıkarken ailesini görmemişti ve alışılmadık bir şekilde sessiz ve uysal davranarak onun davranışlarını sorgulamamıştı. Eve giderken Avery'yi arayarak konuk evine gidip Leah'ı koruması için ricada bulunmuştu. Sonra eve gelmiş ve çocuklarıyla özel olarak konuşmak için babasını, annesini ve eski eşini evde bırakmıştı.

Bu da onu şu ana getirdi.

Lucien oğluna baktı. "Ya sen?"

Julian başını kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Ben mi?"

"Cressida," diye cevapladı Lucien, Julian'ın kasıtlı olarak anlamazlıktan gelmesine sabır göstermeye çalışarak, ki bu onun sık sık yaptığı bir şeydi.

"Cressida meraklıydı," diye cevapladı Julian ve Lucien bunun muhtemelen doğru olduğuna karar verdi. Oğlunun annesiyle yakın bir bağı olduğunu da biliyordu. Julian'ın annesinin her isteğine boyun eğmediği nadir durumlardı. *Kimsenin* annesinin her isteğine boyun eğmediği nadir durumlardı. Boyun eğmeyen tek kişi Lucien'di.

Lucien, anlamlı bir ses tonuyla onlara hatırlattı: "Sanırım bu konuyu ikinizle de konuştum."

"Konuştun baba, ama..." Isobel başladı.

"Ama hiçbir şey," Lucien sözünü kesti, "sadece yargın zayıf değildi, kararların da tehlikeliydi."

Julian hızlıca konuştu. "Cressida asla..." Lucien sözünü kesti, "Etienne yapardı."

Julian iç geçirdi ve onaylayarak başını salladı, çünkü Etienne yapardı.

"İnsanlar konuşuyor," diye araya girdi Isobel, "hem de epey."

"Bunun farkındayım," dedi Lucien.

"Bu konuşmaların Etienne'in kulağına gideceğini bilmeliydin," diye devam etti. "Evet, bunu da biliyordum," diye cevapladı Lucien.

"Bu nedenle," diye devam etti, "bana yaklaştığında, bunu düşündüm ve onun aile içinde olduğunu düşünmesinin, aile dışında manevra yapmasından daha iyi olacağına karar verdim."

"Düşmanlarını yakın tut," diye mırıldandı Julian, gözleri babasında.

Lucien, bunun mantıklı bir mantık olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yine de, bu, neden sürpriz bir ziyaret yaptıklarını açıklamıyordu.

"Ve o manevra yapacak, bunu hepimiz biliyoruz," diye devam etti Isobel. "Bana destek ve sadakatini sunmak istediğini söylese de, yaptıklarına katılmıyor."

"Hatta bir köstebek bile olabilir," diye ekledi Julian.

"Kesinlikle," diye onayladı Lucien, çocuklarına dönerek, "bu yüzden mantığını anlıyorum ama onu *buraya* getirme kararını hala sorguluyorum."

"Biz düşündük ki..." Julian başladı ama Lucien yine sözünü kesti.

"Bunu *yapmadığınızı* belirledik." Son sözünü söylerken, oğluna hafifçe eğildi ve Julian'ın yanağındaki bir kasın seğirdiğini gördü. "O vampir Leah'ın yanına yaklaşmamalı."

"Baba," diye fısıldadı Isobel, "bu benim fikrimdi. Etienne seni hazırlıksız yakalamak istedi. Senin ziyaretini istemediğini bildiği için sana önceden haber vermek istemediğini söyledi, ama ben bunun seni ve cariyeni hazırlıksız yakalamak için olduğunu biliyorum. Eğer onunla gelmeyi kabul etmezsem, bunu kendisi yapacağına karar verdim. Bu yüzden Jule ve Magdalene'yi bizimle gelmeye ikna ettim ve Cressida da, şey... Cressida olduğu için o da burada. Artık ölümlülerin korunuyor. Etienne imkansızı başararak seni geçerse, Cressida bile onun cariyene zarar vermesine izin vermez."

"Leah'a zarar vermenin birçok yolu var," diye cevapladı Lucien. "Bunların çoğunu bilemezsin. Ancak, beni arayıp bu ziyareti haber verseydi, sana bunları açıklayabilirdim."

Julian açıkça meraklıydı. Isobel'in yüzü ifadesizleşti, bu da onun da aynı derecede meraklı olduğu anlamına geliyordu.

Julian, babasının kaba kuvvetine sahipti ve bu nedenle kartlarını saklamıyordu. Neredeyse herkesi (Lucien hariç) yenebilirdi ve meydan okunduğunda bunu yapmakta tereddüt etmezdi. Lucien'in oğlu ateşli biriydi ve duygularıyla hareket ederdi, bu nedenle güçlü, yetenekli ve sezgisel bir savaşçı olduğu için şanslıydı.

Isobel, minyon yapılı olduğu için, çoğu vampir ondan daha güçlü ve neredeyse hepsi ondan daha iri olduğu için kurnazlığına daha fazla güvenmek zorundaydı. Odaklanma, kurnazlık ve dayanıklılık, onun en tehlikeli silahlarıydı ve bunları iyi kullanıyordu. Babası gibi.

"Onu çoktan evcilleştirdin," diye tahmin etti

Julian. "Gerçekten de öyle," diye cevapladı Lucien.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Isobel. "Onu sevgilin mi yaptın? Konsey onaylamadan önce mi?"

Lucien, onaylayarak çenesini kaldırarak yanıt verdi. "Harika," diye mırıldandı Julian, gülümsemesini gizleyemeden.

Isobel'in vücudu kardeşine dönmek için sıçradı. "Jule! Delirdin mi sen?"

"Hayır," hala sırtıyordu ama şimdi sırtışı kız kardeşine yönelmişti. "İstedğim birkaç lezzetli ölümlü var. O kapının açılması iyi olacak."

Isobel'in vücudu babasına dönmek için geriye doğru sıçradı. "Baba!" diye bağırdı. "Onu dinle! Bu şu anlama gelebilir..."

"Ne anlama geldiğini biliyorum," diye onu kesti Lucien, "ve umurumda bile değil." "Bu Leah'la tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Julian, hala sırtarak.

Isobel kardeşini görmezden gelerek babasına seslendi. "Ne yaptığını ve neden yaptığını anlıyorum ve ne olursa olsun sana sadık olduğumu biliyorsun," dedi ve bir süre durakladıktan sonra titrek bir sesle tekrar etti, "Ne olursa olsun, baba. Ama bu çok hızlı. Her yerdeki vampirler senin ve Jule ile aynı düşüncelere sahip ve biz hazır değiliz."

"Konseyi isteğimi değerlendirmeye ikna etmek on dakikamı aldı, Bel," diye cevapladı Lucien sessizce. "Sadece benim ve Leah için değil, tüm vampirler için de bazı şeyleri yeniden gözden geçirmeleri gerektiğini anladıklarını hissediyorum."

"Evet, belki," diye kabul etti Isobel. "Ama bu, sen, ölümlü sevgilin, Rafe, kız kardeşi ve hatta Julian'ın kendine bir tane edinmek istemesinin ötesine geçiyor. Orlando, A Feast'te cariyesiyle görülmüş ve birbirlerine sarılmışlar. Hermes ise yeni cariyesini sadece bir hafta önce seçti ve tıpkı senin gibi, onun Kan Akıtma gecesinde yanına taşındı."

Lucien bunu Avery'nin o sabah kendisine söylediği için biliyordu. Bunun hoş olmayan bir haber olduğunu söyleyemezdi. Orlando savaşta acımasızdı ve Hermes de aynı derecede soğukkanlıydı. İkisi de Lucien, Cosmo ve Stephanie gibi herkes tarafından korkulan kişilerdi. Bu kadar hızlı hareket etmeleri şaşırtıcı bir haberd, ama dezavantajlı da değildi. İş o noktaya gelirse, ordusu açıkça büyüyordu ve safları diğerlerinin meydan okumaktan kaçınacağı türden saflar olacaktı.

Isobel konuşmaya devam etti. "Şimdi Konsey'in eli zorlanıyor gibi görünüyor. Bundan hoşlanmıyorlar. Bundan *o kadar* hoşlanmıyorlar ki, senin ve cariyenin lehine karar verseler bile, kontrolün bir parçasını elinde tutmak için aleyhine karar verecekler."

Lucien'in çenesi sertleşti ve "Leah" dedi.

Isobel başını yana çevirip "Ne?" diye sordu.

"Sen ona benim cariyem, benim ölümlümsün diyorsun ama onun adı, Bel, Leah," diye cevapladı Lucien ve Julian yine botlarına baktı ama Lucien gözlerini kızından ayırmadı.

Kızının yüzü sertleşti ve "Ben Etienne gibi değilim" diye cevap verdi.

"Hayır, biliyorum. Sözlerinin beni düşündüğün için söylediğini biliyorum. Ama bu, onun benim cariyem, ölümlü olduğum değil, *Leah* olduğu gerçeğini değiştirmez," diye cevapladı Lucien.

Kızının yüzünün solduğunu gördü. "Ama o öyle, baba. Onu evcilleştirmen, yaptıkların ne olursa olsun, o hala senin cariyen." Tereddüt ettikten sonra sordu, "Öyle değil mi?"

"Öyle. O aynı zamanda Leah," dedi

Lucien. "Anlamıyorum," diye araya girdi

Julian.

Lucien kollarını göğsünde kavuşturdu ve oğlu ile kızına bakarak şöyle dedi: "O zaman sana açıklayayım. Bildiğin gibi, onu yirmi yıldır bekliyordum ve şimdi sana şunu söyleyebilirim ki, bu bekleyiş yüz yıl sürseydi bile hayal kırıklığına uğramazdım."

Isobel keskin bir nefes aldı. Julian'ın bakışları yoğunlaştı.

Lucien devam etti, "Onda beklediğimden çok daha fazlası var. Leah, Leah olmaktan çok daha fazlası." Çocuklarını inceledi ve sonra şunları paylaştı, "Beni işaretleyebilir, pratik yaparak beni takip edebilir, *beni kendisine* ayarlayabilir. Ne zaman denediğini hissediyorum ve onu durdurmak için biraz çaba sarf etmem gerekiyor."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Isobel.

"Şaka yapıyorsun," diye fısıldadı Julian.

Lucien oğluna cevap vermedi, devam etti, "Tehlikeyi ya kendi başına ya da benim aracılığım ile hissediyor. Ben onun zihnini okurken değil, o istediğinde de zihniyle benimle konuşabiliyor."

Çocukları cevap vermedi, ikisi de şok içinde ona bakakaldı.

Lucien devam etti, "Ve o ve ben, Cezanın rüyalarını paylaşıyoruz."

"Tanrım," diye mırıldandı Julian yüzünü buruşturarak, ama Isobel'in yüzü daha da soldu.

Lucien devam etti, "Leah'ın rüyaları o kadar güçlü ki, ben yanında olmadığım da, uyanırken bile rüyalar onu terk etmiyor. Hatta geçen gece, zihninin gücü o kadar güçlüydü ki, kendini asarak neredeyse ölüyordu."

"Oh Baba," diye fısıldadı Isobel.

"O özel biri," dedi Lucien. "Bu yeteneklerin daha da gelişip gelişmeyeceğini ve nasıl gelişeceğini izlemek ilginç olacak. Ama onu korumam, bu işe başladığımda tahmin edemediğim şekillerde korumam gerekiyor. Onun yaşam tarzları için ifade ettiği anlam nedeniyle ona zarar vermek isteyenlerden, değişimi durdurmak isteyen cariyelerden veya aynı şeyi isteyen vampirlerden onu korumam gerekiyor. Onun yeteneklerini gizli tutmam gerekiyor. Ayrıca onu bu

rüyalarından korumam gerekiyor. Dün gece onun rüyasını paylaştım. Korkunç bir şey. Onun bu rüyaları görmesi bile yeterince kötü. Onun bunları fiziksel olarak yaşamasına izin veremem. Bir rüya yüzünden ölmesine tahammül edemem."

"Elbette hayır," dedi Isobel yumuşak bir sesle. "Bu korkunç."

"Öyle," diye onayladı Lucien. "Şimdi, Etienne'in bunları keşfetmediğinden emin olmalıyız. Ayrıca Cressida'nın ve hatta Magdalene'nin Leah'ın yapabildiklerini öğrenmediğinden de emin olmalıyız. Ve Leah'ın onlardan Maggie hakkında veya ilişkimizin fiziksel doğasına ek olan bileşenin cariyeler arasında yaygın olmadığı gerçeğini öğrenmediğinden de emin olmalıyız."

Isobel tepkilerini gizleme yeteneğini kaybetti ve ağzı açık kaldı. "Ne?" diye sordu Julian. "O bilmiyor mu?"

"Hayır, bilmiyor," diye cevapladı Lucien. Çocukları birbirlerine baktılar ama akıllıca bu konuyu sorgulamadılar ve Lucien devam etti. "Ayrıca Julian, annene sıkı bir kontrol uygulaman gerekiyor. Leah diğer cariyeler gibi değil. Diğer ölümlüler gibi bile değil. O enerjik ve itaat etmeye alışkın değil. Cressida bir tepki bekliyorsa, Leah muhtemelen ona tepki verecektir ve bu olursa, ben Leah'ın tarafında olacağım."

"Leah'ın tarafında mı olacaksın?" diye sordu Julian. "Bir vampire karşı mı?" "Kesinlikle," diye cevapladı Lucien.

Aniden Isobel gözlerini kısarak sordu: "Neden ikiniz de Cümle'yi hayal ediyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Lucien.

Isobel hemen bir sonraki sorusunu yöneltti. "Onu eşin olarak almayı mı düşünüyorsun?"

Lucien, Julian'ın keskin bir nefes aldığını duyunca vücudunun sertleştiğini hissetti ve düşük ve yavaş bir sesle cevap verdi: "Hayır, Isobel, almayacağım."

"O zaman neden ikiniz de Cezayı rüyanızda görüyorsunuz?" diye ısrar etti.

"Bu soruyu cevapladım, Bel," diye yanıtladı Lucien.

Isobel ısrar etti. "Onu açıkça çok saygı duyuyorsun. Yirmi yıl önce onu işaretledin. Kendi türünden birine saygısızlık etse bile onu destekleyeceğini söyledin. Kendini, aileni, arkadaşlarını ve yaşam tarzımızı tehlikeye atıyorsun ve tüm bunları sırf onunla yatabilmek için yaptığını mı söylüyorsun?"

"Bel," diye tısladı Julian.

"Hayır!" Isobel, gözlerini kardeşine dikerek karşılık verdi. "Bilmek istiyorum. Ne için yanma riskini göze aldığını bilmek istiyorum. Onun gözleri sert olmadığını"

ve kokusu muhteşemmiş ama hiçbir ölümlü kanı ve kesinlikle hiçbir ölümlü kadının amcığı *yanmaya* değmez."

"Tamam, ama bu konuda cadalozluk yapmana gerek yok," diye

Julian sertçe çıkıştı. Ama Lucien artık yeterince sabretmişti.

Sessizlik! Lucien emretti. İki çocuğunun da ağzı kapandı ve ona döndüklerinde, devam etti. *Hareketsiz kalın*, ve vücutları kilitlendi.

"Leah hakkında *asla* böyle konuşmayın," diye yüksek sesle konuştu, bakışları kızının üzerindeydi. Onunla aramızda olanlar ve onun için neden bu riski aldığım, gördüğünüzde anlamıyorsanız, bu sizi ilgilendirmez. Hiçbir şey bilmeseniz bile, benim için bir anlamı olmasa bu riski almayacağımı biliyorsunuz ve bu ikiniz için de yeterli olmalı. Anlaşıldı mı?"

Onların zihinlerini serbest bıraktı ve Isobel dişlerini sıktı ama başını salladı. Julian çenesini kaldırdı.

"Artık eşlerden bahsedilmeyecek," dedi Lucien.

Julian yine çenesini kaldırdı ama Isobel derin bir nefes aldı.

Sonra yüzü değişti. Yumuşadı ve ona, Maggie gibi, tanıdığı en nazik vampir olan annesini hatırlattı, bu da Lucien'in öfkesinin bir kısmını dindirdi.

"Sen seviliyorsun," dedi Isobel sessizce.

Lucien'in öfkesi tamamen kayboldu ve "Biliyorum, sevgilim" diye cevap verdi.

Isobel başını salladı ve suya baktı, sonra devam etti, "Sadece senin için endişeleniyorum. Vampirlerin ölümlü eşler alabildiği dönemde ben yoktum, ama..." Gözleri tekrar Lucien'e döndü, "Öyle olduğunu duydum. Vampirleri saygı duymadıklarını. Onlara eşit muamele ettiklerini. Ki..."

"Yanılıyorsun ve haklısın," diye onu kesen Lucien, "Sen hiç evcilleştirilmeyi deneyimlemedin. Bu saygı ve eşitlikle ilgili. Ama Bel, Leah'ı benimle gördüğünde anlayacaksın." Aralarındaki mesafeyi kapattı, elini kaldırıp kızının boynuna koydu, başparmağıyla annesi gibi narin çenesini okşadı ve fısıldadı, "Söz veriyorum canım, anlayacaksın."

Kızının siyah gözleri babasınıninkilerle buluştu ve bir an sonra gözleri ısındı ve başını salladı.

Lucien ona gülümsedi ve karşılığında tereddütlü bir gülümseme aldı. Sonra Julian'ın onlara yaklaştığını hissetti ve hem o hem de Isobel yanlarına baktılar ve Julian'ın sırttığını gördüler.

"Cidden," dedi gülümseyerek, "Leah ile tanışmak için sabırsızlanıyorum."

* * *

Lucien, cariyesini alıp ailesiyle tanıştırmak için can sıkıcı bir görevle misafir evine girdi. Bu görevin can sıkıcı kısmı son kısmıydı.

İçeri girer girmez, evin arkasındaki pencerelerden onu gördü. Güneşin altında terasta oturmuş, annesi, teyzeleri ve Avery ile kahve içiyordu. Orada oturmuş, gülümseyen, güneşin tenini öptüğü, uzun, kalın saçlarında parıltı veren halini görünce, onun güzelliğine hiç alışabilecek mi diye merak etti. Bu manzarayı içselleştirirken, alışamayacağına karar verdi.

Dairenin oturma odasına adımını attığı anda durdu, çünkü tanıdık bir koku aldı ve bir kalp atışı duydu.

Başını yana çevirdi ve bekledi. Kate'in küçük mutfaktan oturma odasına girmesi sadece bir dakika sürdü.

Onu bekliyordu. Vücudunun duruşundan ve yüzündeki bekleyen bakışından bunu anladı.

"Kate," diye selamladı ve onun korkusunu koklayarak kalp atışlarının hızlandığını duydu.

Söyleyecek bir şeyi vardı. Söylemek istemediği bir şey. Korkularını yenip söylemesi için yeterince önemli bir şey. Ve son olarak, zaman alacak bir şey.

Bu çok can sıkıcıydı. Her şey. Leah'ın ailesi oradaydı, onun ailesi de. Yirmi yıldır Leah'ı bekliyordu. Ve bir günlüğüne uzaklaşmıştı, bir gecede Leah'ı evcilleştirmişti. Onun olduğu bir gece. Ve bu, beklediğinden çok daha iyiydi. Ailelerinin gitmesini ve dikkatinin sadece Leah'a, Leah'ın da sadece ona odaklanmasını istiyordu. Ve bunu sadece bir gün için istemiyordu. Bir hafta için bile istemiyordu.

Bunu, elinde tutabildiği sürece istiyordu.

"Lucien, sakıncası yoksa, seninle konuşmak istiyorum," dedi Kate sessizce.

Sorun vardı. Ama karşısındaki Kate Buchanan, Buchanan cariyelerinin reisi ve Leah'ın teyzesi olduğu için, Lucien istemediği bir şey yaptı. Çenesini kaldırarak onayladığını gösterdi.

Sonra, yılmaz Kate Buchanan'ın dudaklarını sıkıca kapattığını izledi.

Kahretsin, gergindi.

Bunun için vakti yoktu. "Kate, lütfen başla," diye emretti.

"Leah bu sabah çok neşeli," dedi Kate ve Lucien başını pencerelere çevirdi. Pencereden Leah'ın Nadia'ya gülümsediğini gördü, tavırları rahattı, güzel yüzü ıslıl ıslıl parlıyordu, içinden sıcaklık yayılıyordu. Aile dinamikleri tuhaf olsa da, Leah'ın onları çok sevdiği açıktı ve Lucien bunu seviyordu. Ama daha da önemlisi, evcilleştirme işlemi tamamlanmıştı. Leah kendini tutmuyor, saklanmıyor, gardını almıyordu.

O sadece Leah'dı.

Onun

Leah'ı.

Sonunda.

"Ailenin onun evinde olduğunu söyledi," diye devam etti Kate ve Lucien'in gözleri ona kaydı.

"Öyle," diye onayladı ve Kate başını yana eğdi. "Etienne?" diye sessizce sordu ve Lucien sinirli bir şekilde iç geçirdi.

"Korkacak bir şey yok, Kate. Benim korumam altında güvende," diye onu, aslında güvenceye ihtiyacı olmayan bir konuda ikna etmeye çalıştı. Leah onun için özel biri olmasa bile, o onun cariyesiydi ve o da Lucien'di. Onun zarar görmesine asla izin vermezdi.

"O öyle hissediyor," diye tuhaf bir şekilde cevap verdi Kate. "Anlamadım?" diye sordu Lucien.

"O öyle hissediyor. Güvende. Ailen onun evinde, onlarla tanışması muhtemel ve hiç endişeli değil," diye açıkladı Kate. "Aslında, oldukça mutlu ve hatta..." durakladı, "neşeli."

Lucien bunun harika olduğunu düşündü. Bunu düşünmesinin ana nedeni, onu bu hale getiren kişinin kendisi olduğunu biliyor olmasıydı. Ancak Leah'ın rahat, neşeli ve onun koruması altında güvende hissetmesi, yakında gerçekleşecek olan ailesiyle tanışmasına büyük ölçüde yardımcı olacaktı.

Kate konuşmaya devam etti. "Etienne'in orada olması nedeniyle gergin olması gerektiğini hiç bilmiyor. Yine de *onlar* senin ailen ve ikinizin..." durakladı ve sonra sözünü bitirdi, "özel bir ilişkiniz var. Normal şartlarda, yani bir ilişkiye başlayan ölümlüler arasında, birbirlerinin aileleriyle tanışmak önemli bir şeydir."

Lucien tamamen ona döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Lütfen," dedi, "lafı dolandırmayı bırak ve aklındakini söyle."

"Büyükanнем Sasha'yı tanırdı," dedi Kate yumuşak ve hızlı bir sesle. Lucien gerildi.

Kate devam etti, "Bu, şüphesiz bildiğin gibi, onlarca yıldır cariyeler arasında anlatılan bir hikaye. Tabii ki sadece uyarı amaçlı, ama

yine de çok iyi biliniyor. Ama büyükannem Sasha'nın sırdaşı olduğu için biz Buchananlar daha fazlasını biliyoruz. Açık nedenlerden dolayı bunu Leah'dan sakladık. Leah senin yanında kendini güvende hissediyor, olması gerektiği gibi." Son cümleyi aceleyle ekledi. "Ama Etienne, o... o... ikimiz de Leah'ı tanıyoruz ve..."

Ne demek istediğini anladı.

Onun babasının birkaç on yıl önceki cariyesi Sasha, iyi anlamda olmayan bir efsaneydi. Sözleşmesinden serbest bırakılmayı talep eden nadir cariyelerden biriydi. Ve bunu aşırı zulüm gerekçesiyle yapan çok az sayıdaki kişiden biriydi. Soruşturma yapıldı ve Dominion, Etienne'in cariyesine düzenli ve sık sık anestezi uygulamadan beslendiğini, ona verdiği acı verici ıstıraptan zevk aldığını tespit etti.

Tabii ki, cariyeye serbest bırakıldı. Ayrıca, Dominion'un emriyle Etienne tarafından kendisine bir servet verildi. Etienne çok öfkelenmişti ama bunu yaptı. Bir daha hiçbir cariyeye bu şekilde davranmadı. Ancak, başka yerlerde sık sık bu eğlenceye devam etti.

Bu, iki yüz yıldan fazla bir süredir ilk kez meydana gelen ve o zamandan beri sonuncusu olan bir olaydı.

Vampir Etienne'in ölümlülere saygı duymadığı bir sır değildi ve bu, bu gerçeğin kanıtlarından sadece biriydi.

Leah'ın enerjik bir kız olduğu ve ona nadiren saygı gösterdiği de Kate'in gözünden kaçmamıştı. Zorlanırsa, Etienne'in öfkesini ve dikkatini çekebilirdi, ki bunların ikisi de avantajlı olmazdı. Özellikle de şu anda.

Ancak, çocukları ve annesi yanındayken ve Leah'ı kontrol altına almışken, her şey kontrolündeydi.

Bu nedenle Lucien onu kesintiye uğrattı. "Bunu kafana takma."

Ona yaslanarak fısıldadı, "Lucien, bunu saygıyla söylediğimi biliyorsun, ama bu konuyla ilgilenmemem mümkün *değil*. Leah'a yaptığın şey... zaten *yaptığın* şey. Etienne –"

"Kate," Lucien onu keserek, "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Bu seni ilgilendirmez. Beni ilgilendirir. Bunun farkındayım ve Leah'ı güvende tutacağım."

"O, Cezayî hayal ediyor," diye hatırlattı Kate.

"Bunun anlamını senden daha iyi biliyorum," dedi Lucien sabrını kaybederek.

"Peki neden? Ve nasıl?" Kate ısrar etti, kalp atışları hızlandı, nefesi hızlandı. Onu zorladığını biliyordu. Ama yeğenini seviyordu ve endişeliydi.

Bu nedenle Lucien sabırlı olmaya çalıştı.

"Bunu bilmiyorum," dedi Lucien dişlerinin arasından.

"O halde Etienne'in bu aşamada, bu kadar çok bilinmeyen ve tehlikenin olduğu bir durumda bu işe karışması..."

"Onu güvende tutacağım," diye sabırsızca tekrarladı Lucien.

"O sana aşık oluyor," diye patladı Kate ve Lucien'in tüm vücudu gerildi. Kate bunu fark etti ve geriye yaslandı, sonra ondan küçük bir adım uzaklaştı. Yine de, uzaklaşırken bile gözleri onu yakından inceliyordu. Sonra, sessizce ve biraz şaşkınlıkla, "Bu olasılık aklına gelmemiştir," diye fısıldadı.

Yanıliyordu. Stephanie onu bu olasılık konusunda uyarmıştı. Cosmo da bu konuda endişeliydi. Çocukları.

Ama bu olamazdı.

"O bir carie, ben bir vampirim. O ölümlü, ben ölümsüzüm. O, Cezayı hayal ediyor ve ben ona bunu açıkladıktan sonra, bunun ne anlama geldiğini biliyor. Bana aşık olması, aptallığın ötesinde bir şey olurdu. Cezayı bilmeden önce bile, vampirlerin ölümlülerle çiftleşmediğini biliyordu. Bunu biliyordu," diye cevapladı Lucien, içinden bir şey hissederek. Yeni bir şey. Yüzyıllardır hissetmediği bir şey. Çok uzun hayatında sadece bir kez hissettiği bir şey.

Maggie ile hissettiği bir şey.

Seni seviyorum.

Tanrım, bunu onun rüyalarında duymuştu. Hatta kendi rüyalarında bile duymuştu.

Tanrım! Bu rüyalar önseziler olabilir miydi?

Hayır. Bu kesinlikle olamazdı.

"Leah'ı izlemek, onun hakkında konuşmak ve şimdi de onunla birlikte olmak için çok zaman harcadın. Ama onun hakkında öğrenecek çok şeyin var," dedi Kate yumuşak bir sesle, onun dikkatini tekrar kendisine çekerek.

Lucien, iç çekmeden önce Kate'in gözlerine baktı.

Bu konuda bir şeyler yapma zamanı gelmişti, aileleri, onları sevenler ve özellikle Leah için.

Bu nedenle, "Onunla konuşacağım," dedi.

Kate'in kaşları yukarı kalktı. "Yani, ona sana aşık olmaması gerektiğini söylemek mi?" diye sordu inanamayan bir şekilde.

"Hayır, birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca aklında tutması gereken şeyleri ona hatırlatmak için. Ona bunları hatırlattığımda, bu tür duyguların kontrolüne girmesini engelleyecektir."

Kate başını salladı. "Lucien, bahsettiğimiz kişi Leah."

"Evet, ama o aptal değil. İlişkimiz ilerledikçe, paylaştığımız duyguların yoğunluğunun, daha iyi karar verme yeteneğini gölgeleyebileceğini görebiliyorum. Sadece ona aklında tutması gereken şeyleri hatırlatacağım."

"Elbette bunu yapabilirsin ve Leah zeki *bir* kız. Ama Lucien, henüz fark etmediysen, yeğenim kalbinin sesini dinler. Duyguları onu yönlendirir. Mantıkla bir şeyi anlayabilir, ama duyguları onu yönlendirir, özellikle de duyguları yoğunsa. Akli, duyguları üzerinde hiçbir etkiye sahip değildir."

"O zaman her şeyi ayrıntılı olarak açıklayacağım," dedi Lucien ve Kate sessiz kaldı.

Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra Lucien, "Bitirdik mi?" diye sordu. "Bir şey daha var," diye sessizce cevapladı.

"Bir şey daha, Kate," dedi Lucien, "ama çabuk ol."

"Leah ile bu konuşmayı yapmayı düşünüyorsan, lütfen, sana yalvarıyorum, çabuk yap."

"Maalesef, şu anda başka birçok mesele var..." Lucien konuşmaya başladı ama Kate onu kesince şaşırdı.

Ve fısıldayarak şöyle dedi: "Lütfen, yeğenim için bunu öncelikli hale getirin." "Kate..."

"O sana aşık oluyor." "Onunla konuşacağım."

"Evet, ama bunu çabuk yapmalısın..." Tereddüt etti ve sözlerini bitirirken yüzünde endişe belirdi, "o gelmeden önce."

Lucien nefesini çekti.

Sonra kabul etti, "Bunu öncelikli hale getireceğim." "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Lucien işini bitirmişti. Çenesini kaldırıp evin arka kapısına doğru ilerleyerek bunu belli etti.

Hareket ederken Avery'nin onun yaklaştığını hissettiğini fark etti ve Lucien pencereden Avery'nin ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüğünü izledi.

Gözleri Leah'a kayd, Avery'nin ayrıldığını fark edip etmediğini görmek için. Leah'ın bakışları pencereye kayd, onun bakışlarıyla buluştu ve gülümsedi, el salladı.

Merhaba, sevgilim, diye seslendi ona.

Merhaba, sevgilim, diye cevapladı Leah.

Onu *sevgilim* diye çağırırken içtenlikle söylüyordu.

O da gülümsedi.

Avery kapıdan içeri girdi. "Bir dakika, Lucien."

Lucien durdu, gözleri Avery'ye kaydı, sabrını kontrol etme gücü kayboluyordu.

"Ben dışarı çıkacağım," diye mırıldandı Kate, Avery ve Lucien'in yanından geçip kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Lucien, Avery'ye bakarak uyardı: "Çok az vaktim ve sabrım kalmadı."

"Sadece bir dakika," diye cevapladı Avery çabucak. "O zaman bir dakika al," dedi Lucien izin vererek. "Gregor bir görüşme istiyor."

Lucien gözlerini ondan ayırmadı ama tepkisini belli etmedi.

Gregor, Konsey'in bir üyesiydi. Lucien onu yıllardır tanıyordu ama yine de onu hiç tanıımıyordu. Müttefik olabileceği gibi düşman da olabilirdi.

Yüzyıllar önce, Gregor Av sırasında ölümlü eşini terk ederek tüm vampirleri şok etmişti. Bunu yapan tek vampir oydu. Birçoğu Gregor'un davranışını anlamamıştı, ancak Lucien anlamıştı. Maggie hayatta olsaydı, onun için bunu düşünürdü. Neyse ki bu kararı vermek zorunda kalmamıştı.

Kendisi de ölümlü bir eşi olan Lucien, Gregor'un eşini daha uzun bir ölümlü hayat sürmesi için terk ettiğine inanabilirdi, birbirlerinden ayrı kalmak zorunda kalsalar bile.

Bu, Gregor'un tüm bu yıllar boyunca eşini kaybetmiş olmaktan dolayı kin beslediği anlamına gelebilir. Bu da, vampirlerin özgürlüklerinin geri verilmesi, onun kaybettiği şeyi, en azından evcilleştirilmeyi elde etmelerini istediği anlamına gelir. Ayrıca, eşini kaybetmiş olması nedeniyle, bu kin acı bir hale gelmiş ve başka hiçbir vampirin ölümlülerle eşleşmesini, evcilleştirilme için bile olsa, istememiş olabilir.

Lucien'in Gregor hakkında bildiği tek şey, kızın ebeveynleri öldürüldükten sonra onu himayesine aldığıydı. Lucien, artık bir kadın olan bu kızla hiç tanışmamıştı. Ancak Gregor'un ona kendi tarzında bağlı olduğunu duymuştu. Vampir soğuktu ama Lucien onun duygusuz olmadığını hissediyordu. Dahası, Gregor'un oğlu Yuri, belki de sağlıklı bir şekilde babasının himayesine bağlıydı. En azından Dominion öyle hissediyordu.

Gregor, yetiştirdiği ölümlü çocuğu sadece aile içinde tutmak için değil, aynı zamanda onu sonsuza kadar hayatta tutmak için de özgürce sahiplenmesini istiyorsa, bu onun lehine olabilir.

sonsuz kadar hayatta kalmasını sağlamak için yetiştirdiği ölümlü çocuğu sahiplenmesini istiyorsa, bu onun lehine olabilir.

"Ayarla," diye Avery'e emretti.

"Stephanie ve Cosmo ile," diye ekledi Avery ve Lucien'in bakışları keskinleşti.

"Neden Teffie ve Cosmo'nun orada olmasını istiyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece istiyor."

Lucien bir an sessiz kaldı.

Gregor'un kendisiyle ve düşmanlıklar tırmanırca iki baş yardımcısı olacak en yakın iki arkadaşıyla konuşmak istemesinden hoşlanmamıştı. Dahası, hepsinin orada olması, Leah'ı korumasız bırakmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu, çünkü o anda, onun güvenliğini sağlamak için başka bir vampire yeterince güvenebileceğini düşünmüyordu.

Bu bir komplo olabilir. Kötü haberlerin habercisi de olabilir. Ya da Konsey'e daha fazla girilmesi anlamına da gelebilir.

Bu riski göze alıp toplantıya katılmadıkça bunu bilemezdi.

Leah'ı korumak, öncelikle onunla paylaştığı bilgileri kontrol etmek, Lucien dahil olmak üzere, onu korkutup kendi kültürlerine güvenmemesi için uğraşan vampirlerle etkileşimini kontrol etmek ve böylece onu duygusal olarak kendinden uzaklaştırmak ve en önemlisi, uykusunu kontrol etmektir.

Edwina ve Leah, onun yokluğunda Leah'nın uyumamasını sağlayacaktı.

Leah korkuya karşı bağışık değildi, ancak ona güvendiğini defalarca göstermişti ve ayrıca, memnuniyet verici bir şekilde, onun yanında kendini güvende hissettiğini itiraf etmişti. Vampirler onu korkutmak amacıyla yaklaşırsa, korkabilir, ancak onun açıklamalarını bekleyip kendini güvende hissedecekti.

Lucien, Leah'ın fiziksel zarar görmesinden korkmuyordu. Lucien olduğu için, hiçbir vampir ona fiziksel zarar verecek kadar aptal değildi. Katrina ve eski eşi hariç, ancak o anki duygularının etkisiyle hareket etmeye cesaret edebiliyordu ve o anki heyecandan dolayı kendini kontrol edemiyordu. Dahası, Katrina, dinleyecek herkese bol bol anlatarak, duygularının Leah'a yönelik irrasyonel öfkeden Lucien'e yönelik öfkeye kaydığını açıkça belirtmişti. Artık bir tehdit oluşturmuyordu.

Ama sonunda, aralarındaki Anlaşmanın farklılıklarını ona Lucien söyleyecekti. Maggie hakkında ona bilgi verecek olan da belki de Lucien olacaktı. Ve bu toplantı gerçekleşene kadar, aralarına nifak sokmak isteyen başka bir vampir ona yaklaşması olası değildi.

Kararını vererek, "Ayarla" diye tekrarladı. Avery başını salladı.

Lucien, bakışlarını Leah'a çevirerek onu gönderdi.

Daha fazla gecikme istemiyordu. Ailesiyle görüşme ne kadar çabuk gerçekleşirse, onları o kadar çabuk yola çıkarabilirdi.

Bu nedenle, "*Ailene veda et, tatlım, ve bana gel*" dedi.

Bu bir emirdi, ama zihin kontrolü değildi. Leah'ın başını çevirip ona bakması, başını yana eğip ona küçük bir gülümseme vermesi onu memnun etti. Sonra Leah'ın söyleneni yaptığını izledi.

Lucien, Avery'nin vedasına karşılık verdi ve Leah, içeri girerken Avery'nin yanından geçti, parmak uçlarına basarak onun yanağına dudaklarını değdirdi. Sonra kapıdan içeri girdi, yüzünde hâlâ küçük bir gülümseme vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ona ulaştığında.

Hiç de bile, diye düşündü, onu incelerken.

Leah çok güzeldi. Maggie'den bile daha güzeldi. Ve Maggie gibi, Leah'ın güzelliği de derindi. Gözlerindeki merak, onu gördüğünde hissettiği sıcaklığı gizlemiyordu. Gizlemediği endişe belirtisi de öyleydi. Endişe, çünkü ailesinin habersiz geldiğinden memnun olmadığını biliyordu, ama daha da ötesi, o, ailesinden kimseyle karşılaşmadan onu açıklama yapmadan götürmüştü. Endişe, tavırlarında, giyiminde, ailesine karşı hissettiklerinde vardı. O, Leah'ın pratikte her şeyi söyleyebileceğini ve yapabileceğini biliyordu ve bunların çoğunu ilginç veya eğlenceli bulacaktı. Hiçbirini sıkıcı bulmayacaktı.

Güneş gökyüzünden batana kadar.

Eski İddia Töreni'nin sözleri beynine çarptı.

Her ölümsüz, eşinde bu özellikleri arardı. Güzellik, derinlik, sıcaklık, ilgi ve daha fazlası. Sonsuzluk tam da böyleydi ve çok uzun bir zamandı. Her erkek, eşinin onu şaşırtmasını, eğlendirmesini, ilgisini çekmesini ve asla sıkılamasını isterdi.

Beş yıl ya da beş yüz yıl geçse de, Leah onu asla sıkımadı. O an, ruhunun derinliklerinde bunu biliyordu.

Güneş gökyüzünden düşene kadar.

"Lucien?" diye seslendi yumuşak bir sesle, sesi de sıcak, meraklı ve endişeliydi. Ona yaklaştı ve elini göğsüne hafifçe koydu. "Her şey yolunda mı?"

Güneş gökyüzünden düşene kadar.

Evet. Kate haklıydı. Öncelikle Leah ile bazı şeyleri konuşması gerekiyordu.

Sonunda cevap verdi, "Olacak, canım. Şimdi eve gidip ailemle öğle yemeği yiyeceğiz. Ama dönmeden önce seninle konuşmam gerek."

"Tamam." Hâlâ yumuşak bir sesle konuşuyor ve ona yaklaşıyordu. Yaklaştığında, Lucien kollarını onun etrafına doladı.

O da ona yaslandı.

Evet. Onu ele geçirmişti.

Tamamen. Onun olmuştu.

Sonunda.

Güneş batana kadar.

"Peki, şey..." O konuşmayınca kız onun düşüncelerini böldü, "gerçekten konuşacak mıyız? Yoksa burada durup birbirimize bakacak mıyız?"

Lucien rahatladı, sonra gülümsedi ve ona, "Burada durup bir süre sana bakabilirim tatlım, ama sanırım konuşmalıyız." dedi.

Onun gülümsemesiyle, kız ona daha da rahatladı. Onun sözleriyle, daha da rahatladı ve yüzü yumuşadı.

O bunu sevdi. Her şeyini.

Ve hepsi onundu. Sadece onundu.

Güneş gökyüzünden batana kadar.

Nefesini aldı ve konuya girdi.

"Evde çocuklarım Julian ve Isobel var. Annem Magdalene. Babam Etienne. Ve Julian'ın annesi Cressida."

Kadın son ana kadar ilgiyle onun gözlerine baktı. Cressida'dan bahsettiğinde, kadının yüzünde bir şeyin keskinleştiğini gördü, sonra kadın yüzünü silerek ifadesiz bir hal aldı. Ve onun yüzünde keskinleştiğini gördüğü şey hoşuna gitmedi. Kadının bunu hissetmesinden hoşlanmadı ve kadının bunu hissetmesinin, kendisinin de hissettiği anlamına gelmesinden hoşlanmadı.

"Leah, tatlım, bizim olanlar çok uzun zaman önceydi," diye onu teselli etti ve bu, ölümlüler için doğrudu. Vampirler için ise, Cressida ile olan ilişkisini fiziksel olarak sadece elli yıl önce sonlandırdığı için, doğru değildi.

"Tamam," dedi kız sessizce.

"Orada hiçbir şey yok," dedi ona. "O zaman neden bizim evimizde?"

Bizim evimizde.

Güneş batana kadar.

"Yani, şey..." diye devam etti Leah, "Vampirlerin nasıl davrandığını bilmiyorum ama normalde eski sevgililer, aile biraz tuhaf değilse, sürpriz aile ziyaretlerine katılmazlar."

Lucien yine sırtıttı. "Vampirler de aynıdır." "Peki o zaman?" diye sordu kız.

"Cressida..." Bir kelime aradı. "Sıra dışı." Gözleri kaydı ve "Harika" diye mırıldandı.

Lucien onu kollarının arasına aldı ve gözlerini tekrar ona çevirdi.

"Burası senin evin, Leah," yüzünü ona yaklaştırdı ve "*Bizim* evimiz. O burada bana saygı gösterecek ve ben de sana saygı göstermesini sağlayacağım," dedi.

Kaşlarının çatıldığını gördü. "Yapmaz, değil mi?"

"Cressida tahmin edilemez biridir."

"Harika ikinci bölüm," diye mırıldandı yine.

"Ona karşı sabırlı olman gerek, canım. Ve onun yanında dikkatli olman gerek. Seni kışkırtmaya çalışacak. Asil davran."

Leah ona baktı. Sonra fısıldadı, "Uh... benim hakkımda bilmen gereken bir şey var. Ben yüksek yolu pek bilmiyorum."

Bu sefer Lucien gülümsedi. "Bunun farkındayım ama bu sefer bir maceraya atılman ve bunu keşfetmen gerekecek."

Leah da gülümsedi, gözleri mizahla parladı ve "Bir maceraya atılmak" diye fısıldadı.

Lucien, Leah'a verdiği eğlenceyi tatmak istiyordu ama zamanı yoktu.

Bu yüzden devam etti, "Cressida sinir bozucu olacak. Sinir bozucu, hatta incitici şeyler söyleyecek, hatta yapacaktır. Onu görmezden gelmeye çalış. Ben onunla ilgileneceğim ve o gittikten sonra merak ettiğin her şeyi seninle konuşacağıma söz veriyorum." Onun başını sallamasını bekledi, başını salladığını görünce devam etti, "Babam ise başka bir mesele."

Kız başını yana eğdi. "Baban mı?"

"Yakın bir ilişkimiz yok," diye açıkladı. "Oh," diye fısıldadı.

"Hiç de değil," diye devam etti.

"Oh," diye fısıldayarak tekrarladı.

"Onu sevmiyorum. Ona saygı duymuyorum. Ve ona güvenmiyorum. Isobel'e ulaşmış ve Isobel de onu evimize getirmiş. Bel ile konuştum. Ama onun niyetini bilemem. Çekici olabilir. Küçümseyici olabilir. Her halükarda, ne olursa olsun ona saygılı davranmalısın."

"Tamam." Hâlâ fısıldıyordu.

Lucien kollarını ona bir kez daha sıktı. "Ne olursa olsun, Leah. Onu kontrol etmek için elimden geleni yapacağım ama Cressida gibi o da kontrol edilemez ve öngörülemez. Tek isteyebileceğim şey, senin tepkilerini kontrol etmen."

"Tepkilerimi kontrol edeceğim, Lucien."

Onun hemen verdiği yanıtın ardından, onu tekrar inceledi. Merakı gitmişti. Sıcaklığı azalmıştı. Endişesi belliydi.

Bu durumdan hoşlanmamıştı ama başını salladı.

"Ayrıca, seninle ilgili hiçbir şeyi paylaşmamamı rica ediyorum," diye devam etti. Leah gözlerini kırptı. Sonra, "Ne?" diye sordu.

"Bizimle ilgili hiçbir şeyi, Leah. Seninle yaşadığımı biliyorlar. Senin benim cariyem olduğunu biliyorlar. Sana derin saygı duyduğumu biliyorlar. Kişisel bilgilerin onları ilgilendirmez. Kabusların, yeteneklerin, benim için ne ifade ettiğin..."

Vücudunun gerildiğini hissetti ve Leah sessizce sordu, "Senin için neyim?" "Biz sevgiliyiz."

Yüzünde anlaşılabilir bir şaşkınlık belirdi ve "Ama..." diye başladı.

"Bu onları ilgilendirmez."

"Elbette değil," diye cevapladı. "Ama bunu zaten bilmiyorlar mı?"

"Öyle varsayacaklardır," diye yalan söyledi. "Sadece bu konuyla ilgili herhangi bir tartışmadan kaçınmamı istiyorum. Hiçbirinden."

Kafası yine yana eğildi ve yüzündeki şaşkınlık arttı. "Neden bunu tartışınlar ki?"

"Tekrar söylüyorum, Cressida ve babam kontrol edilemez ve öngörülemez insanlar. Seni kışkırtmak için bu konuyu gündeme getirebilirler. Onlara kapılma ve odadan çıkmanı istersem, hemen çıkar. Hemen."

Bir an ona baktıktan sonra, "Bu beni biraz korkutuyor, Lucien," dedi.

Kollarını ona bir kez daha sıktı ve boynunu eğerek dudaklarını onun dudaklarına kısa bir süre değdirdi. Başını kaldırdığında, gözlerine baktı.

"Benimle güvende hissediyorsun," diye hatırlattı ona, göz kapakları yavaşça indi ve o çok sevdiği o tembel göz kırpışını yaptı, sonra başını salladı. "O zaman bana güvenmelisin"

Çünkü sana söz veriyorum, evcil hayvanım, seni
güvende tutacağım." "Tamam," diye fısıldadı.

Lucien iç geçirdi.

Sonra, "Hadi eve gidelim," dedi.

"Tamam," diye tekrarladı kız.

Yeniden dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, sonra onu bırakıp elinden
tutup ön kapıya doğru çekti. Kızın pencerelere dönüp ailesine ve Avery'ye el
salladığını biliyordu.

O ise dönmedi.

Onu Porsche'sine bindirip eve götürdü.

Yirminci Bölüm

Öğle Yemeği

"Anne," dedi Lucien'in oğlu tıslayarak, "kes şunu."

O durmayacaktı. Bunu biliyordum. Cressida'nın yanında bir saat geçirmiştım ve bunu biliyordum.

Lucien'in eski karısı tam bir cadalozdu. Ondan nefret ediyordum. Nefret etmemeye çalışıyordum ama o, Rahibe Teresa'nın bile tokat atmak isteyeceği türden bir kadındı.

Ama Cressida benim sorunum değildi. Ben bir kadındım. Cadalozlarla karşılaşmıştım.

Beni ürperten Lucien'in babası Etienne'di. Bunu yapmasının nedeni, Cressida'nın benimle oynamasından zevk almasıydı. Cressida'nın ağzından çıkan her kötü yorumda, gözleri hastalıklı bir mutlulukla parlıyor ve benim tepkimi görmek için bana dönüyordu. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama ne olursa olsun benim kırılmamı beklediğini biliyordum. İnnememi. Sinirlenmemi. Yeter ki olumsuz ya da zarar verici olsun.

Vampirler insana benziyorlardı. Bu, Lucien'in bu adamın DNA'sını paylaştığı anlamına geliyordu ki bunu inanması imkansız buluyordum. Lucien bir pislik olabilirdi ama komik, tatlı ve nazik olabilen seksi bir pislikti. Etienne bunların hiçbiri değildi (lanet olsun, itiraf etmeliyim ki seksi kısmı hariç) ve bununla gurur duyuyordu. Magdalene tatlı ve açıkça sevgi dolu olmasaydı, Etienne'i terk ettiğini düşünürdüm. Lucien'de babasına benzeyen hiçbir şey yoktu. Birbirlerine bile benzemiyorlardı, Etienne sarışın ve mavi gözlüydü, uzun boylu ama bir vampir için zayıftı. Lucien annesine benziyordu. Aslında, o, annesinin klasik güzelliğinin aşırı erkeksi bir görüntüsüydü.

Cressida (itiraf etmeliyim ki, çok güzel) gök mavisi gözlerini oğluna çevirdi ve sahte bir masumiyetle sordu: "Neyi bırakayım?"

Julian ona sert bir bakış attı ve "Çalışma odasında konuşmamız gerek" dedi.

Edwina'nın bize tatlı servisi yaptığı yemek masasına zarif bir el hareketi yaptı. "Ama öğle yemeğini bitirmedik."

Julian sandalyesini geri itti ve "Bitirdiniz" dedi.

"Julian, kaba olma," diye karşılık verdi Cressida.

Kucağıma baktım ve gülümsedim çünkü bu, ondan gelen bir söz olarak çok komikti. O, en başından beri kaba davranmıştı; elimi tutup sıkmış ve "Mm... lezzetli" diye mırıldanmıştı.

"Şimdi çalış, anne," diye homurdandı Julian ve ben Lucien'in oğluna baktım.

Sekiz yüz yaşından büyük olduğunu bildiğim Lucien'in, görünüşü ve canlılığı göz önüne alındığında bu yaşın ona hiç yakışmadığı halde, iki yetişkin çocuğu olması tuhaftı. Ebeveynlerinin onunla aynı yaşta görünmesi de tuhaftı. Ve her iki çocuğunun da genetik havuzdan en iyi özellikleri almış olması da aynı derecede tuhaftı. Julian, babasının ham, erkeksi tarzıyla yakışıklıydı. Isobel, annesinin narin tarzıyla güzeldi, ama Lucien'in izleri hala üzerindeydi.

İkisini de sevdim. Birbirlerine, babalarına ve büyükannelerine karşı açıkça yakın ve sevgi doluydu ve şimdiye kadar Cressida'ya karşı sabırlıydılar. Ayrıca büyükbabalarına karşı temkinli ve dikkatliydi, bu da onların aptal olmadıkları anlamına geliyordu. Bana karşı da nazik ve sıcak davrandılar, bu da hoştu.

Bu düşünceyle, Lucien'in "Julian'la git" dediğini duydum.

Başımı kaldırıp masanın başına, Lucien'in oturduğu yere baktım. Ben masanın ucundaydım. Lucien beni oturduğum yere oturttu ve benim evim olduğu için bunda bir sorun görmedim. Ama bunu yaptığında, diğerleri birbirlerine baktılar ve ben bunu daha sonra Lucien ile konuşmak için zihnindeki listeye ekledim.

O da Cressida'ya sert bir bakış attı ve bu durumun hiç de komik bulmadığı belliydi.

Cressida Lucien'e baktı ve alaycı bir şekilde sırttı, "Edwina'nın tatlısını kaçırmak istemiyorum." Sonra başını bana çevirdi ve sözlerini bitirdi. "Edwina'yı *yıllardır* tanıyorum. O en iyi aşçıdır. Sence de öyle değil mi?"

Ne demek istediği

açıktı. Gördün mü?

Tam bir cadaloz.

"Gidebilirsin ya da seni taşıyabilirim," dedi Lucien sertçe. Cressida ona baktı ve ben dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Oh," diye mırıldandı, gözleri şehvetli bir ışıkla parladı, yüzü baştan çıkarıcı bir şekilde yumuşadı. İkisini de sevmedim. İkisi için de bir şey yapamazdım. "İkinci seçeneği seçeceğim."

Sürtük.

Lucien konuşmak için ağzını açtı ama ben şansımı denedim ve ondan önce konuştum.

"Lucien, gerçekten, Cressida haklı. Kimse Edwina'nın tatlısını kaçırmamalı," dedim. Lucien'in gözleri bana çevrildi ama ben Cressida'ya baktım. "Gördüğün gibi,"

Edwina'nın önüme koyduğu kaseyi işaret ettim, "çok lezzetli görünüyor. Tabii, Julian ile sohbet etmek ve o zengin öğle yemeğinden sonra kendini yormak istemiyorsan, Lucien seni çalışma odasına taşıyabilir." Omuz silktim ve ona gülümsedim. "Casa Leah'da her şey mümkündür. Yani, ne istersen."

Cressida gözlerini bana dikti.

Gülümsemem daha da büyüdü.

Isobel'in kıkırdadığını duydum.

Cressida'nın gözleri daha da

kısıldı. Kendimi gülümsemeyi

bırakmaya zorladım.

"Buchanan kokusu."

Bu Etienne'den geldi ve ona baktım, beni tüylerimi diken diken eden bir şekilde inceliyordu.

"Elbette, yıllar boyunca Seçimlerde kokusunu aldım ama hiç tatmadım. Sen, sevgilim, bunu değiştirdin. Sanırım yakında Seçimlere katılacak kuzenlerin var, değil mi?" diye sordu ama cevabımı beklemedi. "Cariyelerimden kurtulmak için gerekli düzenlemeleri yapacağım ve Seçimlerde hızlı davranarak niyetimi açıklayacağım."

Evet, tüylerim diken diken olmuştu ve birden boğazıma yükselen safra tadını hissettim.

Kuzenlerimin bu adama hizmet etmesini istemiyordum ve bunu iletmek için gözlerim Lucien'e kaydı. Gözlerim onun gözlerine takıldığı anda, o da benimkilere kilitlendi ve bakışları yoğundu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve safrayı yuttum, Etienne'in Edwina'nın tatlısından beni soğuttuğunu düşünerek ondan daha da nefret etmeye karar verdim. Ne olduğunu bilmiyordum ama görünüşe göre krem şantiye bolca kullanmıştı, bu yüzden umursamadım.

Şimdi bunu zorla yutmam gerektiğini biliyordum.

Nefes aldım, Etienne'e baktım ve sessizce yalan söyledim, "Eminim onur duyarlar."

Aslında, emin olduğum şey, teyzelerimi bu konuda uyarmam ve kuzenlerimi bu olasılığa hazırlamamdı. Onu reddedebilirlerdi ve başka bir Seçim için beklemek zorunda kalacaklardı, ama buna değecekti.

"Efendine hizmet etmek nasıl bir şey?" Etienne, benim kaba bulduğum bir soru sordu. Lucien ve Stephanie hariç, vampirlerle öğle yemeğine oturmamıştım, ama Lucien için ve onunla yaptıklarım kişiseldi, öğle yemeği sohbeti konusu değildi. Ve onun bunu ifade etme şeklini beğenmedim. Lucien başlangıçta kendisine benim Efendim demişti, bu yüzden

bunun onların kültüründe kabul gören bir dil olduğunu tahmin ettim. Ama yine de Etienne'in bunu ifade etme şeklinin hoş olmadığını düşündüm.

Yine Lucien'e baktım, çenesi gergin ve gözleri hâlâ kararlıydı.

Haklıydım, bu kabul edilebilir bir dil olabilir, ama Etienne nazik davranmıyordu.

Kendimi zorlayarak Lucien'e küçük bir gülümseme attım, oturduğumuz zarif yemek odasını içime çektim ve Etienne'e tekrar baktım.

"Bence iyi iş çıkardım," diye cevapladım. "En azından benim açımdan. Lucien'e de aynı fikirde olup olmadığını sormalısınız."

"Oh, Lucien yemeklerini her zaman sonuna kadar çıkarır," diye araya girdi Cressida. Odadaki havanın gerginleştiğini hissetmeme rağmen sırtımı dik tutmaya çalıştım, ama o henüz bitirmemişti. "Tabii ki, tüm bunlar senin sayende, o da daha çok keyif alıyor."

"Yeter."

Bu sözler Magdalene tarafından sessizce ve şaşırtıcı bir şekilde söylendi ve tüm gözler Cressida'ya bakarken ona çevrildi.

"Leah'ın evinde, Leah'ın masasında, Leah'ın yemeğini yiyorsun. O bir cariye. O bir Buchanan. Ve sen ona defalarca saygısızlık ettin," diye devam etti Magdalene, yine sessizce, yumuşak bir sesle ve gözlerindeki keskin bakış olmasaydı, kızgın olduğunu anlayamazdın.

Ama gözlerindeki o keskin bakış, o kadar keskin ve deliciydi ki, yanlış anlamak imkansızdı.

Magdalene henüz bitirmemişti.

"Lucien, Teo'yu 'yemeğin' olarak adlandırsaydı, tereddüt etmeden ona meydan okuyacağını biliyorum. Yine de burada, onun cariyesinin masasında, onun ve onun huzurunda oturuyorsun ve ikisine de küstahça davranıyorsun. Şimdiye kadar sana sabır gösterdim, Cressida. Bu aileye saygı göstermediğini bir kez daha kanıtlarsan, sana meydan okuyan ben olacağım."

Cressida'nın kaşları kalktı. "Bu *aile mi*?"

Magdalene arkasına yaslandı. "Oğlun, kız kardeşi ve onların dedesi ve büyükannesi ile aynı masada oturuyor musun?"

"Leah'ın da aile üyesi olduğunu mu ima ediyorsun?" diye karşılık verdi Cressida.

"Eğer benim sözlerimi bu şekilde yorumlamak istiyorsan, buyur. Benim için," gözleri ilgi çekici bir şekilde Etienne'e kaydıktan sonra tekrar Cressida'ya döndü, "cariyelerime derin saygı duyuyorum, bu yüzden bununla bir sorunum yok."

Cressida'nın buna bir cevabı yoktu. Yüzünün sertleşmesi ve burnunu buruşturması, bundan hoşlanmadığını açıkça gösteriyordu.

Magdalene onu başından savdı ve bana baktı.

"Özür dilerim, Leah. Sana ve oğluma rahatsızlık verdiğimiz ve sana bu şekilde davrandığımız için çok üzgünüm."

"Tanrım," diye mırıldandı Etienne açıkça küçümseyerek. "Bir cariyeye özür mü diliyorsun?"

Lucien'in babasından *hiç* hoşlanmadım.

Ama çaba göstererek onu görmezden geldim, Magdalene'nin gözlerine bakarak sessizce "Teşekkür ederim" dedim.

Bana başını salladı ve yüzü yumuşadı.

Lucien'in annesini çok sevdim.

Ona gülümsedim, kaşığımı aldım ve kendimi zorlayarak tatlıdan bir lokma aldım. Haklıydım. Bol krem şanti, biraz çilek ve nemli, zengin sarı kek parçaları. Ama yanılmıştım da. Lucien'in çılgın ailesinin tuhaflıkları bile Edwina'nın lezzetli tatlısının tadını çıkarmamı engelleyemedi.

Edwina bir dahiydi.

Daha fazla tatlı alırken kafamın içinde bir ses duydum: "*Seninle gurur duyuyorum, canım.*"

Dikkatimi kaseye vererek, "*Teşekkürler, canım*" diye cevap verdim.

Bir sonraki lokmayı yuttuğumda Lucien'e baktım. Gözleri üzerimdeydi.

Gülümsedim.

O da gülümsedi.

Bu hoşuma gitti. Bu yüzden sırtışıma daha da büyüdü ve ona, ne kadar göz kamaştırıcı olduğunu bilmediğim bir gülümseme attım. Lucien'in gözleri ısındığında ve yüzü yumuşadığında bile fark etmedim.

Sonra dikkatimi tekrar kaseye çevirdim ve böylece ailesinin tekrar birbirlerine bakışlarını kaçırdım.

Bazıları rahatlamıştı. Bazıları sert bakıyordu. Hepsi de her şeyi biliyordu.

* * *

Tatlı ve kahve bittikten sonraydı. Lucien masanın benim tarafına gelip sandalyemi çekmiş, kalkmama yardım etmiş ve elini belime koyarak beni odadan dışarı çıkarmıştı.

Çift kapıdan geçerken Magdalene ve Isobel'in etrafımızda dolaştığını gördüm. Cressida da uzakta duruyordu. Julian ve Etienne resmi oturma odasına geçiyorlardı, bu beni rahatlatı.

Etienne mutfağın yanındaki rahat oturma alanında uzanmayacaktı. Kesinlikle olmazdı.

Onlara burnumu pudralamam gerektiğini ve Lucien'in bana yardım etmesi gerektiğini söyleyip, hepsi gidene kadar banyoda barikat kurup kalabilir miyim diye düşünüyordum ki, Magdalene öne çıktı ve parmaklarını dirseğime doladı.

"Kızlar konuşsun," dedi oğluna gülümseyerek.

Lucien'in vücudunun gerildiğini hissettim, benimki de

aynı şekilde gerildi. "Oh, ne güzel!" diye bağırdı Cressida.

Vücudum daha da gerildi ve Lucien'in eli belimin alt kısmına bastırdı.

"Magdalene dedi 'kız konuşması' Cressida, konuşma kedi konuşma," dedi Isobel hemen

hemen,

Cressida ona bir bakış attı ama Lucien rahatladı ve ben de öyle.

"Uslu duracağım," dedi Cressida, yalan söylediğini biliyordum.

"Hayır, uymayacaksın," diye cevapladı Isobel, Cressida'nın yalan söylediğini benden daha iyi biliyordu.

"Ne ekersen onu biçersin," dedi Magdalene sessiz sesiyle. "Buraya bir kedi gibi meraktan geldin ve bir kedi gibi pervasızca o meraka kapıldın. Şimdi sonuçlarına katlanacaksın."

Cressida'ya cevap verme fırsatı vermeden, ama onun öfkeli gözleri beni delip geçerken pek hoşuma gitmeyen tuhaf bir hisse kapıldım, Magdalene beni uzaklaştırdı. Sonra Lucien'in kızına bir bakış attığını gördüm ve elinin belime kayarak yanıma kıvrıldığını hissettim.

Durup ona baktığımda, ağzı benimkine değmek üzereydi.

Başını hafifçe kaldırdığında, nazikçe ama yine de bir emir olduğunu bildiğim bir şekilde, "Uzun sürmesin," dedi.

Başımı salladım. Uzun sürmemeliyim. Kesinlikle uzun sürmemeliyim.

Onun, benim ailesiyle birlikte olmam konusunda bu kadar temkinli olması beni korkutmuştu. Elbette, onlar garipti ve o bana Cressida ve Etienne hakkında önceden uyarıda bulunmuştu, ama ben daha fazlası olduğunu hissediyordum.

Bunu ona, Edwina'ya veya Stephanie'ye sormam gerekiyordu. Derslerimi kaçırdığımda bunu kaçırmış mıydım, bilmiyordum. Belki de cariyeler vampirlerin aileleriyle sosyalleşmezlerdi ve onun ailesi sadece tuhaftı ya da tuhaf bir şekilde meraklıydı. Ne olursa olsun, Lucien'in bundan hoşlanmadığını biliyordum.

Beni bıraktı ve Magdalene beni uzaklaştırdı. Isobel de benimle birlikte geldi. Dışarı çıktığımızda bile iki kadın da konuşmadı. Beni iskeleye giden yola götürürken de sessizliklerini sürdürdüler.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Ailelerinin vampirlerinin konuşmamızı duymasını istemiyorlardı.

Bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim.

O kadar emin değildim ki, iskeleye kadar sessizce yürüdük ve vardığımızda sinirlerim bozulmuştu.

"Rahat ol Leah, burada hepimiz arkadaşız," dedi Magdalene, etrafımızı saran gölün huzurlu sularına doğru tahta iskeleye doğru ilerlerken. Bu huzur beni hiç sakinleştirmede. Kalbimin atışlarını duyabiliyordu, bunu biliyordum, ve beni okuyabiliyordu.

"Aniden ortaya çıkıp Etienne ve Cressida'yı getirdiğimiz için şahsen özür dilemek istedik," diye ekledi Isobel durduğumuzda. "Umarım ikisinin de özenle davranılması gerektiğini anlıyorsunuz."

Oh, bunu gayet iyi anlıyordum. "Elbette," diye mırıldandım.

"Eve döndüğümüzde, ziyareti çabucak bitirmek için elimizden geleni yapacağız," dedi Magdalene.

"Hayır, buna gerek yok," onları sevdiğim için yarı yalan söyledim. Sadece Etienne ve Cressida'yı sevmiyordum. "İstediğiniz kadar kalın. Lucien sizinle vakit geçirmekten çok memnun." Son cümle de yarı yalandı.

İkisi de Lucien'i uzun zamandır tanıyorlardı (ve onlar için uzun zaman *uzun bir süreydi*), bu yüzden ikisi de kahkahalara boğuldu.

Biraz ciddileşen Magdalene, elini kaldırıp pazımı sıktıktan sonra elini indirdi ve "Oğlum için yapacağın fedakarlığı takdir ediyorum ama ne kadar nazık bir davranış olsa da, ziyaretimizi sonlandırmak için elimizden geleni yapacağız" dedi.

"Tamam," diye fısıldadım, sonra toparlandım, "Ama bilginiz olsun," "siz" kelimesini vurgulayarak, tam olarak hangi "siz"lerden bahsettiğimi anlamalarını sağladım, "her zaman hoş geldiniz. Edwina arkadaşlık sever, ben de öyle ve Lucien ikinize olan sevgisini benimle paylaştı."

"Çok nazıksın Leah," diye cevapladı Isobel yumuşak bir sesle.

"Ve bu nezakete karşılık olarak," Magdalene, harika, özel dikim, bol paça pantolonunun cebinden kartvizit şeklinde bir kağıt parçası çıkardı ve bana uzattı, "bu bizim iletişim bilgilerimiz. Bel'in ve benim. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa," gözleri benimkilere bakıyordu, gözleri

anlamadığım ama hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir şey iletliyordu, "herhangi bir şey, Leah, bizi ara."

Bu da neyin nesiydi?

Kartı ondan alırken, dikkatlice sordum, "Lucien'in başının dertte olmasından mı bahsediyorsunuz?"

Magdalene başını hafifçe yana eğdi ama yüzünde hiçbir şey belli etmedi. "Sorun mu?"

Uh-oh. Belki de Lucien'in gece yarısı Konsey tarafından götürüldüğünü bilmiyordu. Onun kız kardeşi gibi görünebilirdi ama o onun annesiydi ve bu muhtemelen pek de iyi bir haber olmazdı.

"Uh..." diye mırıldandım. Çok saçmaydı ama başka ne diyebileceğimi bilmiyordum.

"Babamın Konsey ile olan sorunlarını biliyor musun?" diye sordu Isobel, açıkça kendisi de biliyordu ve Magdalene'in önünde bundan bahsetmekten çekinmiyordu, bu da onun da bildiği anlamına geliyordu, bu yüzden rahatladım.

"Hayır, şey... tam olarak değil. Onların, şey... ziyaretine geldiğini biliyorum ama daha fazlasını paylaşmadı," diye cevap verdim.

"Aslında," diye araya girdi Magdalene, "o kart, ne zaman ihtiyacın olursa kullanman için, canım. Ne olursa olsun. Ne konuşmak istersen. Oğlum, halkımız arasında zorlayıcı olabilecek bir ilgiye maruz kalıyor. Sadece kendisi için değil, onunla zamanını paylaşan kişiler için de. Cressida ve Etienne'in öğle yemeğinde nasıl davrandıklarına bakılmaksızın, onun ailesinin desteğine, seni dinleyecek birine, ihtiyacın olan her şeye sahip olduğunu bilmeni istedik."

Vay canına. Bu çok hoştu.

"Teşekkür ederim," diye sessizce cevap verdim.

"Neye ihtiyacın olursa," diye tekrarladı Magdalene, bana biraz daha yaklaşarak, bu hareketini hem güven verici hem de biraz ürkütücü buldum.

Harika, şimdi de Lucien'in annesi bende tuhaf, çelişkili duygular uyandırıyor.

"Tamam," hala sessizce konuşuyordum, "teşekkür ederim."

Elini uzattı ve kolumu tekrar sıktı. Gülümsedim, sonra yola baktım ve tekrar kadınlara döndüm.

"Gerçekten Lucien'in yanına dönmeliyim," dedim onlara. "Bildiğiniz gibi, babasını pek sevmez, Cressida öğle yemeğinde sinirlerini bozdu ve bazen öfkelenebilir. Sizi çok iyi tanımıyorum ama

Julian'ın tek başına çalışarak bu canavarı uzak tutamayacağını düşünüyorum. Ve zaten, Lucien sizinle vakit geçirmeyi çok daha çok seviyor, o yüzden belki de geri dönmeliyiz."

"Oğlumu iyi tanımaya başladığını görüyorum," dedi Magdalene yumuşak sesiyle.

"O çok iyi anlaşılan bir adam," diye cevapladım ve Isobel'in kıkırdadığını duydum. "Yani, o, çok iyi tanımak isteyeceğiniz bir adam," diye aptalca açıklığa kavuşturdum.

"Bir adam," diye mırıldandı Isobel, sesinde eğlence titreşiyordu.

"Bu çok ferahlatıcı, canım," diye başladı Magdalene ve dikkatim ona yöneldi, "oğlumu, onunla vakit geçirmekten, onunla birlikte olmaktan zevk alan, ona hayranlık duymayan biriyle görmek."

Aslında, ben onun oğlunu taparcasına seviyordum ama bunu onunla paylaşacak kadar değil.

"Bunu ferahlatıcı bulmana sevindim," dedim ve o tekrar bana doğru yaklaştı, bu sefer kolunu belime doladı ve beni yola geri döndürdü.

"Sen ve ben birbirimizi daha iyi tanıyalım," dedi ve yola çıkarken Isobel de peşimize takıldı. "Sadece sohbet etmek için beni aramak için bu kartı kullan."

"Ben de," diye seslendi Isobel arkamızdan.

Vay canına, çok nazikler. Cressida'nın cadalozluğu ve Etienne'in ürkütücülüğünü tamamen telafi ettiler.

"Tamam," diye kabul ettim.

"Ve belki geri döneriz. Seni öğle yemeğine çıkarırız, sadece kızlar. Belki alışverişe," diye devam etti Magdalene.

Bunu çok isterim.

Bunu söylemedim. Sadece "Harika olur. Belki Stephanie'yi de davet edebiliriz" dedim.

"Harika bir fikir," dedi Magdalene belimi sıkarak.

Yolda, etrafımızı ormanlar çevreliyordu ki birden aklıma bir şey geldi ve ayaklarım aniden durdu. Böylece Magdalene'yi de durdurdum ve Isobel de arkamızda durmak zorunda kaldı.

Onlara döndüm, Magdalene'nin kolunun kıvrımından çıktım ve o anda ağzımın hareket ettiğini fark ettim.

"Ben... Lucien... bana birçok şey anlattı ve ben... şey, ben olduğum için, ölümlü olduğum için, bunları kafamda oturtmak çok zor. Ama öğle yemeğinde endişelendim... şey, demek istediğim..." Kahretsin! Her şeyi mahvediyordum! Derin bir nefes aldım ve devam ettim, "Demek istediğim, o çok güçlü ama yine de acı çektiğini hissediyorum. Bu, herkesin hayatında zaman zaman başına gelir

biliyorum. Bu senin başına gelirse ve arkada iyi insanlar, ailen, arkadaşların yoksa çok kötü olur. Öğle yemeğinde onun böyle bir desteği olmadığını düşündüm." Gözlerimle ikisini de süzdüm ve sessizce sözlerimi bitirdim, "Böyle bir desteği olduğunu bilmek beni mutlu etti."

Magdalene'nin normalde yumuşak ve dostça yüzü daha da yumuşak ve dostça bir hal aldı. Kartlarını daha kapalı oynayan Isobel, içten ve samimi bir gülümsemeyle gülümsedi.

Konuşmaya devam ettim.

"Lucien size asla teşekkür etmez ve bunu yapmak bana düşmez ama yine de yapacağım. Yani, şey... teşekkür ederim."

Magdalene Isobel'e baktı, Isobel Magdalene'e baktı, sonra Magdalene tekrar bana doğru yaklaştı ve elini dirseğime doladı.

Bizi döndürdü ve ileri doğru ilerledi, ama bunu yakın mesafede yürürken ve yumuşak bir sesle "Ve sana da teşekkür ederim, canım. Oğlumun, ona değer veren bir kadınla vakit geçirdiğini bilmek çok güzel." diyerek yaptı.

"Önemsiyorum," diye fısıldayarak cevap verdim ve aslında (şaşırtıcı bir şekilde) gerçekten önemsiyordum.

Parmakları dirseğimi sıktı.

"Güzel," diye mırıldandı ve ben yana baktığımda onun öne doğru baktığını gördüm, yüzünde düşünceli ama memnun bir ifade vardı.

Sonra arkama baktım ve Lucien'in güzel kızının gülümsemesini yakaladım.

Çok tuhaftı. İkisi de onun kız kardeşi olabilirdi. Yine de gülümsedim.

Sonra Lucien'in annesinin yanına yaklaşarak oğlunun yanına dönmeye odaklandım.

* * *

Alt kısmında siyah dantelli derin bir kenarı olan ahududu rengi saten gecelik giyerek, giyinme odasından çıkıp banyodan geçerek yatak odasına girdim.

Magdalene ve Isobel, döndükten kısa bir süre sonra Lucien'in ailesinin ziyaretini sonlandırma sözlerini tutmuş olsalar da, onlar ayrıldıktan beş dakika sonra ailem geldi.

Bu durum Lucien'i mutlu etmedi ve hayal kırıklığı açıkça belliydi. Kate teyze, uçaklarının ertesi sabah erken saatte kalkacağını ve o akşamın beni ziyaret etmek için son fırsatları olduğunu açıkladığında ancak sakinleşebildi. Bu nedenle, akşam yemeğine ve sonrasında da kaldılar ve sadece on beş dakika önce ayrıldılar.

Ancak, ziyaretleri sırasında hepsi Lucien ve bana karşı dikkatliyidiler. Lucien'in ailesinin ziyaretinden sonra tuhaf bir şekilde nabzımızı ölçüyorlarmış gibi hissettim, ancak onlara bunu sormaya fırsat bulamadım.

Onlara sarılıp öpücöklere boğduktan sonra kiralık arabalarına doğru yürüdük ve Lucien evin ön kapısını kapattı. Sonra dönüp bana baktı ve "Yatağa" diye homurdandı.

Onun homurtusunu gizli, mutlu yerlerde hissettim ve bu duygu o kadar güçlüydü ki, ona ailesini ve ailemin benim ziyaretimden endişe duyduğunu sormak istediğimi tamamen unuttum. Bu yüzden Edwina'ya iyi geceler dedim ve Lucien'in bir sonraki sürprizi için iç çamaşırı çekmecemi incelemek üzere merdivenlerden yukarı koştum.

Giysilerimi değiştirirken, banyoda dişlerini fırçaladığını duydum. Sonra banyodan çıktığını duydum.

Şimdi yatak odasından geçerek onun dün geceki haliyle olup olmadığını görmek için gidiyordum. Başlığa yaslanmış, göğsü çıplak, elinde kitap ama gözleri bendeydi.

Hemen kitabını kapattı ve komodinin üzerine koydu.

Hemen ona doğru yürüdüm, bir dizimi yatağa koyup diğer bacağımı da etrafına doladım ve kalçalarının üzerine oturdum.

"Kitap ayracı kullanmıyorsun," dedim, ellerimi hafifçe onun karnının üst kısmına koyarak.

"Hayır," diye kısa bir cevap verdi ve hafif dokunuşumla bile karın kaslarının gerildiğini hissettim.

Güç.

Güçlü Vampir Lucien üzerindeki gücüm. Bu hoşuma gitti.

"Ne?" Başımı yana eğdim. "Sayfa numarasını ezberliyor musun yoksa?"

"Gerçekten umurunda mı?" diye

karşılık verdi. Ona gülümsedim.

"Hayır."

Elleri kalçalarımaya geldi. Parmak uçlarının bastırıldığını hissettim ve bu hareketle vücudum ısındı.

"Çocuklarını seviyorum," diye fısıldadım, ellerimi hafifçe yukarı kaydırarak, gövdem de biraz aşağı indi.

"İyi," diye mırıldandı, ellerini de yukarı kaydırarak beni biraz daha aşağı çekti.

"Annen de çok tatlı," dedim, ellerimi biraz daha yukarı kaydırarak ona biraz daha yaklaştım.

"Öyle," diye onayladı, elleri de aynısını yaparak beni kendine çekti.

O zaman ben aşağı indim. Bir kolumu aramıza katlayarak, diğer elimle onun güçlü çenesini kavradım ve başparmağımla onun güzel dudaklarını okşadım.

"Senin için bunu seviyorum," diye fısıldadım ve o gözlerini kırptı. "Anlamadım?"

"Sen Güçlü Vampir Lucien'sin," dedim ve dudaklarının seğirdiğini hissettim. "Ama süper kahramanların bile arkalarında iyi insanlar olması gerekir. Batman'ın Robin'i ve o uşak adamı var. Iron Man'in ordudaki adamı ve Pepper Potts var. Örümcek Adam'ın May Teyzesi var. Fantastik Dörtlü ise, şey... *dört kişi*. Ve..."

"Süper kahramanlar hakkındaki bilgilerini ezberden okumana gerek yok tatlım," dedi Lucien, başparmağıma karşı, sesi mizahla titriyordu. "Sanırım anladım."

Başparmağımla elmacık kemiğini okşadım ve yumuşak bir sesle tekrarladım, "Senin için bunu seviyorum."

"Bu senaryoda bir sorun var," dedi Lucien ve ben başımı eğdim. "Ne sorunu?"

Aniden kendimi sırt üstü yatarken, Lucien'in ağırlığı üzerimde ve dudakları benimkilerle temas halinde buldum.

"Süper kahramanlar genellikle kızı elde edemezler," diye dudaklarıma fısıldadı ve bu, vücudumu daha da ısıttı.

"Tamam, o zaman sen düzenli olarak seks yapan yeni, daha iyi, *gerçek* bir süper kahramansın," diye mırıldandım, ellerim onun teninde hafifçe dolaşıyordu.

"Daha mı iyi?" diye fısıldadı, elleri geceliğimin saten kumaşında hafifçe dolaşıyordu.

"Oh evet," diye fısıldadım.

Ağzı benimkine karşı sıırıttı ve gözlerinin kendini beğenmiş bir ifadeye büründüğünü yakından izledim.

Bu eskiden beni rahatsız ederdi. Şimdi ise seksi buluyordum.

Bacaklarımı kalçalarına doladım, dudakları yanağımdan kulağıma doğru kaydı. Elleriyle beni yataktan itti, böylece kolunu bana sıkıca dolayabildi.

Dili kulağımın altındaki cilde dokundu, sonra dudakları oraya doğru hareket etti. "Senden besleneceğim, evcil hayvanım."

Bütün vücudum titredi.

Lucien henüz bitirmemişti.

"Ve bunu her yerde yapacağım." Evet.

Kulağa hoş geliyordu.

Devam etti.

"Uyuşacak yerler olacak." Hmm. Bu kulağa hoş gelmiyordu.

Devam etti.

"Ama kesinlikle hissiz olmayacağın başka, *daha iyi* yerler de olacak."

Harika!

"Hazır mısın?" diye sordu.

Deli miydi?

"Evet," diye nefes aldım.

Başını kaldırdı, yanan gözleri benimkilerle buluştu ve tüm vücudum yanmayı hissetti.

Sonra bulanık bir hareketle bacaklarımın arasına girdi. Parmağı bacaklarımın arasında külotumun dış kenarını tüy kadar hafifçe okşarken, dilinin iç uyluklarımın içini okşadığını hissettim.

Bir kez daha tüm vücudum titredi.

Evet. Haklıydım. Bu hoştu.

Tekrar etti, dili uyluklarımın içini okşarken, parmağı bacaklarımın arasındaki külotumun üzerinde dolaşıyordu.

Rahmim kasıldı ve inledim.

Sonra parmağı külotumun üzerindeki mükemmel noktaya bastırırken onun uyluklarımdan beslendiğini hissettim ve boynum kavislenip gözlerim kapanırken kalçalarım yukarı doğru yükseldi.

Kesinlikle haklıydım.

Güzel.

* * *

Tanrım, Tanrım.

Önceki gece en iyisini yaşadığımı sanmışım, o sabahın dayanılmaz derecede güzel yoğunluğunu.

Ama şimdi, Lucien baldırlarının üzerine çömeldi, ben onun üzerine oturdum, kalçaları güçlendi, penisi içime girdi, ağzı boynumda beni besliyordu, büyük eli yanağımda kıvrılmıştı, başparmağı ağızımdaydı ve ben emiyordum, *bunun* en iyisi olduğunu biliyordum.

Kalçalarım sarsıldı, neredeyse boşalacaktım ve o bunu hissetti.

Başparmağı ağızından çıktı ama sadece dudaklarımın üzerinde kaymak için. Sonra başparmağı yanlamasına geri girdi ve kalçalarım sıçradığında dişlerim otomatik olarak onu sıkı. Boğazımda bir inilti kaldı, kollarım onu sıkıca kavradı ve sırtım kavislendi, gövdem onu sert vücuduna bastırdı.

Aşırı orgazmım sırasında, dilinin boynumdaki yarayı yaladığını belirsiz bir şekilde hissettim. Başımı istediği pozisyona getirmek için yumruğunu saçlarıma geçirebilmek için başparmağını dişlerimin arasından çıkardı.

Sonra ağız ağızıma yapıştı ve penisi içimde ilerlemeye devam etti, beni o kadar doldurdu ki sanki benim ayrılmaz bir parçamış gibi hissettim.

"Sen boşaldığında, dünya durur," diye dudaklarıma karşı homurdandı, ben orgazmım boyunca titremeye devam ederken. "Bütün dünya, sen, amın, benim penisimi ve beni alan amından başka bir şey olmaz."

Tanrım, sadece sözleri ve ses tonu bile beni tekrar boşaltacaktı.

"Sevgilim," diye fısıldadım, vücudum onun itişleriyle sarsılırken daha sıkı sarıldım.

"Sekiz yüz yirmi iki yıldır, hiç bu kadar güzel bir şey hissetmemiştim," diye fısıldadı, hala beni becerirken, yarı kapalı gözlerim birden açıldı.

Tanrım.

Onun böyle düşünmesini

sevdim. Henüz bitirmemişti.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Sekiz yüz yirmi iki yıldır, hiç bu kadar güzel bir şey görmedim."

Aman Tanrım.

Tanrım!

"Seni sonsuza kadar sikebilirim," diye fısıldadı.

Ellerim yukarı kayd ve saçlarını yumrukladım, kalçalarım tekrar sallandı. "Lucien."

"Sonsuza kadar," diye fısıldadı dudaklarıma, sonra başını eğdi, ağızını ağızıma bastırdı, dillerimiz birbirine dolandı ve hareketleri vahşileşti. Sonra sırt üstü yatakta, bacaklarımın arasında onun gücünü hissediyordum ve bu saf, vahşi bir güzellikti.

Ağız benimkinden ayrıldı, yüzünü boynuma gömdü, penisini içime gömdü ve ben onun inlemesinin gücünü dinledim.

Ona bunu verdim. Kendimi. Tam olarak olduğum gibi. Tüm benliğimi. Ona bunu verdim. Ona bu güzelliği hissettirdim. Gördüğü şey benim güzelliğimdi.

Bunu *sevdim*.

O, beni de yanında götürerek sırt üstü dönmeden önce zar zor bitirdi ve kendini benim bir parçam olarak tuttu. Yerleştiğinde, güçlü bir koluyla sırtımı sıkıca tuttu ve diğer eliyle saçımı tutup yüzümü boğazıma bastırdı.

"Tanrım, özür dilerim,

Leah." Boğazına göz

kııptım.

Bu, duymayı beklemediğim sözlerdi.

Başımı kaldırıp ona baktım.

Vay canına. Üzgün bile

görünüyordu. "Üzgün

müsün?" diye sordum.

"Evet, tatlım," diye cevapladı nazikçe, siyah gözleri pişmanlıkla doluydu, eli saçlarımdan kayarak yanağımı okşadı.

"Ne için?"

"Seni o kadar sert becerdiğim

için." Ciddi miydi?

"Uh, sevgilim, galiba bunu kaçırmış olabilirsin ama ben hoşlandım," diye bilgilendirdim onu.

Başparmağı yanağımda kayarken gözleri yüzümde dolaştı.

Sonra gözleri tekrar benimkilere döndü ve "Yalan söylemiyorsun," diye mırıldandı. "Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü duymak istediğim şey bu olurdu."

Sıra benim gözlerimin onun yüzünde dolaşmasına gelmişti.

Dikkatlice sordum, "İnsanlar sana sık sık duymak istediğin şeyleri söyler mi?" "Cosmo, Teffie ve ara sıra diğerleri hariç, her zaman."

Dudaklarımın açıldığını ve gözlerimin

büüdüğünü hissettim. Vay canına. Ne

yapacağımı bilemedim.

"Ciddi misin?" diye şaşkınlıkla sordum, gölge yakışıklı yüzünden kayboldu ve o sııttı.

"Ciddiyim," diye cevapladı.

"Bunun havalı mı yoksa berbat mı olduğunu bilmiyorum,"

dedim. "İkincisi," diye açıkladı Lucien.

Başımı yana eğdim, hatta onun başına yaklaştırdım ve sııttım, sonra "Bilmiyorum. Herkesin bana duymak istediğim şeyleri söylemesi harika olurdu. Mesela, 'Leah, bu kıyafetle popon hiç de büyük görünmüyor. ' Ve, 'Hayır, bu hollandaise sosu akıcı ve iğrenç değil. Tadı harika. ' Gibi şeyler."

Lucien'in eli yüzümden ayrıldı, böylece kolu da beni sıkıca sarabildi ve kalçalarını hafifçe ayarlayarak sırtarak içimden çıktı.

Sonra şöyle dedi: "Bilgin olsun, popon hiçbir şeyde büyük görünmüyor." "Bunu bilmek güzel," dedim gülümseyerek.

"Ama lütfen, hollandaise sosu deneme."

Kahkahayı bastım ve ben gülüyorken Lucien beni sırt üstü çevirdi. Sonunda gövdesi benimkine yaslanmış, ama ağırlığının çoğu yanımdaki yatakta ön koluna dayanmış haldeydik. Ben hala kıkırdıyordum ve Lucien güzel bir gülümsemeyle gülümsüyordu, ama gülmüyordu. İzliyordu ve gördüğünü beğenmiş gibi davranıyordu.

Ve bu hoşuma gitti.

"Tamam, sevgilim," diye cevap verdim. "Hollandaise sosu denemeyeceğim. Ama bunun nedeninin, bunu zaten yaklaşık yedi bin kez denemiş olmam olduğunu bilmeni isterim. Her seferinde mahvettim, bu yüzden bu yolu izlememem gerektiğini biliyorum."

"Bu iyi," diye mırıldandı, gözlerinde mizah vardı.

"Ama béarnaise sosu hakkında böyle bir garanti veremem. Sanırım béarnaise sosunu alt edebilirim."

Lucien, gözleri dans edercesine "Tanrı yardımcım olsun" diyerek mırıldanmaya devam etti.

"Sadece söylüyorum," diye mırıldandım.

Gözlerimi tuttu, gözleri hala eğlenceyle parlıyordu, sonra eğlencenin kaybolduğunu gördüm ve sessizce "Konuşmalıyız" dedi.

İç geçirdim. Sonra "Biliyorum" diye cevap verdim ve "Cressida" diye bitirdim. Kafasını hafifçe salladı ve "Cressida mı?" diye sordu.

"Hayatım, söylemeliyim ki, lütfen alınma ama hayatında tanıştığım diğer iki kadını düşününce, benden hoşlandığından endişeleniyorum. Onlara benziyor muyum?"

"Hiç de değil," dedi kesin bir şekilde.

İlginç.

"O zaman neden onları seçtin?" diye sordum. "Bunu bilmek istediğinden emin değilim."

Kesinlikle bilmek istiyordum.

"Deli olduğumu düşün, ama bilmek istiyorum."

"O zaman cevabımı düzeltelim," dedi Lucien. "Sana söylemek istediğimden emin değilim çünkü sen varken, onları neden seçtiğimi artık bilmiyorum."

Aman Tanrım.

Bu çok tatlıydı.

"Lucien," diye fısıldadım.

Lucien konuyu değiştirdi. "Ama konuşmamız gereken konu bu değil."

Başımı salladım ve "Masa olayı" dedim.

Lucien kaşlarını çatı. "Anlamadım?"

Elimi havada salladım ve açıkladım, "Masa olayı. Gördüm. Beni masanın ucuna oturttuğunda herkes tuhaf davrandı. O *neydi*?"

"Gelenek," diye cevapladı Lucien. "Sen bir ölümlüsün ve vampirlerin arasındaydın. Annem normalde ayak ucuna otururdu."

Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmedim. "O zaman neden beni oraya oturtun?"

"Çünkü burası senin evin, senin yerin ve seni oraya oturtmak, onlara sana saygı duymaları gerektiğini söylemenin benim yolumdu. Ne yazık ki, bu bile Cressida ve babamın kötü davranışlarını engelleyemedi."

Bu konuda haklıydı. Yine de.

"Umarım annen alınmamıştır," diye fısıldadım.

"Neden yaptığımı anladı ve bu yüzden alınmadı." Eh, bu iyi.

Lucien devam etti, "Bu da konuşmamız gereken konu değil." Yine başımı salladım ve "Konsey" dedim.

"Leah..." diye başladı ama onu keserek sözünü bitirdim.

"Hala bana ne olduğunu anlatmadın ve ben bilmek istiyorum." Gözleri yine yüzümde dolaştı ve "Endişelisin" dedi.

"Öyle olduğumu söylemiştim ama o zaman öyleydi, sadece ertesi sabah. Şimdi ise, senin isteğinle, açıklanamayan bir şekilde iki gündür koruma altında tutuluyorum, bu da senin açıklamadığın başka bir şey. Ve sana söylemeliyim ki, senin yanında olmadan uyuyamamamı engelleyen bir korumam olmadığını anladım. Sonra *da* ailelerimiz beklenmedik bir şekilde geldi. Sıcak sekslerden bahsetmiyorum bile. Ama sonuç olarak, zaman geçti. Yani önce endişeliydim. Şimdi *de endişeliyim*."

Gözleri yumuşadı ve başını eğerek alnını benim alnıma dayadı.

Yapmadığı şey ise cevap vermektir.

Bu yüzden, "Öyleyse ya her şeyin yolunda olduğunu söyle ya da neyin yanlış olduğunu söyle ki kafamda saçma sapan şeyler uydurmak yerine neye kızacağımı tam olarak belirleyebileyim" dedim. Lucien alnını alnımdan kaldırdı ve gözlerime baktı ama ben konuşmaya devam ettim. "Çünkü bilmen gerek, benim bir alışkanlığım var. En kötüsüne hazırlıklı olmak için en kötüsünden endişelenirim. Sonra

olan ya da olacak olan şeyin asla en kötüsü olmadığını anladığımda rahatlarım. Ve cidden canım, kafamda uydurduğum şeyler gerçekten iyi değil, bu yüzden bana bir ipucu ver."

Sessiz kaldığımda, hemen şöyle dedi: "Bir kuralı çiğnedim. Önemsiz bir kural değil. Ancak, bu kural uzun zaman önce, o zamanlar mantıklı olabilecek nedenlerle oluşturulmuş bir kural, ama bu tartışılabilir. Tartışılmayacak olan şey, artık mantıklı olmadığı. Bu kural eski ve kısıtlayıcı. Nedenlerimi Konsey'e açıkladım ve onlar da bunu değerlendiriyorlar. Benim lehime karar verecekler ve her şey yoluna girecek."

Yüzünü inceledim ve "Emin misin?" diye sordum.

Gözlerime baktı ve yumuşak bir sesle "Eminim" diye cevap verdiğinde yalan söylediğini anlayamadım.

"Peki, sadece tartışma için diyelim ki, senin lehine karar vermezlerse. Sana ne olacak?" "Benim

lehime karar verecekler."

"Ya vermezlerse?"

"Leah, benim lehime karar verecekler."

"Tamam, Lucien, ama ya vermezlerse?"

"Verecekler."

Onu uzaklaştırmak için değil, bilmem gerektiğini ifade etmek için iki elimi göğsüne bastırdım ve tekrar ettim, "Ya kararın aleyhine çıkarsa? Seni cezalandıracaklar mı? Vampir işkencesi? Vampir hapisanesi? Neden bahsediyoruz burada?"

Lucien sırtıttı. "Vampir işkencesi ya da vampir hapisanesi diye bir şey yok." "Peki ya biri yanlış bir şey yaparsa?"

"Suçları ortaya çıkarsa, Konsey gerekli görürse, bunu yapmayı bırakmaları ve tazminat ödemeleri söylenir."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hepsi bu mu?"

"Genellikle tazminat miktarı oldukça yüksektir." Buna inanamıyordum.

"Yani vampirlerin cezaları her türlü para cezası ile mi ödeniyor?"

"Hayır. Bir vampir *çok* önemli bir kuralı ihlal ederse veya daha önce cezalandırıldığı bir kuralı ihlal etmeye devam ederse, hayatıyla öder."

Nefesimi tuttum ve vücudum kaskatı kesildi.

Lucien'in büyük eli yüzümü kavradı. "Benim ihlal ettiğim kural o kadar önemli değildi."

"Vay canına," diye nefes aldım.

Elini hafifçe başıma bastırırken, gövdesinin ağırlığını da bana verdi. "Leah, beni dinle. İhlal ettiğim kural o kadar önemli değildi."

"Konsey'de, küçük ihlaller için delice saçma cezalar veren çılgın, cahil vampirler yok, değil mi?" diye sordum. Lucien bir saniye bana baktı, sonra başını geriye attı ve kahkahayı patlattı.

Göğsüne bir tokat attım ve "Ben şaka yapmıyorum," diye bağırdım.

Gülmesini zorlukla bastırmaya çalıştı ve bana baktı. "Tatlım, deli, cahil vampirler *falán* yok. Yani hayır, Konsey'de kesinlikle yok."

Bu beni rahatlattı.

"Yani, aleyhine karar verirlerse, sana para cezası mı verirler?"

Gülüşü yüzünden kayboldu ama gözlerime bakmaya devam etti ve "Evet" dediğinde yine yalan söylediğini bilmiyordum.

"Ve sen bir milyardersin," dedim.

Yüzüne yine mizah dolu bir ifade geldi ve "O kadar da değil" diye mırıldandı.

"O zaman milyardersin," dedim ve Lucien cevap vermedi, bu da evet anlamına geliyordu. Lucien'in hayatındaki bu çılgın, tamamen inanılmaz ama yine de gerçek olan bilgiyi sindirmeye çalıştım ve devam ettim, "Yani, esasen, bu senin için önemsiz bir şey."

Gözlerinde bir şey belirdi, hızlı değildi ve hoş görünmüyordu ama yine de ne olduğunu anlayamadım. Sonra sanki hiç olmamış gibi kayboldu.

Sonra cevap verdi, "Esasen, evet."

"Tamam o zaman," diye mırıldandım.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Lucien nazıkçe.

"Evet, ama sen milyardersin, bu yüzden muhtemelen silah tüccarlarına ulaşabiliriz. Bu nedenle bir alev makinesi satın alıyoruz ve Konsey'den biri çılgınca bir şey yapıp aptalca bir hareketle senin peşine düşerse, ben onu kullanacağım."

Bunun üzerine, (kısmen) şaka olarak yaptığım bu açıklamayla Lucien'in yüzü tamamen değişti ve vücudunun gerildiğini hissettim. Bu değişimi de anlayamadım ama bunun önemli olduğunu içten içe biliyordum.

"Lucien?" diye seslendim, çünkü konuşmuyordu.

Gözlerini kırptı, vücudu gevşedi ve eli yastığın üzerindeki saçlarıma kayd, parmağıyla bir tutam saçımı döndürmeye başladı.

"Alev makinesi gereksiz," diye fısıldadı, gözleri sıcak, yüzü yumuşaktı ve yataktaki havamız bile rahat ve güvenli hissettiriyordu.

"Elbette," diye fısıldadım, onun ruh haline, yüzündeki ifadeye, gözlerindeki bakışa uyum sağlayarak. "Muhtemelen hepsini alt edebilirsin."

"Kesinlikle."

"O zaman endişelenecek bir şey yok."

O şey, "Hayır, sevgilim, endişelenecek bir şey yok," diye mırıldanırken yine gözlerinden geçti.

Yüzünde beliren ifade hoşuma gitmemişti ama yine de ona güvenmeye karar verdim.

"İyi," diye fısıldadım.

Bakışları yüzümün üzerinde dolaştı, sonra başını eğdi ve parmakları saçımı okşarken dudakları boynuma doğru kayd. Tembel. Tatlı. Hoş.

Kollarımı ona doladım. "Konuşmamız bitti mi?"

"Kesinlikle."

"Uyuyacak mıyız?"

"Kesinlikle hayır."

Gülümsedim. Sonra boynumu çevirdim, başı yukarı kalktı ve dudaklarımız buluştu. Ve kesinlikle uyumadık.

Uzun bir süre.

Ve bunu yaptığımızda, birbirimize çok yakındık.

Vücudumuz birbirine sıkıca sarılmıştı. Ve benim açımdan, kendimi güvende hissederek yaptım.

Yirmi Birinci Bölüm

Saldırı

Musluğu kapattım, bezleri sıktım, lavabonun kenarına düzelttim ve ellerimi kurulamak için havluyu alırken aynaya baktım.

Lucien ve ben az önce sevişmiştik ve o beslenmişti. Çok güzeldi. Her zamanki gibi. Ecstasy.

Temizlendim ve üzerimde sadece kısa, fildişi rengi ipek bir gecelik vardı. Aynada, boynumdaki kızgın pembe yaranın değişip, solup, iyileştiğini görebiliyordum. Artık uzun sürmüyordu, yarım saatten az bir süre sonra tamamen kaybolacaktı.

Yaranın solmasını uzun uzun izledim ve bunun çılgınca ve tamamen harika olduğunu düşündüm.

Havluyu katlayıp askısına astım ve aynadaki yansımama tekrar baktım.

Ailelerimizin ziyaretinden bu yana bir buçuk hafta geçmişti. Lucien'in tüm bu zamanı benimle geçirmesi beni şaşırttı ama kesinlikle hoşnutsuzluk vermedi. Seviştik. O beslendi. Birlikte yemek yaptık. Birlikte yemek yedik. Göle yürüyüp birlikte yüzdük. Havuzda da aynısını yaptık. Yatağa ya da mutfağın yanındaki rahat oturma alanındaki kanepeye uzanıp birbirimize fısıldadık ya da uyuduk, ikisini de birbirimize sıkıca sarılırken yaptık. Lucien beni iki kez yemeğe çıkardı. Bir kez alışverişe götürdü. Kanepede birbirimize sarılarak bir film izlettim ona. Onun hayatı, ailesi ve vampirler hakkında bilgi edindim. Ayrıca benim hakkımda neredeyse her şeyi bildiğini öğrendim, ama yine de benim hikayelerimi dinlemeyi seviyordu.

Tabii ki dış dünya da araya girdi. Edwina oradaydı, sessizce evin işlerini hallediyor, buzdolabını dolduruyor, bazen bir anne tavuk gibi etrafımızda dolanıyordu ama genellikle havayı hissederek ortadan kayboluyordu. Annem aradı, Nadia teyzem de, Stephanie, kardeşim ve birkaç kuzenim. Kabuslarımı endişeyle soruyorlardı, ben de (doğru olarak) artık görmediğimi söyledim. Ama Lucien'e geri dönebilmek için onların endişelerini kısa sürede giderdim.

O da telefonlar alırdı, çoğunlukla iş ile ilgili olanları benim yanımda cevaplardı. Bazen başka konularla ilgili olanları da vardı. Onları başka bir yerde cevaplardı. Merak ediyordum ve sormak istiyordum çünkü bunların benimle ilgili olduğunu hissediyordum.

benimle ilgili olduğunu hissediyordum. Ama sormadım çünkü kötü bir şeyse, bilmek istemiyordum. O zaman değil. Bir vampire aşık olduğum o altın zamanlarda değil.

Aynada kendime bakıp gülümsedim. İşte

oradaydı. Kanıt.

Delirmiştım. Tamamen.

Lucien'e aşıktım.

Onu elde edemezdim, kendi halkımdan biri gibi, yeminler edinecek, çocuk sahibi olacak ve birlikte yaşlanacak biri gibi. Devrim öncesindeki gibi de elde edemezdim, yeminler edinecek, çocuk sahibi olmayacak ama sonsuza kadar birlikte yaşayacak biri gibi.

Ve umurumda değildi.

O artık benimle birlikteydi. Onu seviyordum.

Ve onu sonsuza kadar seveceğimi biliyordum.

Basitçe söylemek gerekirse, bir vampire aşık olma şansı yakalayan pek fazla kız yoktu. Onun ilgisini, korumasını, vücudunu, mizahını, cömertliğini, nezaketini elde etmek. Bazen otoriter ve sinir bozucu olabiliyordu ama o böyleydi ve bunu yaparken çok çekiciydi, bu yüzden onun olduğu gibi benim de olduğum için ara sıra tartışsak da, bu hiçbir zaman ciddi bir şeye dönüşmedi. Kulağa çılgınca gelse de haklıydım. O, tüm iyi özelliklere sahipti ve *gelmiş geçmiş* en iyi erkek arkadaşı.

Elimizdeki şeyin ne kadar süreceğini bilmiyordum. Ve artık umursamıyordum.

Çünkü şimdi ona sahiptim ve bir süre daha sahip olacaktım ve bittiğinde bile, birlikte yarattığımız anılar her zaman benimle olacaktı. Ve paylaştığımız, gelecek yılların anılarını oluşturacak anlar, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden, *herhangi* bir kadının yaşayabileceği her şeyden çok daha iyiydi ve benim için yeterliydi.

Bunu iliklerime kadar hissediyordum.

Güçlü Vampir Lucien benimdi... şimdilik. Bu yüzden, gerçekten harika anılar yaratmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım.

Ama daha da önemlisi, ben onundum. Ve onun söz verdiği gibi, ona kendimi vermem onun için bir anlam ifade ediyordu. Küçük bir şey değil, büyük bir şey. Anamlı bir şey. Tatlı bir şey.

Bunu da iliklerime kadar biliyordum.

O beni seviyordu. Benimle olduğu gibi davranıp benim hissettiklerimi hissetmemesi imkansızdı.

Kültürünün katı kuralları, sonsuza kadar birlikte olamayacağımız anlamına geliyordu. Ama o da benim kadar, şu andan alabileceğini alıp onu tatlı hale getirmeye kararlıydı.

Bunu biliyordum.

Biliyordum. Kalbimin
derinliklerinde
biliyordum.

Ve o haklıydı. Ben kendimi ona verdiğimde bana verebileceği şey çok güzeldi.

Hâlâ gülümseyerek aynadan gözlerimi ayırdım ve yatak odasına doğru yürüdüm. Bugün, uzun ve romantik ara dönemimizin son günüydü. O sabah önemli bir toplantısı vardı. Benimle vakit geçirmek için toplantıyı iki kez ertelemişti ve bana bunun iki kez fazla olduğunu söylemişti. Ancak, toplantı bittiğinde geri döneceğine dair bana söz verdi.

Bu yüzden, yatak odasına girdiğimde, yakında çıkması gerektiğini bildiğim için onun hala yatakta olmasına biraz şaşırdım. Ama oradaydı. Örtü beline kadar inmiş, göğsü açık, kolları havada, başı ellerinin üzerinde ve tavana bakıyordu.

İçimde bir dürtü uyandı ve onu bastırmaya bile çalışmadım. Anılar yaratmam gerekiyordu.

Ben de büyük odanın karşısına doğru koşmaya başladım. Kafasının kalktığını gördüm ve kendimi yatağa attım, vücudum onun iri vücudunun üzerine tam olarak düştü.

O homurdandı, kalçaları yukarı kalktı ama zıplarken kolları beni sardı.

"Tanrım, Leah," diye mırıldandı, dudakları seğirerek.

Ellerimi omuzlarına koydum ve güzel yüzüne gülümsedim. "Tamam, toplantına götürebileceğin ve döndüğünde dönüşünde ev yapımı bearnaise soslu filet mignon ile kutlayacağımız bir şey var," diye başladım. Dudaklarının seğirmesi bir gülümsemeye dönüştü ve benim gülümsemem daha da büyüdü, sonra yapmam gereken şeyi yaptım, büyük, güzel bir anı yaratmak için, ve daha fazla uzatmadan, "Sana aşığım, Güçlü Vampir Lucien," dedim.

Kollarını bana dolarken sırtışı anında kayboldu. Midemin sıkıştığını hissettim.

Tanrım.

"Leah," diye fısıldadı, derin sesi tuhaf, kaba ve işkence görmüş gibi geliyordu. Tıpkı ilk kez beslendiği ve beni neredeyse öldürdüğü sabahki gibi.

Tanrım!

Onun da aynı şeyi hissettiğini düşündüm, ya da aynı olmasa bile, *bir şeyler* hissettiğini. Hissetmek zorundaydı.

Bunu elde etmek için ne kadar çok çalıştığını, paylaştığımız her şeyi düşününce, bunu yapmak zorundaydı.

Ama yüzüne baktığımda, yapmadığını anladım. *Tanrım!*

Yapmamıştı.

Bunu beklemiyordum. Onun benimle aynı şeyi hissetmediğini hiç hayal etmemiştim. O da benim duygularımı paylaşırdı, kısa da olsa geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarabilirdim.

Eğer hissetmeseydi, buna dayanamazdım. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Ama vücudum ne yapacağını biliyordu ve kaçmaya hazırlandı.

Lucien bunu hissetti ve bir saniye içinde sırt üstü yatarken Lucien üstümdeydi.

Ondan kaçma şansım olmadığını biliyordum, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Başımı çevirdim ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Tanrım. *Tanrım.*

Vampirim beni sevmiyordu.

"Tatlım, bana bak," dedi Lucien yumuşak bir sesle.

"Lütfen, benden uzak dur," diye fısıldadım ve sesim de tuhaf geliyordu. Sert. İşkence görmüş.

Koca eli yanağımla yastık arasına kayd ve fısıldadı, "Leah, tatlım, lütfen, bana bak."

Ona bakmadım ama sessizce, "Bunu söylememeliydim. Söylediğimi unut," dedim.

"Bana bak."

"Öyle bir şey olmadı. Aklından sil gitsin. Toplantına git. İkimiz de unutacağız ve her şey yoluna girecek," diye fısıldadım çaresizce.

"Leah, *lütfe*n bana bak."

O anda, elinin yüzümü okşadığını ama beni istediği şeyi yapmaya zorlamadığını fark ettim. Ve o anda gözlerimi açtım, başımı çevirdim ve ona baktım.

Bunu yapmamalıydım. Yakışıklı yüzü nazikti ve Tanrım, *Tanrım*, her zamankinden daha güzeldi. Gözleri sıcaktı ve açıkça endişeliydi ve bu da ona yakışıyordu.

"Bu toplantıya katılmam gerek," dedi nazikçe. "Önemli bir şey, yoksa seni bırakmazdım. Şimdi değil. Birçok şeyi konuşmamız gereken bir zamanda değil."

Çeşitli şeyler hakkında konuşmak istemiyordum. Bir yerlerde kıvrılıp, kendime... *lanet olası...* kendim olmayı bırakmam gerektiğini hatırlatmak istiyordum. Aptalca şeyler yapmak. Kendimi belaya sokmak. Kendi kalbimi kırmak.

"Leah, beni duydun mu?" diye sordu. "Evet," diye fısıldadım.

"Bu toplantıyı kısa keseceğim. Mümkün olduğunca çabuk eve geleceğim ve konuşacağız."

"Tamam," dedim, onun yokluğunda o konuşmadan nasıl kurtulabileceğimi düşünmeye çalışacağımı bilerek, o konuşmadan asla kurtulamayacağımı bilsem de.

"Daha önce konuşmalıydık," dedi, başparmağıyla yanağımın elma kısmını okşayarak. "Biliyordum. Konuşmadık çünkü senden zevk alıyordum ve bunun araya girmesini istemedim."

Benden *zevk* alıyordu.

Tanrım, nasıl unutabildim? Ben onun yemeğiydim. Sikiş arkadaşıyım. Evcil hayvanıyım. Tanrım! Nasıl unutabildim?

Hatırlamalıyım. Asla unutmamalıyım.

Tüm gücümü kullanmam gerekti, ama gözlerimdeki yaşları ve boğazımda yanan ateşi bastırdım.

Bu zorlu görevi başardığımda, "Toplantına git. Döndüğünde konuşuruz" diye fısıldadım.

"Eve döndüğümde," diye hemen cevap verdi ve ben gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Eve döndüğümde."

Ne demek istediğini anladım ve sanki karnıma bıçak saplanmış gibi hissettim.

Neden bu konuda ısrarcıydı? Kendini uzak tutarken benden her şeyi vermeme bekliyordu.

"Evet, eve döndüğünde," diye zorla çıkardım.

Yüzü bana yaklaştı ve ben tüm vücudumu kasdım. Onun bunu hissettiğini biliyordum. Kalbimin çarpıntısını, nefesimin düzensizliğini duyduğunu biliyordum. Vücudumun gerildiğini hissettiğini biliyordum. Bunu biliyordum çünkü onun bu yetenekleri olduğunu biliyordum. Yüzünün daha da yumuşadığını, gözlerinin daha sıcak ve daha endişeli olduğunu gördüğümde bunu anladım.

Tanrım, neden gitmiyordu ki?

"Sana sahip olduğumuz şeyin güzel olacağını söylemiştim," diye hatırlattı bana, karnıma sapladığı bıçağı çevirerek, kanatarak. "Ve sen

dediğin şeyleri söylemeden önce, sana verdiğim şeyi sonunda anladığını biliyordum. Şimdi, geleceğimizi anlamalısın."

Yanıliyordu.

Ben zaten anlamıştım. *Her zaman* anlamıştım.

Sadece görmezden gelmeyi seçmiştim.

Her zamanki gibi aptalca. Aptalca, aptalca, *aptalca*.

"Tamam," diye sessizce kabul ettim.

Başparmağı yanağımda gezerken gözleri yüzümde dolaştı, sonra bakışlarımı yakaladı ve fısıldadı, "Hala güzel olacak."

Yine yanıliyordu.

"Söz veriyorum, Leah," diye yumuşak bir sesle devam etti. Lanet olası *yalancı*.

"Tamam," diye tekrarladım.

Gözleri yine yüzümde dolaştıktan sonra benimkilere döndü.

Sonra, tam Lucien tarzında, "Gitmeden önce vampirinle öpüş" diye emretti.

Sözleri, karnımdan çıkan bıçağı içimden geçirdi, beni ikiye böldü, çıplak bıraktı.

Ama söyleneni yaptım. Kollarımı omuzlarına doladım ve başımı, dudaklarımı onun dudaklarına değdirecek kadar kaldırdım. Onunki de benimki gibi açıldı.

O anda onu sert, ıslak, uzun bir öpücükle öptüm, ona sahip olduğum her şeyi verdim, ona tam olarak nasıl hissettiğimi gösterdim, ona tüm benliğimi sundum. Ve bunu yaptım çünkü bu başladığından beri onu böyle öpüyordum, önce isteğim dışında, sonra sevinçle.

Ama bu son öpücüktü.

Bunu benden bir daha asla alamayacaktı. Asla.

Ağzını ağzımdan ayırdığında, hemen yüzünü boynuma gömdü. Kollarını yine bana doladı, ağırlığı üzerimdeydi ve cildime karşı "Siktir, Leah" diye homurdandı.

Bunu hissettiğini biliyordum. Bunun benden alabileceği son şey olduğunu anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Umurumda da değildi. Hiçbir şey umurumda değildi. Artık değil.

Hayatım önümde uzanıyordu. Sevdiğim ama beni sevmeyen ve asla gerçekten sahip olamayacağım bir adamla yaşamaya zorlandığım yıllar. Sonra yıllarca beni alay eden acı hatıralar.

Bunu biliyordum. Başından beri biliyordum.

Ama bu beni durdurdu mu?

Hayır!

Aptal, aptal Leah.

Kollarımı onu sıkmaya zorladım ve dudaklarımla "Gitmelisin" diye fısıldadım.

Başını kaldırıp bana baktı. Sonra başını eğdi, dudaklarını dudaklarıma değdirdi, hafifçe geri çekildi ve "Gitmem gerek" diye mırıldandı.

Nefes aldım.

Sonra artık kollarında değildim. Vampir hızıyla yataktan kalktı. Uyuşmuş bir halde hareketsizce yatarken dişlerini fırçaladığını, kısa bir duş aldığını dinledim.

Farkına varmadan, muhteşem takım elbiselerinden birini giymiş, yatağın yanında muhteşem görünüyordu. Sonra neredeyse yataktan çıkmıştım, bacaklarım sarkmış, ayaklarım örtüleri okşuyordu, gövdeyi kollarıyla sıkıca sararak bana yakın tutuyordu.

Ona baktım ve onun hızının yarattığı şaşkınlığı gözlerimi kırıştıtararak giderdim. "Yakında evde olacağım," diye fısıldadı.

"Tamam," diye cevap verdim, ellerim geniş omuzlarına kaydı.

Gözlerini kapattı ve alnını alnıma dayadı.

Ağlamamak için tüm gücümü kullandım. Başını kaldırdı ve gözlerini açtı.

"Bana bunu verdiğin için teşekkür ederim, tatlım." Hâlâ fısıldıyordu, sesi daha derindi, yine kaba ama şimdi farklı bir duygu vardı. Başka bir durumda, bunun çok güzel olduğunu düşünürdüm.

Ama tabii ki öyle düşünmedim. Çünkü o, benim ona sevgimi verdiğim için minnettarlığını ifade ediyordu ve büyük bir ev, muhteşem kıyafetler, güzel ayakkabılar ve inanılmaz orgazmlar dışında, bana verebileceği tek şey buydu.

"Rica ederim," diye cevap verdim, sesim garip, boş, cansızdı.

O bunu fark etti.

"Tatlım..." diye fısıldadı.

"Gitmen gerek," diye hatırlattım ona.

Kollarını bana doladıktan sonra, "Kendini meşgul et. Ben yokken bunu düşünme. Konuştuğumuzda, Leah, söz veriyorum, şu anda hissettiğin gibi hissetmeyeceksin," dedi.

O tamamen yalan söylüyordu. Bana birçok şey vaat etmişti. Ve hepsi de saçmalıktı. "Lucien, gitmelisin," dedim ona.

"Kendini meşgul et ve bunu düşünme," diye tekrarladı. "Tamam, kendimi meşgul edeceğim ve bunu düşünmeyeceğim," diye yalan söyledim. Gözlerime baktı.

Sonra fısıldadı, "Yalan söylüyorsun."

Neyse ne!

Tanrım!

Neden *gitmiyordun* ki? Ben de onun gözlerine baktım.

Lucien iç geçirdi.

Sonra tekrar etti, "Yakında eve döneceğim." "Ve ben burada olacağım."

Kollarını tekrar bana doladı ve gözleri benimkilerle kilitli kaldı.

Sonra, *inanır* mısın, o iri, şişman, vampir *pisliğin* dudakları yukarı kıvrıldı. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı!

"Evet, canım, yapacaksın," diye fısıldadı ve sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Sonra ortadan kayboldu.

* * *

Bu, planlarımı yapıp uyguladıktan sonra oldu. Bu konuşmadan kaçamayacağımı biliyordum.

Bu yüzden buna hazırlıklı olacaktım.

Ağlamadım. Kendimi kıvrıp, kasvetli geleceğimi düşünmeye dalmadım. Unutulmuş "Lucien'den Neden Nefret Ediyorum" dosyasını açıp, içindeki sayısız nedeni listeleyip öfkemi beslemedim. Hemen mutfağa koşup, ulaşabildiğim her şeyi yemedim.

Duş aldım. Saçımı yapmak için çok uzun zaman harcadım. Makyajıma çok zaman ayırdım. Geniş gardırobumu inceledim ve mükemmel kıyafeti seçtim. Ve muhteşem bir çift ayakkabı giydim.

Bunu, bana bir bakışta durumun yolunda olmadığını anlayan Edwina'nın getirdiği kahvenin yardımıyla yaptım. Neyse ki, Edwina benim bu konuyu konuşacak havada olmadığını da biliyordu. Bu yüzden bana kahve getirdi ama başka bir şey yapmadı.

Saçım yapılmıştı. Makyajım yapılmıştı. Harika bir çift koyu renk, bootcut kot pantolon giymiştim ve onu, karnıma ve kalçalarıma yapışan, arkası derin dekolteli, muhteşem koyu mavi, biraz şeffaf bir üst ile kombinlemiştim. Altında beyaz bir racerback tişört giymiştim. Ayaklarım ise yüksek

topuklu, bej süet, geniş bir parmak bandı ve geniş, seksi bir ayak bileği bandı olan yüksek topuklu sandaletler giyiyordum. Bu kıyafetle, önümde beni bekleyenlere zihnen hazırlıklı olarak, aşağı kata indim.

Midem boş gibiydi ama aç değildim. Bu alışılmadık bir durumdu. Genellikle, aptalca kendi kalbimi kırdığımda, ona vereceğim *yanlış adamı* seçtiğimde, gözümün önündeki her şeyi yiyebilirdim ve yerdim, ama sadece benim için iyi olmayan şeyleri.

Şimdi ise bir daha asla acıkmayacakmışım gibi hissediyordum.

Ve endişe verici olan şey, artık *hiçbir şey* hissetmeyecekmişim gibi hissetmemdi. Lucien beni bu kadar derinden yaralamıştı.

Hayır. Bu doğru değildi.

Lucien'in beni bu kadar derinden yaralamasına izin verdim.

O içeri girmek için mücadele etti ve ben de girmesine izin verdim. Ama o bana kendini asla teslim etmeyeceğini biliyordu. Ve ben de onun bunu asla yapamayacağını biliyordum.

Sadece bunu görmezden gelmeyi seçtim.

Ayağım antreye basarken, zihnim bu düşünceleri uzaklaştırıp, kendimi bir şeyler yemeye zorluyordu.

Gücümü korumam gerekiyordu. Lucien neredeyse bir saattir yoktu. Porsche kullanmıyorsanız, ofisine gitmek yarım saat sürerdi. O Porsche kullanıyordu ve kazada alev almadıkça ölemeyeceğini düşünürsek, hızlı sürüyordu. Yani yirmi dakikada gidebilirdi ve öyle de yapıyordu. Düzenli olarak. Toplantıyı kısa tutacağını söylemişti ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sadece her an eve gelebileceğini biliyordum.

Ayağım antreye basar basmaz olay gerçekleşti.

Ön kapı menteşelerinden fırladı. Yanımdan geçip en az üç metre öteye uçtu, yere çarptı ve koridorda kaydı.

Vücudumdaki her molekül bir an için dondu, sonra dönüp merdivenlerden yukarı kaçmaya başladım. Cep telefonum gardırobumdaki tuvalet masamın üzerindeydi.

Lucien'i aramam gerekiyordu.

Bir basamak çıktım ve Edwina'nın çığlığını duydum. Vücudumu korku kapladı ama tepki verecek zamanım yoktu. Hiçbir şey yapma şansım yoktu.

Her yerde hareket vardı ama hiçbir şey göremiyordum. Katı nesneler evin içinde koşturuyor ve bulanıklıklar yaratıyordu. İçlerinden biri merdivenlerde önümü kesti. Ona çarptım ve ne olduğunu görebilmeden, attığım adımdan geriye düştüm ve giriş salonunda acı içinde kırımın üstüne düştüm.

Sonra ayağa kalktım, vücudum bez bebek gibi, belim ikiye katlanmış, birinin yanına sıkıca tutunmuş, saçlarım koridorda yarattığımız esintiyle dalgalanıyordu.

koridorda ilerlerken rüzgârın estirdiği saçlarım dalgalanıyordu. Hareket ettiğimiz kadar ani bir şekilde durduk, vücudum durduğumuz hızla sallanıyordu. Yukarı ve etrafımda sallandım, vücudum hızla doğal olmayan bir şekilde sarsıldı ve boynumun ya da omurgamın kırılmaması tamamen şans eseri idi. Sonra tutulduğum, sırtım birinin önüne dönük, demir gibi kollar beni sıkıca sarıp tutsak etti, kollarım yanlarıma sıkıca tutturuldu, kullanılamaz hale geldi.

Ama hareket etmeye çalışmadım. Çünkü rahat oturma alanında, Seçimim sırasında Stephanie ile tartışan vampir Nestor'u gördüm. O da beni tutan kişi gibi Edwina'yı tutuyordu, ancak onun ağzını büyük eliyle kapatmıştı.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve korkuyla doluydu.

"Onu yemek odasındaki bir sandalyeye bağlayın." Arkamdan gelen sesi tanıdım.

Lucien'in

babası. Etienne.

Aman Tanrım!

Ne oluyordu?

Nestor ve Edwina bir saniye önce oradaydılar ve Etienne ile benim yanımdan hızla geçerken yarattıkları rüzgarı hissettim. Sonra ortadan kayboldular.

Yemek odasından sesler geliyordu ama dikkatim başka bir şeye takılmıştı.

Başımı çevirdiğimde, Lucien'in eski ya da yakında eski olacak eşi Katrina'yı ve Konsey'in Lucien'i almaya vampirleri gönderdiği geceden Marcello'yu gördüm. Katrina mutfağında durmuş bana öfkeyle bakıyordu. Marcello, bir ölümlü hızıyla Etienne ve bana doğru ilerliyordu. Gergin vücudum daha da gerildi ama o bir buçuk metre ötede durdu.

Sonra gergin vücudum o kadar gerildi ki, ikiye bölünecek sandım. Gözleri hoşuma gitmeyen bir ışıkla bana bakarken, öfkeyle mırıldandı: "Tanrım, o korkuyu sikip atarken onu kurutmak istiyorum."

"O hala oğlumun cariyesi," dedi Etienne ve Marcello'nun gözleri omzumun üzerinden bana doğru kaydı.

"Onu sevgilisi olarak aldı. Artık her şey mümkün," diye homurdandı.

"Onun öfkesini zaten üzerimize çektik, bunu sen de biliyorsun," diye karşılık verdi Etienne. "Aptal olma."

"Katılıyorum, o zaman benim için değer olmalı," diye cevapladı Marcello.

"Kardeşim," dedi Etienne sessizce, "yaklaşan savaşta gücüne ihtiyacımız olacak. İçgüdülerini dizginlemenizi rica ediyorum. Yakında tüm ölümlüler

Yine av ol ve istediğini alabilirsin. Oğlum düşerse ya da yemeğini koruyamazsa, istediğini alabilirsin."

Oğlu *düşüyor mu?*

Aman Tanrım!

Ne oluyordu?

Marcello, Etienne'in gözlerine bakarken ben zor nefes alıyordum. O bir adım geri attığında rahatlamadım ve zor nefes almaya devam ettim.

"Şimdi, Leah," Etienne kulağıma fısıldadı, "Seni bırakacağım ve konuşacağız. Eğer akılsızca bir şey yaparsan, Marcello'nun seni almasına izin vereceğim. Akılsızca bir şey yapacak mısın?"

Hayatta olmaz. Bunlar vampirlerdi. Asla akılsızca bir şey yapmazdım.

Kafamı salladım.

"Mükemmel," diye mırıldandı ve beni bıraktı.

İki hızlı adım attım, sonra sırtıma koridora dönüp iki adım daha geri çekildim. Ama orada durdum çünkü üç vampirin gözleri üzerimdeydi ve Nestor'un arkamdaki yemek odasından çıktığını hissettim.

Onlara baktım, göğsümün inip kalktığını, parmaklarımın karıncalandığını, bacaklarımın titrediğini hissettim ama omuzlarımı dik tutup dik durmaya devam ettim.

Sonra gözlerimi Etienne'e çevirdim.

"Neler oluyor?" diye sordum ve sesimin titrememesine mantıksız bir şekilde sevindim.

"Bazı şeyleri öğrenmenin zamanının geldiğine karar verdik," diye cevapladı Etienne.

Bazı şeyleri bilmek istemiyordum, bundan emindim. Ayrıca başka seçeneğim olmadığına da emindim.

"Ne gibi şeyler?" diye sordum.

"Kültürümüzle ilgili şeyler. Senin kültürünle ilgili şeyler. Oğlumla ilgili şeyler. Ve bu dünya ile senin bu dünyadaki yerinle ilgili şeyler," diye cevapladı Etienne.

Bu çok şeydi. Bazılarını biliyordum ya da bildiğimi sanıyordum. Ama onların versiyonlarını değil.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Şimdi uslu bir kız ol Leah ve üstünün konuşmasına izin ver. Ne zaman ve ne zaman soru sorabileceğini sana ben söyleyeceğim," dedi Etienne ve ben yutkundum.

Tanrım, cidden. Tam bir pislikti.

Yine de başka seçeneğim olmadığı için başımı salladım.

"Çok iyi," dedi ve eğilerek, gözleri parlayarak, ürkütücü, eğlenceli ve korkutucu bir şekilde, "*evcil hayvanım*" diye ekledi.

Tanrım.

"Biliyor muydun," diye başladı, "beş yüz yıldır, bir vampirin cariyeyi sevgilisi olarak alması kesinlikle yasak mı?"

Elimde değildi. İstemedim ama yapamadım. Sanki bana vurmuş gibi belim geriye doğru sallandı.

Etienne sırttı.

Hayır demek için ağzımı açtım ama onun emrini hatırladım ve bunun yerine başımı salladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı, sonra sesini yükselterek bana bilgi verdi, "Ama bu doğru. Yüzyıllardır hiçbir vampir cariyelerinden kan dışında başka bir şey almamıştır. Yüzyıllardır. Ama oğlum senin sözleşmeni değiştirdi. Bunu Dominion'un bilgisi veya onayı olmadan yaptı. Dominion bunu öğrendi ve hiç memnun olmadılar."

Kırdığı kural.

Hiç de önemsiz olmayan bir kuralı
çiğnedi. Ve beni elde etmek için
çiğnedi.

Lütfen bana bunun gerçek olmadığını
söyle. Sessiz kaldım.

Etienne konuşmaya devam etti.

"Vampirler cariyeleriyle birlikte yaşamazlar. Ziyafetlerde onlarıöpmezler. Ve o seninle açıkça sevişiyor, bu da Konsey'den izin almadan önce istediği her şeyi yapmış olduğu anlamına geliyor. Bunu hoş karşılamayacaklar."

Dudaklarımı sıkıştırdım ve başımı salladım, böylece onu
duyduğumu anladı. Devam etti.

"Kasıtlı ya da tesadüfi olsun, bu durum diğer vampirlerin bu yasayı sorgulamasına neden oldu. Biz," Marcello, Katrina ve Nestor'u işaret etmek için kolunu uzattı, "bunu memnuniyetle karşılıyoruz. Çünkü bu savaş demek. Ve biz hazırız."

Tamam. Anladım.

Bu sadece iyi değildi. Bu
hiç iyi değildi!

"Bu çok uzun zaman aldı," diye fısıldadı Etienne. "Vampirler *avlanır*. Vampirler *beslenir*. Ölümsüzler bu gezegeni yönetmeli, *kurallara* tabi olmamalı." Karşı koymaya çalıştım ama titrememi engelleyemedim. Etienne henüz bitirmemişti.

"Sizin türünüzü *eş olarak* almak istemiyoruz." Son kelimeyi tükürdü ve "benim türüm" hakkında ne hissettiğini zaten tahmin etmemiş olsaydım, o kelimeyi tükürdüğü şekilden anlardım. "Sadece sizin türünüzü istediğimiz şekilde, istediğimiz zaman almak istiyoruz. Ve böyle olacak."

Evet.

Hiç iyi değil.

Dudaklarımı sıkıca kapattım.

Etienne devam etti.

"Lucien, bilerek ya da bilmeyerek, bu süreci başlattı. Kültürümüzün içindeki herkes pozisyonunu belirliyor. Değişimi istemeyen ve statüko için savaşmaya hazır olan vampirler. Kültürümüzün parazitleri olarak yerlerini korumak isteyen cariyeler. Hangi formda olursa olsun eşlerini özgürce bulmak isteyen vampirler. Ve kardeşlerim," yine kolunu sallayarak, "sadece vampir olarak özgür olmak isteyenler."

Bununla ilgili tek bir şey söyleyebilirim. Bu tamamen Lucien'di, ne yapmak istiyorsa onu yapıyordu ve sonuçları umursamıyordu.

Konuşmayı kesip tekrar başlamadığında, devam etmesini istemememe rağmen, yine de başımı salladım.

Böylece devam etti.

"Oğlumun seni önemseydiğini düşünerek kendini kandırma. Elbette sana bunu inandırmak istiyor, bu bir evcilleştirme yöntemidir. Ama bu gerçek değil."

Sözlerinin etkisi üzerimde büyük bir etki yarattığında vücudum yine sallandı ve o gülümsedi. Her saniyesinden zevk alıyordu.

Adi herif.

Devam etti, ama bu sefer sessizce, yavaşça, vereceği acıyı tadını çıkararak yaptı.

"Ölümcül eşi vardı. Leziz Maggie." Tanrım.

Tanrım! *Tanrım!*

"Maggie, Devrim sırasında yakalandı, işkence gördü ve öldürüldü."

Olamaz.

Tanrım.

Tanrım. Tanrım! *Tanrım!*

"Maggie, oğlumun tek ve gerçek aşkıydı, ne kadar iğrenç olursa olsun, bu gerçek. Maggie'nin ölümü, Lucien'in o çatışma sırasında durdurulamaz olmasının sebebiydi. Maggie'nin ölümü, çatışmayı yeniden başlatmak için komplo kuran kendi adamlarını avlamada durdurulamaz olmasının sebebiydi. Maggie onun her şeyiydi. Maggie, onun varlık sebebiydi. Maggie olmadan, o

var. Bunu iyi yapıyor, hayatının ve çabalarının meyvelerinin tadını çıkarıyor, ama bu sadece var olmak. Daha fazlası değil. Sen, lezzetli Leah, o seni kullanıyor. Hayatlarımız uzun, zorluklarımız olmalı ve sadece nefes alıyor olsan bile, monotonluğu kırmak için eğlenceler bulmalısın. Sen busun, Leah. Bir eğlence. Keyifli, lezzetli, ama sadece bir eğlence."

Aşk, seni sıcak tutan bir battaniyedir.

Lucien, Maggie sayesinde bunun doğru olduğunu biliyordu.

Çok konuşmuştuk. Bana bilgi vermek için zaman harcamıştı. Bana ailesinin hikayelerini anlatmıştı.

Ama Maggie'den hiç bahsetmemişti.

Gözlerimi dolduran gözyaşlarıyla
mücadele ettim. Başaramadım.

Etienne, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesini görünce, zafer dolu, ürkütücü bir gülümsemeyle sıırttı.

"Sana bizim evcilleştirme yöntemimizi öğreteceğim," dedi sahte bir nezaketle. "Bunu yapmak da yasaklanmıştı ama hepimiz bunu arzuluyorduk. Hepimiz bundan zevk alıyorduk. Ama evcilleştirme tamamlandığında, zaferimizin meyvelerini tadını çıkarır ve sonra geri çekilirdik. Bir sonraki evcilleştirmeye, bir sonraki yemeğe, bir vampirin hayatını tatlı kılan bir sonraki eğlenceye geçerdi."

Söylediği her kelime, her bir kelime beni öldürüyordu.

Lucien yalan söylemişti. Sadece sözünü tutmamış, düpedüz *yalan söylemişti*.

Başından beri. En başından beri. Beni bir
oyuncak gibi oynadı.

Evcil hayvanı gibi.

Benimle oynamıştı.

Gözyaşları durmadan
akıyordu.

"Sen bir hiçsin, Leah," diye fısıldadı, gözleri beni delip geçiyordu. "Şimdi bir oyuncak, her zaman bir parazit. Ama sonunda, bir vampirin hayatı boyunca, birkaç yıl bir lokmanın tadını çıkararak geçirdikten sonra, seni serbest bırakırız ve çok geçmeden, tadını, görünüşünü, hatta adını bile hatırlamayız."

Daha fazla gözyaşı. Bana söylediklerine verebileceğim tek şey buydu, o da tek aldığı şey buydu.

Ama o her bir tuzlu damlayı sevdi.

"Artık yerini anladın, sorunun var mı?" diye sordu.

"Edwina iyi mi?" diye sordum ve gözleri arkama kayd. Nestor sözsüz bir cevap vermiş olmalı ki, gözleri tekrar bana döndü ve başını salladı.

Ben de başımı salladım.

"Bilmek istediğin tek şey bu mu?" diye sordu, ben başka bir şey söylemeyince.

"Bence her şeyi anlattın," diye fısıldadım ve arkamdan Nestor'un kıkırdamasını duydum ama dönmedim.

Gözlerimi Etienne'den ayırmadım.

"Öyle düşünmene sevindim," diye mırıldandı Etienne, bana sadistçe sırtarak. "Şimdi, biz gidiyoruz."

Gözlerimi

kıptım.

Uçmuş

muydu?

Güçlü Lucien'in evine girip sonra öylece çekip gitmek mi?

Onların gidecek olmasına inanılmaz derecede heyecanlandığımı söyleyebilirim, ama Lucien çıldıracaktı!

Yüzümden ne düşündüğümü anlamış olmalı ki devam etti.

"Ona ne istersen söyleyebilirsin. Onun tepkisine hazırlıklıyız."

Kahretsin. Bu da pek iyi gelmedi.

"Evet, Leah, hazırız. Bunu oğluma da söyleyebilirsin," dedi Etienne tehditkar bir sesle.

Yine yutkundum.

Devam etti.

"Ve teyzelerine, kuzenine, arkadaşlarına hayatlarını sonuna kadar dolu dolu yaşamalarını söyle. Bir cariyenin bize bir süre besin sağlayıp sonra hayatlarının geri kalanında *bizden* beslenebileceği günlerin sayılı olduğunu. Beni anlıyor musun?"

Evet. Onu anladım. Tamamen.

Ölümlüleri sevmezdi. Ama cariyeleri *hiç* sevmezdi. Onu çok iyi anlıyordum.

Başımı salladım.

"Aferin kızım," diye patronluk taslayarak mırıldandı ve midem bulandı.

Beni inceledi. Ben hareketsiz durdum ve ona izin verdim, ağlamayı bıraktığım için mutluydum.

"Biliyor musun," diye düşünceli bir şekilde fısıldadı, "siz ölümlülerin kalplerinizi vampirlerin eline teslim etmeniz neredeyse üzücü. Bir vampirlerin gerçek doğasını öğrendikten sonra bir ölümlünün yüzünde bu ifadeyi görmeyeli uzun zaman oldu." Başını yana eğdi, dudakları seğirdi ve sözlerini şöyle bitirdi: "Bunu bana geri verdiğin için teşekkür ederim, lezzetli Leah."

O zaman anladım. O, birçok kadınla oynamıştı, onlarca, belki yüzlerce kadınla. Hepsi de tıpkı oğlunun benimle oynadığı gibi.

Tanrım, ondan nefret ediyordum.

Nefret ediyordum.

Oğlundan daha çok nefret ediyordum ve bu bir şey ifade ediyordu.

Çenesini kaldırdı, vücudum sallandı ve saçlarım geriye doğru uçtu, hepsi yanımdan hızla geçtiler.

Hareketsiz durup boşluğa bakarken birden aklıma geldi. Edwina.

Ayağımı döndürdüm ve yemek odasına koştum. Kapıda kayarak durdum ve onu bir sandalyeye bantlanmış, ağzı bantlanmış, yanaklarından gözyaşları süzülürken, yüzünde dehşet ifadesiyle gördüm.

Korkudan kendime geldim ve ona doğru koştum.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, Edwina," diye fısıldadım. "Filmlerde bunu hızlı yapıyorlar. Ben de hızlı yapacağım. Bitirelim şu işi. Lütfen, beni affet."

Sonra ağızındaki bandı yırttım. Acı içinde bağırdı ve bu ses içimi parçaladı.

"Bunları çıkaracağım," diye mırıldandım, parmaklarımdan bant parçasını silkeledim ve bileklerindeki bandı çıkarmaya başladım. "İyi misin?"

"Ben... hayır," diye titrek bir sesle cevap verdi. Hayır. Tabii ki iyi değildi.

İyi olamazdı.

"Ben sadece... Ben..." Konuşmayı kestim ve ellerim hareket etmeyi bıraktı.

Sen bir hiçsin Leah... bir oyuncak... tadını, görünüşünü, hatta adını bile hatırlamıyoruz.

Gözlerim Edwina'nın ıslak gözlerine kaydı. O da benimkini hemen okudu.

"Leah, onu duydum. Her kelimesini," diye fısıldadı.

Oğlumun seni önemseydiğini düşünerek kendini kandırma. Tabii ki sana bunu inandırmak istiyor, bu bir evcilleştirme yöntemidir. Ama bu gerçek değil.

"Leah, beni dinle. Onun söylediklerine inanma," diye ısrarla söyledi Edwina.

Sen busun, Leah. Bir oyalama. Keyifli, lezzetli bir oyalama, ama sadece bir oyalama.

"Onunla birlikte olan vampirler az sayıda," diye Edwina acil bir şekilde fısıldamaya devam etti. "Herkes Etienne'i tanıyor, kimse ona saygı duymuyor. Katrina sadece kızgın olduğu için buradaydı. Bir hafta, bir ay sonra, yeniden düşünecek ve

Geri çekil. Nestor ve Marcello, yıllardır Lucien'in düşmanları. Onun şöhretini, yeteneklerini ve servetini kıskanıyorlar. Lucien'i acı çektirmek için Etienne ile ittifak kurdular. Onun söylediklerine inanma Leah. Tek kelimesine bile.

Onun söylediklerini duymadım.

Lucien'in bana "*Yine de güzel olacak*" dediğini duydum.

Ona sevgimi söyledim ama o karşılık vermedi. Yine de, bana verebileceği boşluğun çok *güzel* olduğunu söyleyerek, ona hizmet etmeye devam etmem için beni ikna edebileceğini düşünüyordu.

Hayatının aşkına sahipti. Onun işkence görmesi ve öldürülmesi çok kötüydü ama en azından ona sahipti.

Benim hiçbir şeyim yoktu.

Hiçbir şey.

Her şey benden alınmıştı.

Sahip olduğum her şey, sahip olduğum her şey, ben olduğum her şey. Lucien tarafından alınmıştı.

Edwina'nın yüzüne odaklandım.

"Lütfen, bir gün, şimdi yapacağım şeyi anlayıp beni affet," diye fısıldadım.

Sonra ondan uzaklaştım ve yüksek topuklu, havalı ayakkabılarımla yemek odasından dışarı koştum.

"*Hayır!*" diye bağırdı. "Leah! Hayır! Onu dinleme. Beni çöz! *Hemen Lucien'i aramalıyız!*"

Önce telefonlara koştum. Her birini yakaladım ve duvardan kopardım. Her birini havuza koştum ve içine attım. Sonra arka kapının yanındaki anahtar kancasına koştum, Edwina'nın anahtarlarını aldım, çantasına gittim, cep telefonunu kaptım ve onları da havuza götürdüm ve içine attım.

Fazla vaktim yoktu.

Acele etmem
gerekiyordu.

Yukarı koştum ve yanımda getirdiğim iki valizi koridordaki dolapta buldum. Onları gardıroba sürükledim. Hızlı ama dikkatli bir şekilde valizleri hazırladım. Lucien'in bana aldığı şeyler hariç (Lucien'in bana verdiği iç çamaşırları ve gecelikler çok daha güzel olduğu için eski olanları atmıştım). Makyaj malzemeleri. Şampuan. Losyon. Takılar. Görebildiğim, bana ait olan her şey.

Telefonumu çantama attım, yatak odasındaki masaya koştum ve pasaportumu aldım.

Sonra çantaları merdivenlerden aşağı sürükledim ve yanlarından geçerken yemek odasına bakmadım.

"Leah! Yapma! Lütfen Lucien'i ara! Gitme! Hiçbir şey olmasa bile, burası güvenli değil!" Edwina arkamdan seslendi.

Kendimi bir kaltak gibi hissettim. Onu orada bağlı bırakmak, bir kaltaktan da kötüydü. Bu acımasızcaydı. Bencilceydi. irkindi.

Ama başka

seçeneğim yoktu.

Kaçmak

zorundaydım.

Kaçmak zorundaydım.

Ve Lucien her an eve gelebilir.

Edwina iyi bir kadındı, umarım bir gün beni affeder.

Cayenne'ye gidip çantalarımı yükledim. Arabaya bindim ve garaj kapısı aıcıya bastım. Emniyet kemerimi bağladım ve geç fark ettim ki ellerim titriyordu.

Titreme sadece ellerimde değildi. Bütün vücudum titriyordu.

Gözlerimden akan yaşlar da yle.

Bir sonraki adımda ne yapacağıma odaklandım. Banka, Lucien'in metreslerine harcadığı parayı yatırdığı hesapları boşaltmak. Bir ATM bulup evdeki hesabımdan maksimum miktarda para çekmek. Dragon Lake'ten ayrılmak. En yakın ikinci el araba galerisinde durup Cayenne'yi bırakıp başka bir araba almak.

Planlarımı yaptım ve sonra uyguladım. Banka. Tanrıya şükür, sıra yoktu. Aynı yerde ATM vardı. Kolaydı.

Dragon Lake'ten ayrılırken cep telefonumu aldım ve 911'i aradım. "911, acil durumunuz nedir?" diye cevap verdiler.

"Hırsızlık oldu..." Edwina'nın bulunduğu adresi söyledim. Sonra fısıldayarak "Acele edin" dedim.

Telefonu kapattım, camı açmak için düğmeye bastım ve cep telefonumu dışarı attım.

Nasıl çalıştığını bilmiyordum ama televizyonda telefonlarla insanları takip edebildiklerini görmüştüm.

Benimkiyle

değil.

Artık değil.

Lucien beni avlayacaktı ve beni öldürmeye hakkı vardı.

Onu tekrar göreceğimi biliyordum. Gördüğümde fkeleneneğini biliyordum. Bir şekilde her şeyin biteceğini biliyordum.

Bitti.

Bitti.
Ve ben özgür olacaktım.

Yirmi İkinci Bölüm

Sır

Lucien, ofis binasının altındaki otoparka girdi. Çok öfkeliydi.

Ofisine gitmek bir saatten fazla sürdü. Dört arabanın karıştığı zincirleme kaza, büyük bir trafik sıkışıklığına ve gecikmelere neden oldu. Sayamayacağı kadar çok kez, geri dönüp eve gitmekten kendini alıkoydu.

Eve. Leah'ın yanına.

Ona durumu açıklamak, yüzündeki o korkunç ifadeyi, gözlerindeki acıyı silmek, sesine yeniden hayat vermek için.

Ama yapamadı. Bu Gregor'du. Gregor, Konsey'in bir üyesiydi ve Gregor'un ittifakıyla Leah'ı güvende tutmaya yardımcı olabilirdi. İki kez, Leah ile vakit geçirmek için belirlenen bir toplantıyı ertelemişti. Bir daha erteleyemezdi. Gregor sabırsızdı, toplantı önemli, hatta zorunluydu, Avery aracılığıyla Lucien'e söylemişti.

Lanet olası toplantıya katılmak zorundaydı.

Porsche'yi yerine yönlendirirken, onun kendisini sevdiğini düşünüyordu. Leah onu seviyordu.

Bunu biliyordu. Bunun gerçekleştiğini biliyordu. Sadece Stephanie onu uyardığı ve Kate ona söylediği için değil, bunu hissettiği için.

Ve bu yüzden yaptığı şeyi yapmıştı. Son derece bencilceydi ama Leah'ın sevgisi çok güzeldi. Onun güzelliğinden daha güzeldi. Kokusu daha güzeldi. Hatta kanından bile daha güzeldi. Uyuşturucu gibiydi. Ekstazi hissi. Uyanırken, uyurken ve hatta rüyalarında bile, onu yanında hissetmek.

Siktir.

Siktir!

Kate'in istediği gibi onunla konuşmalıydı. Öncelikli olarak.

Onunla konuşmalıydı.

Arabayı park etti, Porsche'yi kapattı ve gecikmeden arabadan indi. Bu toplantıyı halletmesi gerekiyordu. Eve dönmesi gerekiyordu.

Leah'ın yanına.

Sana aşışım, Güçlü Vampir Lucien.

Arabanın kapısını kapatırken bu sözler beynini deldi ve kontrolünü kaybetti. Kapı çarptı ve tüm araba titredi ve dört

ayak kadar sallandı ve şans eseri boş olan bir sonraki yere kaydı.

Arabası sallanmaya devam ederken, sonra dururken ona baktı. Gözlerini kapattı, arabasının tavanına dirseklerini dayadı ve başını eğdi.

Tatlım, bana bak.

Lütfen, benden uzak dur. Husky. Acı çekiyor.

Leah, tatlım, lütfen, bana bak.

*Bunu söylememeliydim. Söylediğimi
unut. Bana bak.*

*Öyle bir şey olmadı. Aklından sil gitsin. Toplantına git. İkimiz de
unutacağız ve her şey yoluna girecek.* Fısıldadı. Çaresizce.

Acı çekiyordu. Çaresizdi. Bunu o yapmıştı. Ona bu duyguları yaşatmıştı. Bencil davranarak. Alıp, veremeyeceğini unutarak. Alıp, onu korumakla yükümlü olduğunu unutarak. Kendini durduramadan aldıklarını ve onu korumayı unutarak, tıpkı Kan Akıtma töreninde olduğu gibi ona acı çektirerek.

Onun söylediği şeyi asla unutmayacaktı. Bunu zihninden silmeyecekti. Orada, kelimenin tam anlamıyla sonsuza kadar kazınmıştı.

"Siktir," diye fısıldadı.

Gözlerini açtı, başını kaldırdı ve otoparkta körü körüne etrafa baktı.

Sonra Gregor'u düşündü. Yaklaşan toplantıyı değil. Gregor'un beş yüz yıl önceki kararını.

Lucien'in üç seçeneği vardı. Leah'dan almaya devam etmek. Onu eş yapıp daha da büyük tehlikeye atmak, muhtemelen kabuslarını gerçeğe dönüştürmek.

Ya da onun iyiliği için onu
serbest bırakmak. Hayır. Tek
bir seçeneği vardı.

Sonuncusu.

Siktir.

Nefesini içine çekti, arabadan doğruldu ve asansörü kullanmayarak vampir hızıyla kırk kat merdiveni koşarak çıktı. Bir ölümlü onu görürse ve Konsey'in dikkatini çekerse, siktir et. Cezalandırsınlar. Birkaç saat içinde her şeyini kaybedecekti.

Her şeyi.

Koridora çıktığında hızını yavaşlattı ve kapıyı açıp yoğun ofislerinden geçerken de yavaşlamaya devam etti. Cep telefonunu çıkardı ve toplantıya hazırlanmak için kapattı

toplantıya hazırlanırken, çalışanlar ona başlarını sallayıp çenelerini kaldırdılar, Lucien de aynı şekilde karşılık verdi.

Cam duvarın arkasından Sally'yi masasının arkasında gördü. On yıldır onun için çalışıyordu. Bu süre içinde kocasıyla tanışıp evlenmiş, iki çocuğu olmuş ve annesini kaybetmişti. Bu süre içinde o bir gün bile yaşlanmamıştı.

Artık yoluna devam etme zamanı gelmişti. Yeni şirketler kurmalı, geniş holdinglerini kendisine satmalı, tazminat paketleri ve referanslar dağıtmalı, işgücünü bırakmalı ve taşınmalıydı. Bu sefer ortadan kaybolmalı, yirmi, otuz yıl boyunca onun yerine hareket edecek genç ve yetkin birini işe almalıydı. Sonra yine aynı işlemleri tekrarlamalı, holdinglerini bir hayalet gibi yönetmeliydi. Altmış, yetmiş yıl sonra yeniden ortaya çıkmalı ya da belki de servetine göz kulak olan bir hayalet olarak devam etmeliydi.

Bir süredir bunu düşünüyordu. Hatta Leah ile gelecekteki evlerinin yerini tartışmayı planlamıştı.

Şimdi Singapur'a karar verdi. Magdalene üç yıl önce oraya taşınmıştı. Orayı çok seviyordu. Ve o hiç orada yaşamamıştı. Herhangi bir yer kadar iyi bir yerdi.

Vampir olduğunu gizlemek için bunu sayısız kez yapmıştı. Bu, hiç de kolay olmayan bir görevdi. Ve her seferinde, sadece kendisi olabilmeyi ve bu sinir bozucu işe girmeye zorlanmamayı diledi.

Cam kapıları iterek Sally'nin dış ofisine girdi. Sally başını kaldırıp gülümsedi. Sonra yüzündeki ifadeyi okudu ve gülümsemesi kayboldu.

Bu nedenle, hemen, "Onlara kahve ve simit verdim, aradığınızı ve gecikeceğini söyledim" diye bildirdi.

"Teşekkürler, Sally," diye mırıldandı ve ofisine açılan parlak, ahşap panelli çift kapıya doğru yürüdü.

"Taze kahve ister misin?" diye arkasından seslendi.

Leah'ın kanından başka bir şey içmemişti ve onun kanını, onun son tadı olacağını bilmeden içmişti. Onu her zaman tadını çıkarırdı. Bilseydi, daha fazla tadını çıkarmak için zaman ayırırdı. Sadece kanını değil, ona verdiği onurunu.

"Kahve yok, rahatsızlık yok," diye cevapladı Lucien, kapı kolunu çevirip kapıyı açarak.

Kapıyı kapatmadan önce odayı gözden geçirdi.

Cosmo masasının kenarına yaslanmış, kollarını ve ayak bileklerini çaprazlamıştı. Stephanie, odanın yanındaki oturma alanındaki koltukta uzanmış, bacaklarını çaprazlamış, elinde kahve fincanı vardı. Avery ve Gregor koltukta oturuyorlardı, Avery'nin duruşu rahattı ama uyanıktı. Gregor ise Stephanie gibi arkasına yaslanmış, bacaklarını çaprazlamış, sıkılmış görünüyordu.

Avery ve Gregor kanepede oturuyorlardı, Avery'nin duruşu rahattı ama uyanıktı. Gregor ise Stephanie gibi arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış, sıkılmış görünüyordu.

Lucien oturma alanına doğru yürüdü, Cosmo masasından kalkıp diğer taraftan yaklaştı.

"Gecikme için özür dilerim. Trafik vardı," diye mırıldandı Lucien, Stephanie'nin karşısındaki boş koltuğun arkasında durarak.

"Olur böyle şeyler," diye mırıldandı Gregor, Lucien'i inceleyerek.

Lucien kollarını göğsünde kavuşturdu ve diğerlerini görmezden gelerek gözlerini Gregor'a dikti. Kaba davrandığını biliyordu, ama umursamadı. Bu işi halletmesi ve eve gidip Leah'ı serbest bırakması gerekiyordu, böylece Leah, onun kasten verdiği yaraların iyileşmeye başlayabilirdi.

"Maalesef tekrar özür dilemek zorundayım. Ertelemelerimin sinir bozucu olduğunu biliyorum ve bugünkü gecikme de öyle, ama bu toplantının nedenleri artık geçersiz. Bu öğleden sonra Leah'ı sözleşmesinden serbest bırakacağım."

Stephanie'nin hızlıca nefesini kesmesini duyduğu anda Cosmo'nun "Ne oluyor lan?" diye fısıldadığını da duydu. Bu iki sesle birlikte Avery daha da uyanık hale geldi ve Gregor'un bakışları keskinleşti.

"Anlamadım?" diye sordu Gregor yumuşak bir sesle.

"Leah'ı serbest bırakıyorum," diye cevapladı Lucien.

"Lanet olsun, Lucien!" Stephanie sandalyesinden fırlayarak bağırdı. "Neler oluyor?"

Lucien Stephanie'ye baktı. "Bu seni ilgilendirmez." Gözleri büyüdü. "Beni ilgilendirmez mi? *Delirdin mi sen?*"

Lucien uzun ve yavaş bir nefes aldı ve gözlerine baktı ama konuşmadı.

Stephanie bundan hoşlanmadı, öne eğildi ve "Cevap ver! Kızgın mısın?"

"Tekrar ediyorum Teffie, bu seni ilgilendirmez."

"Sen delisin," diye fısıldadı, gözlerini kısarak.

"Lucien, beş yüz yıllık geleneklerden sonra kültürümüzü altüst etmeyi bekleyemezsin, birkaç hafta sonra da bir hevesle fikrini değiştiremezsin," diye araya girdi Cosmo, öfkeden sesi alçalmıştı.

Lucien, Cosmo konuşurken gözlerini ona çevirdi ve Cosmo konuşmasını bitirdiğinde, "Bu bir heves değil," dedi.

"O zaman nedir?" diye karşılık verdi Cosmo.

"Ne olduğu seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi Lucien.

"Bu inanılmaz," diye tısladı Stephanie ve Lucien ona baktı. "Teffie, sakın ol," diye mırıldandı Avery.

Stephanie, Avery'ye dönüp "Sakin olmayacağım! *Savaşın* eşiğindeyiz!" diye bağırduğunda kafası bulanıklaşmıştı.

"Sen ona aşıksın."

Gregor bu sözleri söylediğinde oda sessizleşti ve Lucien'in gözleri ona kaydı.

"Evet," diye tereddüt etmeden onayladı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı

Stephanie.

"Tanrı aşkına," dedi Cosmo yumuşak bir sesle.

"Seçimlerimi biliyorsun Gregor," dedi Lucien sakın bir şekilde. "Bu odada bunu bilen tek kişi sensin. Onu güvende tutabilirim ama ne kadar süreyle? Ondan beslendiğim için, bu çok fazla etki yaratmayacak, ona daha uzun bir ömür vermeyecek. Onun ölümlü hayatında kırk, elli yıl kaldı. Bu, onu hayatta tutabildiğim sürece kaçak hayat sürmekten ve onun hayatının, benim yakılmamı izlerken darağacında sona ermesinden daha iyidir. Bunu bu odadaki herkesten daha iyi biliyorsun. Bu nedenle, bu öğleden sonra onu serbest bırakacağım."

"Ne zamandır biliyordun?" Stephanie sessizce sordu ve Lucien'in bakışları ona yöneldi.

"Yirmi yıl önce onu gördüğüm anda," diye cevapladı Lucien.

"Neden bir şey söylemedin?" Sesi yükseliyordu.

"Çünkü bunu kendime iki dakika önce itiraf ettim," diye cevapladı Lucien.

Stephanie gözlerini kapattı ve başını eğdi.

"Neden?" diye sordu Cosmo ve Lucien ona baktı.

"Neden?" diye tekrarladı.

"Evet, Lucien, *neden?* Onu seviyorsan, neden onu serbest bırakıyorsun?"

"Sen hiç eşleşmedin. Yedi yüz elli üç yıldır bu dünyadasın Cosmo, ama ne ölümlü ne de ölümsüz tek bir kadının yanında durup kanını ve yeminini paylaşmadın. Bunu yaptığında nedenini anlayacaksın," diye cevapladı Lucien.

"Bunların hiçbirisi evcilleştirmeyeyle ilgili değildi," diye suçladı Cosmo. "Onu sevdiğini sadece iki dakika önce fark etmiş olman saçmalık. Sen bunu başından beri biliyordun."

Lucien başını eğdi. "Bir bakıma, evet. Ama Leah'ın güvenliği için bunu inkar ediyordum. Ve saçmalık olabilir, ama sen de biliyordun. Stephanie de biliyordu. Isobel de. Ve beni gerçekten tanıyan herkes. Dürüst olursan

dürüstsensiz, hepiniz bunun bir cariyeyi evcilleştirmek ve sikmekten daha fazla nedeni olduğunu biliyordunuz."

"Yani bir bakıma onu elde edemeyeceğini ve onun da seni elde edemeyeceğini biliyordun ama yine de yaptın," diye hatırlattı Cosmo.

"Maggie ile yaşadıklarımın öğrendiğim şey, Leah'ı kısa bir süreliğine bile olsa elde etmenin, hiç elde edememekten daha iyi olduğuydu. Sadece benim için değil, onun için de. Ve birlikte geçirdiğimiz zaman, haklı olduğumu kanıtladı. Ve bu sefer, birlikte geçireceğimiz zamanın kısa olacağını biliyordum. Bu yüzden, hiçbir anı boşa harcamayacağımı biliyordum. Hesaba katmadığım şey, Leah'ın duygularına bu kadar çabuk karşılık vereceğiydi."

Bunun üzerine, Lucien anladı. Cosmo irkildi ve başını çevirdiğinde Lucien anladı.

Lucien Gregor'a baktı.

"Bugün bana aşık olduğunu söyledi. Konsey benim talebimi değerlendirirken, ben de bu konuyu düşündüm. İlk içgüdüm, anlaşmamızı uzatmak için ona mantıklı bir şekilde konuşmaktı. Ama bu Leah. Onu çok iyi tanıyorum. Hayatı tüketir, duygularıyla hareket eder. Kısa süreli bir ilişkinin tadını çıkaramaz. Ve benim de onun duygularını paylaştığımı bilemez. Eğer bilirse, beni asla bırakmaz. Ve ben de onun gitmesini istemezdim. Benim onun aşkını paylaşmadığımı düşünerek, bana karşı kapılarını kapattı bile. Benim ona verdiğim acıyı kontrol etmek için geri çekiliyor. Onun iyiliği için onu serbest bırakmalıyım. Bu nedenle, Konseyin iznine ihtiyacım yok. Bununla birlikte, diğer vampirler de bir evcilleştirme ilişkisine girmek isterlerse, onları destekleyeceğimi bilmeniz gerekir."

"Lütfen otur, Lucien," dedi Gregor sessizce. Lucien başını salladı. "Leah'ın yanına dönmeliyim."

"Lütfen, Lucien. Otur," dedi Gregor daha kararlı bir sesle.

"Bu iş bitti. Eve dönmeliyim." Eve.

Eve.

Artık değil.

Siktir.

Siktir!

Gregor gözlerini ona dikti.

Sonra şöyle dedi: "Söylemek üzere olduğum şey çok az kişi tarafından biliniyor. Çok seçkin birkaç kişi. Bu kutsal çemberin ve bu odanın sakinlerinin dışında kalan herhangi biri size anlatacaklarını söylese, sırrı kim paylaştıysa paylaşsın, fark etmez. Hepsiniz avlanacaksınız. Hepsiniz

yakalanacak. Hepiniz yakılmak için yalvarana kadar işkence göreceksiniz. Ailenizin her üyesi aynı kaderi paylaşacak. Ve sevdiğiniz herkes, ölümsüz ya da," gözleri Lucien'in yüzüne dikildi, "ölümlü, aynı kaderi paylaşacak."

"Vay canına," dedi Stephanie, tekrar oturdu.

"Konuş," diye bağırdı Lucien ve Gregor çenesini kaldırdı.

Sonra bakışları odayı tararken, "Ölümsüzlerin tarihi bir yalandır," diye duyurdu.

Lucien gözlerini kısarken hissetti.

"Anlamadım?" diye sordu Cosmo.

"Ölümsüzlerin tarihi bir yalandır," diye tekrarladı Gregor. "Binlerce yıl önce bir karar verildi. Çok fazla savaş oldu. Kanlı savaşlar arka arkaya yaşandı. Ölümsüzler işkence gördü, kafaları kesildi, yakıldı. Korkunçtu, yıkıcıydı ve sonunda türümüzün sayısını büyük ölçüde azalttı. Trajik bir şekilde. Çok azımız kaldı. Herhangi birimiz." Elini kaldırarak Avery'yi işaret etti. "Vampirler. Kurtadamlar. Hayaletler. Fantomlar. Golom. Wee. Böylece türün geri kalanı bir anlaşılmaya vardı ve kararını verdi. Çoğumuzun hayatta kalmak için insanlara ihtiyacı vardı. Onlarla barış içinde yaşayabileceğimiz bir yol bulunmalıydı. Savaşlar çoğunlukla hakimiyet çatışmaları yüzünden çıkıyordu. Çok daha güçlü ve öldürülmesi son derece zor olan ölümsüzler, bizim türümüzün ölümlüleri yönetmesi gerektiğini düşünüyordu ve bunu derken onları köleleştirmek demek istiyorum. Diğerleri ise, kim olduğumuzu gizlemek zorunda kalacaklarını bilmelerine rağmen, daha demokratik bir birlikte yaşama konusunda ısrarcıydılar.

"Bu yeni bir haber değil, Gregor. Bu eski savaşlar tüm ölümsüzler arasında bilinir. Bugüne kadar, hala bu farklı siyasi görüşleri besleyenlerin olduğu çok kötü saklanan bir sırdır," diye bilgilendirdi Lucien.

"Evet, bunu biliyorsun elbette," dedi Gregor, Lucien'e bakarak. "Bilmediğin şey ise, farklı türlerin homo sapiens'ten mutasyona uğramadıkları, kurt ve insanın dönüşümü, coğrafyaya dayalı bir evrim süreci ya da doğal güçlerin insan formuna dönüşümü olmadıkları ve ilkel çamurdan bugünkü halimize evrimleşmediklerimizdir. Biz sihirden yaratıldık."

"Vay canına," dedi Stephanie. "Bu saçmalık," dedi Cosmo.

Gregor Cosmo'ya baktı. "Öyle görünebilir ama bu kesinlikle doğru. Biz başka dünyadanız. Biz doğaüstü varlıkları. Bizim için bir açıklama yok. Biz

büyüyüz."

"Açıkla," diye homurdandı Lucien ve Gregor'un gözleri ona döndü.

"Yapamam, Lucien. Dediğim gibi, bizim için bir açıklama yok. Bu konu üzerinde pek çok araştırma yapıldı ama ne zaman ve nasıl ortaya çıktığımız konusunda, o eski zamanlarda hiçbir kayıt tutulmamış. Bu savaşlarda türümüzden pek çok kişi öldürüldü ve sır o kadar uzun süre saklandı ki, anlaşılmayı yapan eski insanlar bile artık hayatta değiller. Eğer kökenimizin sırrını biliyorlarsa, onu mezara götürdüler."

"Bu mümkün olamaz," diye fısıldadı Stephanie.

"Değil," dedi Gregor. "Bu da onu sihirli kılan şey."

"Öyleyse, neden insanlarla aynı vücut yapısına sahip olduğumuzu açıkla. Aynı şekilde çiftleşiyoruz. Aynı şekilde üreiyoruz. Nefes alıyoruz, uyuyoruz ve çoğunlukla aynı şeyi yiyoruz," diye sordu Lucien.

"Bunun cevabını ben de bilmiyorum. Ama bir düşün, Lucien," dedi Gregor yumuşak bir sesle. "Her tür, gerçekten de insanlarla aynı vücut yapısına sahip, ama başımız kesilmedikçe veya yakılmadıkça *ölmüyoruz*. Bu dünyada neredeyse her şey eninde sonunda ölür. O anlaşılmayı yapan kadimler bile doğal yollarla ölmediler. Bazıları öldürüldü, bazıları ise intihar etti."

"Beslenmek ve hayatta kalmak için ölümlülerin kanını tüketiriz," diye ekledi Stephanie. "O olmadan ölürüz."

"Önemli ölçüde zayıflarsınız. Ama ölmezsiniz. Bu, bizim türümüz tarafından anlaşılan bir gerçek değildir, çünkü hiçbirimiz bu teoriyi denemeyi denemedik. Ama yine de doğrudur," dedi Gregor. Stephanie'nin gözleri büyüdü ve Gregor devam etti. "Ama hayaletler ve fantomlar ölümlülerin enerjisini tüketir. Bu nasıl mümkün olabilir? Bizim için bu doğal görünüyor, çünkü bunu sanki sonsuza dek biliyoruz, ama Stephanie, bu... öyle... *değil*. Mantıklı düşünürsen, sen de bunu bilirsin. Ayrıca, kurtadamlar ölümsüzdür ve ölümlülerin tükettiği şeylerden veya ölümlülerden farklı bir şey tüketmezler. Sadece çok fazla tüketirler ve çok daha hızlı metabolize ederler."

"Ölümsüzlere neden insan olduğumuz söylenir?" diye sordu Stephanie. "Bize kim olduğumuz hakkında yalan söylemek mantıklı değil."

"Biz zaten insanlardan farklıyız ve ne yazık ki bu tür bilinmeyenden korkmaya meyillidir ve hepimiz bu korkunun genellikle hoş olmayan şekillerde ortaya çıktığını biliriz. Ölümsüzlere, insanlarla ortak özellikleri olduğunu ikna etmek, ölümsüzlere insanlık duygusu kazandırdı. Bu dünyayı paylaşan diğer varlıklarla bir bütünlük duygusu. Bu, ölümsüzler arasında türler arası bir yakınlık oluşturdu

Eğer kendinden aşağı bir türden evrimleştiğini hissediyorsan ama şefkat duyma kapasiten varsa, bu, aşağıdakileri boyun eğdirme dürtüsünü ortadan kaldırmaya yardımcı olur, çünkü onlar senin bir uzantın. Ve binlerce yıldır, kabul etmelisin ki, bu çok iyi işledi."

"Bu delilik," diye mırıldandı Cosmo.

"Gerçekten öyle, ama aynı zamanda kesinlikle doğru," diye cevapladı Gregor.

"Ve bu büyük sır," dedi Lucien ve Gregor'un dikkati ona geri döndü, "bunu şimdi bizimle paylaşıyorsun çünkü...?"

"Kehanetler yüzünden," diye cevapladı Gregor.

"Oh, lanet olsun. Başlıyoruz," diye mırıldandı Stephanie ve Gregor ona döndü, kaşları çatıldı.

"Kehanetleri biliyor musun?"

"Hayır," diye karşılık verdi. "Ama iki dakika önce doğüstü olduğumu öğrendim. Bunun hemen ardından kehanetler hakkında saçma sapan şeyler söylemen gayet mantıklı. Siktir, Gregor, ben yüzlerce yaşındayım. Yeterince kitap okudum. Doğüstü şeylerde her zaman lanet olası *kehanetler* vardır."

Stephanie kızgındı ama aynı zamanda eğleneliydi. Yine de Lucien gülmedi.

Gregor şöyle cevap verdi: "Bugün öğreneceklerin hepsi Üçlü ile ilgili. Üçlü, gücü ve kurnazlığı eşi benzeri olmayan, ancak türünün diğer üyelerinden daha fazla yeteneklere sahip bir vampiri de içeren Kutsal Üçlü'dür. O, kendi yeteneklerine sahip, büyük bir ruha sahip ölümlü bir kadın olan hayat arkadaşını bulacaktır. Bu kadın, doğuştan sahip olduğu yeteneklerden biri, eşinin beslenerek onun güçlerini emme yeteneğidir."

Odanın havası ağırlaştı ve Lucien'in göğsü sıkışırken midesi burkuldu.

Gregor henüz bitirmemişti.

"İkincisi, hayat arkadaşını bulacak olan Kurtadamların Kralı ve o da başka dünyadan güçlere sahip olacak. Ve sonuncusu, ölümlü hayat arkadaşı da olağanüstü olan bir kurtadam-vampir melezi."

"Kurtadamlar ve vampirler çocuk sahibi olamazlar," dedi Cosmo.

"Evet, vampirler ve ölümlüler de yapamaz, ama Kehanetler gerçekleşirse, Lucien önümüzdeki on yıl içinde Leah'dan dört çocuk sahibi olacak," diye cevapladı Gregor.

Lucien, istese de tepkisini gizleyemezdi. Ama denemedi bile. Eli hızla uzandı ve parmakları, önündeki sandalyenin tepesini sıkıca kavradı.

"Tanrım," diye fısıldadı Stephanie.

"Tanrım," diye fısıldadı
Stephanie. Gregor, Lucien'e baktı.

"Zaman değişiyor," dedi yumuşak bir sesle. "Savaş kapımızda. Ve bu, Ölümsüzler ve Ölümlüler Anlaşması'nın kısıtlamalarından kurtulmak isteyen vampirler ile bunu istemeyenler arasındaki bir savaş değil. Bu, farklı düşünen kardeşlerini gezegenden yok etmek isteyen ölümsüzlere karşı savaşıacak, ölümlülerle ittifak kuran *tüm* ölümsüzler arasındaki bir savaş olacak. Düşmanlarının kendilerinden aşağı gördükleri arasında yaşamak isteyen kardeşler. Ve düşmanımız, kendilerine her şekilde hizmet etmeleri için aşağı gördüklerini köleleştirmek istiyor. Ve üzülerək söylüyorum Lucien, yıllar boyunca çok şey yaşadın, sen ve Leah, Üçlü'nün bir parçasısınız. Bunu durdurmada önemli rol oynayacak üçlü hayat arkadaşı, yoksa altı kişi de bu uğurda can vereceksiniz."

Siktir.

Siktir!

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu

Cosmo. Cevabı Avery verdi.

"Bu, ölümsüzlerin ölümlü dünyasına *ölümsüzler olarak* girme zamanının geldiği anlamına geliyor. Ve bunu yapmak için, Konsey Ölümsüzler ve Ölümlüler Anlaşmasını çoktan değiştirdi. Bu, vampirlerin sadece cariyelerini evcilleştirmekte özgür olacakları anlamına gelmiyor, istedikleri herhangi bir ölümlüyü evcilleştirmekte de özgür olacaklar. Ve son olarak," gözleri Lucien'e kaydı, "yine resmi olarak ölümlülerle çiftleşmekte özgür olacaklar. Cezalar kaldırıldı. Pazartesi günü resmi bir açıklama yapacaklar."

Lucien elini sandalyeden çekti, döndü ve hızla kapıya doğru yürüdü.

"Lucien," diye seslendi Gregor. Lucien durdu ve geri döndü.

Ama Gregor'un seslendiği için değil.

"Bu kehanetler yazıya döküldü mü?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Gregor. "Ama..."

Lucien onu keserek, "Leah'a gitmeliyim. Daha sonra, onları okumam için gerekli düzenlemeleri yaparsın," dedi.

"Bu imkansız," dedi Gregor.

"İmkansız mümkün kıl," diye tersledi

Lucien.

"Anlamıyorsun," dedi Gregor dikkatlice.

"Leah ile konuştuktan sonra bana açıklayabilirsin," diye karşılık verdi

Lucien.

"Bazılarını görmenizi ayarlayabilirim, ama büyük olasılıkla sadece sizi ilgilendirmeyen kehanetleri görebileceksiniz, Triumvirate'deki diğer iki çiftin kehanetlerini göremeyeceksiniz," diye açıkladı Gregor.

"İpleri çek, rüşvet ver, iyilik yap, ama o kehanetleri okumam için bir yol bul," dedi Lucien dişlerini sıkarak.

"Luce, bu saçmalığa inanıyor musun?" Stephanie inanamadan sordu ve Lucien'in gözleri ona çevrildi.

"Leah'ın benim hayat arkadaşım olduğu mu?" diye sordu, Stephanie başını salladı ve Lucien, "Kesinlikle" diye bitirdi.

Stephanie'nin başı birden sallandı, gözleri kısıldı ve hemen ardından sırtıttı.

"Peki, o zaman Kehanetlere inanıyor musun?" diye sordu.

"Leah ve benim hakkımda yazılmış bir şey varsa, dün yazılmış olsun, üç bin yıl önce yazılmış olsun, inansam da inanmasam da okumak istiyorum," diye cevapladı Lucien.

"Anlaşılabilir," diye mırıldandı Stephanie, hala sırtarak.

"Hala konuşulacak çok şey var," diye araya girdi Gregor ve Lucien'in gözleri ona kaydı.

"Başka bir toplantı ayarlayacağız. İki hafta sonra," dedi.

Gregor'un kaşları havaya kalktı. "İki hafta mı?"

"Gregor, bu ofisten çıkıp eve gidip sevdiğim kadına benimle sonsuza kadar birlikte olmasını isteyeceğim. Evet, iki hafta ve iki ay sonrasına kadar başka bir toplantı ayarlamayacağım için kendini şanslı say."

Gregor'un gözleri dizlerine indi, ama Lucien onların parladığını görmeden önce.

Tanrım, vampir tamamen soğuk ve duygusuz değildi. Bunu bilmek güzeldi.

Bu düşünceyle kapı açıldı ve Lucien, Sally'nin başının kapıdan içeri girdiğini görmek için kapıya döndü.

Sonra, onun solgunluğunu, geniş gözlerini fark etti ve korkusunu kokladı.

"Çok üzgünüm, Lucien. Kesintiye izin vermeyeceğini biliyorum ama Edwina telefonda ve çok acil bir durum olduğunu söyledi."

Kahretsin, bu toplantı için cep telefonunu kapatmıştı. Cosmo, Stephanie ve Avery de toplantıda olduğu için, istemese de Leah'ı korumasız bırakmak zorunda kalmıştı.

Kahretsin!

Hızla masasına doğru yürüdü, kendini ölümlülerin hızında yürümek zorunda bırakarak, "Hangi hat?" diye sordu.

"Birinci hat," diye cevapladı Sally.

Telefonu yuvasından çekip kulağına dayadı ve aynı anda birinci hattı tuşladı. "Edwina."

"Lucien," diye nefes nefese konuştu, sesi titriyordu. "Oh, Lucien." "Konuş benimle," diye emretti.

"Senin... baban, Ka... Katrina, Marcello ve... adını bilmiyorum ama burada dört vampir vardı. Kapıyı kırıp içeri girdiler. Onlar..."

Siktir. Hayır. Oh siktir, hayır. "Leah?" diye bağırdı.

"O gitti," diye fısıldadı Edwina ve Lucien'in midesinde bir ağrı hissetti, boş elini yumruk yaptı ve göğsü yanmaya başladı.

"Gitti mi?" diye fısıldadı, onların cüretkarlığına şaşkın ve öfkeli bir şekilde. "Onu kaçırdılar mı?"

"Hayır, hayır... o gitti. Onlar, yani baban, ona çok kötü şeyler söyledi, Lucien. Sen yapmazdın... Ben bile inanmadım. Ona çok kötü şeyler söyledi. Ve ona Maggie adında bir kadından bahsetti."

Lucien yumruğunu sıkarken gözlerini kapattı. Yumruğunu masaya koydu ve masaya yaslandı.

Edwina konuşmaya devam etti.

"O... o... ah Lucien, kendi baban hakkında bunu sana söylemekten üzgünüm ama... ona *dokundu*."

Lucien gözlerini açtı ama kırmızıdan başka bir şey göremedi. "Leah'a *dokundu* mu?"

"Oh, lanet olsun." Stephanie'nin fısıldadığını duydu ama Edwina yine konuşmaya devam ediyordu.

"Ona dokundu ve ona çok kötü şeyler söyledi. O... o ağlıyordu, Lucien. O... aman Tanrım, yüzündeki ifade. Asla unutmayacağım. Açıklamaya çalıştım ama o... Üzgünüm, eşyalarını topladı ve gitti. O kadar kaçmak istiyordu ki, beni bağlı bırakıp polisi çağırdı. Şu anda buradalar. Birkaç dakika önce geldiler. Seni görür görmez aradım..."

"Sakın gitme. Polise şikayette bulunma, ben eve gelene kadar onları orada tut. Yanımda başkalarını da getireceğim, böylece güvende olursun."

"Tamam, Lucien," diye fısıldadı. "Ben, şey... bilmelisin, baban senin cevabına hazırlıklı olacaklarını söyledi."

Siktir.

"Sana zarar verdiler mi?" diye sordu geç kalmış bir şekilde.

"Beni korkuttular ve sandalyeye bantladılar. Bandı sökerken canım yandı ama iyiyim."

Bant çıkarıldığında Edwina'nın çektiği acının bedelini ödeyeceklerdi.

Leah'a saldırdıkları için yanmadan önce çılgılık atacaklardı. Ve

babası, hayatının sona ermesi için yalvaracaktı.

Ve bunu uzun bir süre yapacaktı.

"Yirmi dakika sonra evde olacağım," dedi Lucien.

"Tamam."

Telefonu kapattı ve Avery ile üç vampirin ayağa kalktığını gördü.

"Bizden ne istiyorsun?" diye sordu Cosmo hemen.

"Katrina'yı avlayın," diye emretti Lucien. Cosmo'nun yüzü sertleşti ama başını salladı.

Lucien Stephanie'ye baktı. "Sen bana Marcello'yu getir."

Stephanie gülümsemeden gülümsedi ve başını salladı.

Lucien Gregor'a baktı. "Orada başka bir vampir daha vardı. Onun kim olduğunu bilmek istiyorum."

Gregor sadece başını salladı.

Lucien Avery'ye baktı. "Gregor öğrenirse sana söyler. Sen de Rafe'yi gönder." Avery çenesini kaldırdı.

"Seni bekliyorlar," diye uyardı Lucien hepsini.

"Duydum," diye cevapladı Cosmo.

Lucien başını salladı ve Avery'ye baktı. "Beni takip etmen gerekiyor. Edwina'yı koru."

Avery çenesini kaldırdı.

"Lucien kapıya doğru yürüdü.

"Babanı mı avlıyorsun?" Stephanie sırtına sordu.

"Hayır, o bekleyebilir," dedi, elini kapı koluna koyarak Stephanie'ye baktı,

"Leah'ı avlıyorum."

Onun nefesini tuttuğunu duydu ama kapıdan çıktı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yemin

Gözlerim televizyonda, tuttuğum iki buruşuk yastığı vücuduma daha da sıkıca çektim. Onlara sıkıca sarılmışım, boynum eğikti, yanağım pürüzlü kumaşa dayanmıştı.

Televizyonun sesi yüksek değildi. Çünkü dışarıda neler olduğunu duymak istiyordum. Lucien beni yakalarsa kaçabileceğimden değil. Sadece ölmeye hazırlanmak için yarım saniyeye ihtiyacım vardı.

Ama aklım televizyonda değildi.

Aklım, günlerdir olduğu gibi, her şeydeydi.

Haftalarca her gece bir vampirin kucağında kıvrılmış uyuduktan sonra, o gece otel odasındaki yatakta tek başıma uyuyabilecek miydim?

Yarın nereye gidecektim? Kuzeye, güneye, doğuya, batıya? Kanada'ya? Meksika'ya?

Ailemi aramak için bu fırsatı değerlendirmeli miydim? Dokuz gün önce ayrılmışım ve muhtemelen kaçtığım haberini almışlardı ve benim için endişeleniyorlardı. Lucien beni yakaladığında öfkelenip vampir gibi davranarak hayatımı alırsa, onlarla konuşmak için son şansım olacaktı. Onu (hiç) tanımadığım açıktı, ama şu anda onun hakkında bildiklerimden yola çıkarak, vampir yoluna gideceğine kendimi ikna ettim.

Son olarak, ne kadar zamanım kaldığını ve hareket etmeyi bırakıp onun beni yakalamasına izin verip bu işi bitirmem gerekip gerekmediğini merak ediyordum.

Ölmeye hazırdım ve bu da kafamı karıştırıyordu. Bu hasta ve çılgınca bir durumdu ama yorgundum, açtım, kalbim kırılmıştı, kaçıyordum ve ruhumun derinliklerinde geleceğimin mahvolduğunu biliyordum. Aylarca beni kendimle oynayan bir vampire sırlıslıkla aşık olmuşum. Ve *artık* bundan bıkmışım.

Ama garip bir şekilde, Lucien'in bana yaptıklarını düşününce, kafamın büyük bir kısmının onun babasının söyledikleriyle dolu olduğunu itiraf etmeliyim. Lucien'in çeşitli şekillerde tehlikede olduğunu ima eden şeyler. Umursamamam gerektiğini biliyordum.

Ama umursuyordum.

Tamamen kafam karışmıştı.

Ve sonra kendimi durmadan suçluyordum. Neden bu kadar aptal olduğumu soruyordum kendime. Ne zaman öğreneceğimi soruyordum kendime.

Kendime biraz müsamaha göstermeye çalıştım. O Lucien'di ve onun gibi pek fazla erkek yoktu (aslında hiç yoktu). Bunun için çok çalışmış, beni kırmaya yemin etmişti.

Ve bir vampirin yemini bir bağıdı. Bu yüzden, elbette, başarılı olmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Ama kendime karşı daha hoşgörölü olamazdım. Kararlar bana aitti. Teslimiyetim benim sorumluluğumdaydı. Kaçışım ve bunun sonuçları benim sorumluluğumdaydı. Aileme zarar vereceğini biliyordum, bu da onları aramamayı zorlaştırıyordu. Ama kendime, Etienne'in söyledikleri doğruysa, Buchanan kadınlarının cariyelik işinden çıkma zamanının geldiğini söyledim.

Televizyona boş boş baktım. Bu, kaldığım dokuzuncu otel odasıydı. Bu sefer biraz savurgan davrandım. Son sekiz gecedir, gözden uzak berbat yerlerde kalmıştım. Ama yorgundum. Çok az uyumuştum. Burası harika bir yer değildi ve kesinlikle alıştığım lüksü sunmuyordu. Eski bir yerdı ama en azından temizdi. Temizliğe ihtiyacım vardı. Uykuya ihtiyacım vardı.

Açlık ağrısı midemi kemiriyordu ama yiyemeyeceğimi biliyordum. Denemiştım. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ve bir keresinde bir şeyler yemeye çalıştığımda midem bulandı. Bu yüzden denemeyi bıraktım.

Sadece ellerimin direksiyonu götürdüğü yere gittim. Uyanık kalmak için bol bol kahve içtim. Sonra yerleşip uyku için dua edebileceğim bir yer buldum.

Ama uyku bana gelmedi.

Çok yorgundum. Hiç bu kadar yorgun olmamıştım. Hiç bu kadar aç olmamıştım. Hiç bu kadar kalbi kırık olmamıştım.

Onu özlüyordum. Asla benim olmayacak vampirimi özlüyordum. Ondan uzak olduğum her günün her saniyesinde onu özlüyordum.

Ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

Gözlerime yaşlar dolduğunu hissettim ve onları silerek televizyon ekranına odaklanmaya çalıştım.

Bu işe yaramadı. Bunu biliyordum ama pes etmedim. Her gece gözyaşları akıyordu ve ne kadar mücadele etsem de, her zaman sessizce akıyorlardı.

Bu bir aşk romanı olsaydı ve o Lucien olmasaydı, onun hayat arkadaşım olduğuna inanabilirdim. Gözyaşlarım ve kalp kırıklığım, beni bulup öldürecek olan sevdiğim adamdan kaçtığımı bilmekten kaynaklanmıyordu. Sevdiğim adamı kaybetmekten kaynaklanıyordu (gördün mü? Karışık!). Diğer erkek arkadaşlarımla ilişkilerim bittiğinde hiç böyle hissetmemiştim. Bu kadar kötü hissedilebileceğini bile bilmiyordum. Böyle bir acının varlığından haberdar değildim.

Keşke hala bilmiyor olsaydım.

Üşüyordum. Dizlerime kadar uzanan, geniş V yakalı ve kısa kollu soluk pembe pamuklu bir gecelik giyiyordum. Lucien'in bana verdiği eşyaları atabilmek için durup birkaç tane gecelik ve iç çamaşırı satın almıştım. Isınmak için dizlerimi göğsüme daha sıkı çekerek kıvrıldım. Yorganın altına girecek kadar bile gücüm kalmamıştı.

Gözlerimden akan yaşlar televizyon ekranını bulanıklaştırdı ve ben iç geçirdim.

Uykuya dalmayı başarabilirsem, kabus görecektiyim diye merak ettim. Kaçarken bunu düşünmemiştim ve her gece bu düşünce beni uyanık tutuyordu. Ama uykumun kesik kesik olduğu anlarda kabus görmedim.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Berbat bir şekilde de olsa birbirimize bağlıydık.

Artık değildik.

O rüyayı geri isteyeceğimi kim düşünürdü ki?

Kötü bir durumdu ama istedim. Onunla herhangi bir bağ kurmak istedim. Beni tuhaf bir şekilde öldürebilecek bir bağ olsa bile.

Tanrım, kafam allak bullak olmuştu. Tamamen.

Yine iç geçirdim, gözyaşlarım yavaşladı ve göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. Evet. Uyu lütfen. Uyumaya ihtiyacım vardı.

Gözyaşlarım durdu ve göz kapaklarım ağırlaştı. Evet, uyku.

Yavaşça gözlerimi kırdım, sonra kapattım. Sonra, şükürler olsun, hiçbir şey olmadı.

* * *

Uyandım ve onun orada olduğunu anında anladım çünkü parmaklarının ayak bileğimi sardığını hissedebiliyordum.

Başarılı olamayacağımı bilerek yine de bunu yaptım ve kaçmak için gerildim.

Sonra bileğimin çekildiğini hissettim. Aniden, vücudum sırt üstü düştü ve Lucien'in ağırlığı üzerimdeydi. Uzun parmaklarını çenemin etrafına dolamış, avucunu boğazıma sıcak bir şekilde dayamıştı.

Işıklar açikken uyuyakalmıştım. Onu tam orada görebiliyordum, yüzü bir santim uzaklıktaydı, gözleri ateşle doluydu.

Aç.

Kalbim göğsümde çarpıyor, korku içimi yakıyor, parmaklarım ve bacaklarım karıncalanıyordu.

"Leah," diye fısıldadı, dudaklarında benim adım kaba bir şekilde.

Konuşmadım. Başıma ne geleceğini bekledim. Berbattı ama hazırdım.
Dokuz gün. Beni bulması dokuz gün sürmüştü. Şaşırmış ve etkilenmişim.
İyi anlamda etkilenmemişim ama yine de bu oldukça inanılmazdı.

"Dokuz gündür beslenmedim, tatlım," diye mırıldandı.

Tatlım.

İkimiz de *her şeyin* bittiğini bildiğimiz halde hala bu maskaralığa devam ediyordum. Tanrım, ondan nefret ediyordum.

Ama bu beni şaşırttı. Neden beslenmediğini merak ettim. Ama yine de, beni kurutmak istiyorsa, çok aç olması gerekirdi.

"Tatlım, beslenmem lazım," diye fısıldadı.

Yutkundum, boğazım onun avucuna değiyordu, yorgunluktan zihnim bulanıklaşmıştı, neden beni öldürmek için izin istiyor gibi görüldüğünü merak ediyordum.

Belki de bu, çılgın bir vampir geleneği idi.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Zaten, bir an önce bitirmek en iyisiydi.

Başımı yana çevirip boynumu ortaya çıkardım, eli de benimle birlikte hareket etti.

Sadece beni uyuşturmasını umuyordum. Ölmek istemiyordum ama ölmeden önce o acı verici acıyı yaşamak *da* istemiyordum.

Başının eğildiğini hissettim ama dilinin boynumda yukarı doğru hareket ettiğini kesinlikle hissettim.

Dudaklarımı yaladım. Bu hoş bir duyguydu ve beni öldürmeden önce gereksiz yere incitmeye niyetli olmadığı için memnun oldum. Ama ne kadar hoş bir duygu olsa da (ve her zamanki gibi *harika* bir duyguydu, ki bu da berbat bir şeydi) kendime tepki vermeme izin vermedim.

Sonra dili aşağı doğru hareket etti.

Uyuşukluk hissettim, sonra onun beslendiğini hissettim.

Gözlerim yavaşça kapandı ve sonunda bu kadar yorgun olduğum için şanslı olduğumu düşündüm. Ne kadar iyi hissettirse de tepki verecek enerjim ya da gücüm yoktu.

Eli hareket etti. Başparmağı dudaklarımın üzerinde nazikçe kaydı, parmakları yanağımdan geçip çenemden aşağıya doğru indi, boynumun yanına dolandı ve emişini derinleştirirken beni yukarı çekti.

Tanrım, bunu yaptığında çok hoşuma giderdi. Ve o anda bile, ne kadar yorgun olsam da, meme uçlarımda ve bacaklarımın arasında hafif bir karıncalanma hissettim.

Başparmağı hareket etti, boğazımı okşadı ve bu, Lucien'e çok yakışıyordu. Beni öldürürken bile, oyunu oynuyor, nazikmiş gibi davranıyor,

bana güzel bir şey veriyordu.

Gözlerim yavaşça açıldı ve yine yavaşça kapandı. Tanrım, çok yorgundum. Ne kadar boşuna olursa olsun, mücadele etmeyecektim. İçimde hiçbir şey kalmamıştı. Ölümüm boyunca uyanık kalmayacaktım bile.

Bunun muhtemelen iyi bir şey olduğuna karar verdim.

Lucien'in ağırlığı, sıcaklığı, beslenmesi, boynumdaki büyük, sıcak eli, başparmağıyla yatıştırıcı bir şekilde okşama, diğer koluyla beni sıkıca sarması, göz kapaklarım son bir kez titredi.

Bana güzel bir ölüm verecekti. Bu da Lucien'di.

Kendimi bıraktım, beslenmesinin ihtişamının beni sarmasına izin verdim ve sonra bilinçsizliğe sürüklendim.

* * *

"Birkaç gün sürebilir. Leah'ı görmem gerek."

Bilincime doğru yüzerken, Lucien'in derin sesinin bu sözleri sessizce söylediğini duydum.

Sonra şunu duydum: "Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, kendine bakmadığı. Dokuz gün içinde endişe verici derecede kilo kaybetti. Rengi iyi değil, gözlerinin altında morluklar var ve beslenme sırasında uykuya daldı." Bir duraklama oldu ve sonra, "Evet, Teffie, *beslenme sırasında*."

Hâlâ beni etkisi altında tutan yorgunluğun ağırlığıyla mücadele ediyordum. Lucien'in yanına sıkıca sarılmış olmam, vücudumun bir kısmı onun vücudunun üzerinde, yanağım göğsüne yaslanmış olması bu mücadeleye yardımcı oluyordu. Lucien konuşmaya devam etti.

"Onu iyi bir otele taşıyacağım, besleyeceğim, dinlenmesini sağlayacağım. Sonra konuşacağız. Onun buna uygun olduğuna emin olana kadar eve dönüş yolculuğuna başlamak istemiyorum. Onları sen tut. Döndüğümde onlarla ben ilgilenirim." Bir ara daha oldu, sonra, "İstersen. Onlarla istediğin kadar oyna."

Neden bahsediyordu?

Ve daha da önemlisi, neden hayattaydım ve Lucien'e sıkıca sarılmıştım?

Gözlerimi açtım ve göz kırptım.

Lucien'in sırtımı saran kolu hareket etti, eli omurgamdan yukarı doğru kaydı, parmakları saçlarıma dolandı.

"Uyandı, Teffie. Daha fazla bilgi edindiğimde seni ararım."

Parmakları hareket etti, bir kilidi çevirdi ve kalbim bir an durdu.

"Tamam. Yakında konuşuruz."

Sonra bir bip sesi duydum ve işinin bittiğini anladım.

Lucien hareket etmeden önce bunu sindirmek için bir saniyem vardı. Sonunda yanına uzandı, diğer kolunu bana doladı, başım göğsünde değil yastıkta olsun diye beni yukarı çekti ve göz göze geldik.

Tanrım, gözleri çok güzeldi. Dokuz gün geçmişti ve her şeyi hatırladığımı sanıyordum ama gözlerinin ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.

"Derin uyudun, tatlım. Nasıl hissediyorsun?" diye nazikçe sordu, parmakları hala saçlarımla oynuyordu, diğer kolu beni sıcaklığına yakın tutuyordu.

"Uh... ne oluyor?" diye dikkatlice fısıldadım. "Bana nasıl hissettiğini söyleyeceksin," diye cevapladı. "Şey... uh..." diye kekeledim.

Beni öldürmemiştii. Aslında, ona baktığımda hiç de kızgın görünmüyordu. Lucien'e benziyordu, ama daha iyiydi. *Çok* daha iyiydi. Gözleri endişe ve daha önce hiç görmediğim kadar derin bir sıcaklıkla doluydu. Yüzü yumuşaktı. Sesi nazik ve sakindi.

Bu, evcilleştirmenin bir parçası mıydı? Avın bunu anladı, kaçtı ve sen de onun peşinden gidip her şeyi baştan yapmak zorunda kaldın mı?

Tanrım, umarım öyle değildir. Gerçekten, *gerçekten* öyle olmamını umuyordum.

Cidden, beni öldürmesini tercih ederdim.

"En son ne zaman yemek yedin?" Lucien, sözlerim kesilip tekrar başlamadığımda sordu.

"Yemek yiyip midemde kalmasını kastediyorsun?" diye sordum ve gözlerinin parladığını, ağzının sertleştiğini gördüm.

Oh, hayır.

"Evet, en son ne zaman yemek yedin ve midende kaldı?" diye cevapladı, sesi şimdi gergin ama bir şekilde tehditkar değildi.

"Şey, önceki gece..." Oh, kahretsin. Gitmem gereken yere gitmek istemiyordum. Ama söylemek zorundaydım çünkü onun bu konuyu bırakmayacağını biliyordum. "Kaçtığım önceki gece."

"On gün," diye mırıldandı, kaçışımdan bahsettiğimde kızgın değil, düşünceli görünerek beni şaşırttı, kolları gerildi, gözleri yüzümde dolaştı ve sonra benimkilere kilitlendi. "Bu aptalcaydı, evcil hayvanım."

Tamam. Şimdi.

Cidden. Neler

oluyordu?

"Sana yemek bulmalıyız," dedi. "Benimle restorana gitmeye gücün var mı, yoksa gidip bir şeyler getirmemi mi istersin? İkincisi ise, ne istediğini söyle. Ve seni uyarayım,

on iki saat boyunca uyudun, seni bulmadan önce ne kadar uyuduğunu saymıyorum. Sabah değil. Saat öğleden sonra bir."

Bunu öğrenince, dudaklarım açılırken gözlerimin fal taşı gibi açıldığını hissettim. Sonra o bu bakışı yakaladığında midem kıpırdadı, yüzü yine yumuşadı ve parmakları saçlarımla oynamayı bırakıp nazikçe saçlarımı yumrukladı.

Yine de, bana ne istediğimi sordu ve istediğimi yapacağını ima etti.

Bu yeni bir taktik miydi?

"Uh..." diye mırıldandım, bunu anlamak, kendimi savunmak, neler olduğunu anlamak için yeterince uyanık değildim. Hiçbir şey için yeterince uyanık değildim.

Beni sırt üstü çevirdi, üzerimde dikiliyordu ama gövdesi benimkine çok yakındı ve yüzü çok yakındaydı.

"Leah, aşkım, seni besleyip dinlendirmek için daha fazla gecikmemeliyiz. Eve dönmemiz gerekiyor. Konuşmamız gereken çok şey var ama daha da önemlisi, yapılması gereken çok şey var. Teffie ve Cosmo, Katrina ve Marcello'yu yakaladı. Konsey, onların işkence edilmesini ve yakılmasını onayladı ve ben geri dönüp bunu halletmem gerekiyor. Şimdi sana yiyecek bulmam, seni beslemem, karton gibi olmayan çarşafları olan düzgün bir yatakta yatırmam gerekiyor. Dinlenmen lazım, konuşmamız lazım, sonra da eve gitmemiz lazım."

Tamam, burada çok şey vardı.

Birincisi, bana "aşkım" demişti. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Asla, asla, asla. İkincisi, Konsey işkence ve yakılmayı onayladı mı?

Üçüncüsü, Lucien "bununla ilgilenecek" miydi?

"Neler oluyor?" diye tekrarladım.

"Leah..."

"Lucien," sözünü kestim. "Neler *oluyor*?"

"Yemeğini yedikten sonra, gücünü biraz topladıktan ve başka bir otele taşındıktan sonra konuşuruz."

"Şimdi konuşacağız." "Sonra,

Leah."

"Şimdi, Lucien!" diye bağırdım, hala yorgundum, ama onun oyunlarına kanacak kadar yorgun değildim. Bir daha olmaz. Ve onun bunu bilmesi gerekiyordu. "Neler olduğunu şimdi bilmek istiyorum, sonra değil. Senin de dediğin gibi 'evde' ölmek istemiyorum. Neden geciktirdiğini anlamıyorum. Neden hala benimle oyun oynadığını anlamıyorum. Yap şunu. Kanımı al ve hayatına devam et."

Kaşları yukarı kalktı. "Seni kurutmak mı?"

"Evet," diye tısladım. "Gittiğimde beni avlayacağını biliyordum ve seni terk etmenin sana ben ölene kadar beslenme hakkı verdiğini biliyordum. Öyleyse neyi bekliyorsun?"

Kaşları çatıldı, gözleri kısıldı ama yüzündeki uğursuz ifadeyle çelişen bir şekilde, eli saçımdan ayrılıp yüzümün yanını okşadı.

Çelişkilerini daha da ileri götürerek, yumuşak ve tatlı bir sesle cevap verdi: "Rüyalarında benden uzak kalmanın tehlikesini bildiğin halde, benden kaçmaya çalışmak gibi çok akılsızca bir karar verdiğin için sana kızgınım. Ayrıca, sen ve Edwina, kötü niyetli vampirlerin saldırısına uğramıştınız, yani tehlikelerin tekil değil, çok sayıda olduğunu da biliyordun. Yine de, bu aceleci kararı uyguladığın için seni öldürerek cezalandırmak benim için pervasızca olurdu, çünkü bu, seninle sonsuza kadar birlikte olma planlarımı önemli ölçüde bozardı."

Nefes almayı kestim.

Evet, nefes almayı

kestim. Tamamen.

Sonunda, zorla bir "Ne?" diye sordum.

Lucien gülümsedi ve bunu tüm yüzünü kullanarak yaptı. Onu hiç bu kadar açık bir şekilde gülümserken görmemiştim ve etkisi şaşırtıcıydı.

Sonra yüzünü benimkine yaklaştırdı ve fısıldadı, "Sonsuza kadar seninle birlikte olmayı planlıyorum."

Ona baktım.

Sonra ben de fısıldayarak, "Öyle mi?" dedim. O başını salladı. "Öyle."

"Ben..."

Ben..."

Aman

Tanrım!

Ciddi miydi? Yoksa bu da başka bir oyun muydu?

"Nasıl? Neden? Ne zaman... Ama yapamazsın," diye kekeleydim. "Yapabilirim," diye cevapladı.

"Ama bu kurallara aykırı," diye hatırlattım.

"Kurallar değişti," diye bilgilendirdi beni.

Hay aksi. Yine başlıyoruz. Lucien istediği her şeyi yapıyor ve sonuçları umursamıyor.

"Lucien..."

Sonra o üstümde yatmıyordu ve ben sırt üstü yatmıyordum.

O yatakta kıcının üstüne oturmuş, ben de onun üstüne binmişim. Bir koluyla sırtımı sıkıca kavrayarak vücudumu kendine yakın tutuyordu. Diğer eliyle saçlarımı okşayarak başımın arkasını kavradı ve yüzümü kendine çok yakın tuttu.

Bizi bu pozisyona getirdiğinde, ben henüz ne olduğunu anlamadan ve dolayısıyla onun söyleyeceği şeye hazır olmadan (asla hazır olamazdım zaten), "Sana aşığım, tatlım" dedi.

Aman

Tanrım!

O...

Hayır.

Hayır!

"Yapma," diye fısıldadım, içimi acı kapladı ve Lucien'in gözlerini kırıştırdığını gördüm.

"Yapma mı?" diye fısıldadı o da.

"Bir daha yapma. Benimle oyun oynama," diye sessizce açıkladım ve öfkeyle dolan yüzünden nezaketin kayboluşunu izledim.

Kendimi hazırladım.

"Sana aşığım," diye tekrarladı.

"Yapma," diye fısıldadım, bu kelime ortasında kesildi ve beni tutuşu birdenbire sıkılaştı.

"Leah... Ben... *sana... aşığım*," diye homurdandı, ağzımı açtım ama kolları o kadar sıkıydı ki nefesim kesildi. "O sana yalan söyledi. Babam *yalan söyledi*. Ona saygı duymadığımı söylemişim ve sen de onun saygı duyulacak bir adam olmadığını biliyordun. Onunla öğle yemeği yerken bunu anlamıştın. Öğle yemeğinde en iyi halini gösteriyordu. Saldırı sırasında sana tam olarak gerçekte olduğu gibi davrandı. Yalan söyledi, Leah. Edwina bana onun söylediklerini anlattı ve seninle benim aramdaki ilişki hakkında sana söylediklerinin hepsi, her bir kelimesi, lanet olası *bir yalandı*."

Buna inanmak istedim.

Gerçekten istedim.

Ama...

Ben "ama"yı düşünmeden, Lucien bir "ama" olduğunu hissetti ve konuşmaya devam etti.

"Sevdiğim kadını gördükten sonra daha ayrıntılı olarak açıklayacağım şeyler var ama şimdilik, Konsey Ölümsüzler ve Ölümlüler Anlaşması'nı değiştirdi. Vampirler yine ölümlü eşler alabilirler. Ve ben de ölümlü eşimi alacağım. Sen beni seviyorsun, ben seni seviyorum, birbirimize bağlıyız, sahip olduğumuz

güzel ve sonsuza kadar da öyle kalacak. Sonsuza kadar. Günlerin sonuna kadar. Güneş gökyüzünden düşene kadar, seninle paylaşacağımız tek şey güzellik olacak."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, gözlerim yaşlarla doldu ve umut tüm vücudumu sardı.

Ama ağzımdan çıkan sadece fısıltı gibi, nefes nefese bir "Lütfen" oldu.

Neden söylediğimi bile bilmiyordum ama Lucien biliyordu.

O da şefkat dolu bir sesle cevap verdi: "Evet, aşkım. Yalan söylemiyorum. Seninle oynamıyorum. Tanrıya yemin ederim, hepsi doğru." Beni daha da kendine çekti. "Seni seviyorum, Leah. Yirmi yıldır seni seviyorum ve sonsuza kadar seveceğim. Güzel Leah'ım, beni iyi dinle. Söylediklerim tamamen doğru. Ve bu doğruya yemin ederim."

Gözlerimden yaşlar süzülerek yanaklarımdan aşağı aktı. Lucien'in onları gördüğünü biliyordum ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Benimkiler de onunkilerden hiç ayrılmadı.

Derinlemesine baktım. Kollarının beni sardığını, büyük, güçlü vücudunu hissettim ve derinlere işleyen yemininin mucizesine dikkatle kulak verdim.

O beni seviyordu.

Güçlü Vampir Lucien *beni seviyordu*.

Tanrım. Bu *harika bir* duyguydu.

Aramızda sıkışmış ellerimi, parmaklarım boynuna dolanana kadar yukarı doğru ittim ve fısıldadım, "Sen otoriter ve sinir bozucu olabilirsin. Ben sadece sinir bozucu olabilirim. Kavga edeceğiz. Bu yüzden tahminimce, *çok sık* çatışacağız. Bu yüzden harika olacak ama sonsuza kadar *sadece* güzellik olmayacak."

Son heceyi zar zor çıkardım ki, başımın üzerindeki eli ağzımı onun ağzına bastırdı. Dudaklarımız açıldı, dillerimiz düello yaptı ve sonra sırt üstü yatarak vampirimize her şeyimi verdim ve sonunda, *sonunda* vampirimden karşılığında her şeyi almanın güzelliğini yaşadım.

Ve size söyleyeyim, bu *muhteşemdi*.

Uzun bir süre sonra başını kaldırdı ve ben sersemlemiş bir şekilde gözlerimi açtım ve onun ateşli ama nazik, içimi yakıcı bakışlarını gördüm.

"Tamam. Bitti," dedi. "Şimdi söyle bana, ne yemek istiyorsun?"

Vampirime baktım. Sonra

kahkahayı patlattım.

* * *

Uzaklardan Lucien'in konuştuğunu duyunca uykumu silkeledim ve onun yine telefonda olduğunu anladım.

Karton gibi hissettirmeyen çarşaflara baktım.

Lucien bana yemek vermişti. Öpüştükten sonra, mide bulantısı hissetmeden aniden açlık hissettim ve burrito istedim. Lucien, on gün boyunca hiçbir şey yemediğim için midemde hafif, vitamin ve enerji dolu bir şeyler olması gerektiğini söyleyerek burrito yememin söz konusu olamayacağını söyledi. Ona burrito istediğimi söyledim. O da bana burrito yememin kesinlikle mümkün olmadığını söyledi. Ona, zaten bana yemem gerektiğini düşündüğü şeyi getireceksen neden ne istediğimi sorduğunu sordum. Beni sersemletene kadar öptü, beni yatakta bırakıp on beş dakika sonra bir demet muz ve bir kavanoz fıstık ezmesi ile geri geldi.

Yatağa çapraz bacaklı oturdum, plastik bir bıçakla fıstık ezmesini kazıyıp iki muzuma sürdüm ve Lucien'e dik dik bakarak hepsini yedim. Lucien, eşyalarımı toplamak gibi zor olmayan bir işi yapıyordu.

Ona muz ve fıstık ezmesini sevdiğimi ve tadı harika olduğunu itiraf etmedim. Ayrıca bunun beni doyurduğunu ve günlerdir ilk kez insan gibi hissettirdiğini de itiraf etmedim.

Giyindim. Lucien eşyalarımı Porsche'sine taşıdı. Arabaya bindik ve en yakın şehre kırk beş dakika sürdü. Şehre girer girmez, sanki bir yön bulma cihazı varmış ve Lucien de alıcıymış gibi, bizi şehrin en lüks oteline götürdü. Arabayı valeye bıraktı, benim çantalarımından birini ve kendi tek çantasını aldı ve bizi içeriye götürdü. Sonra bizi, kendi uşakları olan başkanlık süitine yerleştirdi (şaka değil!).

Asansörle yukarı çıktık ve Lucien bizi içeri aldı. Oda muhteşemdi. Bir malikanede yaşıyordum ve beni seven adam bir milyarderdi, ama yine de hiç bu kadar lüks bir yer görmemiştim.

Lucien bana duş alıp yatağa gitmemi söyledi. Lucien'e lüks süitimizi keşfetmek istediğimi söyledim. O ise duş alıp yatağa gitmemi istediğini tekrarladı. Etrafı gezmek için on dakika süreceğini söyledim, bu yüzden pantolonunu çıkarmaması gerektiğini söyledim. Yaklaşık üç saniye sonra Lucien ve ben çıplak bir şekilde duşta duruyorduk ve o suyu açıyordu.

En azından beni yatak odasına götürmeden ve uzun kollu tişörtlerinden birini vermeden önce banyoyu görebildim. Sonra çantalarımı karıştırıp yeni geceliklerimi çöpe atarak bir şeyleri vurgulamak istedi.

, indirimli mağazalardan alınan geceliklerin Leah'ına yakışmadığını vurgulamak içindi. Gözlerimi devirdim ama itiraz etmedim. Gecelikler sevimli ve rahattı. Sadece en kaliteli ipek ve dantelden yapılmamışlardı. Sonra bana yatmamı emretti.

Ne yazık ki, Lucien ile uzun ve sıcak bir duş aldıktan sonra, başka giyecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Onun tişörtünü giydim, yatağa girdim ve uyudum.

Bu da beni şimdiki zamana getirdi. Oda karanlıktı ama oturma odasının tam olarak kapanmamış kapısından ışık sızıyordu.

Dinlenmiş hissediyordum ama yine açtım. Battaniyeyi geri çekip, banyoya giderken onun mırıldanmalarını dinledim. Eski dairemdeki oturma odasından daha büyüktü.

Vay canına. Gerçekten, bu süit *tam da aradığım şeydi*. Orada yaşamak istedim.

İşimi hallettim, yatak odasından geçip kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açmadan önce, Lucien'in gözlerinin kapıda olduğunu biliyordum. Bunu biliyordum çünkü kapı açıldığında gözleri üzerimdeydi. Masadaki sandalyede oturuyordu. Cep telefonunu kulağına dayamış, çenesini bana doğru kaldırdı ve eliyle kucağını işaret etti.

Onun yanına gittim ve tişörtünün kollarını sıvadım.

Ulaşabileceğim mesafeye geldiğimde, Lucien uzandı. Sonra popom onun kucağına oturdu ve kolunu bana doladı.

"Hayır, ben yaparım," dedi telefona, ben yerleşirken, yanağımı omzuna dayayıp alnımı boynuna bastırırken. Kollarını daha da sıktı. "Anlıyorum," diye devam etti. "Ama onu avlayacak olan benim."

İç geçirdim.

Lucien'in kolu daha da sıkılaştı.

Sonra sesi alçaldı ve şöyle devam etti: "Julian, bu saldırının aileye yönelik olduğunu biliyorum. Evet, normalde ailenin her üyesinin intikam alma hakkı olduğu konusunda haklısın. Senin ve Bel'in sadakatini takdir ettiğimi biliyorsun. Onunla hesaplaştığımda ikiniz de orada olabilirsiniz. Ama Etienne'i avlayacak olan ben olacağım, sadece ben."

Bunun iyi yanı, Julian ve Isobel'in babalarının ve benim arkamda olmaları ve beni açıkça aileden biri olarak görmeleri idi.

Kötü yanı ise Lucien'in babasını avlamayı planlamasıydı. Bu beni tamamen şaşırtmadı. O beni seviyordu ve ben de onun beni sevmesini seviyordum. Bunun kısmen bununla ilgili olduğundan emindim. Ama babası bana dokunmuş, beni korkutmuş

ve bana karşı açıkça kötü davranmıştı. Lucien'i yeterince tanıyordum, bunu kabul etmeyeceğini biliyordum.

Etienne'den hoşlanmıyordum. Beni çok korkutuyordu. Yine de onu avlamak, işkence etmek ve yakmak oldukça aşırı bir davranıştı.

"Tamam," diye devam etti Lucien. "Leah uyandı, yemek yemesi gerekiyor, sonra ben de beslenmeliyim. Şimdi telefonumu kapatıyorum. Bu gece başka bir kesinti istemiyorum. Yarın seni ararım."

Beslenmesi gerekiyordu ve başka bir kesinti istemiyordu.

Bu fikir hoşuma gitti.

"İyi geceler, Julian. Bel'e sevgilerimi ilet," diye mırıldandı, bir bip sesi duydum ve sonra telefonunun masaya düşüşünü gördüm.

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Konuşma zamanı mı?" diye sordum.

"Hayır," diye cevapladı, masadaki otel telefonuna uzandı, ahizeyi aldı ve kulağına dayadı. Sonra, "Akşam yemeği sipariş etmeye hazırız," dedi.

Sonra, başka bir şey söylemeden telefonu yerine koydu. "Bu biraz ani oldu," dedim ona.

"Burada kaldığımız süre boyunca ara sıra göreceğim ve bir daha asla görmeyeceğim bir adamla arkadaşlık kurmak için ne zamanım ne de isteğim var. Dinlendin. Rengin geri geldi. İç çamaşırı giymeden kucağımda oturuyorsun. Dokuz gün ayrı kaldık ve bir gün yeniden bir araya geldik, bunun büyük çoğunluğunda uyuyordun. Senin beslenmeni istiyorum ve iç çamaşırı giymeden yanımda oturarak yemek yiyeceksin. Sonra seni beslemek ve bunu senin içindeyken yapmak istiyorum. Gücüne ihtiyacın var. Şu anda, zamanım sadece buna yetiyor."

Ona göz kırpıyordum, yarı tahrik olmuştum (tamam, tamamen tahrik olmuştum) ki, birdenbire şık bir otel üniforması giymiş bir adam odaya girdi.

Lucien beni iki koluyla sıkıca sardı ve adama baktı. "Akşam yemeği, efendim?" diye sordu.

"Teşekkürler," diye cevapladı Lucien ve siparişi vermeye başladı. "Fransız baton. Trüf mantarlı kaz ciğeri ezmesi. İki adet az pişmiş filet mignon, béarnaise soslu. Sote patates. Taze yeşillikler. Ekmek. Bir şişe kırmızı şarap, Bordeaux. Ardından iki adet çikolatalı crème brûlée ve bir şişe Moët."

Ben uyurken Lucien menüyü incelemiş ve Fransız yemekleri yemek istediği belliydi. Bu çok iyiydi, çünkü hepsi kulağa *harika* geliyordu.

"Evet efendim," diye mırıldandı otel uşak.

“Ana yemeği servis ettikten yarım saat sonra cr me br l es ve Mo t'yi getirin ve gecenin geri kalanında bizi rahatsız etmeyin.”

Başını sallayarak, "Nasıl isterseniz," diye mırıldandı ve odadan  ıktı.

Tamam, bu yine de ani bir hareketti ama bu başkanlık s itinin tamamen havalı olmadığını söyleyemezdik.

Bu düşünceyle ayağa kalktık, ben Lucien'in kollarında, o ise odanın diğer ucuna doğru büyük adımlarla ilerliyordu. Kollarımı omuzlarına zar zor doladığımda tekrar yere düştük. Ben kanepede sırt üstü yatarken, Lucien kısmen üzerimde, kısmen koltuğun kenarında oturuyordu. Başı yukarıdaydı, gözleri üzerimdeydi ve elini kaldırıp parmağını yüzümün yanından aşığı doğru kaydırđı, sonra tüm parmaklarını boynuma doladı.

"Bearnaise sosunu hatırladın," diye fısıldadım.

"Elbette," diye fısıldadı o da. "Geç de olsa kutlayacak bir şeyimiz var."

Burnumun yanmaya başladığını hissettim.

Sonra fısıldadım, "Muhtemelen benim yaptığımdan daha iyi yaparlar." "K şk s z."

Gülümsedim, sonra gülümsemem kayboldu ve "Beni sevdiğini söyle" diye emrettim.

Eli boynuma kaydı, çenemi tutup yanağımı avuçladı ve başını bana yaklaştırdı.

"Seni seviyorum, tatlım."

Akşam yemeği kulağa
harika geliyordu.

Ama o sözler her şeyden daha güzel geliyordu.

   geçirdim, kolumu onun etrafına doladım ve yanıma döndüm. Lucien de benimle birlikte döndü, böylece yüz yüze ve birbirimizin kollarında kaldık.

"Neden daha önce söylemedin?" diye sordum.

"  nk  yapamadım," diye hemen cevap verdi. "  nk  kendime itiraf etmemiştım. Sen bana onu verdiğinde de, ondan önce de, yirmi yıl boyunca da. Yirmi yıl önce kendime itiraf etseydim, sana sahip olmama izin vermezdim çünkü biliyordum ki, eğer sahip olursam, seni bırakamazdım. Sana sahip olduğumda, yine itiraf edemezdim çünkü seni bırakamazdım. Zaten bize izin vereceğim şeyle Dominion'un kurallarına aykırı davranıyordum. Bunu kabul edeceklerini biliyordum. Bana borçlular. Ama seni eşım olarak almama asla izin vermezlerdi. Bunu yapabilirdik ama bizi avlayacaklar, sonunda bulacaklar ve bize Cezayı vereceklerdi. Seni bundan korumak zorundaydım." Gözleri tuhaf bir hal aldı ve o konuşmasını bitirdiğinde nedenini anladım. "Ama görünüşe göre seni her şeyden korumakta başarısız oldum."

"Sonunda her şey yoluna girdi," diye fısıldayarak onu sakinleştirmek için kolunu sıktım. "Evet," diye cevapladı Lucien, pek de sakinleşmiş gibi görünmüyordu.

Konuyu daha mutlu bir konuya çevirmeye karar verdim. "Ölümsüzlerin ölümlülerle eşleşmesi konusunda neden bu kadar ani bir karar değişikliği yaptılar?"

"Sebepleri vardı," diye belirsiz bir cevap verdi.

Söylemek gerekirse, belirsizliğe tahammülüm yoktu. Çok fazla belirsizlik yaşamıştım, ciddi belirsizliklerden bahsetmiyorum bile (başka bir deyişle, benden saklanan şeyler). Bu yüzden belirsizlikten bıkmıştım.

"Garip geliyor," diye sordum, "tüm o zahmet, tüm o kalp kırıklıkları, beş yüz yıl ve sonra, *puf*," elimi havada salladım, "her neyse. Ölümlülerle çiftleşin. Umurumuzda değil."

Lucien gülümsedi ve açıkladı, "Tamam, aşkım, peki ya çok iyi nedenleri varsa?"

"Savaş mı?" diye fısıldadım.

"Evet, diğer şeylerin yanı sıra."

"Etienne bana planlarından bahsetti ve..."

"Endişelenme."

Endişelenme mi? Delirdi mi bu adam?

"Lucien, bana anlattıkları oldukça korkutucuydu. Açıkça söylemediler ama görünüşe göre sen özel bir hedefsin. Nasıl endişelenmemem gerekiyor?"

Kollarını bana doladı. Sesi alçak ve kararlıydı, "Leah, aşkım, endişelenme. Kendimi koruyabileceğimi biliyorsun. Yapmam gereken, *sana* daha iyi bakmak."

Bu çok hoştu, çok hoştu. Yine de onu dikkatle inceledim. Sonra dedim ki, "Bunu paylaşmayacaksın, değil mi?"

"Şu anda hayır. Konsey'in bir üyesiyle görüşmem, bazı şeyleri tartışmam gerekiyor. Senin için güvenli olursa, sana anlatırım."

Bunu burada bırakmaktan başka seçeneğim olmadığını hissettim. Bu yüzden konuyu burada bırakıp tekrar konuyu değiştirdim.

"Beslenmedin," diye fısıldadım ve kolları beni tekrar sıktı.

"Sen, senden başka kimseden beslenmemi istemiyorsun. Ben de senden başka kimseden beslenmek istemiyorum. Bu yüzden seni bulana kadar beslenmedim."

Tanrım, bu *çok tatlıydı*.

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle ve Lucien bana doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Tekrar uzaklaştığında, gözlerine baktım.

Gitmemiz gereken yere gitmek istemiyordum ama gitmek zorundaydık. Birlikte sonsuzluğu başlatıyorduk. Açıklığa kavuşturmamız gereken birkaç şey vardı.

"Benden çok şey sakladın," dedim sessizce, suçlama gibi gelmemesi için dikkat ederek.

"Öyle, canım, ve özür dilerim," diye cevapladı. "Neden?" diye sordum.

Lucien iç geçirdi ve beni kendine çekti. "İlk olarak, fiziksel yakınlık ve birlikte yaşama konusundaki kısıtlamaları sana söylemedim çünkü seni zaten iyi tanıyordum. Seni tanıdığım için, ellerimin dolu olduğunu biliyordum. Benden uzak durmak için kullanabileceğin daha fazla cephaneye ihtiyacın olmasını istemedim."

Bunun doğru olduğunu kabul etmem gerekiyordu.

"İkincisi, Maggie'den bahsetmedim çünkü bunun bir anlamı yoktu." "O senin bir parçan, geçmişinin bir parçası," diye hatırlattım ona. "Ve ben sana aşık oluyordum. Ama olmasaydım bile, hayatlarımızı paylaşıyorduk ve bir süre daha paylaşmaya devam edecektik. Sen benim hakkımda her şeyi biliyordun ve benim de senin hakkında her şeyi bilmek istediğimi bilmeliydin.

"Evet, tatlım, ama birbirimizi çok kısa bir süredir tanıyoruz ve bu sürenin sadece küçük bir kısmında beni hayatına aldın. Babam müdahale etmeseydi sana söyler miydim, bilemem. Ama muhtemelen söyledim. Haklısın, seni önümüzdeki yıllarda hayatımın bir parçası yapmayı planlıyordum, bu da arkadaşlarım ve ailemle birlikte olman anlamına geliyordu. Birinin ağzından bir şey kaçırma olasılığı yüksekti. Sırlar bir şekilde ortaya çıkar ve sana doğruyu söylüyorum, Maggie'yi öğrendiğinde, bunu benden öğrenmeni isterdim."

"Sana inanıyorum," dedim yumuşak bir sesle ve bu Lucien'in gülümsemesini sağladı.

Sonra nazikçe devam etti, "Edwina bana babamın söylediklerini anlattı. Ve bunların bir kısmı doğru. Onu sevdim. Sonsuza kadar onunla birlikte olacağımı düşünüyordum ve bundan mutluydum. Yetmiş beş yıl birlikteydik. Onunla tanıştığım da genç bir vampirdim ama kalbimin ve onun kalbimdeki yerinin farkındaydım."

Tamam, birdenbire Maggie hakkında bu kadar çok şey bilmek istemediğimi fark ettim.

Lucien yüzümden bunu anladı ve bana daha da yaklaştı, bana yaslanarak beni kısmen sırt üstü yatırdı ve devam etti.

"Ama o öldü, Leah. Onun ölümü beni öfkелendirdi ve intikamını aldım. On yıllar sürdü, kan döküldü, hayatlar kaybedildi ama Maggie'nin intikamını aldım. Ve bunu sana açıklarken, çok yakın zamana kadar onun kaybından kurtulamadığımı da bilmen gerekiyor. Onu o kadar çok seviyordum. O iyi biriydi.

kadın ve beni mutlu etti." Yüzümden bir şey anlaşılmış olmalı ki Lucien bana yaklaştı ve kollarını daha da sıktı. "O iyi bir kadındı, aşkım, ve beni mutlu etti. Onu özledim. Sadece bir vampire aşık olduğum için benim halkımın elinde ölümüne kadar çektiği acıları bilmek beni çok üzüyor. Ve o aşk her zaman gerçek olacak. Ama sana, seninle yaşadığımdan daha güzel bir şey yaşamadığımı söylediğimde yalan söylemedim. Sen, beş yüz yıldır aradığım kişisin. Sen ve ben, birbirimiz için yaratılmışız. Maggie benim eşimdi ama o öldü. *Sen* benim hayat arkadaşısın."

Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken nefesimi tuttum ve fısıldadım, "Hayat arkadaşlarına inanıyor musun?"

"Sen bana beni sevdiğini söyleyene kadar inanmıyordum, ama senin için de aynı şeyi hissettiğimi artık inkar edemezdim. O zaman inandım. Kesinlikle."

Sesi kararlıydı, gözleri benimkilere kilitlenmişti, bakışları sarsılmaz ve yoğundu.

Ciddiydi. Kesinlikle.

"Senden kaçarken, babana inanırken, seni kaybettiğim için hissettiğim acıyla, sık sık düşündüm ki, eğer bir aşk romanında olsaydık, hayat arkadaşı olurduk," itiraf ettim.

Lucien'in gözleri yumuşadı ve kolları gevşedi.

"Onu kaybettiğin ve onu kaybettiğin şekilde için üzgünüm, Lucien," diye fısıldadım. "Ben de," diye fısıldadı Lucien.

Devam ettim. "Etienne'e inandığım, kaçtığım ve seninle konuşmadığım için üzgünüm."

Dudakları seğirdi ve "Ben de" diye tekrarladı.

"Yine de," kendimi savunmaya başladım, "benden bazı şeyleri sakladın ve..."

Elini kaldırıp çenemi kavradı ve başparmağıyla dudaklarıma bastırdı.

"Babamın sana saldırması onun kararıydı, bunu gerçekleştirdi ve sonuçlarına katlanacak." Başparmağı dudaklarımdan kayarak yanağıma doğru kaydı. "Ama haklısın. Terbiye süreci tamamlandıktan sonra bile senden bazı şeyleri saklayan bendim, bu da babamın o tohumları ekmesine fırsat verdi. Bu benim yanlış kararım. Ve seni korumasız bıraktım. Bu kadar uzun süre uzak kalacağımı düşünmemiştim. Planlarını uygulamak için pusuda beklediklerini bilmiyordum. Ve öyle olsaydı bile, herhangi birinin sana dokunduğuna, hatta babamın bile, şok olduğumu itiraf etmeliyim. Seni korkuttum. Uyardım. Tehdit ettim."

Senden sakladığım şeyleri seninle paylaştım. Evet. Sana dokundular. Hayır. Hiçbiri, özellikle de babam.

"Belki bu konuyu daha fazla konuşmalıyız," dedim. "Ne planlıyorsun?"

"Bildiğin gibi Marcello ve Katrina yakalandı. Beni beklerken onları tutuyorlar. Cosmo ve Rafe Nestor'u arıyor. Onu da tutacaklar. Onlarla ilgileneceğim, sonra babamı arayıp onunla ilgileneceğim."

"Onlarla nasıl ilgileneceksin, şey... *tam olarak?*"

Ağzı sertleşti, gözleri korkutucu bir şekilde parlamaya başladı (evet, ben deliyim) ve bu tamamen muhteşemdi. Hemen cevap verdi: "Onları yakmam için yalvarana kadar işkence edeceğim. Sonra da yakacağım."

Bunun hakkında ne hissettiğimden emin değildim.

Bu yüzden ona döndüm, kendimi ona bastırarak fısıldadım, "Hayatım, bu biraz...?"

Beni keserek, "Bu benim kültürüm, Leah. Biz bu tür şeyleri böyle hallederiz. Bu sadece kabul görmekle kalmaz, beklenen bir şeydir. Ve yapılacaktır." dedi.

"Ama sen Katrina ile evliydin," diye hatırlattım ona.

"Ve o, on gün önceki olaylardan önce sana iki kez saldırmaya çalıştı. Bu, Konsey'den onu avlamak ve hayatını sonlandırmak için izin almam için yeterliydi. Ve onlar da bunu kabul ederdi, Leah. Hiç tereddüt etmeden. Ama bu daha kötüydü. Çok daha kötüydü. Sadece bir cariye'nin evine girip ona kötü davrandılar, onu korkuttular ve yalan söylediler, aynı zamanda benim korumam altında olan hizmetçisini de bağladılar. Dahası, Edwina'nın bana söylediğine göre, sana da söyledikleri gibi, devrim planlıyorlar. Yani onların ölümü sadece beklenen bir şey değil, senin halkının ve bir bakıma benim halkımın güvenliği için de gerekli."

Bunu inkar edemezdim.

Elini çenemden çekip kolunu bana doladı ve bana hatırlattı: "Artık bu senin dünya, evcil hayvanım. Bu tür şeyleri kabul etmeyi öğrenmelisin."

O haklı olduğu için başımı salladım. Bu çılgınca ve korkutucuydu, ama yine de buna alışmak için uzun bir zamanım vardı.

"Başka sorunuz var mı?" diye sordu. Kafamı salladım.

"O zaman 'Talep' hakkında konuşmalıyız," dedi.

Gözlerimi kırptım.

"Ne?" diye sordum.

"Eğer bir ölümlünün düğününü istiyorsan, sana bir tane vereceğim. Ama aynı zamanda bir Hak Talebi Töreni de yapacağız."

Aman Tanrım.

Karnımın yumuşadığını hissettim.

"Talep Töreni nedir?" diye fısıldadım ve ses tonum, muhtemelen yüzümdeki ifade ve muhtemelen kalbimin atışını duyduğu için yüzü yumuşadı.

"Bu bizim törenimiz, evcil hayvanım. Sözler söylenir, ben senin kanını alırım, sen benim kanımı alırsın, sonra sahiplenme sözlerini paylaşıyoruz. Ölümlülerin 'evet' demesi gibi."

"Ve sahiplenme sözleri nedir?" Hala fısıldıyordum. "Güneş gökyüzünden düşene kadar," diye fısıldadı.

Bu çok hoştu. Bunu daha önce de bana söylemişti. O zaman da çok sevmiştim, şimdi anlamını öğrendiğim için daha da çok sevdim.

"Bunu sevdim," dedim ona yumuşak bir sesle ve o gülümsedi.

Sonra konuştu. "Bizim için bu gerçek olacak ve şu anda bunu anladığınızı bilmem gerekiyor."

"Anladım mı?"

"Bunun gerçek olduğunu." "Neyin gerçek olduğunu?"

"Güneş gökyüzünden düşene kadar birlikte olacağımız."

Evet. Bu çok hoştu ve çok sevdim.

"Beğendiğimi söylemiştim."

"Bana söyledin, Leah, ama sen kırk yaşındasın. Ben sekiz yüz yirmi iki yaşındayım. Ölümsüzlüğün ne anlama geldiğini gayet iyi anlıyorum. Sen hiç bilmiyorsun. Anlaşılabilir bir durum olsa da, Isobel'in annesi intihar ettiğinde hepimiz için büyük bir kayıptı. Sonsuza kadar yaşamak cazip görünebilir, ama hayat ölümlü ya da ölümsüz olsan da aynıdır. İnişler ve çıkışlar, iyi ve kötü zamanlar vardır. Ve sonuç olarak, çok fazla zaman vardır. Seyahat etmek, okumak, sevişmek, yemek yemek için çok fazla zaman ve anlaşmazlık yaşamak, kavga etmek, birbirimizden bıkmak için çok fazla zaman. Ve sıkılmak için de çok fazla zaman olacaktır."

"Ben hiç sıkılmam," dedim ona.

"Herkes sıkılır," dedi Lucien.

"Sen beni arabasız ve kitapsız evde bıraktığında olduğu gibi, yapacak hiçbir şeyim olmadığında sıkılmıyorum, ama o da aşırı bir durumdu. Yine de yapacak bir şey buldum. Ve sen benimle birlikteysen," ona gülümsedim, "sen de sıkılmayacaksın."

Lucien gülümsememe karşılık verdi, sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Ama geri çekildiğinde yüzü ciddiydi.

"Tüm ailenin ömrünü aşacaksın, tatlım," diye nazikçe uyardı.

Henüz aklıma gelmemiş bir düşünceyle ruh halim bozuldu. Gerçekten çok kötü bir düşünce.

Ama başımı salladım ve fısıldadım, "Evet, ama onların çocuklarını da tanıma şansım olacak. Ve onların çocuklarının çocuklarını. Yani bir şekilde her zaman bir ailem olacak."

"Bu güzel bir bakış açısı," diye mırıldandı ve dudaklarımdan yukarı kıvrıldığını hissettim.

Sonra ona daha da yaklaştım ve "Bana neyi anlamamı istediğini biliyorum, sevgilim. Ve geleceği göremem. Ama sen de orada olduğun sürece, ne kadar uzun sürerse sürsün, ne kadar uzak olursa olsun, onu sabırsızlıkla bekliyorum" dedim.

Beni kendine sıkıca çekti, ağzı ağızıma indi, dili içime kayarken sırt üstü yuvarlandı ve altımda yer değiştirdi. Ellerim, hiçbir yere gitmese de onu bana tutmak için başının iki yanındaki saçlarına gitti. Elleri gömleğimin içinden çıplak kıcıma gitti, parmakları beni kendine tutmak için kıvrıldı ve ben kesinlikle hiçbir yere gitmiyordum.

Ağızımı onunkinden ayırdım, kulağına kaydardım ve fısıldadım, "Doktor olmak için okuyabilirim." Sonra dudaklarımı çenesinin eklemine kaydardım ve fısıldamaya devam ettim. "Ve bundan sıkıldığımda, heykeltıraş olmak için okuyabilirim." Dudaklarım boynuna kaydı. "Sonra avukat olabilirim." Dudaklarım boğazına kaydı. "Ve yüzyıllar boyunca mükemmel béarnaise sosumu geliştirebilirim."

Vücudunun benimkinin altında titrediğini hissettim, parmakları kalçalarıma bastırdı ve başımı kaldırıp ona gülümsedim.

Sonra gülümsemem yüzümden kayboldu ve fısıldadım, "Asla sıkılmayacağım, sevgilim."

Onun ateşli gözleri yumuşadı ve birdenbire sırt üstü yatarken Lucien üzerimdeydi.

Bu hareket karşısında nefesim kesildi ama beş saniye sonra odaya bir araba getirildiğini duyunca durumu anladım.

"Akşam yemeği," diye seslendi otel uşak. "Oturma odasındaki masaya koyacağım. Senin için uygun mu?"

"Harika," diye cevapladı Lucien, gözleri üzerimde. Kıkırdadım.

Uşak yemeğimizi masaya koydu.

Sonra Lucien'in bakışları yüzümde dolaştı.

"Mükemmel," diye fısıldayarak tekrarladı ve midem bir anda düğümlendi. Sonra başını eğdi ve beni öpmeye devam etti.

Epilog

Gelecek

Onun saçlarını tutan yumrukları ısrarcı hale geldi.

O bunu hissetti, beslenmeyi bıraktı, dilini yaranın üzerinde gezdirdi ve gelinine istediğini verdi.

Başını geriye eğdi ve ona baktı.

Kadın aşağı kaydı, kendini onunla doldurdu, göz kapakları ağırlaşmıştı, Tanrım, ne kadar güzeldi.

Ama onun tüm dikkati ondaydı.

"Bu bizim sonsuzluğumuz," diye fısıldadı ve onu zaten sarmış olan kolları o kadar sıkılaştı ki, kadının nefesinin yüzünü okşayan hafif rüzgarı hissetti.

Gördüğü tek şey onun güzel yüz hatlarıydı. Hissettiği tek şey kollarında tuttuğu vücudu, penisini saran vajinası, kalçalarına sıkıca bastırılan uylukları, göğsüne yapışan göğüsleri, omuzlarına dolanan ve onu kendine çeken kollarıydı. Kokladığı tek şey, onun heyecanının baş döndürücü kokusuydu. Dilinde hissettiği tek şey, derisi ve vajinasıyla karışmış kanıydı. Duyduğu tek şey, kalp atışları ve heyecanlı nefesleriydi.

"Bu bizim sonsuzluğumuz," diye sessizce kabul etti.

Göz kapakları ağırlaşırken, çekici bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Bana güzellik ver, vampirim," diye talep etti.

Anında onu sırt üstü çevirdi ve isteğine boyun eğdi.

* * *

Lucien'in gözleri açıldı, rüya hâlâ üzerindeydi. O kadar gerçekçiydi ki, sanki gerçekten yaşanmış gibiydi.

Gözlerini açtığı anda, Leah'ın kendisine doğru kaydığını hissetti. Kollarını ona daha sıkı sardı. Diğer kolunu da ona doladı. Leah vücudunda yukarı kaydı ve gözlerine baktı.

Gözleri muhteşemdi, dudakları aralanmıştı. Kahretsin, o bakışı seviyordu.

Ama biliyordu.

O, karısı "Hayatım, az önce *harika bir* rüya gördüm" diye fısıldamadan önce bile bunu biliyordu. "Bu bizim sonsuzluğumuz" dedi, uykudan boğuk sesiyle ve karısının gözleri gözleri daha da büyüdü.

"Sen de gördün mü?" diye sordu.

Lucien başını salladı.

"Vay canına. Harika," diye fısıldadı.

O, Leah ile böyle rüyaları paylaşmanın, zaten tatlı olan sonsuzluğu daha da tatlı hale getirdiğini düşünerek sırıttı.

Sonra kollarını onun etrafında gerginleştirdi, onu yuvarladı ve rüyayı yaşamaya devam etti.

* * *

Katrina'nın çığlığı hala odada yankılanırken, Lucien Katrina'nın başının düşmesini izleyerek uzaklaştı.

"Şimdi, yan," dedi yumuşak bir sesle.

Nefes almasını izledi, bu çaba onu gözle görülür şekilde yoruyordu ve bunu bir süre yaptı.

"Bana öğretmeye çalıştın," diye fısıldadı kız, bilekleri duvara sabitlenmiş, vücudu gevşek, cansız, neredeyse kansız bir halde.

"Öğrendiğini söylemek için çok geç, Rina." Lucien yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti.

Şaşkınlıkla, kadının sarkık vücudu daha da çöktü.

Ona zaman tanıdı ve beklediği gibi, kız tekrar konuştu.

"Bununla sorunum yok," diye fısıldayarak devam etti. "Sensiz yaşayamazdım."

"Biliyorum," diye cevapladı ve kızın gözlerini ona doğru kaldırmak için aşırı çaba sarf etmesini izledi.

"Hiç de değil," diye itiraf etti. "Bir saniye bile."

"Biliyorum," diye tekrarlardı.

"Onu seviyor musun?" diye sordu kadın, yüzündeki acı ifadesine yeni bir acı eklendi.

"Evet," diye kısa bir cevap verdi.

Yeterince acı çekmişti. Artık acısının sona erme zamanı gelmişti. Ama tıpkı Rina gibi, daha fazlasını istedi.

"Senin de beni öyle sevmeni istedim," diye ona zaten bildiği bir şeyi söyledi. Lucien cevap vermedi.

"Neden beni öyle sevemedin?" diye sordu.

"Rina, Julian'ın seni kazığa götürmesine izin ver," diye cevapladı Lucien nazikçe.

"Ölmeden önce bana bunu ver. Nedenini söyle. Neden beni öyle sevemedin?"

Lucien iç geçirdi ve ona hatırlattı: "Nedenini sana söyledim."

Kadın gülümseyen bir gülümsemeyle fısıldadı, "Şimdi dinleyeceğim."

Lucien kadının gözlerine baktı.

Sonra cevap verdi: "Çünkü bunu çok istiyordun." "Bu iyi bir şey değil mi?" diye sordu, gerçekten şaşkın bir şekilde.

Lucien başını salladı. "Leah'ın bana olan sevgisinin ona acı verdiğini anladığım anda, onu bırakmam gerektiğini biliyordum. Onu kaybedersem her şeyi kaybedeceğimi bilsem bile. Onun acısını dindirmek için her şeyi feda etmeye hazırdım. Onu sevdiğimi, ama birlikte kalırsak zamanımızın kısa olacağını ve trajediyle sona ereceğini anladığımda, bunu daha iyi anladım. Ve onun hayatını uzatmak için onu bırakmaya karar verdim, umarım bu süre içinde mutluluğu bulabilir. Senin öğrenemediğin şey, gerçek aşkın bencil olmadığı, Rina. Özverili olduğu."

Ona baktı, sağlıklı, ateşli, takıntılı aşkının gözlerinde parıldadığı halde.

Sessizce, "Bunu hiç anlamadın," diye bitirdi.

"Hayır," diye fısıldadı, "ve hala anlamıyorum. Bugün, sana olan aşkım için ölüyorum, Lucien."

"Buna inanmak seni daha iyi hissettiriyorsa, Rina, o zaman inanmana sevindim," diye fısıldadı Lucien.

Kadın, onun zamanını ve ilgisini daha fazla çalmak için ona bakmaya devam etti.

Ama o işini bitirmişti.

Geri çekildi ve çenesini oğluna doğru salladı.

Julian öne çıktı.

Lucien, oğlunun eski eşini omzunda odadan dışarı taşımasını izlemedi. Bunun yerine, telefonunu çıkardı ve üç arama yaptı. İkisi iş ile ilgiliydi. Biri Leah'a yakında eve geleceğini söylemek içindi.

Leah, kızarmış tavuk yaptığını söyledi.

Bu, döndükleri geçen hafta boyunca onun alışmaya başladığı bir şeydi. Yakında eşi olacak kadının yeni bir özelliği. O, hoş olmayan işi sormadı, sadece onun isterse anlatmasını bekledi. Ama ona uyum sağlamıştı. Artık ona açıldığını göre, ikisi de beden dili, yüz ifadeleri veya ses tonuyla ilgisi olmayan bir keskinlikle birbirlerinin ruh hallerini hissedebiliyorlardı. Birbirlerini kolayca takip ediyorlardı. Böylece, o ne zaman bunlardan muzdarip olduğunu biliyordu ve o da

bazen büyük, bazen küçük, onun tatsız günlerinin iyi bitmesini sağlayacak bir şeyler yapmaya özen gösterdi.

Leah ile görüşmesini bitirip dışarı çıktı. Bel oradaydı. Stephanie. Rafe. Duncan. Ve Cristiano da Konseyi temsil etmek için oradaydı.

Lucien geldiğinde, Julian ona meşaleyi uzattı. Gecikmeden, onu Katrina'nın ayaklarının dibindeki odun ve çıra üzerine attı.

Ve ona son bir şey verdi. Lucien, o yanarken gözlerine baktı.

O artık bu dünyadan ayrıldığında, o da oradan ayrıldı ve Cristiano'ya külleri toplayıp rüzgara savurma görevini bıraktı.

* * *

Lucien arkalarına yaslandı ve eski parşömenleri tutmadan önce giymesini istedikleri beyaz eldivenleri çıkardı.

Leah'ı bulalı bir aydan fazla olmuştu. Dominion'un uluslararası genel merkezinin bodrum katındaki penceresiz, iklim kontrollü, sıkı güvenli bir odada, antik Speranza şehrindeydi.

Başını kaldırıp masanın diğer tarafındaki Avery, Gregor ve Rudolf'a baktı.

"Bu beni mutlu etmiyor," diye mırıldandı.

Az önce Kehanetleri, ya da ona görmelerine izin verdiklerini görmüştü. Başka neler olduğunu hiç bilmiyordu. Ancak, Leah ve kendisiyle ilgili bazı şeyleri ona göstermişlerdi.

"Bu anlaşılabilir bir şey," diye cevapladı Rudolf.

"Babanı avlamaktan vazgeçmeni neden istediğimizi şimdi anlıyor musun?" diye sordu Avery dikkatlice.

"Anlıyorum ama hoşuma gitmiyor," diye yanıtladı Lucien sertçe.

"Bu belgelerden de görebileceğin gibi, o kesinlikle bu belgelerde bahsedilen isyancıların generali. Eğer ani bir şekilde ölürse, bu savaşı tetikleyebilir ve biz buna hazır değiliz," diye açıkladı Rudolf.

"Parşömenlerde okudum, Rudolf," diye mırıldandı Lucien sinirli bir şekilde.

"Zamanı gelecek," Avery ona sessizce güvence verdi.

Kesinlikle gelecekti.

Lucien başını salladı.

"O zaten yeteneklerini sergiliyor," dedi Gregor, ona yakından bakarak.

Lucien cevap vermenin akıllıca olup olmadığını kısa bir süre düşündü, zaten her şeyi bilen Avery'ye bir göz attı ve kararını verdi.

"O, olağanüstü zihinsel güçlere sahip. Beni işaretleyebilir. İzimi sürebilir. Ruh halimi hissedebilir ve bu sayede benimle birlikteyken, benim hissettiğim tehlikeyi o da hissedebilir. Zihniyle benimle konuşabilir ve günler geçtikçe bu gücü önemli ölçüde artırıyor. Aslında, istersem, caddenin karşısındaki kafede oturduğu yerden onu çağırabilirim ve o da beni duyabilir. O da aynısını yapabilir. Ayrıca rüyalarımızı paylaşmaya başladık, ayrı ayrı ve bazen aynı anda görüyoruz." Önündeki masadaki kağıtları işaret etti. "Ancak, olağanüstü bir hız veya güç göstermiyor."

"Sen vampirsin, o ise ölümlü, Lucien, bir ölümlü için olağanüstü bir hızı veya gücü olup olmadığını bilebilir misin?" Rudolf mükemmel bir soru sordu.

O cevap veremedi. Gregor konuştu.

"Ona testlere katılmasını söylemeni rica ediyoruz."

Lucien vücudunun savaşa hazırlandığını, adrenalin salgıladığını, kaslarının gerildiğini hissetti ve hemen cevap verdi: "Kesinlikle olmaz."

"Lucien..." Gregor söze başladı ama Lucien öne eğildi.

"Benim iznim olmadan ona yaklaşırsan, seni parçalarım ve sonra yakarım," diye yemin etti Lucien, sesi alçak ve kesin.

Gregor masayı işaret etti. "Okuduklarından da anlayabileceğin gibi, bu tehditle mücadele etmek için elimizde ne gibi imkanlar olduğunu anlamamız çok önemli."

"Benim gelinim, bu savaşta dürtülüp araştırılacak bir mutant savaşçı değil," dedi Lucien keskin bir sesle. "Birleşecek iki hayat arkadaşı daha var. İşlerin gelişmesine izin vereceğiz ve gelişirken, o ve ben nasıl devam edeceğimize karar vereceğiz."

"Fazla vaktimiz yok. Callum, bu yıl Noel'den önce Sonia ile birleşecek," dedi Gregor ve Lucien onun gözlerine baktı.

Callum, Kurtadamların Kralıydı. Lucien onu tanıyordu. Lucien ona saygı duyuyordu.

Sonia'nın Gregor'un ölümlü koruduğu kişinin adı olduğunu biliyordu. "Sonia mı?" diye sordu Lucien.

"Evet, Sonia," diye cevapladı Gregor ve sonra sessizce konuşarak açıklığa kavuşturdu, "*Benim* Sonia'm."

"Demek bu yüzden onu yanına aldın," diye tahmin etti Lucien.

"O da var, ama daha çok, ölümlerinden önce anne babasına derin saygı duyuyordum ve o da onları kaybetmeden önce ona sevgi besliyordum," diye cevapladı Gregor.

Lucien başını salladı ama konu hakkında daha fazla konuşmadı. Kehanetler genelde belirsizdir ama yakında kurtadamların ölümlü kraliçesi olacak olan Sonia'nın başına gelecekler belirsiz değildi. Gregor bunu biliyordu. Ve Gregor bu bilgiye duyduğu umutsuzluğu saklıyordu.

Bunun yerine, "O biliyor mu? Callum?" diye sordu.

Gregor başını salladı. "Hayır. Ve bilmeyecekler de. Bu bilgi senden ve Leah'dan saklandığı gibi, diğer eşlerden de saklanacak. Okuduğun gibi, her ölümsüzün ölümlü hayat arkadaşı için önemli ve özverili bir fedakarlık yapma yeteneğini göstermesi çok önemlidir. Ve her ölümlünün ölümsüzlere karşı cömertliğini veya onları koruduğunu göstermesi çok önemlidir. Türler arasında sonsuz bir barış sağlamak için, Üçlü, çeşitlilik ve uyum içinde birlikte yaşayabileceğimizi somutlaştırmalıdır."

Bunu Kehanetler'de okumuştı. Can sıkıcıydı ama anlaşılabilirdi.

"Peki ya üçüncü hayat arkadaşları?" diye sordu Lucien.

"Onların yeri henüz tespit edilmedi," diye cevapladı Rudolf. "Erkeğin ölümlüler arasında yaşadığına inanıyoruz. Kehanetler'de onların hikayesi daha belirsiz ama parşömenleri inceleyerek, onun kim olduğunu, neler yapabileceğini bildiğine inanıyoruz. Ölümlülerden besleniyor, kurda dönüşüyor. Ama kendi türünden başkalarının varlığından haberdar değil. Kendini bir anomali olarak görüyor, yeteneklerini saklıyor ve yeraltında yaşıyor. Bu nedenle onu bulmak zor."

"Belki de henüz var olmamıştır," diye önerdi Lucien.

"Hayır," diye fısıldadı Avery, "Sonia'nın kaderi yakında gerçekleşecek. Asil Savaş yaklaşıyor. O da, kim olursa olsun, Sonia da dışarıda bir yerlerde."

Lucien çenesini kaldırdı ve şöyle dedi: "Eğer kendini bir anomali olarak görüyorsa, haklı. Yanılmıyorsam, tarihteki tek vampir-kurt adam melezi o olacaktır."

"Önümüzdeki yıllarda birçok şey değişecek, Lucien," diye cevapladı Avery. "*Birçok şey.* İmkansız olan şeyler olağanüstü ama mümkün olacak. Sonra da sıradan hale gelecek."

Her zaman olduğu gibi. Tanrı'ya dua ettiği gibi, çok uzun bir süre boyunca her zaman öyle olacağını umuyordu.

Lucien devam etti.

"Leah'a Kehanetleri anlatacağım," dedi ve odadaki diğer üç adam gerildi.

"Bu akıllıca değil," diye mırıldandı Gregor.

"Neden?" diye karşılık verdi Lucien ve Gregor'un gözleri Avery'ye kaydđ. "Akıllıca değil," dedi Lucien ve Gregor'un bakışları geri döndü. "Sırlarınızın açđđa çıkmasını istemiyorsunuz. Ama sizi temin ederim ki o sırları kimseye söylemeyecek."

"Bundan emin misin?" diye sordu Rudolf.

"O bir ölümlü, ama aptal olmayan birçok ölümlü var, Rudolf," diye cevapladı Lucien. "Ona sırrı saklamanın önemini açıklayacağım ve o da bunu anlayacaktır. Ayrıca sırrı saklamamanın sonuçlarını da açıklayacağım ve o da bunu kesinlikle anlayacaktır."

"Elbette, ama o da bu hayatın içinde. Ailesi de bu hayatın içinde. Gelecekte olacaklar, onun bu hayattaki rolü, onları uyarmak için harekete geçebilir," diye cevapladı Rudolf.

"Kehanetlerden bahsetmeyecek," diye tekrarladı Lucien.

"Bahsetmemesi çok önemli," diye ısrar etti Gregor.

Lucien, Avery'ye baktđ, sonra Gregor'a dönerek sabırsızca tekrarladı, "Onlardan bahsetmeyecek."

Gregor nefes aldı. Sonra başını salladı.

Lucien Leah'ın yanına dönmek istediği için bir rica şeklinde talepte bulundu: "Avery ile yalnız konuşmak istiyorum."

Birbirlerine bakıştılar ama Rudolf ve Gregor kabul ettiler, vedalaştılar ve odadan çıkmak için harekete geçtiler.

Ancak Gregor kapıda durdu.

"Konsey, bu belgelere erişim izni vererek borcumuzu ödediğimizi bilmeni istiyor."

"Elli yıl boyunca kendi halkımı avlayarak ve onları ölüme götürerek Dominion'a hizmet etmek, benim ve gelinimin Noble Savaşı'nda ölümcül tehlikelerle karşı karşıya olduğumuzu, ne kadar belirsiz de olsa, anlatan belgelere erişim izni vermekle ödenemez," diye cevapladı Lucien. "Bu kesinlikle benim hakkım ve ben de öyle görüyorum. Konsey'e, hala bu borcun bende olduğunu ve kullanmam gerektiğinde bunu talep edeceğimi söyleyin."

Gregor gözlerini ona dikti. Sonra iç geçirdi. Sonra çenesini kaldırdı ve odadan çıktı.

Lucien, onların duyma mesafesinin çok ötesine çıktıklarını hissedene kadar konuşmadı. Sonra gözleri odanın içinde dolaştđ. Aradığını bulamayınca, bakışlarını Avery'ye çevirdi.

"Bu oda izleniyor mu?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı Avery.

"Konuşmak istediğim şey, yalan söylemek aptalca olur," dedi Lucien sessizce. "Açıklandığı gibi, Kehanetleri çok az kişi biliyor, Lucien. Bu Burası, Nem, hava ve sıcaklık kontrollü bir oda ve içinde sadece Kehanetler bulunuyor. Bu odaya erişim sıkı bir şekilde sınırlandırılmış durumda. Güvenlik son teknoloji ürünü. Ancak, kamera veya mikrofon bulunmuyor. Güvenlik görevlilerinin parşömenleri görebilmeleri veya bu odaya girmesine izin verilenlerin bunları tartışmalarını duyabilmeleri uygun olmazdı."

Lucien bir kez başını salladı.

Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve sessizce, "Sen bir Kadim'sin," dedi.

Avery yavaşça gözlerini

kapattı. Öyleydi.

Lanet olsun.

"Kökenimizi biliyor musun?" diye sordu Lucien ve Avery gözlerini açtı.

"Sana yemin ederim Lucien, bu benim için de bir gizem," diye cevapladı Avery.

"Senden daha yaşlı olanlar var mı?" diye sordu

Lucien. "Bilemem," diye yanıtladı Avery.

"Ama başka Kadimler de var," diye devam etti

Lucien. "Bilemiyorum," diye tekrarladı Avery.

"Eski'lerin hala var olduğunu kaç kişi biliyor?" diye ısrar etti Lucien. "Bir kişi," diye cevapladı Avery. "Sen."

Aradığı şey buydu. Güvenin bir göstergesi. Ve bunu elde etmişti.

Bu sır, Kehanetler'den daha önemliydi.

Lucien bir an durdu.

Sonra sessizce hatırlattı: "Müstakbel eşim ve ben bu dünya için büyük risk alıyoruz."

Avery onu inceledi.

Sonra fısıldadı, "Öyle. Ve bu yüzden sana başka bir söz vereceğim. Kutsal Üçlü'yü korumak için ellerinden gelen her şeyi yapacak olanlar olacak. Ama şu anda sana verebileceğim tek şey bu." "Çocuklarım var ve Kehanetler'e göre dört tane daha olacak.

Kehanetler doğruysa, artık geçerli olmayan nedenlerden dolayı Leah ve ben korunmuyoruz. Bu Asil Savaş, gelinim ve benim öleceğimiz

ve çocuklarımızın ebeveynsiz kalacağı ya da daha kötüsü, kendilerinin de öleceği anlamına geliyorsa, senin bildiklerini bilmem ve önlem almam gerekiyor."

"Bunu benimle birlikte öğrenmelisin," diye cevapladı Avery. "Başka bir şey bilmiyor musun?" diye ısrar etti Lucien.

Avery masadaki kağıtlara elini uzattı. "Bu parşömenleri ben yazdım. Bildiğim her şeyi yazdım, Lucien, aklıma gelen her şeyi. Daha fazlasını bilseydim, seve seve sana anlatırdım. Ama bilmiyorum. Bu yüzden, sen de benimle birlikte öğrenmelisin."

Lucien onun bakışlarını karşıladı ve hiçbir şey okumadı. Ve bundan, Avery bilgisini paylaştığında gerçekten bir Kadim olduğunu, bunun onun niyeti olduğunu anladı.

Bir kez daha hatırlatarak denedi: "Bana yazgılı olan kadını bekleyerek sekiz yüz yirmi iki yıl yaşadım."

"Ve biz, o kadar elinde tutma arzuna çok güveniyoruz," diye cevapladı Avery.

"Eğer bu doğruysa, Avery, o zaman çok şanslısın," diye fısıldadı Lucien. Bunun üzerine Avery gülümsedi.

Lucien gülümsemedi. Elini kısa bir veda jestiyle kaldırdı ve odadan çıkıp eşinin yanına gitti.

* * *

"Tamam, ciddi, bu *harika!*" diye haykırdı Leah.

O, Lucien'in üzerine oturmuştu. Lucien, Speranza'daki otel odalarındaki yatakta sırt üstü yatıyordu, Leah ise onun kalçalarının üzerine oturmuştu. Leah, kalın krem rengi dantellerle süslenmiş siyah, ipek bir gecelik giyiyordu. Az önce sevişmişlerdi ve Leah'ın saçları omuzlarının etrafında dağınık bir şekilde duruyordu.

Sevişmeden önce, ona zümrüt kesim, siyah elmas bir nişan yüzüğü vermişti. Sonra, ona Kehanetleri anlattı.

Her zamanki gibi, Leah'ın tepkisi onu şaşırttı.

"Hayatım, biz savaştan bahsediyoruz," diye hatırlattı ona sessizce.

Kız ona yaslandı, ellerini göğsüne koydu, yüzü onun yüzüne yaklaştı. Kız hala heyecanlıydı.

"Evet, sen, ben ve diğer dördümüz *herkesi alt edeceğiz*," dedi ve tekrar oturarak, "Süper insan yeteneklerine kavuşmak için sabırsızlanıyorum!" diye bağırdı.

Lucien başını salladı, gülümsemesini engelleyemediğini fark etti. Sonra oturdu, gülümsemesi kayboldu ve kollarını ona gevşekçe doladı. "Aşkım," diye uyardı, "savaşta her şey olabilir."

Kız kollarını onun omuzlarına gevşekçe doladı ve başını yana eğdi.

Sonra sordu, "Sevgilim, sen Güçlü Vampir Lucien misin?"

Dudakları seğirdi ama cevap vermedi.

"Öylesin," diye fısıldadı, kollarını daha sıkı sararak. "Sen durdurulamazsın. Ve bana yeteneklerini veriyorsun. Böylece *biz* de durdurulamaz olacağız." Yaklaşarak ciddi bir ifade takındı. "Sen olgun bir vampir olup bana bilgelik öğretmeye başlamadan önce, sana şunu söyleyeyim, anlıyorum. Hiç savaşa girmedim ama herkes savaşların kaçınılması gerektiğini bilir. Seni üzecek bir şeyi hatırlatmak istemem ama Edwina ve ben dört vampir tarafından saldırıya uğradık. O durumda hiçbir gücüm yoktu ve ödüm kopmuştu. Belki benim güçlerim vampirlerinininkine benzemeyebilir. Ama en azından savaşma şansım olur."

Haklıydı. Onu üzen bir şeyi hatırlatmıştı. Hem de çok.

Lucien bunu paylaşmadı ve Leah henüz bitirmemişti.

"Ama ben başka bir şey daha anlıyorum. Ve bunu uzun zamandır düşünüyordum, sen bana daha önce çoğunlukla bana benzediğini söylediğinde bile. Burada sihir iş başında. Ve bu sihir, kalbimin derinliklerinde biliyorum ki, beni sana getirdi. Ve eğer bu tür bir sihirle karşı karşıyaysak, o zaman bu iyi bir sihir. Ve bu sihir bizim tarafımızda. Ve aşk da bizim tarafımızda. Diğer dördü de aşkın onların tarafında olmasını sağlayacak. Ve bizim türden bir aşka sahip olduğunda, yenilemezsin çünkü yenilmeye izin vermezsin."

"Buna itiraz edemem," diye mırıldandı ve onun gülümsemesiyle ödüllendirildi.

Sonra kolları omuzlarından ayrıldı, parmakları boynunun iki yanını kavradı ve yüzünü yaklaştırdı.

"Hiçbir şey seni benden alamaz, sevgilim," parmakları sıkıştı, "*hiçbir şey.*"

Lucien onun güzel gözlerine baktı.

Sonra kollarını ona daha sıkı sardı ve onu sırt üstü çevirerek dudaklarını ateşli bir öpücükle kapattı.

Başını kaldırdığında, kız dengesiz bir nefes aldı. Sonra konuşmalarını fısıldayarak bitirdi, "Bütün bunları anlıyorum," kolları onu sıkı ve dudakları ona bir gülümseme verdi, "*ve süper insan yetenekleri. Ben... sabırsızlanıyorum.*"

Lucien ona gülümsedi. Sonra başını eğdi ve yüzündeki gülümsemeyi öpücüklerle sildi.

Sonra, sabırsızlıkla yapmak istediği birçok şeyi yavaşça yaptı.

* * *

Eski Hak Talep Töreni'nden sonraydı. Ardından gelen kutlamadan sonra. Nadia kutlamada breakdanc yaparken sırtını incittikten sonra. Ama sabah İtalya'ya balayı için uçağa binmeden önce.

Kadının saçlarına yumruklarını ısrarla vurmaya başladı.

O bunu hissetti, beslenmeyi bıraktı, yarayı diliyle yaladı ve yeni karısına istediğini verdi.

Başını geriye eğdi ve ona baktı.

Göz kapakları ağırlaşmış bir şekilde, onun penisine kayarak kendini onunla doldurdu. Tanrım, ne kadar güzeldi.

Çok güzeldi.

Göz kapakları ağırlaşmıştı ama tüm dikkati onun üzerindeydi.

"Bu bizim sonsuzluğumuz," diye fısıldadı. Zaten onu saran kolları o kadar sıkıydı ki, yüzünü okşayan nefesinin hafif esintisini hissetti.

Gördüğü tek şey onun güzel yüz hatlarıydı. Hissettiği tek şey kollarındaki vücudu, penisini saran cinsel organı, kalçalarına sıkıca bastırılan uylukları, göğsüne yapışan göğüsleri, omuzlarına dolanan ve onu kendine çeken kollarıydı. Kokladığı tek şey, onun heyecanının baş döndürücü kokusuydu. Dilinde hissettiği tek şey, derisi ve vajinasıyla karışmış kanıydı. Duyduğu tek şey, kalp atışları ve heyecanlı nefesleriydi.

"Bu bizim sonsuzluğumuz," diye sessizce kabul etti.

Göz kapakları ağırlaşırken, çekici bir gülümsemeyle gülümsedi. Onun sözlerine bir gülümseme. O da, onun gibi, bir rüya yaşadıklarını bildiği için bir gülümseme.

"Bana güzellik ver, vampirim," diye talep etti.

Anında onu sırt üstü çevirdi ve isteğini yerine getirdi. Lanet olsun, hayallerinin gerçekleşmesini çok seviyordu.

Kelimenin tam anlamıyla.

Üçlü Seri, Callum ve Sonia'nın hikayesiyle devam edecek.

#####

Yazar Hakkında

Kristen Ashley, kocası ve kedisiyle birlikte İngiltere'nin güzel West Country bölgesinde yaşıyor. On iki yıl yaşadığı Denver'dan İngiltere'ye gelen Kristen, Indiana eyaletinin Brownsburg kasabasında büyüdü. Ailesi ve arkadaşları (en azından) biraz tuhaf ama yazmak istediğinizde tuhaflık iyi bir şeydir.

Kristen'in annesi, o altı yaşındayken onu, erkek kardeşini ve kız kardeşini büyük anne ve babasının yanına taşıdı. Büyük anne ve babasının annesinden çok daha genç bir kızı vardı, bu yüzden hepsi birlikte, ülkenin kalbindeki küçük bir çiftlik kasabasında çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı. Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake (ve bunlara uygun gardıroplar) ile büyüdü. Söylemeye gerek yok, müzik, kıyafetler ve sevgiyle dolu bir evde büyümek, büyümek için iyi bir yoldu.

Ve büyüdükçe, hayatı daha da iyiye gidiyor.

Smashwords.com'da Kristen Ashley'nin diğer kitaplarını keşfedin.

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Rescue

Rock Chick Kurtuluşu

Rock Chick Renegade

Rock Chick İntikamı

Rock Chick Hesaplaşma

Rock Chick Pişmanlık

The 'Burg Serisi:

Senin İçin

Huzur

Altın İz

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar Şanslı

Kadın

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi Adam

Kanun Adamı

Fantasyland Serisi:

En Vahşi Rüyalar

Altın Hanedanlık

Fantastik

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri:

Masal Gerçek Oluyor

Cennet ve Cehennem

Lacybourne Malikanesi

Mathilda, Süper Cadı

Penmort Kalesi

Güvenli Oynamak

Sommersgate Evi Üç

Dilek

Kristen ile çevrimiçi bağlantı kurun:

Resmi web sitesi: www.kristenashley.net

Kristen'in blogu: www.kristenashley.net/menu/blog.html

[Kristen'in Facebook Sayfası](#)

Kristen'i Twitter'da takip edin: KristenAshley68

Kapak Fotoğrafi ve Tasarım: DM Ashley

İçindekiler

Başlık Sayfası	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm On Birinci	
Bölüm On İkinci	
Bölüm On	
Üçüncü Bölüm	
On Dördüncü	
Bölüm On	
Beşinci Bölüm	
On Altıncı Bölüm	
On Yedinci Bölüm On	
Sekizinci Bölüm On	
Dokuzuncu Bölüm	
Yirminci Bölüm Yirmi	
Birinci Bölüm Yirmi	
İkinci Bölüm Yirmi	
Üçüncü Bölüm Epilog	

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

